Jack McDevitt
Exploratorul

Premiul Nebula 2007

„O ameţitoare călătorie prin sisteme stelare şi o intrigă detectivistă [...] personaje minunat construite, inteligenţe artificiale şi avataruri de personalităţi de mult dispărute [...] Interpolările ştiinţifice sunt la fel de convingătoare ca peisajele planetare din viitorul îndepărtat şi societăţile umane şi extraterestre."
Publishers Weekly

„«De ce să-l citim pe Jack McDevitt?» Mai degrabă, întrebarea ar trebui să fie: «Cum am putea să nu îl citim pe McDevitt?»."
Harlan Ellison

„Adesea, SF-ul poate să alieneze. Lucrurile pot fi atât de diferite şi ciudate, încât, paradoxal, să oglindească realitatea cumplit de fidel. Iar Jack McDevitt zugrăveşte o imagine a viitorului perfect suprapusă peste viitorul aşteptărilor noastre."
New York Times Book Review

„Rareori mai citesc o carte de la început până la sfârşit. În majoritatea cazurilor nu mai am pur şi simplu timpul de altădată şi constat că nici nu mai există cărţile de altădată [...] Dar *Exploratorul* nu l-am putut abandona până nu am ajuns la ultima pagină."
SFRevu

Jack McDevitt s-a născut în 1935 şi a urmat colegiul din LaSalle, unde una dintre povestirile sale a câştigat concursul anual şi a fost tipărită în revista literară a şcolii, *Four Quarters.* Considerând totuşi că nu va reuşi niciodată să se apropie de literatura de calitate, McDevitt nu a mai scris nimic timp de douăzeci şi cinci de ani, perioadă în care s-a înrolat în Marină, a fost şofer de taxi, a fost vameş şi a predat engleza. A reînceput să scrie în 1980, la insistenţele soţiei sale, iar în 1981 a debutat cu o povestire în revista *Twilight Zone.* După doi ani, i-a fost publicat primul roman, *The Hercules Text,* care are ca subiect descoperirea unui semnal inteligent conceput, dar ameninţă civilizaţia umană prin efectele lui. Tema revine în multe dintre cărţile sale, care aduc în prim-plan tentative de stabilire a contactului cu rase extraterestre, de arheologie sau xenoarheologie.
Nominalizat de-a lungul timpului de două ori pentru Premiul Hugo, McDevitt a câştigat, după alte paisprezece nominalizări, Premiul Nebula în 2007 cu romanul *Exploratorul,* lucrare distinsă de asemenea cu Premiul SESF în 2006.

Traducere din limba engleză Antuza Genescu
Jack McDevitt SEEKER

Pentru T.E.D. Klein şi Terry Carr, cu toată recunoştinţa mea

Mulţumiri

Îi sunt îndatorat lui Michael Shara, de la Muzeul American de Istorie Naturală, lui David DeGraff, de la Universitatea Alfred, şi lui Walter Cuirle, pentru sfaturile şi îndrumările sale tehnice. Lui Jerry Oltion, pentru că a citit şi a comentat o versiune anterioară a manuscrisului. Lui Ginjer Buchanan, pentru sprijinul său editorial. Lui Ralph Vicinanza, pentru ajutorul lui necontenit. Şi, ca întotdeauna, soţiei, editorul meu de acasă, Maureen McDevitt.

PROLOG

„Îi sfătuim pe distinşii noştri oaspeţi să nu se avânte astăzi decât pe pista Blue Run, nu şi pe celelalte. În toată zona pentru schiat domină încă pericolul avalanşelor. Ar fi mai prudent să rămână în cabană sau să-şi petreacă ziua în oraş."

1398, **CALENDARUL RIMWAY**

Wescott ştia că e mort. Nici Margaret nu prea mai avea şanse. Nici fiica lui. Urmase instrucţiunile şi rămase în cabană, iar acum zăcea sub tone de gheaţă şi stânci. Auzea suspine şi ţipete pierdute în bezna care-l înconjura.

Tremura de frig, cu braţul drept zdrobit şi imobilizat sub o grindă căzută. Nu mai simţea durerea. Nici braţul.

Se gândi la Delia. Viaţa ei abia începuse, iar acum mai mult ca sigur se stinsese. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Fusese atât de nerăbdătoare să vină.

Închise ochii şi încercă să se resemneze. Să se închipuie la bordul *Şoimului*, unde o cunoscuse pe Margaret. Fuseseră ani nepreţuiţi. Ştiuse că va veni ziua când va dori să se întoarcă în timp şi s-o ia de la început.

Şoimul.

Dumnezeule... Îi trecu prin minte că, dacă Margaret n-a scăpat din clădire, descoperirea lor a murit odată cu ei. Delia ştia despre ea, dar era prea tânără ca să înţeleagă.

Nu spuseseră nimănui! Doar lui Mattie. Mattie ştia.

Făcu eforturi disperate să se elibereze de sub grindă. Încercă să-şi schimbe poziţia şi s-o împingă cu picioarele. Trebuia să supravieţuiască până va ajunge să le povestească. Cine ştie...

Dar Margaret nu era moartă. Nu putea fi moartă.

Te rog, Doamne!

Ţipetele şi urletele din jur se calmaseră, acum se auzeau doar gemete sporadice. Câtă vreme trecuse? I se păru că se scurseseră ore întregi de

când se dărâmase cabana peste ei. Unde erau salvamontiştii?

Îşi ascultă respiraţia greoaie. Podeaua se zguduise o dată, apoi încă o dată. Pe urmă, când zguduiturile încetaseră, când toată lumea din sufragerie crezuse că s-a terminat, venise bubuitura. Oamenii se priviseră unul pe altul, câţiva se ridicaseră s-o ia la fugă, ceilalţi rămaseră pe scaune, îngroziţi, luminile se stinseseră, iar pereţii se dărâmară. Era sigur că se crăpase podeaua şi că era blocat în pivniţă. Oricum, nu avea prea mare importanţă.

Auzi sirene îndepărtate. În sfârşit...

Împinse grinda care-i ţintuia braţul. Parcă nu mai avea nici o legătură cu propriul corp. Se retrăsese în minte şi de acolo privea în jur, ca un spectator ascuns într-o peşteră. Sub el, pământul se cutremură din nou.

Voia să creadă că Margaret supravieţuise. Margaret cea plină de viaţă, nemuritoare, prevăzătoare, care nu era niciodată luată prin surprindere. Imposibil să se fi lăsat prinsă în nenorocirea asta, zdrobită sub dărâmături în clipa aceea de groază. Se dusese în cameră să-şi ia un pulover. Plecase doar cu câteva minute înainte de a se întâmpla dezastrul. Urcase pe scară şi dispăruse din viaţa lui pentru totdeauna.

Şi Delia. În apartament. Opt anişori. Bosumflată pentru că nu-i dăduse voie să plece singură, nu-mi pasă dacă se spune că Blue Run e lipsită de pericole, o să aşteptăm până auzim că totul e în regulă. Apartamentul era la etajul al treilea, în partea din faţă a clădirii. Poate că scăpase. Se rugă ca amândouă să fie undeva, afară, în zăpadă, îngrijorate din cauza *lui.*

Când fusese emisă avertizarea, spuseseră că erau în siguranţă în cabană. Era solidă, trainică. Rămâneţi înăuntru şi nu veţi păţi nimic. La noi nu cad avalanşe.

Zâmbi în întuneric.

Stătuseră în sufragerie cu noua lor cunoştinţă, Breia Nu-ştiu-cum, din oraşul lui natal, când Margaret se ridicase, zisese ceva de genul voi doi să nu mâncaţi toate ouăle, lipsesc doar un minut, apoi a plecat. Un grup de schiori stătea la uşa din faţă, gata de plecare, plângându-se, nemulţumiţi, de nivelul de precauţie din cabană şi de faptul că Blue Run era o pistă pentru începători. Două cupluri erau aşezate printre ghivecele cu plante şi sorbeau din pahare. Un bărbat solid, cu alură de judecător, cobora pe scara în spirală. O femeie tânără, într-o jachetă gri-verzui, tocmai se aşezase la pian şi începuse să cânte.

Probabil că Margaret de-abia ajunsese în cameră, la prima zguduitură. Mesenii se uitaseră în jur, cu ochii deschişi larg, surprinşi. Când veni a doua, încăperea se umplu de teamă. Nu ţipa nimeni, din câte îşi amintea, dar oamenii îşi traseră scaunele şi se repeziră spre ieşiri.

Breia, o profesoară între două vârste, brunetă, aflată în vacanţă, se uita pe fereastră, încercând să vadă ce se petrece. Din unghiul în care stătea el nu se vedea nimic, dar i se făcu părul măciucă atunci când femeia, cu respiraţia tăiată şi voce înspăimântată, şopti: *Fugi!* Fără să mai spună ceva, îşi împinse scaunul şi-o luă la goană.

Afară, un val de zăpadă cobora peste ei. Încet, ritmic, parcă sub îndrumarea unui coregraf, valul cristalin aluneca de pe munte înghiţind copaci şi bolovani şi, în cele din urmă, zidul greu din piatră care marca perimetrul cabanei. În acelaşi timp cineva fu măturat în calea lui. Se întâmplase prea repede ca să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie. O persoană încercând să fugă.

Wescott rămase liniştit pe loc, ştiind că nu avea unde să se ascundă. Sorbi din cafea. Timpul parcă se oprise în loc. Recepţionerul, o simulare, se dematerializă. La fel gazda şi unul dintre portari. Schiorii din dreptul uşii de la intrare se risipiseră.

Wescott îşi ţinu respiraţia. Peretele din spate şi cei laterali se prăvăliră în sufragerie. Simţi o durere ascuţită şi senzaţia de alunecare.

Undeva se trânteau uşi.

Ceva umed i se scurgea pe coaste. Îl gâdila, dar nu putea duce mâna.

Breia nu reuşise să iasă din sufragerie. Poate că se afla la câţiva metri de el. Îi venea greu să vorbească. Parcă nu avea aer în plămâni. Dar îi rosti numele în şoaptă.

Auzi o voce din depărtare.

– Sunt aici!

Însă era glas de bărbat.

Apoi se auziră bocanci călcând vânjos în zăpadă.

– Vezi dacă poţi să-l scoţi, Harry!

Cineva săpa.

– Grăbeşte-te!

Nici un răspuns de la Breia.

Încercă să strige, să le spună unde e, dar era prea slăbit. Oricum, nu era nevoie. Margaret ştia că e în pericol, sigur stătea afară, cu salvamontiştii, şi încerca să-l găsească.

Dar se făcea tot mai întuneric. Molozul pe care zăcea începea să cedeze, iar lui nu-i mai păsa de secretul pe care-l împărtăşea cu Margaret, nici de grinda care-l imobiliza. Margaret era în siguranţă. Trebuia să fie.

Aşa că se eliberă din închisoare.

1

„...Dar ceea ce-i conferea [mormântului egiptean] adevărata vechime erau graffiti zgâriaţi pe pereţi de către vizitatorii atenieni, prin 200 C.E.[1] Şi faptul de a şti că locul era la fel de vechi pentru ei, cât erau desenele lor pentru mine."

Wolfgang Corbin, *Vandalul şi sclava,* 6612 C.E.

1429, **TREIZECI ŞI UNU DE ANI MAI TÂRZIU**

Staţia era exact unde spusese Alex, pe cea de-a treisprezecea lună a lui Gideon V, un gigant gazos care nu atrăgea prin nimic, în afară de faptul că se învârtea în jurul unei stele moarte, nu al unui soare. Se afla pe o orbită în curs de deteriorare şi, peste câteva mii de ani, după afirmaţiile experţilor, va aluneca printre nori şi va dispărea. Până atunci, era a noastră.

Consta dintr-un grup de patru cupole şi o reţea de radiotelescoape şi senzori. Nimic spectaculos. Ansamblul - cupolele, echipamentul electronic şi rocile din jur - era de un portocaliu închis, pătat, iluminat doar de

1 Common Era - Era Comună (n. tr.).

gigantul gazos maroniu murdar şi de sistemul său inelar de aceeaşi culoare. Nu era greu de înţeles de ce nu observase nimeni staţia în cele câteva vizite de rutină făcute de firma Survey. Gideon V tocmai devenise cel de-al treilea avanpost cunoscut, părăsit de celieni.

– Magnific, spuse Alex, stând lângă hublou, cu braţele încrucişate.

– Locul, l-am întrebat eu, sau tu?

Îmi oferi un zâmbet modest. Amândoi ştiam că nu se pricepea să facă pe umilul.

– Benedict loveşte din nou, am continuat. Cum ţi-ai dat seama?

N-aş zice că Alex se umflă în pene prea des, dar în ziua aceea era foarte aproape.

– Sunt foarte bun, nu-i aşa?

– Cum reuşeşti?

M-am îndoit de el tot drumul, iar acum îşi trăia pe deplin momentul de satisfacţie.

– Foarte simplu, Kolpath. Hai să-ţi explic.

A procedat, bineînţeles, ca întotdeauna. Cu imaginaţie, asiduitate şi atenţie la detalii. A citit rapoarte de călătorie, povestiri şi memorii personale, tot ce i-a căzut în mână. Apoi a selectat datele esenţiale şi a tras concluzia că Gideon V era locul central ideal pentru operaţiunile de explorare desfăşurate, pe atunci, de celieni. Apropo, planeta purta numeralul roman nu pentru că era a cincea din sistem. În realitate, era singura, celelalte fuseseră înghiţite sau deviate de pe orbită de câte-o stea trecătoare. Asta se petrecuse cu un sfert de milion de ani în urmă, fără să existe vreun martor. Dar din orbita eliptică a planetei se putea deduce că mai fuseseră şi altele. Rămânea în discuţie câte anume. Deşi majoritatea astrofizicienilor spuneau că existaseră încă patru, unii susţineau un total de zece.

Adevărul nu-l ştia nimeni. Staţia însă, la câteva sute de ani-lumină de cea mai apropiată planetă locuită, era o adevărată comoară, descoperită la întâmplare de Rainbow Enterprises. Celienii, în epoca lor de aur, fuseseră o naţiune romantică, înclinată spre filozofie, teatru, muzică şi călătorii. Se credea că pătrunseseră în Roiul Aurelian mai departe decât orice altă ramură a familiei umane. Gideon V jucase un rol fundamental în efortul lor. Alex era convins că ajunseseră şi mai departe, în Bazin. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci mai erau multe de descoperit.

Cu câteva secole în urmă, celienii alunecaseră pe panta declinului. Izbucnise războiul civil, guvernele din lumea de acasă se prăbuşiseră, iar în cele din urmă membrii organizaţiei pe atunci numite Pactul fuseseră nevoiţi să le acorde sprijin. La sfârşit, zilele lor de glorie apuseseră şi ele. Celienii îşi pierduseră forţa, devenind mai conservatori, mai preocupaţi de confort decât de explorare. Astăzi, s-ar putea să fie societatea planetară cea mai regresivă din Confederaţie. Sunt mândri de trecutul lor măreţ şi încearcă să-l poarte ca pe-o aură. *Iată cine suntem noi.* În realitate, ar trebui să spună *Iată cine am fost noi.*

Ne aflam pe *Belle-Marie*, cam la douăzeci de mii de kilometri de gigantul gazos, când am zărit cupolele rotindu-se în depărtare. Alex trăieşte din comerţul cu artefacte, uneori şi din descoperirea siturilor uitate. Se pricepe, parcă descoperă ruinele prin telepatie. Spune-i lucrul ăsta, cum o fac unii câteodată, iar el îţi va zâmbi cu modestie şi va pune

totul pe seama norocului. Orice-ar fi, noroc sau telepatie, a făcut din Rainbow Enterprises o afacere foarte profitabilă. M-am pomenit cu mai mulţi bani de aruncat decât aş fi crezut vreodată să am.

A treisprezecea lună era cea mai mare dintre cele douăzeci şi şase, câte erau în total, dar şi cea mai mare lună fără atmosferă. În consecinţă, a fost primul loc pe care l-am căutat, din două motive. Lunile mari sunt mai potrivite pentru baze, pentru că au o gravitaţie rezonabilă şi nu trebuie generată artificial. Dar nu vrei una atât de mare, încât să aibă propria ei atmosferă. Atmosfera întotdeauna complică lucrurile.

Din punctul nostru de vedere, vidul mai are un avantaj: acţionează ca un conservant. Tot ce au lăsat în urmă celienii acum şase secole, când au pus lacăt la uşă şi-au plecat, s-a păstrat, probabil, în cele mai bune condiţii.

Dacă inelele întunecate ale lui Gideon ar fi fost luminate de soare, ar fi oferit un spectacol înălţător. Erau răsucite şi separate în trei sau patru sectoare, nu vedeam clar câte. Depindea de unghiul din care te uitai. A treisprezecea lună se afla chiar în spatele celui mai îndepărtat inel. Se deplasa pe o orbită la câteva grade deasupra şi dedesubtul planului inelelor. Am fi avut parte de o privelişte irezistibilă, dacă ar fi fost cât de cât lumină. Gigantul gazos în sine, aşa cum se vedea de pe staţie, nu se mişca niciodată de pe poziţia lui, aflată la jumătatea distanţei spre cer, deasupra unui şir de dealuri scunde. Era o prezenţă neagră şi impenetrabilă, nimic altceva decât un loc fără stele.

Am înscris-o pe *Belle-Marie* pe orbită şi ne-am dus la navetă. Luna avea multe cratere la nord şi de-a lungul ecuatorului, iar la sud, câmpii traversate de creste şi canioane. Erau şi câteva lanţuri muntoase, vârfuri înalte, scheletice, de granit. Cupolele erau la jumătatea distanţei dintre polul nord şi ecuator, pe un teren destul de neted. Antenele erau în vest. La est se ridicau munţi. În mijlocul complexului zăcea un vehicul de teren cu şenile.

Cupolele păreau să fie în stare bună. Alex se uita la ele cu satisfacţie crescândă, în timp ce coboram pe cerul întunecat. Se vedeau şase luni. Palide, şterse, aproape invizibile în lumina slabă a stelei centrale. Dacă n-ai fi ştiut că sunt acolo, nici nu le-ai fi remarcat.

Am coborât nava cu grijă. Când am atins solul, am oprit motoarele şi am repornit treptat gravitaţia. Alex aştepta nerăbdător să termin manevrele pe care le numea precauţii feminine inutile. E întotdeauna pe picior de plecare - hai să mergem, n-avem toată viaţa la dispoziţie. Îi place să joace rolul ăsta. Dar nu-i plac surprizele neplăcute. Asta e treaba mea, să le evit. Cu câţiva ani în urmă am spart fundul unui crater şi am lovit o pâlnie de eroziune. Nu m-a iertat nici în ziua de azi.

Toate mergeau pe roate. Alex îmi zâmbi larg, îmi zise „bună treabă" şi alte d-astea. Uită de „hai să ne mişcăm", savurând priveliştea care se dezvăluia prin hublou. Te duci într-un loc ca ăsta, în care n-a mai călcat nimeni de secole sau chiar de milenii, şi habar n-ai peste ce dai. Unele gem de capcane mortale. Se surpă podele şi cedează pereţi. Într-o staţie, a crescut presiunea aerului din pricina unui aparat care n-a mai funcţionat cum trebuie şi a explodat când o echipă de la Survey a încercat să intre.

Bineînţeles, întotdeauna speri să dai peste o trapă deschisă şi o hartă lămuritoare. Cum s-a găsit la Lyautey.

Mi-am desfăcut centura şi l-am aşteptat pe Alex. Într-un sfârşit, trase adânc aer în piept, îşi scoase şi el centura, îşi răsuci scaunul, se ridică şi îşi puse rezervorul de oxigen. Am verificat comunicarea prin radio şi ne-am inspectat unul altuia costumele. Când fu gata şi Alex, am redus presiunea şi am deschis trapa.

Am coborât scara până la sol. Terenul era fărâmicios. Nisip şi aşchii de oţel. Am văzut nenumărate urme de paşi şi de vehicule. Neatinse de secole întregi.

– Sunt ultimele, ce zici? mă întrebă Alex.

– Nu m-ar mira, i-am răspuns.

Pe mine mă interesa mai mult peisajul. Deasupra crestelor muntoase am zărit inele şi două luni.

– Ceva nu-i în regulă, spuse Alex.

– Ce?

Cupolele erau întunecate şi liniştite. Nici o mişcare pe şesul care se întindea spre sud. Nimic neobişnuit pe cer.

Din cauza beznei, nu-i vedeam faţa în cască, dar mi s-a părut că se uită spre cupola cea mai apropiată. Nu, se uita în spatele ei, la una dintre cele patru unităţi, cea mai nordică şi mai mare în acelaşi timp.

O uşă deschisă.

Nu o trapă întredeschisă. Cineva tăiase în ea o gaură. Una largă, pe care ar fi trebuit s-o vedem la aterizare, dacă ne-am fi uitat într-acolo.

Alex bolborosi ceva despre vandali şi porni nervos în direcţia ei. L-am urmat.

– Fii atent la gravitaţie, l-am avertizat când se împiedică şi se redresa imediat.

– Hoţi afurisiţi! Cum e posibil aşa ceva? adăugă, după o serie de imprecaţii.

Era greu de crezut că ne-o luase cineva înainte, pentru că artefactele de pe Gideon V nu apăruseră niciodată pe piaţă. Şi nici nu se menţiona undeva descoperirea bazei.

– Trebuie să fie recent, am spus.

– Vrei să zici ieri?

– Poate că n-au ştiut peste ce-au dat. Au intrat cu forţa, au aruncat o privire şi-au plecat.

– Posibil, Chase. Poate că s-a întâmplat acum câteva secole. Când oamenii mai ştiau ce e locul ăsta.

Speram să aibă dreptate.

Aşa se întâmpla de obicei când arheologii descopereau un sit devastat. Jaful se petrecuse în primele sute de ani ale erei în care situl fusese activ. După o perioadă bună de timp, oamenii uită unde se află lucrurile. Aşa că se pierd pentru totdeauna. Uneori mă întreb câte nave plutesc în jur prin întuneric din cauza unei explozii la motor, fără să mai apară în nici un document.

Ar trebui să precizez că noi nu suntem arheologi. Suntem doar oameni de afaceri, care duc marfa la colecţionari şi uneori caută sursele, aşa cum facem noi acum. Cu câteva minute în urmă, sursa de aici părea o mină de aur. Acum... Pe măsură ce ne apropiam de deschizătură, Alex îşi ţinea respiraţia.

Gaura fusese făcută cu o lampă. Bucata tăiată atârna pe-o parte, acoperită de un strat de praf foarte subţire.

– S-a întâmplat foarte recent, spuse Alex.

Trebuie să admit că nu e o fire tocmai calmă. Acasă şi în societate, e model de politeţe şi reţinere. Dar în locuri ca suprafeţele lunare, de care societatea e atât de departe, am uneori ocazia să-i cunosc adevăratele sentimente. Se uită lung la uşa spartă, luă o piatră, rosti ceva printre două respiraţii şi o aruncă spre orbită.

Stăteam lângă el ca un elev în biroul directorului.

– Cred e vina mea.

Şi trapa interioară era căzută. În spatele ei, beznă.

Alex îmi aruncă o privire. Nu-i vedeam expresia prin vizorul opac, dar nu-mi era greu să mi-o imaginez.

– Fii mai explicit? mă îndemnă.

– I-am spus lui Windy.

Era directoarea de relaţii publice de la Survey, prietena mea de-o viaţă.

Alex nu era cu mult mai înalt decât mine, dar mă domina.

– Windy este de încredere.

– Ştiu.

– Ai comunicat printr-un circuit deschis?

– Da...

Oftă.

– Chase, cum ai putut să faci aşa ceva?

– Nu ştiu. Îmi reţineam suspinele. N-am crezut că vor apărea probleme. Discutam despre altceva şi mi-a scăpat, pur şi simplu.

– N-ai rezistat?

– Se vede că nu.

Puse piciorul pe trapă şi-o împinse. Nu se mişcă.

– Păi, acum nu mai avem ce face.

Mi-am îndreptat spatele. Împuşcă-mă, dacă te face să te simţi mai bine.

– N-o să se mai întâmple.

– Nu-i nimic.

Vorbea cu vocea lui plină de regrete.

– Hai să vedem ce pagube au făcut.

Intră primul.

Cupolele erau legate între ele prin tunele. Scări în spirală duceau la spaţiile subterane. Sunt întotdeauna pline de umbre, luminate doar de lămpile de mână. Umbrele aleargă una după alta pe pereţii despărţitori şi ai tot timpul senzaţia că se mişcă ceva în afara razei tale vizuale. Am citit undeva că profesorul Casmir Kolchevsky fusese atacat într-un loc ca ăsta de un robot de securitate pe care-l activase din greşeală.

Vandalii fuseseră nemiloşi.

Am străbătut sectoarele operaţionale, o sală de sport, cabinele personale. Bucătăria şi sala de mese. Peste tot, sertarele erau trase şi golite de conţinut. Uşile de la fişiere, tăiate, dulapurile, sparte. Locul fusese devastat. Nu rămăseseră prea multe lucruri de scos la vânzare sau care să intereseze muzeele. Ne-am pomenit călcând cu grijă peste cioburi de sticlă, discuri de date şi mese răsturnate. Unele obiecte de îmbrăcăminte rezistă admirabil în vid. Dar n-am găsit decât câteva, majoritatea victime ale chimicalelor din materialul original. Sau suficient

de banale ca să nu-i mai pese nimănui de ele. Nu prea mai contează de unde ai cămaşa pe care-o porţi. Dacă n-a purtat-o vreun general legendar sau un dramaturg nemuritor, n-are nici o importanţă. Dar uniformele, de obicei cu identitatea marcată pe umăr sau imprimată pe buzunar, BAZA GIDEON sau ceva asemănător, valorează cât greutatea lor. Am găsit una singură, cam sfârtecată. Literele, în jurul unui pisc înalt şi îngust, erau celiene.

– Emblema staţiei, spuse Alex.

Şi centrul de operaţiuni fusese vandalizat. Dispăruse echipamentul electronic. Panourile fuseseră rupte, pentru acces. Din nou, se urmărise descoperirea de obiecte marcate ca aparţinând bazei. Parcă orice nu corespundea standardelor fusese smuls şi abandonat pe podea.

La sfârşit, Alex era turbat. Toate patru cupolele şi reţeaua subterană suferiseră acelaşi tratament. O singură excepţie era în tot haosul general: o cameră obişnuită, plină de moloz. Podeaua era acoperită de proiectoare, cititoare şi cristale de date care s-ar fi distrus mult mai rapid de şase secole. Un ulcior spart şi nişte bucăţi de gheaţă zăceau într-un colţ, în altul, un covor pe jumătate rupt. Dar în mijlocul camerei era o măsuţă şi pe ea o carte deschisă, parcă pusă acolo pentru oricine se aşeza pe scaunul singuratic.

– Păi, mi-am dat eu cu părerea, nu-i un eşec total. Obiectul ăla o să ne aducă ceva bani.

Sau poate că nu.

Era ediţia de anul trecut din *Ghidul anticarului.*

– Mi se pare că vandalul ştia c-o să venim aici, spuse Alex. Ne trimite salutări.

2

„I-am spus că e un idiot. I-am arătat că ne scoate la licitaţie istoria, o transformă în fleacuri şi-o dă unor oameni care habar n-au cine e Mike Esther. Şi că, la sfârşit, după ce ultimul cristal va fi scos din muzeu şi vândut bijutierilor, n-o să mai rămână nimic din bărbaţii şi femeile care au construit lumea noastră. El mi-a zâmbit şi-a scuturat din cap. Parcă am simţit o mică ezitare în vocea lui. «Prietene, mi-a spus, din ei n-a mai rămas nimic de foarte multă vreme.»"

Haras Kora, *Cronicile Binacqm*, 4417 C.E.

Winetta Yashevik, arheologul-ofiţer de legătură la Survey, ocupa şi postul de director cu relaţiile publice. Era singura persoană căreia îi dezvăluisem destinaţia noastră, dar ştiam că n-ar fi divulgat-o nici unui rival de-al lui Alex. Era conservatoare. După părerea ei, noi transformam antichităţile în mărfuri şi le vindeam cumpărătorilor particulari. Era o jignire la adresa bunului-simţ, iar ea întotdeauna se străduia să-mi arate că încalc codul eticii, deşi nu mi-o spunea în faţă. Eram, dacă vreţi, oaia rătăcită, fiinţa coruptă de oamenii înclinaţi spre minciună, care nu-şi mai găsea drumul spre casă.

Îi venea uşor să mă judece. Se născuse bogată şi nu ştia ce-nseamnă să n-ai din ce trăi. Dar asta e altă poveste.

Când am trecut s-o văd la biroul ei din complexul Survey, aflat la

etajul al doilea al clădirii Kolman, se lumină la faţă, îmi făcu semn să intru şi închise uşa.

– Te-ai întors mai repede decât mă aşteptam. N-ai găsit locul? Aşa sper.

– L-am găsit, i-am spus. Exact unde zicea Alex că e. Dar cineva ne-a luat-o înainte şi l-a devastat.

Oftă.

– Hoţi sunt peste tot. Oricum, felicitări. Acum ştii cum ne simţim noi, ceilalţi, când tu şi cu Alex puneţi mâna pe-un sit.

Făcu o pauză şi zâmbi ca şi cum ar fi vrut să cred că nu vrea să mă jignească, glumesc, ştii şi tu cum e. Dar era satisfăcută.

– Doar nu v-aţi întors cu traista goală?

Am trecut peste exprimarea ei voalată.

– Locul fusese pustiit, i-am răspuns.

Închise ochii. Am văzut-o cum strânge din buze, fără să mai spună altceva. Era o femeie înaltă, brunetă, pasionată de lucrurile în care credea. Nu admitea jumătăţile de măsură. Pe mine mă tolera numai pentru că nu voia să strice o prietenie care dura de pe vremea când ne jucam amândouă cu păpuşile.

– Ştii cumva cine a fost?

– Nu. Dar nu s-a întâmplat demult. Poate chiar zilele trecute.

Biroul lui Windy era mare. Pe pereţii cu lambriuri atârnau fotografii din diverse misiuni, expuse ca nişte premii. Winetta Yashevik, Angajatul anului, Premiul Harbison pentru excelenţă în serviciu, Recunoştinţa Apărătorilor Uniţi pentru contribuţia ei la programul Jucării pentru copii. Şi imagini de la locul excavaţiilor.

– Îmi pare rău.

– Windy, am încercat să pricepem ce s-a întâmplat, i-am spus, inspirând adânc. Nu mă înţelege greşit, dar, din câte ne-am dat seama, tu eşti singura care ştiai dinainte unde mergem.

– Chase, răspunse ea calmă, mi-ai spus să-mi ţin gura şi aşa am făcut. Pe lângă asta, ştii că nu i-aş ajuta niciodată pe *vandalii* ăia.

– Evident. Dar ne-am întrebat dacă nu a transpirat cumva informaţia într-un fel. A mai aflat altcineva din organizaţie?

– Nu. Sunt sigură că n-am mai pomenit nimănui despre asta.

Şovăi o clipă.

– Doar lui Louie.

Era vorba de Louis Ponzio, directorul.

– Bine. Asta înseamnă că suntem ascultate.

– Se prea poate.

Păru stânjenită.

– Ştim amândouă că directorul nu conduce cea mai impenetrabilă firmă de pe planetă.

De fapt, eu nu ştiam.

– Poate asta a fost cauza, poate alta. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să scot o vorbă.

– Nu-i nimic. S-a întâmplat, probabil, din cauza sistemului de comunicare.

– Mă rog. Ascultă, Chase...

– D a ?

– N-aş vrea să rămâi cu impresia că nu poţi să-mi încredinţezi un

secret.

– Nu rămân. Nu-ţi face griji.

– Data viitoare...

– Ştiu.

Când m-am întors la conacul lui Alex, am dat peste poliţistul Fenn Redfield, vechi amic de-al lui. Alex îi povestise cele întâmplate. Bineînţeles, nu făcuse o plângere oficială, n-avea ce să scrie în ea.

– Dar e posibil să fi tras cineva cu urechea.

– Aş vrea să te pot ajuta, spuse Fenn. Trebuie să fiţi mai atenţi când vorbiţi printr-un circuit deschis.

Era scund, îndesat, un butoi ambulant cu ochi verzi şi voce de bas. Nu fusese niciodată însurat, îi plăceau la nebunie chefurile şi jocurile de cărţi, la care participa regulat, într-un grup restrâns, din care făcea parte şi Alex.

– Nu-i ilegal trasul cu urechea? am întrebat.

– Nu chiar. N-ai cum să impui aşa o lege.

Se strâmbă, sugerând că se gândea la problemă.

– Dar *este* ilegal să deţii echipament de ascultare. Eu pot să fiu cu ochii în patru, dar tu, Alex, *ar trebui* să-ţi instalezi un sistem de bruiaj.

Sună bine, dar nu-i practic, dacă încerci să atragi clienţi noi. Aşa că Fenn ne-a asigurat c-o să ne anunţe dacă află ceva, ceea ce însemna, bineînţeles, că trebuia să ne descurcăm singuri.

Am luat prânzul înainte de a ne întoarce la birou. Alex mănâncă prânzuri copioase. Pentru el, să trăieşti înseamnă să mănânci zdravăn la prânz. Aşa că ne-am oprit la Paramount House şi, în timp ce ne consumam sendvişurile şi salata de cartofi, am decis să optăm pentru un sistem de criptare care să protejeze discuţiile mele cu Alex şi cele de la birou, cu clienţii cei mai importanţi. Şi cu Windy.

În ciuda eşecului de pe Gideon V, Rainbow prospera. Alex avea o căruţă de bani, cei mai mulţi proveniţi din statutul lui de celebritate, pe care-l dobândise în urma afacerilor *Tenandrome* şi *Polaris.* Dar ar fi fost bogat şi fără evenimentele acelea întâmplătoare. Era un om de afaceri priceput, în care se încredea toată lumea. Dacă aveai un artefact pe care voiai să-l evaluezi, îl duceai la Alex, ştiind că primeşti o estimare corectă. În domeniul nostru, reputaţia face totul. Adaugă integritatea lui nativă la faptul că ştie cel puţin la fel de multe ca rivalii săi şi la geniul cu care se descurcă în relaţiile cu publicul, şi obţii formula unei afaceri profitabile.

Firma are sediul la parterul locuinţei sale, o casă de ţară veche, cândva un han ce găzduia vânători şi turişti, înainte să fie distrus de civilizaţie - sau progres. Se spune că Jorge Shale şi echipa lui coborâseră forţat undeva în apropiere, prima descindere pe Rimway. Alex, crescut acolo, pretinde că în trecut îi căutase urmele. Sigur că n-avea cum să le găsească după câteva mii de ani, chiar presupunând că nimerise locul cu exactitate. Dar aşa a ajuns să-l intereseze istoria, mai ales partea cu săpăturile şi artefactele. Rămăşiţele. Obiectele din alte vremuri.

Eu sunt pilotul, responsabilul cu relaţiile publice şi unicul lui angajat. Deţin şi funcţia de director-adjunct. Aş fi putut să optez pentru orice altă funcţie, inclusiv şef de operaţiuni. Iarna era în toi când am revenit de la baza celiană. Am anunţat clienţii că ne-am întors şi le-am răspuns pe

ocolite la întrebările pline de speranţe legate de noi artefacte. Nu, am explicat eu toată după-amiaza, n-am adus nimic. A fost un fiasco.

Era una dintre zilele acelea cenuşii, ameninţând cu zăpadă. Vântul bătea dinspre nord, urlând la propriu în jurul casei. Eu încă munceam din greu când Alex coborî din camera lui. Purta un pulover gri, gros, şi pantaloni negri, largi.

Nu e un tip foarte înalt, după cum nici celelalte trăsături ale lui nu sunt exagerate. Nu e o figură impozantă, dar devine aşa când i se aprind ochii căprui-închis. Am scris odată că nu dă doi bani pe antichităţi în sine, că le apreciază exclusiv ca sursă de venit. A văzut comentariul meu şi a obiectat puternic. Recunosc, poate l-am judecat greşit. De exemplu, încă era supărat că Gideon V fusese prădat. Şi am înţeles că nu-l durea doar faptul că ne-o luase înainte cineva.

– Le-am găsit, mă anunţă.

– Poftim?

– Artefactele.

– Alea celiene?

– Normal că alea, ce credeai?

– Au apărut pe piaţă?

– Da, spuse, şi înclină din cap. Sunt oferite spre vânzare de Blue Moon Action.

Afişă inventarul obiectelor: o colecţie splendidă de farfurii şi pahare, pulovere, uniforme de lucru, toate marcate cu caracterele celiene ale staţiei Gideon V şi obişnuitul vârf de munte. Mai era şi ceva echipament electronic. „Acest dispozitiv magnetic de cuplare, spunea reclama, va oferi o notă de eleganţă camerei dumneavoastră." Aparatul purta numele unui producător şi o dată de fabricaţie din urmă cu şapte secole.

Alex îl puse pe Jacob să-i facă legătura cu Blue Moon.

– Vreau să auzi şi tu.

M-am dat înapoi, până lângă bibliotecă, să nu fiu văzută. Răspunse computerul.

– Aş vrea să discut cu şeful, ceru Alex.

– Adică doriţi cu doamna Goldcress. Îmi puteţi spune cine o caută?

– Alexander Benedict.

– O clipă, vă rog.

Apăru o femeie blondă, cam de vârsta mea. Bluză albă, pantaloni albaştri, cercei şi brăţară de aur. Ne oferi un zâmbet amabil.

– Bună ziua, domnule Benedict. Cu ce vă pot ajuta?

– Aveţi artefacte celiene de vânzare.

În spatele ei se materializă un fotoliu. Femeia se lăsă în el.

– Aşa este. Încă nu am închis licitaţia. De fapt, o vom închide doar săptămâna viitoare. Ce piesă vă interesează? întrebă, după o scurtă ezitare.

– Doamnă Goldcress, îmi puteţi spune de unde aţi obţinut artefactele?

– Regret, dar nu vă pot dezvălui sursa. Însă obiectele sunt însoţite de un certificat de autentificare complet.

– De ce nu-mi puteţi spune?

– Proprietarul nu doreşte ca numele lui să fie cunoscut.

– Sunteţi doar agentul lui?

– Exact.

Se studiară reciproc în spaţiul deschis al camerei, ea - din fotoliu, el -

în picioare, proptit de biroul meu.

– Apropo, în catalog nu apare decât o parte dintre obiectele disponibile. Dacă vă interesează, veţi găsi inventarul complet al antichităţilor celiene la întrunirea Anticarilor de la sfârşitul acestei săptămâni. În Parmelee.

– Excelent. M-aţi putea pune în legătură cu el? V-aş fi extrem de recunoscător.

– Cu cine?

– Cu proprietarul.

– Îmi pare rău, domnule Benedict. Nu pot face aşa ceva. Nu ar fi etic.

Alex zâmbi.

– Sunt încântat să aflu că mai există profesionişti în domeniu.

– Mulţumesc! spuse doamna Goldcress.

– Îi puteţi transmite un mesaj din partea mea?

– Desigur.

– Rugaţi-l să-mi dea un telefon.

– O să mă ocup.

Femeia întrerupse convorbirea, iar Alex îşi manifestă sonor iritarea:

– Umblăm după potcoave de cai morţi. Fac pariu că n-o să ne caute.

Am căutat date despre întrunirea Anticarilor.

– Ollie Bolton e invitat de onoare anul ăsta.

Conducea Bolton Brothers, o firmă de recuperare de obiecte istorice, veche de cincizeci de ani.

– Sunt programate mai multe expoziţii.

Era un drum de două ore cu trenul.

– Fă rezervările, rosti Alex. Mai ştii pe cine întâlnim la expoziţiile astea?

Evenimentul se desfăşura la Medallion Gardens, pe coridoare şi incinte de sticlă, printre sute de specii de plante. Noi am ajuns după-amiaza târziu, la scurt timp după deschiderea expoziţiei de antichităţi. Erau expuse piese din Colecţia Rilby, pe cale de a fi transferată la Muzeul Universităţii, şi câteva piese de electronică vechi de trei mii e ani de pe *Taratino*, prima navă cu echipaj uman care a ieşit din galaxie. Şi, bineînţeles, artefactele celiene.

Ne simţeam groaznic ştiind că ar fi putut - şi ar fi trebuit - să fie ale noastre. Pe lângă materialele amintite în catalog, am mai văzut instrumente muzicale, seturi de şah şi suji, o lampă şi trei tablouri înrămate (extraordinar de expresive, în ciuda vechimii), toate pe fundalul bazei: prima reprezenta o femeie, a doua, un bărbat în vârstă, iar a treia, doi copii, băiat şi fată. Băiatul se numea Jayle. Altceva nu se mai ştia despre ei.

Doamna Goldcress era şi ea de faţă. La fel de reţinută faţă în faţă ca prin circuit. Ce mai faceţi? Foarte bine, mulţumesc. Aţi fost vreodată la vreun sit arheologic? Nu, din păcate sunt prea ocupată. Când Alex se întrebă cu glas tare dacă se afla printre noi şi proprietarul exponatelor, îi spuse că nu ştie. Mie îmi zâmbi politicos, într-un fel care sugera că mi-ar fi recunoscătoare dacă i-aş găsi lui Alex altă ocupaţie decât s-o facă să-şi piardă vremea.

– Aţi comunicat proprietarului mesajul meu? o întrebă Alex.

Stăteam lângă exponatele celiene. Femeia nu-şi lua ochii de la ele.

– Da, răspunse ea, i l-am transmis.
– Şi ce-a spus?
– I l-am comunicat computerului.
Când ne-am îndepărtat, Alex îmi spuse calm:
– Îmi vine să-i trag una peste bot.

Participanţii erau dealeri de antichităţi, unii proveneau din mediul universitar, iar câţiva erau jurnalişti. La şapte, ne-am adunat în Sala Island pentru un banchet. Se adunaseră cam patru sute de persoane.

Invitaţii de la masa noastră se arătară foarte impresionaţi că stau alături de faimosul Alex Benedict. Doreau toţi să afle detalii despre incursiunile sale, iar Alex, care trăia la maximum fiecare minut, le făcu voia cu mare bucurie. Era un tip de bun-simţ, de obicei cu capul pe umeri, dar îi *plăcea,* fără îndoială, să-i audă pe alţii spunându-i cât de bine se descurcase şi ce contribuţii majore îi aparţineau. Se roşi la faţă plin de modestie şi încercă să-mi pună şi mie în cârcă nişte merite, dar nu-l băgă nimeni în seamă. Îl vedeam cum crede că se comportă cu modestia adecvată situaţiei. Umilinţa, mi-a spus el odată, este marca măreţiei.

După ce am servit masa, maestrul de ceremonii s-a ridicat să prezinte câţiva invitaţi. Regretatul Maylo Rilby, a cărui preţioasă colecţie fusese donată de fratele său, era reprezentat de o tânără nepoată plină de energie. S-a ridicat şi am băut cu solemnitate în cinstea ei. Am băut şi în cinstea unui comisionar de la Muzeul Universităţii. Şi a preşedintelui Întrunirii Anticarilor, care se retrăgea după şapte ani în care a ocupat această funcţie.

S-au mai rezolvat câteva aspecte oficiale, apoi, în sfârşit, s-a ajuns la invitatul de onoare: Oliver Bolton, directorul de la Bolton Brothers, o adevărată celebritate. Ciudăţenia era că în firmă nu exista nici un frate. Nici surori. Bolton o înfiinţase cu douăzeci de ani înainte, deci n-o moştenise de la o generaţie anterioară. Lumea zicea c-ar fi spus că regretă că nu are fraţi sau surori. Numele firmei, explicase el, era o concesie făcută faptului că fusese singur la părinţi. Trebuie să admit că n-am înţeles despre ce vorbea.

Era un bărbat înalt, grizonant, o prezenţă impunătoare, genul de om în faţă căruia oamenii se dau la o parte. Şi pe care-l plac, în acelaşi timp. Ar fi fost un politician de excepţie. „Mulţumesc, Ben, mulţumesc", rosti el, după ce maestrul de ceremonii îl ridicase în slăvi vreo cinci minute. Ollie Bolton era, se pare, responsabil de recuperarea unui număr mare de obiecte din „Secolele Pierdute", care le-au permis istoricilor să-şi revizuiască concluziile despre Vremea Necazurilor, şi de un şir interminabil de alte şi alte realizări.

Scoase în evidenţă două dintre experienţele sale cele mai renumite, împărţind laude asociaţilor săi pe măsură ce-i prezentă. Apoi spuse câteva lucruri despre el. Cât de neplăcut fusese la Arakon, când muncitorii plecaseră acasă şi luaseră cu ei scările, lăsându-l peste noapte blocat printre cavouri. Noaptea petrecută la închisoarea din Bakudai, acuzat de jefuirea unor morminte.

– Practic, aveau dreptate. Dacă lăsam treburile pe seama autorităţilor, vasul de cristal de acolo, care va pleca la muzeu, ar fi rămas îngropat în deşert.

Alte aplauze.
Era, pe rând, supărat, înflăcărat, poetic.
– Avem o istorie de cincisprezece mii de ani, cea mai mare parte a ei într-un mediu care păstrează totul. Urmele lăsate de paşii primului om care a ajuns pe Lună, satelitul Pământului, sunt încă vizibile. Ştiu că suntem cu toţii la fel de pasionaţi de trecut, de relicvele care au supravieţuit de-a lungul veacurilor, care ne aşteaptă în locuri întunecate, unde nu mai calcă nimeni. E o onoare pentru mine să mă aflu alături de dumneavoastră în această seară.
– Cum de nu semeni mai mult cu el? l-am întrebat pe Alex, în şoaptă.
– Poate că preferi să lucrezi pentru Bolton. Aş putea aranja.
– Cât plăteşte?
– Ce contează? E o figură mult mai admirată decât actualul tău şef.
Eram uimită. Pretindea că glumeşte, dar am simţit c-am atins o coardă sensibilă.
– Nu. Sunt mulţumită de actualul meu loc de muncă.
Se uită în altă parte. Nu-şi întoarse privirea spre mine decât peste câteva secunde.
– Îmi pare rău, rosti.
Bolton era în plin spectacol:
– Este un adevărat privilegiu să stau de vorbă cu dealerii de antichităţi din Andiquar. Am înţeles că avem şi invitaţi de pe glob, doi chiar din altă lume.
Se opri un minut să-i caute cu privirea pe invitaţii de pe Spinners şi de pe Pământ.
– Lumea de acasă, reluă. (Aplauze.) Locul începuturilor. (Alte aplauze.)
Mă aşteptam să vorbească numai despre el, dar era prea deştept. În schimb, descrise munca „pe care o depunem cu toţii" şi beneficiile ce revin tuturor.
– Cincisprezece mii de ani înseamnă vreme îndelungată. Adăugaţi câte-un război, o rebeliune, evuri întunecate şi prăbuşire socială, şi lucrurile încep să se piardă. Lucruri pe care n-ar trebui să le uităm niciodată. De pildă, filipinezele dintr-un război uitat, care i-au sfidat pe soldaţii inamici, oferindu-le apă şi mâncare bărbaţilor şi aliaţilor lor, în timpul Marşului Morţii. A, văd că unii dintre dumneavoastră au auzit de el. Dar mă întreb câte am şti dacă n-ar fi fost munca depusă de Maryam Kleffner, care stă acolo în spate.
Făcu un semn cu mâna în direcţia ei.
– Bună, Maryam!
Mai aminti câteva persoane pentru meritele lor excepţionale.
– Istoricii fac muncă brută, continuă. Contribuţia lor nu va fi niciodată apreciată îndeajuns. Există oameni ca Lazarus Colt, acolo în faţă. Lazarus e şeful catedrei de arheologie de la universitate. Fără el şi echipa lui, încă n-am şti dacă mindanii de pe Khaja Luan au existat cu adevărat sau au aparţinut mitologiei. O civilizaţie înfloritoare vreme de o mie de ani, dar care, din nu se ştie ce motiv, a regresat şi aproape că s-a pierdut în uitare.
– Aproape.
Audienţa îi sorbea cuvintele. Se opri, zâmbi şi scutură din cap.
– Dar iată un exemplu de contribuţie a acelora dintre noi care caută şi vând antichităţi. Am stat de vorbă cu Lazarus ceva mai devreme. El va fi

primul care să vă spună că nu i-ar fi găsit niciodată pe mindani, nici măcar n-ar fi plecat în căutarea lor, dacă Howard Chandis nu ar fi descoperit un vas de vin îngropat pe un deal. Fireşte, Howard se află printre noi.

Se uită spre stânga.

– Ridică-te, să te vadă toată lumea.

Bărbatul se ridică într-un ropot de aplauze.

Bolton vorbi încă vreo douăzeci de minute. Încheie cu o înfloritură de stil, remarcând că unul dintre cele mai plăcute aspecte ale profesiunii sale era firma de care a ajuns să se ocupe.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse, apoi se înclină, pregătindu-se să coboare.

Unul dintre invitaţi, un bărbat scund şi slab, brunet şi cu trăsături aspre, se ridică. Se auziră câteva şoapte, iar o femeie de la masa noastră mormăi un „Ău". Aplauzele se stinseră. Bolton şi bărbatul se uitau unul la altul.

O persoană de lângă el încerca să-l convingă să se aşeze la loc, dar bărbatul opuse rezistenţă şi îşi îndreptă spatele. Bolton zâmbi, păstrându-şi mina agreabilă.

– Doreaţi să întrebaţi ceva, domnule profesor Kolchevsky?

Casmir Kolchevsky. Arheologul aproape legendar, urmărit de robotul de pază.

– Da, răspunse acesta.

Alex duse mâna la paharul cu vin.

– O să urmeze ceva palpitant, comentă el.

– De ce? Ce se întâmplă? am vrut să aflu.

– Profesorului nu-i plac oamenii din domeniul nostru de activitate. Nu aceia care sapă după mărfuri.

– Îţi atribui cam multe merite, începu Kolchevsky.

Nu era un orator înnăscut, ca Bolton, dar patima cu care vorbea compensa timbrul vag. Se răsuci ca să cuprindă cu privirea toată audienţa.

Avea chipul zbârcit, parcă bătut de vânt, maxilarul alungit, iar ochii, în clipa aceea, îi luceau de furie.

– N-ar trebui să mă mai mire nimic, dar iată-mă aici, ascultându-vă cum îl elogiaţi pe hoţul, pe *vandalul* ăsta. Se ridică şi vorbeşte ca un om cinstit. De parcă ar fi avut vreo contribuţie. Îl aplaudaţi pentru că vă spune ce vă place să credeţi despre voi.

Se răsuci spre Bolton.

– Îţi spun eu cu ce ai contribuit!

Am sesizat mişcare în dreptul uşii. Oamenii de pază se răspândeau prin încăpere şerpuind printre mese, încercuindu-l de Kolchevsky.

– Aţi devastat nenumărate situri din toată Confederaţia şi dincolo de hotarele ei. Dacă nu în persoană, prin împuterniciţi. Sprijinindu-i...

Cineva îl apucă de braţ şi-l trase de la masă.

– Dă-mi drumul! protestă el.

O femeie înaltă, responsabilă cu securitatea locului, apăru în spatele lui însoţită de trei bărbaţi. Îi adresă câteva cuvinte.

– Nu, spuse profesorul, sigur că nu putem proceda aşa. Nu se face să fim confruntaţi cu adevărul, nu-i aşa?

Se zbătea în continuare. Sosiră întăriri. O persoană de la masa lui

începu să se lupte cu una din gărzi. Alta căzu pe jos. Kolchevsky avea deja braţele blocate pe lângă corp.

– Plec singur, răcni el. Dar ăsta e un cuib de hoţi. Nimic altceva.

Gărzile începură să-l tragă spre ieşire, iar el încă opunea rezistenţă. Să ştiţi că nu mi-am putut reţine admiraţia faţă de el.

La câteva minute după ce profesorul fu dat afară, am auzit glasuri ridicate. Bolton nu se mişcă de la locul lui, de lângă masa vorbitorilor. Când se făcu în sfârşit linişte, îşi aranjă sacoul şi zâmbi audienţei.

– Şi asta face parte din spectacol, prieteni. Aşteptaţi să vedeţi ce urmează.

Ai fi zis că seara îşi pierduse farmecul. Ne-am plimbat printre invitaţi şi, când s-au încheiat momentele oficiale, ne-am alăturat mai multor grupuri. Alex era convins că furnizorul lui Goldcress era prezent. Că trebuia să fie pe-acolo, pe undeva.

– N-avea cum să stea la o parte, mă lămuri el.

– Dar cum crezi c-o să-l găseşti? l-am întrebat.

– Ne cunoaşte, Chase. Am sperat să se dea de gol, poate să arate mai mult interes la adresa noastră. Sau să fie mai atent când stăm de vorbă cu agentul lui.

– Şi ai văzut pe cineva?

– I-am văzut pe mulţi care nu ne scapă din ochi. Mai ales *pe tine.*

Era o aluzie la ţinuta mea roşu-cireaşă, poate puţin cam stridentă faţă de cum îmi permiteam eu să mă prezint în lume.

Dar dacă respectivul era acolo, atunci ştia cum să se ferească de noi. La sfârşitul serii, ne-am întors la hotel cu mâna goală.

În ziua în care am ajuns acasă, am dormit până mai târziu. Când am intrat în birou, pe la mijlocul dimineţii, Jacob mi-a trimis o listă a clienţilor din ziua respectivă. Am văzut un nume necunoscut.

– O localnică, îmi explică el. Vrea o evaluare.

Când vine vorba de antichităţi, colecţionarii serioşi preferă să discute lucrurile personal, mai ales dacă îşi închipuie că deţin un artefact potenţial valoros. De fapt, în cazul unor astfel de articole, Alex refuză să facă evaluări la distanţă. Dar în majoritatea cazurilor articolele nu sunt foarte valoroase şi nu trebuie să le vezi cu ochii tăi ca să-ţi dai seama.

Vin la noi mulţi oameni direct de pe stradă. Indivizi care-au pus mâna pe ceva la vreo lichidare de gospodărie, ori au moştenit vreun obiect şi încep să se întrebe dacă nu cumva valorează mai mulţi bani decât li s-a spus. Atunci, bănuind că n-au nimic de pierdut, ne caută pe noi. Mă uit la obiect şi le fac o evaluare. La modul diplomatic, bineînţeles. Adevărul e că nu sunt expert în *antiqua*, dar îmi dau seama imediat când am de-a face cu ciurucuri. Dacă nu sunt sigur, i-l pasez lui Alex.

Nouăzeci şi nouă la sută dintre apelurile de pe stradă sunt curate nimicuri. O estimare conservatoare. Aşa că, peste câteva ore, când am sunat-o pe femeie şi i-am văzut imaginea în birou, primul meu gând a fost să arunc o privire rapidă la ce avea şi s-o expediez imediat.

Era o blondă minionă, agitată, nu neapărat bine îmbrăcată, incapabilă să mă privească în ochi. Purta pantaloni aurii, care s-ar fi potrivit mai bine pe nişte şolduri mai înguste. Bluza şifonată era deschisă la gât şi ar fi scos la iveală multe, dacă ar fi avut ce. Femeia avea o eşarfă roşie ca

focul şi un zâmbet agresiv şi timid în acelaşi timp. Stătea pe o canapea Springfield uzată, din aceea pe care o primeşti pe gratis la cumpărarea a două fotolii.

Ne-am salutat scurt, dar nu grăbit.

– Eu sunt Amy Kolmer. Aş dori să vă uitaţi la ceva. M-am gândit că s-ar putea să valoreze ceva bani.

Ieşi din imagine şi reveni cu o ceaşcă pe care o ridică în lumină.

Am văzut un obiect decorativ gri, de felul celor pe care le cumperi din magazinele de suveniruri. Pe marginea lui era gravat un vultur alb cu verde. Era ceva antic în stilul în care fusese desenată pasărea: în zbor, cu aripile desfăcute larg, cu ciocul deschis, gata de atac. Cam prea dramatic. Popular în secolul trecut. Sub vultur se întindea un steguleţ pe care scria ceva. Literele se înşirau prea mărunte ca să le văd clar, dar mi-am dat seama că nu era alfabetul standard.

Femeia răsuci obiectul ca să văd şi partea de jos. Un glob înconjurat de un inel, cu inscripţii în partea de sus şi de jos. Acelaşi tip de simboluri.

– Ce părere aveţi?

– Ce limbă e, Amy? Ştii?

– Habar n-am.

– Ştii ce e?

Mă privi nedumerită.

– O ceaşcă.

– Vreau să zic, ce fel de ceaşcă? De unde provine?

– Mi-a dat-o prietenul meu.

– Prietenul tău.

– Fost.

Îşi îngustă ochii. Mi-am dat seama că relaţia lor se sfârşise prost. Încerca să transforme în bani ce mai rămăsese din ea.

– A văzut c-o admir şi mi-a zis că-i a mea.

– Frumos din partea lui, am remarcat.

– Mi-a plăcut vulturul.

Se uită la el îndelung.

– Mi-a dat-o cu o seară înainte de a ne despărţi. Cred că trebuia să fie un premiu de consolare.

– Poate.

– Ceaşca e mai valoroasă decât el.

Zâmbi. Unul dintre zâmbetele alea care-ţi spun că nu s-ar întrista prea tare dacă prietenul ei ar cădea de pe pod.

– El de unde-o avea?

– O avea dintotdeauna.

Am înţeles că nu mai aveam ce să scot de la ea. Înclinam să-i spun ce cred, şi anume că nu făcea multe parale ceşcuţa ei. Dar codul etic al lui Rainbow mă obligă să-mi cântăresc cuvintele. Am apelat la computerul casei.

– Jacob, în ce limbă scrie?

– Acum caut, veni răspunsul.

Ceaşca nu avea nimic ieşit din comun, nici o trăsătură care s-o distingă, în afară de simbolurile bizare. Dar am văzut o groază de litere ciudate de când sunt la Rainbow şi, credeţi-mă, ale ei nu aveau neapărat o semnificaţie aparte.

Jacob scoase un sunet ca şi cum şi-ar fi dres vocea, semn că era

surprins. Dacă Amy Kolmer n-ar fi fost pe circuit, eram sigur că şi-ar fi făcut apariţia.

– E engleză. Americana medie.

– Serios?

– Sigur că da.

– Mileniul al Patrulea, mi-am dat eu cu părerea.

– Al Treilea. Nimeni nu vorbea engleza în al Patrulea.

Amy prinse viaţă. Nu se aşteptase la veşti prea bune de la mine. Dar auzise destul ca să-şi facă speranţe. Se uită la ceaşcă, apoi la mine, apoi iar la ceaşcă.

– Ceaşca asta are nouă mii de ani?

– Probabil că nu. Inscripţia foloseşte o limbă veche. Asta nu înseamnă că...

– Greu de crezut. S-a păstrat aşa de bine toţi anii ăştia.

– Amy, am spus, de ce nu vii cu ceaşca aici? Să ne uităm mai bine la ea.

Adevărul e că Jacob ne dă toate detaliile fizice de la distanţă. Dar Alex insistă că a studia o reproducere generată de computer nu e totuna cu a ţine obiectul în mână. Îi place să sugereze că munca lui are o dimensiune spirituală, deşi, dacă-l întrebi direct, îţi spune că e prostie, dar există anumite însuşiri ale obiectului fizic pe care computerul nu le poate aprecia. Să nu-i cereţi amănunte.

Aşa că am stabilit o întâlnire cu Amy Kolmer pentru după-amiază. Sosi mai devreme. Alex coborî şi-o pofti chiar el în birou. Îi stârnise curiozitatea.

Pe mine nu prea mă interesa femeia. Pe circuit, am simţit că se aştepta s-o înşel. Faţă în faţă, îşi schimbă atitudinea, făcând pe femeia neajutorată, dar cu sex-appeal. Cred că o stimula prezenţa lui Alex. Dădea din mâini, îşi scotea hainele în evidenţă şi cobora ochii la podea. „Sărăcuţa de mine, e grea viaţa, dar poate că a dat norocul peste mine şi v-aş fi recunoscătoare pentru orice ajutor mi-aţi oferi." Dacă-şi închipuia că preţul cerut de Rainbow pentru a încheia o tranzacţie avea să scadă în urma eforturilor ei, nu-l cunoştea pe Alex.

Învelise ceaşca într-o pânză moale şi-o pusese într-o pungă de plastic. După ce ne-am făcut toţi comozi în birou, deschise punga, dezveli ceaşca şi o aşeză în faţa lui.

Alex o cercetă minuţios, îşi muşcă buza, se strâmbă şi o aşeză pe cititorul lui Jacob.

– Ce ne poţi spune, Jacob?

Becul de pe cititor pâlpâia. Se făcu galben, apoi roşu. Se micşoră, apoi se intensifică. Trecu prin tot spectrul. Întreg procesul ţinu cam două minute.

– Obiectul e făcut din răşini de acrilonitril-butadien-stiren. În principal, coloraţia...

– Jacob, îl întrerupse Alex, câţi ani are?

– Aş zice că a fost produs în Mileniul al Treilea. Estimativ, anul 2600 C.E., cu o marjă de eroare de plus-minus două sute de ani.

– Ce spun inscripţiile?

– Pe drapel scrie Viitoarea Lume Nouă. Iar pe fundul ceştii cred că e un simbol, un număr de identificare. RFI171. Şi mai e un termen de care nu

sunt sigur.

– Păi, atunci ceaşca asta e… ce? O fi stat într-un birou?

– Probabil că simbolul înseamnă Registrul Flotei Interstelare.

– E de pe o navă? am întrebat.

– A, da. Fără îndoială.

Amy mă trase de braţ.

– Cât valorează?

Alex îi făcu semn să aibă răbdare.

– Jacob, poate că termenul celălalt e numele navei.

– Cred că aveţi dreptate, domnule. Înseamnă Căutător. Sau Cercetător. Cam aşa ceva.

Becul se stinse. Alex ridică obiectul cu delicateţe şi-l aşeză pe birou. Apoi îl studie cu lupa.

– E într-o stare destul de bună, remarcă el.

Amy se abţinea cu mare greutate.

– Doamne-ajută! Aveam mare nevoie să meargă bine *ceva.*

Alex zâmbi. Amy deja se gândea la ce-o să-şi cumpere.

– Cum se poate să fie aşa de vechi? întrebă ea. Draperiile mele sunt noi şi deja se destramă.

– E din ceramică. Ceramica e foarte rezistentă, îi explică. Scoase o pânză moale şi începu să şteargă ceaşca.

Întrebă din nou câţi bani o să-i dăm.

Alex se strâmbă în felul în care o făcea de câte ori nu voiam să dam un răspuns direct.

– De obicei, noi nu cumpărăm. O să facem nişte cercetări. Pe urmă o să testăm piaţa. Dar cred că, dacă ai răbdare, o să iei un preţ bun pe el.

– Vreo două sute?

Alex îi oferi un zâmbet patern.

– Nu m-ar mira.

Amy bătu din palme.

– Excelent!

Se uită la mine, apoi din nou la Alex.

– Ce să fac mai departe?

– Nu trebuie să faci nimic. Hai s-o luăm pe rând. Mai întâi vrem să aflăm exact ce avem.

– Bine.

– Ai vreo dovadă că e al tău obiectul?

Ăăă… Se schimbă la faţă. Îşi desfăcu buzele şi-i fugi zâmbetul de pe figură.

– L-am primit.

– De la fostul tău prieten.

– Da. Dar acum e al meu. Al meu.

– În regulă, spuse Alex şi înclină din cap. Trebuie să facem rost de un document însoţitor. Să dovedim că avem dreptul să-l vindem.

– Bine, îngăimă ea, nesigură.

– Aşa vom face. Ar fi mai nimerit să laşi ceaşca la noi, cine ştie, poate mai aflăm ceva, apoi te contactăm noi.

– Ce părere ai? l-am întrebat pe Alex când am rămas singuri.

Părea mulţumit.

– Nouă mii de ani? Cineva va fi bucuros să plătească substanţial

pentru privilegiul de-a o expune pe şemineu.

– Chiar crezi că e de pe o navă?

Luă lupa şi cercetă din nou ceaşca.

– Probabil că nu. Provine din era în care navele interstelare de-abia se năşteau. Mai degrabă a făcut parte dintr-un program de donaţii sau a fost vândut într-un magazin de suveniruri. Nu are prea mare importanţă: nu sunt sigur că se poate stabili dacă a fost sau nu pe o navă.

Desigur, am fi preferat să aflăm că a fost într-adevăr pe *Cercetătorul* şi că a aparţinut căpitanului. Ideal ar fi fost ca nava să apară într-un catastif, pe undeva, pentru că făcuse fapte măreţe sau naufragiase cine ştie unde, iar căpitanul era o figură celebră în istorie.

– Ocupă-te tu, Chase. Pune-l pe Jacob să facă săpături şi să afle tot ce se poate.

3

„Lumile pierdute exercită asupra noastră o atracţie aproape mistică: o Atlantida rătăcită pe undeva, un loc lipsit de rutina vieţii noastre banale, în care toţi locuiesc într-un castel, în care se dă câte o petrecere în fiecare seară, în care orice femeie e nespus de frumoasă şi orice bărbat e nobil şi viteaz."

Lescue Harkin, Memorie, mit şi minte, 1376

Mileniul al Treilea a trecut de mult, iar istoria lui scrisă e extrem de lacunară. Ştim cine au fost liderii politici, ştim când şi unde s-au pornit războaiele (chiar dacă nu întotdeauna *de* ce), ştim cine au fost cei mai mari artişti, mişcările literare majore, conflictele religioase. Ştim care naţiune a ameninţat că va face ceva şi cui. Dar nu cunoaştem aproape nimic despre viaţa oamenilor, despre felul în care-şi petreceau timpul, despre părerea lor în legătură cu lumea în care trăiau. Ştim că au avut loc asasinate, dar nu cunoaştem întotdeauna motivul lor. Nici dacă, atunci când se întâmplau, lumea jelea sau respira uşurată.

Nouă mii de ani e o perioadă tare lungă. Nimeni, cu excepţia istoricilor, nu-i acordă prea mare importanţă.

Jacob începu să caute *Cercetătorul*. Nu găsi nimic, aşa că răscoli după detalii despre nave interstelare celebre, sperând să dea peste o denumire similară.

– Poate că nu am tradus noi corect, spuse. Engleza era o limbă tare alunecoasă.

Aşa că am trecut în revistă rapoarte despre *Răzbunătorul*, care a jucat un rol esenţial în primul război interstelar dintre planeta Pământ şi trei dintre coloniile ei, de la începutul secolului al treizeci şi treilea. Despre *Lassiter*, prima navă pirat. Despre *Karaki*, din veacul treizeci, cea mai mare pe vremea ei, care a transportat o încărcătură gigantică de materiale de importanţă majoră pe Regulus IV, pentru a începe colonizarea. Şi despre *Chao Huang*, care a dus o echipă de medici la Maracaibo când, în ciuda aşteptărilor, coloniştii umani fuseseră loviţi de o boală indigenă. (Asta se întâmpla pe vremea când specialiştii credeau că germenii bolilor atacă numai fiinţe din acelaşi biosistem.)

Am găsit foarte multe informaţii despre *Tokyo,* prima navă interstelară dispărută în transdimensiuni. Nu s-a mai auzit de ea. Existau fotografii cu căpitanul şi secundul, cu diverşi pasageri, cu sala de mese şi camera motoarelor. Tot ce voiai să ştii. Cu excepţia destinaţiei.

Am aflat şi despre cea mai renumită navă spaţială, *Centaurus,* care a realizat primul zbor transdimensional către steaua vecină cu Pământul. Şapte săptămâni i-au trebuit numai la dus. Zâmbiţi, vă rog: şapte săptămâni ca să străbată patru ani-lumină!

Dar nici o menţiune despre *Cercetătorul.* Sau *Căutătorul.* Am dat peste un *Călător*. Peste trei, de fapt. Evident, un nume foarte folosit. Şi chiar peste un *Vânător.*

Puţine obiecte concrete din Mileniul al Treilea au supravieţuit. Majoritatea sunt fie din ceramică, de exemplu, ceaşca lui Amy, fie din plastic. În branşa noastră circulă o axiomă: articolele cele mai ieftine

rezistă cel mai mult.

Nu cunoşteam nici un expert al perioadei care ne interesa, aşa că am verificat în Registru şi am ales unul la întâmplare, un asistent la Universitatea Barcross. Îl chema Shepard Marquard. Părea tânăr, dar scrisese foarte mult despre perioada respectivă şi era renumit printre colegi.

Am sunat şi mi s-a făcut imediat legătura. Marquard era un bărbat atrăgător, înalt, roşcat, mult mai plăcut decât lăsau să se înţeleagă fotografiile.

„Majoritatea registrelor navale din epoca respectivă s-au pierdut, îmi spuse. Dar să văd ce pot face. O să trec în revistă informaţiile mele şi te contactez."

A doua zi, am făcut tururi virtuale prin vreo şase muzee şi am petrecut mult timp admirând artefacte din Mileniul al Treilea. Am văzut o cutie de plastic, posibil o trusă de machiaj, un aparat electronic destinat unei utilizări greu de ghicit, o pereche de pantofi cu tocuri înalte, pentru femei, câteva stilouri, o lampă, o canapea, o bucată de hârtie trasă în folie laminată, prezentată drept „mica publicitate dintr-un ziar". Nu ştiam ce e un ziar, după cum nu ştia nimeni dintre cei pe care i-am întrebat. (Marquard mi-a explicat mai târziu că era vorba de informaţii tipărite pe hârtie şi distribuite fizic pe o arie extinsă.) Am văzut o pălărie bărbătească, cu un cozoroc împotriva soarelui. Şi o monedă cu un vultur pe o parte. Bani de metal. *Statele Unite ale Americii.*

Credinţă în Dumnezeu. Era datată *2006*, iar pe etichetă scria că e a doua monedă ca vechime din câte există.

M-am plimbat printre exponate şi, după ce am văzut tot ce mă interesa, m-am aşezat într-o sală de lectură şi am deschis un fişier de date.

Mileniul al Treilea a fost o perioadă tumultuoasă. Pământul era suprapopulat. Locuitorii lui se războiau continuu unii cu alţii din motive politice, imobiliare sau religioase. Sistemele politice erau, în general, corupte şi mereu în pragul prăbuşirii.

Existau probleme serioase de mediu rămase din Era Industrială, iar deteriorarea climei globale coincidea cu prezenţa liderilor politici din ce în ce mai tiranici. Cel mai rău a fost Marko al III-lea, poreclit de supuşii lui americani Magnificul.

Pe la mijlocul secolului al douăzeci şi cincilea, când Marko închidea şi ucidea cum îi dictau toanele, a apărut lucrarea inovatoare a lui Diane Harriman, despre structura dimensională a continuumului spaţio-temporal şi, după douăzeci de ani, Shi-Ko Han şi Edward Cleaver au pus bazele călătoriei interstelare.

Încă patru ani şi s-a descoperit prima lume locuibilă. Nu m-a mirat să citesc despre mulţimea de voluntari înscrisă în călătoria spre graniţele ei.

Când mă pregăteam să închei ziua şi să plec, Jacob mi-a făcut o legătură.

– Chase, am auzit o voce cunoscută, cred că am găsit ce căutai.

Era Marquard.

– Ai descoperit *Cercetătorul*, am presupus.

– Da...

Avea o intonaţie ciudată.

– Pot să întreb de ce-l căutai?

I-am povestit despre ceaşcă. Mă ascultă fără nici un comentariu. Când am terminat, se lăsă liniştea.

– E rândul dumitale.

– O surpriză. Poţi să treci pe la şcoală?

– Aş vrea să aflu acum.

– Ştii ce, nu vrei să luăm masa împreună?

Subtil ca un puhoi.

– Doctore Marquard, nu am timp să vin până la Barcross.

Mi-ar fi făcut plăcere, dar era de străbătut un drum lung.

– Spune-mi Shep. Şi îţi garantez că va merita efortul.

Barcross e o insulă întinsă, în formă de diamant, renumită ca staţiune de vară pentru persoane fără partener. În urmă cu mai mulţi ani am trecut printr-o perioadă când a făcut parte din calendarul meu social. Surfing, lumina lunii, vise. Genul de loc unde crezi că vei găsi dragostea vieţii tale. Acum sunt ceva mai realistă, dar tot m-a cuprins o undă de regret când m-am apropiat de ocean şi am privit de sus plaja pustie şi vilele. Soarele tocmai se cuibărise sub linia orizontului şi se aprindeau luminile.

Insula e amenajată ca o piramidă, în terase mai înalte pe măsură ce avansezi spre interior, aşa că, teoretic, toată lumea are vedere spre mare. Acum era extrasezon. Nişte suflete mai călite rătăceau de colo-colo pe rampe şi alei. Majoritatea magazinelor şi restaurantelor erau închise.

Populaţia de bază era de patruzeci de mii de locuitori. Încă patruzeci de mii erau răspândiţi pe insulele înconjurătoare. La universitate învăţau şapte mii de studenţi, veniţi din toate colţurile arhipelagului şi de pe continent. Avea renume bun, mai ales în domeniul ştiinţific. Dacă voiai să te faci doctor, acolo trebuia să mergi.

Campusul se întindea pe două terase vaste, imediat sub clădirile municipale, care ocupau vârful insulei. Am răsucit glisorul urmând indicaţiile, şi am ajuns pe o pistă de lângă o cupolă. Era un complex studenţesc cu câteva magazine şi un restaurant, *La Benjamin*. Mi l-am amintit de pe vremea când era jos, lângă plajă.

Marquard m-a luat prin surprindere, apărând din spatele unei uşi laterale. Păşi repede spre pistă, deschise trapa şi-mi întinse mâna, ajutându-mă să cobor. Într-o perioadă în care cavalerismul e socotit o reminiscenţă din vremuri apuse, gestul lui însemna mai mult decât un început bun.

Barcross are cel mai frumos campus de pe planetă. E plin de obeliscuri, clădiri în formă de carapace de broască ţestoasă şi piramide, cu o viziune spectaculoasă a oceanului. În ziua aceea însă era frig şi din spate loveau rafale reci, care mai că nu ne-au împins în complexul studenţesc.

– Mă bucur să te cunosc, Chase, îmi spuse Marquard, conducându-mă în restaurant. Îţi sunt recunoscător că ai venit.

Purta pantaloni largi de culoare gri şi o cămaşa albastră, ca scoicile de mare, sub sacou. Arăta bine, genul înalt, impunător, cu simţul umorului, poate puţin cam timid, gata să petreacă noaptea în oraş.

Ne-am aşezat la o masă şi am luat meniul. *La Benjamin* nu se schimbase prea mult. Sala de mese era mai mare decât înainte, când restaurantul se afla pe un debarcader. Meniul se îmbogăţise şi el, bineînţeles. Dar era tot intim, discret, şi îşi păstrase ambianţa de spaţiu marin. Peste tot erau împrăştiate pânze, cârme şi busole, un perete se deschidea spre un far virtual, în mijlocul unei furtuni. Pe lângă ele, vedeai fotografii cu artişti celebri, inclusiv o imagine clasică cu Cary Webber în faţa restaurantului, pe debarcader, cu oceanul în spate. Arăta pierdută. Fusese o artistă romantică foarte apreciată, dar a murit tânără şi, desigur, a devenit nemuritoare.

Am comandat vin şi baghete. După plecarea chelnerului, Marquard se aplecă peste masă şi-mi şopti că eram fermecătoare.

– Dar sunt sigur că ştii asta deja.

M-am întrebat dacă trebuia să mă pregătesc pentru o seară lungă. I-am mulţumit, mi-am aşezat coatele pe masă şi mi-am proptit bărbia în palmă.

– Shep, am întrebat, ce-ai aflat despre *Cercetător?*

– Că e o traducere greşită.

Se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ne ascultă nimeni. Mai erau vreo trei-patru studenţi la o masă lângă geam, aşa că vorbi în şoaptă.

– Corect e Exploratorul.

Rosti cuvântul de parcă ar fi avut o semnificaţie specială.

– Exploratorul, am repetat.

– D a .

– În regulă.

– Chase, nu cred c-ai înţeles. E vorba de *Exploratorul.*

– Îmi pare rău, Shep. Habar n-am despre ce vorbeşti. Ce-i cu el?

– E una dintre navele care i-au transportat pe margolieni pe colonia lor.

– Margolieni?

Zâmbi în faţa ignoranţei mele.

– Margolienii au părăsit Pământul în Mileniul al Treilea. *Au fugit* e un termen mai potrivit. N-au spus nimănui unde se duc. Au plecat pur şi simplu. Cinci mii de oameni. Şi nu s-a mai auzit de ei. Sunt colonia pierdută.

Atlantis. Intava. Margolia. În mintea mea se făcea lumină.

– E un mit, nu-i aşa?

– Nu. S-a întâmplat *cu adevărat.*

– Nu le-a păsat prea mult de lumea de acasă.

– Chase, trăiau într-o societate care era doar cu numele o republică…

– Dar…?

– Controla bisericile şi se folosea de şcoli ca să îndoctrineze, nu ca să predea. Patriotismul era definit ca sprijin necondiţionat acordat conducătorului şi drapelului. Dacă nu-l ofereai, erai acuzat de neloialitate. Nu puteai pune la îndoială deciziile autorităţilor.

– Ce păţeai dacă nu erai de acord? Te închideau?

– Te lua dracu'.

– Poftim?

– Divinitatea îţi impunea să te supui voinţei preşedintelui. Să-i dai cezarului ce-i al cezarului.

– Nu asta înseamnă expresia.

– Şi-a modificat puţin sensul. Dacă nu susţineai politica şi, implicit, societatea, cu gândul şi cu fapta, te făceai vinovat de infracţiune gravă împotriva Atotputernicului.

– Şi n-au existat sceptici?

– Ba da. Dar nu se prea ştie de ei.

Era greu de crezut că a putut exista aşa ceva.

– Deci e o navă renumită?

– Foarte renumită.

– Vrei să spui că nu s-a mai întors niciodată?

– Exact. Se aplecă spre mine.

La lumina lumânării, i-am zărit dinţii albi.

– Chase, dacă ceaşca de care mi-ai vorbit a fost pe *Explorator*, atunci ai dat lovitura.

Chelnerul ne aduse vinul şi baghetele.

– Zici că te-ai pomenit cu o femeie care ţi-a arătat ceaşca aşa, pur şi simplu? Fără nici o explicaţie?

– Da. Aşa s-a întâmplat.

Mă gândeam cât de mulţumit o să fie Alex.

– N-ai adus obiectul cu tine, nu?

Am zâmbit.

– Dac-aş fi încercat s-o scot din firmă, Alex ar fi făcut stop cardiac.

– Şi eşti sigură că are nouă mii de ani vechime?

– Aşa am fost informaţi.

– Incredibil.

Îmi puse paharul în mână şi-l ridică şi pe al lui.

– În cinstea margolienilor! toastă el.

Într-adevăr.

– De fapt, ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu ştie nimeni, spuse, scuturând din umeri.

Vinul era bun. Lumânări. Foc în şemineu. Băutură de calitate. Şi veşti bune. O combinaţie greu de întrecut.

– Au dispărut pentru totdeauna?

– Da.

Chelnerul reveni. Mănânc mese uşoare, chiar dacă plăteşte altcineva. Am comandat o salată de fructe. Chelnerul mă întrebă dacă sunt sigură şi mă asigură că gustările Cordelia erau excelente.

– *Exploratorul*, reluă Marquard, a plecat de pe Pământ la 27 decembrie 2688, transportând aproape nouă sute de oameni. Peste doi ani, s-a întors şi a mai luat nouă sute.

– A urmat şi a treia călătorie, aşa-i?

Acum îmi aminteam povestea.

– Da. Cealaltă navă se numea *Bremerhaven.* Ambele au făcut trei zboruri, ducând peste cinci mii de oameni pe lumea colonizată.

– Şi nu ştia nimeni unde e lumea asta? Cum e posibil? Nu poţi

părăsi staţia fără să completezi un formular.

– Chase, vorbim de începutul erei interstelare. Pe-atunci nu erau atâtea reguli.

– A cui era nava?

– A margolienilor. Conform rapoartelor, a fost recondiţionată după fiecare zbor.

– Înseamnă că nu era în cea mai bună stare.

– Nu ştiu ce presupunea întreţinerea unei nave interstelare pe vremea aceea.

– A plecat cineva să-i caute?

– Greu de spus. Rapoartele nu sunt clare.

Termină vinul şi rămase cu ochii la marginea paharului, care lucea în lumina lumânării.

– Chase, autorităţile probabil că nici nu s-au străduit prea mult. Oamenii ăia nu mai voiau să fie găsiţi.

– De ce nu?

Trăsăturile lui Marquard se relaxară într-un zâmbet. Chiar *arăta* bine. Câteva clipe îmi admiră farmecul, fizicul sau baghetele de pe masă. Îi făcu semn chelnerului, care apăru cu un vas cu nuci şi struguri.

– Pentru că erau consideraţi agitatori. Nu voiau să iasă în evidenţă, iar guvernul se bucura să le facă pe plac.

– Cum adică erau agitatori?

– Ai fost vreodată pe Pământ, Chase?

– Nu. Plănuiesc să ajung acolo de ani de zile. N-am reuşit.

– Ar trebui. Acolo a început totul. Pentru istorici, călătoria pe Pământ e *obligatorie*. Mergi şi vizitează monumentele măreţe. Piramidele, statuile, barajele. Turnul Kinoi. Mirabulis. Du-te la Atena, unde Platon şi colegii lui au pus bazele lumii civilizate. Vizitează Londra, Parisul, Berlinul. Washingtonul şi Tokyo. St Petersburg. Locuri odată celebre. Centrele puterii, pe vremea lor. Ştii cum arată acum?

– Păi, ştiu că nu mai sunt capitale.

– Cu excepţia Parisului. Parisul e etern, se spune. Chase, Pământul a avut dintotdeauna o problemă: populaţia prea mare pentru resursele prea puţine. Întotdeauna a fost aşa. Încă din Era Industrială. În consecinţă, unii sunt veşnic flămânzi sau o boală face ravagii pe undeva. Invidia etnică se accentuează în vremuri grele. Naţiunile îşi pierd stabilitatea, deci guvernele se agită şi impun restricţii. Nu mai există libertate individuală. De un singur lucru n-a dus lipsă Pământul niciodată: dictatorii. Vechile tradiţii, vechea ură şi vechile idealuri se transmit din generaţie în generaţie, nu dispar niciodată. Populaţia a atins opt miliarde. Când au plecat margolienii, era dublă. Îţi poţi imagina traiul în asemenea condiţii?

– Deci margolienii erau... tiranizaţi? am întrebat. Încercau să găsească un loc unde să existe hrană pentru copii?

– Nu. Erau la extrema cealaltă. Intelectuali, în cea mai mare parte. Şi bogaţi. Dar nu le convenea mediul toxic. Toxic şi fizic, şi psihologic. Îi conducea un dictator. Un teocrat pe nume Carvalla, destul de nevinovat pentru un dictator, dar tot satrap. Controla mass media, şcolile, biserica. Dacă nu te duceai la biserică, aveai de suferit. Şcolile erau centre de îndoctrinare.

– Îmi vine greu să cred că oamenii ar accepta să trăiască aşa.

– Fuseseră instruiţi să ia în serios autoritatea. Pe vremea lui Carvalla, dacă nu făceai ce ţi se spunea, dispăreai.

– Încep să înţeleg de ce au vrut s-o şteargă.

– Erau conduşi de Harry Williams.

Alt nume pe care ar fi trebuit să-l cunosc.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu cine e, am spus.

– A fost un magnat al comunicaţiilor. A ţinut mulţi ani legătura cu diverse mişcări sociale şi politice, încercând să facă rost de hrană pentru copiii flămânzi sau de servicii medicale. A dat de necaz când a încercat să intervină în educaţie.

– Ce-a păţit?

– Autorităţilor nu le-a plăcut ideea lui de bază: copiii ar trebui învăţaţi să pună totul la îndoială.

– Aha.

– I-au reproşat lipsa de patriotism.

– Nu mă miră.

– Şi l-au făcut ateu.

– Era?

– Era agnostic. Destul de grav.

– Într-o asemenea societate, presupun. Spui că era o teocraţie?

– Da. Şeful statului era şi şeful Bisericii.

– Ce s-a întâmplat cu Williams?

– Cincisprezece ani de închisoare. Sau şaptesprezece. Depinde în ce surse te încrezi mai mult. L-ar fi executat, dacă n-ar fi fost prietenii lui sus-puşi.

– Deci a ieşit?

– Da. Dar în închisoare s-a hotărât că trebuia făcut ceva. O revoluţie ieşea din discuţie. Singura variantă rămânea evadarea. „Joseph Margolis a avut dreptate, se zice că ar fi spus la o şedinţă cu asociaţii lui. N-o să fim în stare niciodată să schimbăm lucrurile."

– Ăsta e cel după care şi-au luat numele?

– Exact.

– Cine era?

– Prim-ministru britanic. Erou şi, în plus, filozof, se pare.

– În ce privinţă avea dreptate?

– Când spunea că tehnologia comunicaţiilor ducea rapid la sclavie. Că e foarte greu să-ţi păstrezi libertatea individuală. Îi plăcea să-l citeze pe Benjamin Franklin, care le-a spus americanilor aşa: „V-am dat o republică. Încercaţi să vedeţi dac-o puteţi păstra."

Marquard sesiză că nu auzisem nici de Franklin. Zâmbi şi se oferi să-mi explice, dar deja înţelegeam cum stăteau lucrurile.

– *Nu* existau colonii pe vremea aceea?

– Numai două mici. Dar ambele controlate de planeta-mamă. Nici una independentă.

– Guvernul l-a susţinut?

– L-a încurajat să plece şi i-a oferit ajutor. Se uită pe fereastră la ocean. Drum bun şi cale bătută tuturor agitatorilor. Dar asta însemna să ştie unde se află colonia. Williams voia să iasă de sub controlul lor.

Aşa că el şi adepţii lui au fost nevoiţi să acţioneze pe cont propriu.

– Imposibil.

– La fel au spus şi unii margolieni. Dar i-a convins să încerce. Credeau că pot crea un Paradis. O casă pentru oameni, care să ofere libertate şi siguranţă. Un loc de trai ideal.

– S-a mai încercat de nenumărate ori.

Marquard mă aprobă cu o înclinare a capului.

– Uneori s-a şi reuşit. În orice caz, erau disperaţi. Au trimis oameni în căutarea lumii ideale. Când au găsit-o, n-au scos o vorbă, au cumpărat cele două nave şi-au fugit. Cinci mii de oameni.

– E o poveste incredibilă.

– Harry a plecat cu ultima tură, la peste patru ani de la primii margolieni. Cică ar fi spus presei că unde se duc ei nici Dumnezeu nu-i mai găseşte.

Chelnerul ne umplu paharele.

– Şi nici nu i-a găsit *nimeni*, am remarcat.

– Nu. Nu din câte ştiu.

Alex nu era genul tumultuos. Dacă ar fi luat foc clădirea, ar fi propus să ieşim pe uşă. Aşa că n-a sărit într-un picior de bucurie prin birou când l-am anunţat că ceaşca era legată nu doar de o navă faimoasă, dar şi de un mister celebru. Am sesizat, totuşi, o licărire de satisfacţie în privirea lui.

– Jacob! rosti el.

Răspunsul veni sub forma câtorva fragmente din *Simfonia a opta* de Perrigrin. Fundalul muzical grandios pe care îşi fac apariţia figurile eroice din simulări. Alex i-o reteză scurt.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Jacob pe tonul cel mai baritonal de care era capabil.

Alex îşi dădu ochii peste cap.

– Vrem să ştim dacă se găsesc ori s-au găsit vreodată pe piaţă artefacte de pe cele două nave ale margolienilor, *Exploratorul* şi *Bremerhaven.*

– Probabil că sunt foarte vechi. Am nevoie de câteva minute.

Am stat de vorbă vreo cinci minute, când Jacob reveni.

– Nu am găsit nimic legat de aceste nave. Dar există şase obiecte verificate în legătură cu margolienii. Şi numeroase articole suspecte.

– Te rog să le numeşti pe cele verificate.

– O conexiune de comunicaţii. Un stilou cu numele Jase Tao-Ki gravat pe el. Tao-Ki a fost un membru marcant al grupului, cu contribuţii impresionante. O placă de perete în care se aduc elogii margolienilor din partea unui grup de asistenţă socială. Un ac de rever cu simbolul şi numele lor. Simbolul e o torţă. Portretul lui Harry Williams. Şi un exemplar din *Plecarea glorioasă*, semnat de autoare, Kay Wallis. Cartea povesteşte cum s-a organizat misiunea. Semnătura e ştearsă, dar vizibilă în lumină ultravioletă. Toate cele şase obiecte au fost lăsate în urmă. N-a mai rămas nimic de la ei după ce au plecat.

– Cine-a fost Kay Wallis? întrebă Alex.

– Unul dintre fondatorii organizaţiei. Dintre primii ei apărători, când oamenii au luat-o în râs. Informaţiile nu sunt clare, dar se pare că a murit înainte de plecarea ultimei nave. N-a părăsit Pământul

niciodată.

Se opri, poate aşteptând un comentariu. Dar nu veni nici unul.

– În *Plecarea glorioasă*, Wallis aducea obiecţii politicilor guvernamentale de diverse orientări. Îngrijorarea principală era că fiecare generaţie era supusă unei serii de ideologii de care, odată impuse, nu mai puteai scăpa, care stăvileau gândirea independentă şi duceau la ostilitate. Autoarea a pus totul pe hârtie. Controlul grupărilor religioase. Conducerea în stil corporatist. Recunoaşterea că disensiunile sunt binevenite. Un teren pe care nici un jucător nu e dezavantajat.

– Dacă societatea americană... de America e vorba, da? Dacă societatea americană era atât de tiranică, cum de a apărut cartea?

– A fost publicată în China, explică Jacob, unul dintre cele din urmă bastioane ale democraţiei de pe planetă.

– Margolienii, am observat eu, nu erau chiar atât de dezavantajaţi.

Alex mă privi cu ochi mici.

– Aveau resurse. Dar dacă nu ai libertate de acţiune, termenul potrivit e *dezavantajat.*

Mâzgăli ceva pe o coală.

– Hai să vorbim despre artefacte.

Ceru o listă cu sumele plătite la ultima achiziţie a pieselor margoliene. Jacob îl informă că două fuseseră tranzacţii secrete şi le tipări pe celelalte patru.

– Nu-i rău, spuse Alex, oftând.

Nici nu era. Stiloul lui Tao-Ki s-a vândut pentru o sumă pe care eu o câştigam în câţiva ani. Şi eram plătită bine. Celelalte erau şi mai mari.

Alex îşi frecă palmele:

– În regulă. Va trebui să vină cu un act de proprietate înainte să ieşim în public.

Se referea, desigur, la Amy.

– Te ocupi tu de asta? l-am întrebat.

Vor avea loc negocieri, specialitatea lui.

– Ia legătura cu ea. Întreab-o dacă vrea să bea un pahar cu noi la Hillside.

Am căutat-o pe Amy. Îşi dădu seama că se întâmplaseră lucruri bune şi insistă să-i dau detalii. I-am explicat că mai adunam informaţii, dar că Alex voia să-i mai pună întrebări. Nu avea alte informaţii, îmi spuse. Dar acceptă. La Hillside, Alex îi va atrage atenţia să nu comunice vestea bună nimănui, până când ne asiguram că nu-i va fi atacat dreptul de proprietate. Trebuia să procedăm aşa ca să ne protejăm, deoarece noi intermediam vânzarea.

– *O să vin*, promise Amy.

Alex pusese ceaşca în seif. I-am afişat imaginea şi m-am întrebat care-o fi fost povestea ei.

Probabil a fost considerată suvenir în primii ani ai *Exploratorului*, înainte de asocierea cu migraţia margoliană. Sau poate că a luat parte la primele zboruri spre lumea colonizată, dar a fost luată din navă la a treia misiune. Puţin probabil, dar posibil. Dacă aşa s-a întâmplat, iar

noi puteam dovedi, ceaşca ar avea o valoare inestimabilă. Totuşi, era greu de crezut că ar fi posibil.

Când i-am spus lui Alex, m-a rugat să nu mă agit.

– Călătoria cu viteză mai mare decât a luminii era lucru mare în secolul douăzeci şi şapte. Probabil cineva a obţinut dreptul de a produce ceşti, uniforme şi tot felul de suvenire cu *Exploratorul*, ca să le vândă pe piaţă.

Literele englezeşti erau cele mai bizare. Marquard mi-a pronunţat numele navei şi în standard, şi în engleză. În acelaşi timp, a recunoscut că pronunţia nu era sigură. Nu s-au păstrat înregistrări audio din perioada respectivă. Deci, chiar dacă se putea citi în limba respectivă, nimeni nu ştia cum suna.

Ex-plo-ra-to-rul. Cu accentul pe a patra silabă.

În drum spre lumea de dincolo.

Încotro se îndreptase nava?

„Atât de departe, că nici Dumnezeu nu ne va găsi."

Existau informaţii despre diverse aspecte ale întâmplării, viaţa lui Harry Williams, începuturile mişcării margoliene, atacurile contemporane la adresa lor, acuza că sunt elitişti, destinaţia lor probabilă şi, în sfârşit, ipoteze despre dispariţia lor. Au făcut exact ce-au spus. Au plecat atât de departe, încât nici astăzi, după mii de ani, lumea aleasă n-a fost descoperită.

Dar cei mai mulţi credeau că s-a întâmplat ceva şi colonia a pierit. După părerea altora, margolienii au fost ocoliţi, de-a lungul timpului, de obstacolele şi dificultăţile prin care a trecut civilizaţia-mamă şi au avansat atât de mult încât n-au mai fost interesaţi să comunice cu noi. În ce mă priveşte, cred că aşa s-a întâmplat.

Margolia fusese subiectul mai multor simulări. Jacob mi-a arătat una. Se numea *Invadatorul* şi fusese produsă cu mai puţin de un an în urmă. Eroul descoperă că margolienii s-au întors în Confederaţie în secret. Sunt foarte avansaţi, se plimbă printre noi fără să fie recunoscuţi şi controlează mecanismul guvernamental. Consideră că oamenii le sunt inferiori şi plănuiesc să-i supună. Când protagonistul încearcă să avertizeze autorităţile, îi dispare prietena, oamenii încep să moară în jurul lui şi au loc multe urmăriri pe alei întunecate şi pe culoarele unei nave spaţiale abandonate. Acţiunea se încheie cu un conflict armat spectaculos, tânăra este salvată, iar oamenii buni din Confederaţie sunt avertizaţi.

Nimeni nu a explicat vreodată ce motive ar fi avut margolienii să încerce să ne cucerească. Dar le dau producătorilor măcar atâta credit: m-am ţinut strâns cu mâinile de scaun în timpul scenelor de urmărire.

4

„Bea cupa vieţii până la fund;
Lasă vinul să-ţi alunece în suflet,
Căci numai o dată face cupa turul mesei."
Marcia Tolbert, *În zilele Centauri*, 3111 C.E.

Hillside era un club distins şi luxos, pe Riverwalk. Genul de local în care nu se trec preţurile pe meniu, pentru că nu-ţi pasă de ele. Aveau o gazdă umană, lucru obişnuit în majoritatea restaurantelor mai pretenţioase, şi chelneri umani, lucru neobişnuit în aceleaşi locuri. Aveau şi un pianist.

Pe mese erau lumânări de iasomie. Pereţii şi mesele erau din lemn de culoare închisă. Fotografiile în stilul secolului trecut creau o ambianţă nostalgică. Am zărit doi senatori cu soţiile (presupun) de cealaltă parte a încăperii. Unul dintre ei, maestru al beneficiilor corporatiste, îl recunoscu pe Alex şi veni să-l salute.

Amy sosi peste câteva minute. Arăta pierdută. Când ne văzu, veni repede la noi.

– Bună seara, domnule Benedict! spuse, încercând să se familiarizeze cu atmosfera. Ce loc frumos!

Alex se ridică, îi aşeză scaunul şi-i răspunse că era bucuros să afle că-i place. Amy mă salută şi pe mine şi se aşeză.

Purta un taior bine călcat, de culoarea lavandei, şi părea că trecuse printr-un proces de înfrumuseţare. Părul, dat pe spate, arăta mai ordonat. Avea o privire mai vie şi o ţinută mai dreaptă decât în biroul nostru. Nu se simţea în largul ei, dar tocmai din acest motiv ne aflam la Hillside. Era locul pe care îl alegea Alex când voia să pună un client în poziţie de apărare. Cu alte cuvinte, când voia un lucru pe care nu era sigur că-l va obţine.

Amy trecu imediat la afaceri:

– Mi-a spus Chase că aveţi veşti pentru mine.

Îşi punea imaginaţia la contribuţie. Alex se uită la mine, îmi studie chipul şi zâmbi.

– Ceaşca este legată de o navă renumită, de la începuturile călătoriilor interstelare. Credem că are o valoare foarte mare.

– Cât?

– Va trebui să lăsăm piaţa să decidă, Amy. Aş prefera să nu ghicesc.

Scoase un cip.

– Când ai timp, completează acest document. Este actul tău de proprietate asupra ceştii.

– De ce trebuie să-l completez? Ceaşca e a mea. Am primit-o.

– Iar dreptul de posesie reprezintă nouăzeci la sută. Asemenea cazuri sunt foarte expuse la dispute. E o formalitate, dar ne poate scuti de probleme mai târziu.

Era iritată, însă luă cipul şi-l puse în buzunar.

– O să vi-l înapoiez mâine.

– Foarte bine, spuse Alex. Imediat ce l-ai completat, o să punem ceaşca pe piaţă şi-o să vedem ce se întâmplă.

– În regulă.

Alex se aplecă spre ea şi vorbi în şoaptă:

– Acum, dacă tot nu ştim care e valoarea ei precisă, ar trebui să stabilim un preţ de licitaţie minim.

– Cât?

Îi dădu o cifră. Am mai trecut prin astfel de situaţii, dar mi s-a tăiat respiraţia. Preţul propus de el era mai mult decât aş putea câştiga eu într-o viaţă. Amy strânse tare din ochi, până i se scurse o lacrimă pe obraz. Poate că şi ochii mei erau puţin umezi.

– Fantastic, rosti cu glas întrerupt.

Alex radia. Era întruchiparea filantropului satisfăcut. Îi făcea mare plăcere s-o ajute. Onorariul nostru, desigur, va fi cel standard, zece la sută din preţul de vânzare final. Îl cunoşteam destul de bine ca să-mi dau seama că preţul lui minim va fi unul moderat.

O clipă am crezut că Amy o să cedeze emoţiei. Îşi flutură batista, zâmbi curajos, chicoti, apoi se scuză. Vai, îmi pare, dar sunt atât de şocată!

– Iar acum, reluă Alex, vreau să faci ceva pentru mine.

– Sigur!

Sosi chelnerul şi am comandat fără grabă, deşi Amy nu mai era atentă la meniu. Când plecă, Alex se apropie din nou spre ea.

– Vreau să-mi spui de unde-o ai.

Amy îl privită uimită. Vulpea şi copoii.

– Păi, v-am mai spus, domnule Benedict. Mi-a dat-o fostul meu prieten.

– Şi asta când a fost?

– Nu ştiu. Acum câteva săptămâni.

Alex vorbi şi mai încet:

– Vrei să fii amabilă şi să-mi spui cum îl cheamă?

– De ce? Vă repet, îmi aparţine.

– Pentru că s-ar putea să fie mai multe. Şi dacă sunt, proprietarul lor s-ar putea să nu fie conştient de valoarea lor.

– Nu, refuză Amy, scuturând din cap. Aş prefera să nu vi-l spun.

Oraşul despărţirilor. Alex se întinse şi-i luă mâna.

– Ar însemna foarte mult pentru tine. Şi am putea aranja să primeşti comision de intermediere.

– Nu.

Alex se uită la mine, ridică din umeri şi schimbă subiectul. Am vorbit despre ce bine era să te pomeneşti că-ţi pică din cer o grămadă de bani, despre cât de valoros artefact era ceaşca. Sosi mâncarea. Am continuat să discutăm în aceeaşi manieră, până când Alex îmi surprinse iarăşi privirea. Am înţeles ce voia. Peste câteva minute, îşi ceru scuze şi plecă. Momentul discuţiei între femei.

– S-a terminat urât? am întrebat-o pe ton compătimitor.

– Îl urăsc, spuse Amy şi înclină din cap.

– Şi-a găsit pe alta?

– Da. N-avea dreptul.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. I-am trecut aventurile cu vederea de mai multe ori. Dar promisiunile nu înseamnă nimic pentru el.

– Poate că ţi-e mai bine fără el. Mi se pare un nemernic.

– Am trecut peste asta.

– Minunat.

Încercam să par cât mai neimplicată.

– Dacă mai are şi alte ceşti, ai putea câştiga o groază de bani.

– Nu mă interesează.

– Putem face în aşa fel încât să nu ştie de unde avem informaţia. Nu trebuie să fii implicată. Nici n-ar afla de tine.

Scutură din cap. Categoric nu.

– Dar ce zici de asta? Dacă mai are şi alte artefacte, în afară de ceaşcă, nu-i pomenim de tine, dar îi facem o ofertă fără să-i spunem cât valorează cu adevărat. Pe urmă noi două putem împărţi câştigul, cât o fi.

Asta ar fi oarecum lipsit de etică, iar Alex n-ar fi fost de acord. Eu însă n-aş fi avut nici o problemă. Începea să-mi pară rău de Amy, aşa că n-aveam reţineri în a-i ţine partea.

Începu să se răzgândească.

– Eşti sigură că n-ar afla? Că sunt implicată?

– Absolut sigură. Am mai lucrat în maniera asta.

Dacă obţineam un nume, ne-ar fi fost foarte uşor să facem investigaţii fără să-i atragem atenţia. Dacă reieşea că mai existau şi alte suvenire de pe *Explorator*, atunci ne întorceam să negociem cu Amy.

– Şi-ar da seama că-i vorba de mine în clipa în care ai pomeni de ceaşcă.

– Vom fi foarte prudenţi.

– Nu contează. Tot s-ar prinde.

– N-o să pomenim de ceaşcă.

– Nici să nu aduceţi vorba despre ea.

– În regulă. N-o s-o facem. N-o să suflăm un cuvânt.

Se mai gândi puţin.

– Îl cheamă Hap.

Faţa i se înăspri şi am crezut că e gata să plângă din nou. Seara devenea una plângăcioasă.

– De fapt, Cleve Plotzky. Dar toată lumea îi spune Hap.

– Am înţeles.

– Dacă-i spuneţi, o să vină după mine.

– Te-a agresat.

Nu se uită la mine.

– Locuieşte în Andiquar?

– La Aker Point.

Aker Point era o aşezare micuţă la vest de capitală. Majoritatea locuitorilor erau fie incapabili să se ţină de-o slujbă, fie mulţumiţi să trăiască la limita subzistenţei. L-am văzut pe Alex plimbându-se prin încăpere, făcându-se că studiază lucrările de artă, înţelese că terminasem de negociat, mai tândăli un minut-două, spuse ceva unui chelner şi reveni la masă. Peste câte clipe sosi un nou rând de cocteiluri.

Cleve (Hap) Plotzky chiar *avea* o slujbă. Era spărgător. Dar nu unul de mare succes. Am aflat asta din informaţiile publice. Se pricepea să meşterească aparate care opresc sistemele de securitate, dar întotdeauna făcea o greşeală de începător. Uneori era prins când muta prada. Sau pentru că a strănutat şi şi-a lăsat ADN-ul la locul jafului. Sau pentru că se lăuda cui nu trebuie cât e de priceput. Avea şi cazier

pentru atac, mai ales împotriva femeilor.

Aşa că ne-am dus din nou la Fenn Redfield. Inspectorul de poliţie fusese el însuşi spărgător cândva, suficient de dedicat acestei îndeletniciri ca tribunalul să-l condamne la spălarea creierului. Bineînţeles, el nu ştia nimic. Amintirile lui de cincisprezece ani încoace erau false.

Îl lăsă pe Alex să arunce o privire prin documentele procesului lui Hap, dar nu-i putu arăta şi rapoartele poliţiei.

– E împotriva regulamentului, explică. Aş vrea să te pot ajuta.

Documentele procesului nu dădeau suficiente detalii despre ce anume se furase.

– Dar dacă eu îţi spun ce caut, propuse Alex, iar tu îmi confirmi dacă se afla printre lucrurile furate de individul ăsta?

Alex îi descrise ceaşca cu inscripţia în engleză. Fenn se uită în raport:

– Nu-i pe listă.

– Nici vreun alt obiect asemănător? Orice fel de vas pentru băut?

Fenn îl lămuri că Hap Plotzky nu fura decât bijuterii. Şi cărţi de identitate, dacă le găsea. Eventual aparate electronice, când se aflau prin preajmă. Vase şi oale sau piese de colecţie?

– Nu, niciodată.

Pasul următor a fost să vorbim direct cu Plotzky.

Am pus la punct o reclamă distribuită în masă. Jacob ne-a oferit un avatar feminin, cu pielea închisă, ochi negri, delicat, cu picioare lungi şi sâni impresionanţi. Am aşezat femeia într-un birou virtual, împodobit cu diverse vase antice. Am folosit vocea mea, despre care Alex îmi spuse că era sexy, apoi zâmbi, ca să-mi dau seama că glumea. Şi am scris un scenariu.

„Bună, Cleve, ar spune avatarul, ai vase de ceramică vechi sau alte obiecte asemănătoare, pe care le ţii de multă vreme şi s-au umplut de praf? Noi te ajutăm să la transformi instantaneu în bani gheaţă..."

Am folosit „Cleve" în loc de „Hap", pentru că voiam să fim siguri că va privi reclama ca pe un mesaj trimis în masă, nu lui direct. Ne-am gândit că nu e un tip prea deştept.

– O să treacă de computer? am întrebat.

– Sigur, îmi răspunse Alex. Plotzky precis are un model primitiv, fără prea multe îmbunătăţiri.

Aşa că am trimis reclama.

N-am primit nici un răspuns. După două zile, am aplicat planul B. Dacă Hap i-a dat ceaşca lui Amy, înseamnă că habar n-avea ce valoroasă era. Dacă mai avea şi alte obiecte asemănătoare, nu le ţinea sub cheie, ci pe un raft. N-aveam decât să intrăm la el în casă.

Jacob mi-a făcut legătura cu computerul lui Hap. M-am prezentat drept analistă la Institutul de Cercetare de Piaţă Caldwell şi am cerut să stau de vorbă cu domnul Plotzky. Computerul mi-a prezentat un avatar, o femeie solidă, neîngrijită. Genul de muiere cu care îţi vine să te iei la trântă. Imaginea ei îmi transmise tot ce voiam să ştiu despre Hap. De fapt, afli foarte multe despre oameni după imaginile din casa lor. Oricine îl caută pe Alex, de exemplu, dă peste un individ îmbrăcat impecabil, rafinat şi extrem de politicos. Poate fi femeie, poate fi

bărbat, rămâne la latitudinea lui Jacob. Dar nu încape îndoială că şi-a luat masteratul la New London.

– De ce? întrebă femeia, fără nici un efort de a-şi masca ostilitatea.

Ce vrei cu el?

– Aş vrea foarte mult să-i pun domnului Plotzky câteva întrebări pentru un sondaj. Durează doar câteva minute.

– Îmi pare rău, nu se poate. E ocupat.

– Aş putea reveni mai târziu.

– Da, dar n-ar avea rost.

Alex stătea în afara razei vizuale a imaginii, ca să nu fie văzut. Dar dădea tare din cap, încurajându-mă. Nu-ţi pierde răbdarea.

– E vorba de nişte bani pentru el, am insistat.

– Da? Câţi?

– Destui. Vă rog să-i anunţaţi prezenţa mea.

Procesă ideea în programul ei. Pe urmă, încremeni cu braţele încrucişate şi cu ochii ţintă la mine. O asemenea imagine îţi atrage atenţia. Peste un minut, clipi, iar eu mă uitam la Hap.

– Da? făcu el. Care-i problema?

Arăta ca trezit din somn. Ştiam că are treizeci şi doi de ani, dar trăsăturile dure, adânci, îl făceau să pară mult mai bătrân.

– Realizez un sondaj despre industria de entertainment. Vrem să vedem la ce se uită oamenii. Nu va dura mai mult de câteva minute.

– Lulu mi-a zis că-i vorba despre ceva bani.

– Da. O sumă modică.

– Cât?

I-am spus.

– În regulă. Ce vrei să ştii?

– Păi, va trebui să vă vizitez casa, domnule Plotzky. Voi completa şi un document despre "aparatură."

– Îţi zic eu ce am, cucoană. Te scutesc de-un drum.

– Îmi pare rău. Nu putem proceda aşa. Mi-ar plăcea, dar trebuie să dovedesc vizita.

Înclină afirmativ din cap şi se uită lung la mine. Parcă atunci mă vedea prima oară. Pe urmă spuse că e de acord şi scoase un rânjet „las' că vii tu-ncoace". Era strâmb şi dezgustător, dar i-am zâmbit înapoi.

Locul nu era cocioaba la care mă aşteptam. Plotzky locuia la etajul nouăsprezece sau douăzeci al unuia dintre oraşele verticale care făceau din Aker Point o zonă rău famată. Locul nu era prea mare, dar destul de curat, cu vedere frumoasă spre Melony. Departe de a fi luxos, dar dacă voiai să treci prin viaţă fără pretenţii ai fi putut nimeri şi mai rău.

Îmi deschise uşa, oferindu-mi o tentativă de zâmbet pe buze. Cu el era o femeie ochioasă, scundă, zdravănă ca o bilă de popice. M-am mirat că n-a încercat s-o păstreze pe Amy. Pe lângă femeia asta, avatarul era un înger. Mă privea suspicioasă, aşa cum fac femeile când îşi închipuie c-ai venit să le furi bărbatul.

Hap era în ţinută sportivă. Pe tricou scria ÎN CENTRU, CĂ-MI PLACE,

sub imaginea unui pahar şi a unor bule. Nici el nu era înalt, dar cu pieptul gros cât un butoi, acoperit pe toată suprafaţa de păr negru şi des. Îmi arătă un scaun pe care să mă aşez. M-am supus şi mi-am scos carneţelul.

Hap Plotzky era mai deştept decât se dovedise prin circuit, poate pentru că devenisem o sursă de bani, dar am observat că încerca să-şi pună în funcţie artileria grea cât era şi crucişătorul feminin de faţă. Aş fi fost gata să pariez că se străduise zadarnic s-o dea afară înainte de sosirea mea şi că aşa se explica indispoziţia ei.

– Deci ce voiaţi să ştiţi, doamnă Kolpath?

I-am pus întrebări despre programele lui preferate, despre cât de mult participa, ce altceva ar prefera să facă, în afară de ce i se oferea, şi altele asemănătoare. I-am înregistrat răspunsurile şi am admirat mobila, ceea ce mi-a permis să studiez atent camera de zi. Ornamentele erau cam puţine. Avea o canapea, două scaune şi pereţi de culoarea lămâii. Lângă uşa de la intrare era un raft ieftin de laminex, dar nu se afla pe el decât o grămadă de cipuri.

– Da... Îmi plac emisiunile cu poliţai. La altceva nici nu merită să te uiţi.

Îmi aruncă o privire pofticioasă când îşi închipui că nu-l vede musafira - sau colega lui de apartament. Îmi părea rău de el. Nu mă întrebaţi de ce.

Când am terminat cu lista de întrebări, am scos un monitor conceput să interacţioneze cu computerul din glisorul meu. E într-o cutie neagră, mică şi are leduri roşii şi albe. Nu îndeplineşte nici o altă funcţie şi sigur nu era în stare să facă nimic din ce aveam eu să pretind, dar Hap nu avea de unde să ştie.

– Dacă nu te deranjează, Hap, o să înregistrez capacităţile sistemului tău.

Ne spuneam deja pe numele mic.

– Nici o problemă, mă asigură.

Am îndreptat monitorul în direcţia proiectoarelor şi l-am strâns. Se aprinse şi luminiţele începură să pâlpâie succesiv în jurul lui.

– În regulă. Aha, am spus, de parcă aş fi recepţionat o informaţie preţioasă.

Bucătăria dădea în camera de zi. Am văzut o masă, două scaune şi o plăcuţă pe care scria: ACUM EŞTI ÎN BUCĂTĂRIA MEA. STAI JOS ŞI ŢINE-ŢI GURA. Şi încă una: EU SUNT ŞEFUL AICI. Nici urmă de antichităţi.

Uşa din dreapta mea ducea în dormitor, unul singur. M-am ridicat şi am intrat fără ezitare.

– Ce naiba crezi că faci? sări femeia.

– Verific sistemele de proiectare, doamnă.

Hap îmi spusese numele ei, dar nu-l reţinusem.

– Trebuie să lucrez temeinic.

N-am văzut nimic interesant. Patul nefăcut. Alţi pereţi goi. Un dulap de haine deschis. O oglindă mare cu rama ciobită.

Am orientat monitorul spre aparate şi am pornit iar luminile.

– Ce face chestia aia? mă întrebă Hap.

Am zâmbit.

– Habar n-am. Nu fac decât să-l mişc şi să-l apăs. Altcineva

descarcă datele şi le analizează.

Scoase un rânjet, se uită la monitor, se încruntă. Am avut impresia că devenea suspicios.

– Mă mir că Dora nu mi-a zis c-o să fiu testat.

Dora era probabil computerul.

– Mi s-a spus că e neinvaziv. Probabil că n-a observat.

– Se poate-aşa ceva?

Se uita de parcă îi prezentam nişte gremlini.

– Orice e posibil astăzi.

Am închis aparatul.

– Mulţumesc foarte mult, Hap!

M-am întors în camera de zi şi mi-am luat jacheta. Femeia nu mă slăbea din ochi.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă, i-am spus.

Hap îmi deschise uşa. Ar fi putut s-o roage pe Dora, dar preferă s-o deschidă singur. Un gest neînţeles de partenera lui. Am zâmbit, i-am urat o după-amiază plăcută şi am ieşit în hol. Imediat ce s-a închis uşa în spatele meu, am auzit glasuri ridicate.

– Hap are o soră, mă informă Alex, după ce mi-am exprimat îndoiala că Hap ar deţine şi alte obiecte de pe *Explorator.*

– Ne interesează?

– Ne-ar putea spune de unde are frate-său ceaşca.

– Slabe şanse.

– Poate. Dar nu avem altceva, pe moment.

– Bine.

– Locuieşte pe Morinda.

– Gaura neagră?

– Staţia.

Zborurile interstelare deveniseră mult mai convenabile odată cu saltul cuantic, deplasarea instantanee pe o rază de câteva mii de ani-lumină. După un salt, trebuia să stai câteva ore la reîncărcare, pe urmă puteai sări din nou. Teoretic, ai fi putut face un salt până la Andromeda în aproximativ un an, numai că echipamentul trebuia întreţinut şi s-ar fi uzat cu mult înainte de a ajunge acolo. Şi nici nu aveai cum să cari suficiente provizii sau combustibil. Deplasarea este realizabilă, dacă eşti de acord cu mici ajustări. Totuşi, până acum nu s-a găsit un motiv serios pentru a o face. În afară de politicienii în căutare de dezbateri care să nu-i înstrăineze pe oameni. Calea Lactee e încă un teritoriu necunoscut în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută, deci o misiune spre Andromeda n-ar avea rost. Poate doar ca să ne lăudăm. Dar dacă vreun reprezentant al autorităţii citeşte rândurile astea şi pune ceva la cale, vă rog să nu vă uitaţi la mine.

– Înţeleg că vrei să stau de vorbă cu ea.

– Da. Ca de la femeie la femeie, cum e cel mai bine.

– I-am promis lui Amy să nu spunem familiei că suntem interesaţi de ceaşcă.

– I-am promis să nu afle Hap. Chase, sora lui locuieşte pe *Morinda.* Pe lângă asta, n-a mai vorbit cu frate-său de ani de zile.

– Mama lor unde e?
– A murit.
– Şi tatăl?
– S-a făcut nevăzut cu mult timp în urmă. N-am reuşit să aflu nimic despre el.

5

„Când vecina ta e o gaură neagră, nu prea mai dormi noaptea."
Karl Svenson, Prostituatele ştiu cum să se distreze, ***1417***

Morinda e una dintre cele trei găuri negre din spaţiul Confederaţiei. Acelaşi nume îl poartă şi uriaşa staţie orbitală blindată, pe care locuiesc o mie de cercetători şi personalul auxiliar, care măsoară gaura, o înţeapă, îi iau temperatura şi aruncă diverse obiecte în ea. Conform informaţiilor disponibile, majoritatea încearcă să vadă cum se poate îndoi spaţiul. Erau şi câţiva psihologi, puşi pe experimente legate de modul în care oamenii percep timpul.

Nu mai fusesem niciodată pe Morinda şi nici nu mai văzusem o gaură neagră până atunci. Dacă se poate spune aşa, căci n-ai cum să *vezi* o gaură neagră. Nu era foarte mare, cum sunt cele mai multe. Avea o masă probabil de vreo două sute de ori mai mare ca a soarelui de pe Rimway. Un inel de resturi luminoase, discul de acreţie, o înconjura, scuipând jeturi de raze X şi cine ştie ce alt soi, uneori chiar roci.

De-asta era staţia blindată şi echipată cu proiectoare cu fascicule. Activitatea găurii e, în general, previzibilă, dar specialiştii spun că nu se ştie niciodată. Nu-i îngrijorează rocile, pe care le pot dizolva, ci radiaţiile, care sunt altă problemă.

Am sărit în sistem la o distanţă de şaptezeci de milioane de kilometri de gaură. Mai aproape decât ar fi trebuit, dar în siguranţă. Saltul cuantic e convenabil pentru că e instantaneu, dar are dezavantajul gradului de nesiguranţă mai mare decât cel al vechilor motoare Armstrong. O diferenţă minoră, suficientă totuşi pentru a te omorî, dacă n-ai suficient loc şi te materializezi în interiorul unei planete sau în apropierea a ceva atât de mare încât nu mai poţi scăpa.

Mi-au trebuit trei zile să ajung pe staţie. Pe drum, mi-am aranjat cazarea, l-am sunat pe vechiul meu prieten, Jack Harmon, aflat acolo în interes de serviciu, şi l-am anunţat că vin, poate să-mi ofere ceva de băut. Apoi am căutat informaţii despre sora lui Hap.

O chema Kayla Bentner. Era tehnolog nutriţionist, adică trebuia să se asigure că rezervele alimentare de pe staţie erau sănătoase. Soţul ei, Rem, era avocat. Ştiu că vă întrebaţi de ce e nevoie de un avocat pe o staţie spaţială, dar e vorba de o activitate amplă. Oamenii renegociază întruna contracte sau se ceartă pentru timpul destinat utilizării instrumentelor. În plus, se căsătoresc, îşi fac testamentul, intentează divorţ. Din când în când, se dau în judecată.

Într-un asemenea loc, avocatul e partea neutră, cel în care toată lumea are încredere. Nu aşa cum era acasă.

M-am gândit s-o anunţ pe Kayla de sosirea mea, dar m-am răzgândit. Mai bine să nu fac tam-tam. Aşa că în seara celei de-a treia zile mi-am dus nava pe puntea indicată, m-am cazat la hotel, m-am

întâlnit cu Harmon la un bistro şi am petrecut seara depănând amintiri şi simţindu-mă bine. Am sperat să se numere printre cunoscuţii Kaylei sau ai soţul ei. Mi-ar fi uşurat misiunea, dar n-am avut noroc.

A doua zi dimineaţa, nu foarte devreme, m-am plantat în faţa birourilor de la Serviciul de Întreţinere unde lucra Kayla. Când a ieşit în pauza de prânz, m-am luat după ea.

Era cu încă două femei. Am intrat după ele într-un restaurant numit La Joystra, un local fără pretenţii. Mesele erau prea apropiate, iar conducerea se aştepta să mănânci şi să pleci imediat ce-ai terminat ultima îmbucătură. Mobila, draperiile şi vesela arătau ca făcute în mare grabă. Dar restaurantul se afla în perimetrul exterior al staţiei şi avea un perete de sticlă, prin care se vedea discul de acreţie. Nu prea aveai ce admira, nu era decât un inel lucios uriaş, care în alte circumstanţe n-ar fi impresionat cu nimic. În Braţul Orion se află cu grămada. Numai că inelul de aici era periculos, pentru că te gândeai întruna la ce se ascunde în mijlocul lui.

Kayla nu semăna deloc cu fratele ei. Era înaltă, îngrijită şi sobră. Civilizată. Te uitai în ochii ei albaştri fără senzaţia că priveşti în neant. O cunoşteau jumătate dintre clienţii restaurantului, şi o salutară când trecu pe lângă ei.

Kaylei şi prietenelor sale li se indică o masă. Eu urmam la rând, întrebându-mă cum să fac să mă prezint, când am prins un moment prielnic. La ore de vârf, pe staţie se obişnuia să împărţi masa cu alţii.

– Dacă nu vă deranjează, doamnă...

– Deloc, am spus. Poate lângă cele trei doamne care tocmai au intrat...

– Mă ocup.

Autogazda era înaltă, slabă, cu mustaţă neagră şi zâmbea întruna, un zâmbet din acela clar lipit pe buze. N-am înţeles niciodată de ce oamenii care se ocupă de asemenea aspecte nu sunt atenţi la detalii. Merse la masa Kaylei şi a însoţitoarelor ei şi le rugă să mă primească. Femeile se uitară spre mine, una încuviinţă din cap, iar Kayla îmi făcu semn din mână.

M-am îndreptat spre ele. S-au făcut prezentările. Eu m-am prezentat drept Chase Dellmar.

– Vă cunosc de undeva, i-am spus Kaylei, abordând o mină cât se poate de nedumerită.

Ea mă cercetă din priviri:

– Nu-mi amintesc să ne fi cunoscut.

Mi-am dus degetul la buze şi am încreţit din sprâncene, prefăcându-mă că mă gândesc unde ne-am mai văzut. Am pomenit amândouă diverse locuri în care am lucrat. Nu ne-a ajutat. Nici la şcoală n-am fost colege. Probabil că e de vină imaginaţia mea. Am comandat, ni s-a adus prânzul, am vorbit vrute şi nevrute. Femeile lucrau toate în acelaşi departament. Aveau o problemă cu şeful, care se lauda cu idei furate de la alţii, nu asculta pe nimeni şi nu petrecea

timp suficient cu programul calculatorului. Erau bârfe pe seama cuiva care nu socializa, o infracţiune foarte gravă într-o societate mică. Reţinerea şefilor de a-şi petrece timpul cu subalternii nu era bine văzută în locuri ca Morinda.

Am aşteptat până am terminat toate de mâncat şi am împărţit nota. Atunci mi-a venit ideea. M-am luminat la faţă, m-am uitat direct la Kayla şi i-am spus:

– Eşti sora lui Hap!

Se albi la faţă.

– Îl ştii pe Hap?

– Mă chema Chase Bonner când ne-am cunoscut. Veneam în vizită pe la voi.

Se încruntă.

– Sunt ani mulţi de-atunci, desigur. E de înţeles că m-ai uitat.

– Vai, nu! Îmi aduc aminte de tine. Numai că a trecut atâta vreme...

– Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit aici.

– Da, e o coincidenţă uluitoare, nu?

– Ce mai face Hap? Nu l-am mai văzut de-un car de ani.

– A, bine. Cred. De fapt, nici eu nu l-am mai văzut de mult.

Ieşisem deja din restaurant şi mergeam în spatele colegelor ei.

– Mi-a făcut mare plăcere să ne revedem...

Făcu un efort să-şi amintească numele meu.

– Shelley?

– Chase, am ajutat-o, zâmbind cu delicateţe. Nici o problemă. N-am petrecut prea mult timp împreună. Nici nu mă aşteptam să-ţi aminteşti de mine.

– Ba îmi amintesc. Numai că trebuie să mă întorc la serviciu şi cred că-mi fuge mintea la alte probleme.

– Sigur, te înţeleg. Ce-ar fi să mă laşi să-ţi ofer ceva de băut cât sunt aici? Poate diseară?

– Nu ştiu, Chase. Soţul meu...

– Vino cu el!

– ...nu bea.

– Atunci luăm cina. Fac cinste!

– N-aş putea accepta.

Încă dădea înapoi.

– Nu-ţi face probleme. Mi-ar face mare plăcere, Kayla.

– Te pot găsi la un telefon?

I-am dat numărul.

– Să-l întreb pe el şi te sun eu.

– Bine. Sper să puteţi veni.

– Sunt sigură c-o să reuşim. Îţi mulţumesc!

Ne-am întâlnit tot în locul unde mâncasem cu Jack în seara de dinainte. L-am luat şi pe el ca să echilibrez situaţia.

Remilon Bentner era un companion foarte plăcut la masă, agreabil, sincer şi ştia să menţină o conversaţie. A reieşit că el şi Jack jucau amândoi Governance, un joc devenit popular pe staţie. Jucătorii trebuiau să ia decizii politice şi sociologice. De exemplu, există implanturi care stimulează inteligenţa. Fără efecte secundare cunoscute. Le punem la dispoziţia marelui public?

– Eu am zis da şi am avut parte de surprize neplăcute, mărturisi Rem. Coeficienţii de inteligenţă nu sunt aşa cum se spune.
– În ce sens? am întrebat.

Jack bea cafea.
– Peste un anumit nivel, cam 180, oamenii, mai ales tinerii, au tendinţe violente. Rebele.
– Pentru că devin agitaţi, nu? Partenerii lor sunt mai lenţi, deci cei mai inteligenţi îşi pierd răbdarea.
– De fapt, spuse Rem, sunt mai greu de programat. Te-ai întrebat vreodată de ce e inteligenţa umană la nivelul la care e?
– Din pricină că maimuţele mai toante au dat nas în nas cu tigri, presupun.
– Dar de ce nu e la un nivel *superior?* întrebă Jack. Când Kasavitch a realizat studiul despre fenicieni, la începutul secolului trecut, a ajuns la concluzia că nu există nici o dovadă că oamenii sunt mai inteligenţi acum decât în zorii istoriei. De ce nu?
– Foarte simplu, interveni Kayla. Cincisprezece mii de ani sunt prea puţini pentru a se vedea vreun efect pe scara evoluţiei. Kasavitch, aşa îl cheamă? trebuie să se întoarcă peste o sută de mii de ani şi să mai facă un studiu. Cred că atunci o să vadă diferenţa.
– Nu cred, spuse Bentner. Există un plafon.
– De ce? am întrebat.
– După părerea experţilor, odată ce coeficientul tău de inteligenţă trece de 180, devii o problemă socială. Eşti incontrolabil. Sindromul „cetelor de pisici". Autoritatea e cam neglijentă, indiferent cum ai structura sistemul politic. Indivizii cu IQ ridicat nu tolerează aşa ceva.
Zâmbi.
– Asta îi pune în dezavantaj serios. Ajunşi la vârsta de şapte ani, trebuie să înveţe totul la modul dur. În loc ca inteligenţa lor să le fie de folos, ea devine un handicap. Mai demult, tribul se sătura de atâta inteligenţă şi nu-i mai proteja. Aşa că-i haleau tigri.
– La fel stau lucrurile cu muţii, preciză Jack. Au acelaşi coeficient ca noi. Şi acelaşi plafon.
Muţii erau singura rasă de extratereştri cunoscută. O specie telepatică.
– Cred că regulile sunt altele pentru telepaţi.
Bentner scutură din cap:
– Se pare că nu. Jack, tu ce-ai face? Ai folosi implanturile?
– Nu. Mi-am zis că o societate în care toţi oamenii cred că ştiu totul nu-i o idee strălucită.
– Eşti deştept. Societatea mea s-a destabilizat după două generaţii. Am un prieten al cărui stat pur şi simplu s-a prăbuşit.
– Ştiai că rata sinuciderilor printre indivizi cu coeficient de geniu este de trei ori mai mare decât în rândul populaţiei normale? întrebă Jack.
– Prostia are raţiunea ei, am remarcat.
– Exact, mă aprobă Bentner zâmbind. Şi e foarte bine aşa.
Ridică paharul.
– Pentru înflorirea mediocrităţii!

Peste câteva minute, am pomenit întâmplător că am un hobby, colecţionarea de ceşti vechi. Nimeni nu s-a arătat interesat. Dar m-am întors spre Kayla:

– Dacă mă gândesc bine, voi aveaţi una acasă.

– O ce?

– O ceaşcă veche. Nu mai ştii? Scria ceva ciudat pe ea.

– N-ai văzut-o la noi. Nu ţin minte să fi avut aşa ceva.

– Ba da. Îmi amintesc foarte clar. Era gri, cu un vultur verde cu alb, cu aripile deschise.

Se gândi o clipă. Îşi ţuguie buzele. Pe urmă mă surprinse:

– Da. Era pe şemineu.

– Am admirat-o întotdeauna.

– Nu m-am mai gândit la ea de ani de zile. Dar ai dreptate. *Am avut* aşa o ceaşcă.

– Alea erau zile bune, Kayla. Nu ştiu de ce mă tot gândesc la ceaşcă. Probabil c-o asociez cu vremuri fericite.

– Vorbeşti de parc-ai avea necazuri.

– A, nu. Deloc. Dar era vârsta inocenţei. Ştii tu cum e.

– Sigur că da.

Noi, femeile, beam ceai. Am luat o sorbitură.

– Mă întreb ce s-o fi ales de ea. De ceaşcă. O mai aveţi?

– Habar n-am pe unde-o fi. La mine nu-i. N-am mai văzut-o din copilărie.

– Poate că-i la Hap.

– Posibil.

– Ştii, când mă întorc acasă, cred c-o să-l caut. M-aş bucura să-l reîntâlnesc.

Trăsăturile Kaylei se înăspriră.

– Nu ţi-ar plăcea de el acum.

– Cum?

– Seamănă prea mult cu tatăl lui.

Scutură din cap dezaprobator.

– Hai s-o lăsăm baltă.

Am vorbit despre serviciul ei pe staţie şi, când am prins momentul prielnic, am adus iar vorba de ceaşcă:

– Să ştii că mi-a stârnit interesul dintotdeauna ceaşca voastră. De unde-o aveaţi, Kayla? Îţi aminteşti?

– Habar n-am.

– Hap nu mi s-a părut interesat de antichităţi.

– A, mă îndoiesc că-i o antichitate. Dar în ce-l priveşte pe Hap, ai dreptate.

Privirea i se întunecă.

– Nu era interesat decât de alcool, droguri şi bani. Şi femei.

Îşi regretă cuvintele. Am abordat o mină compătimitoare şi-am dus discuţia mai departe:

– Probabil că i-a dat-o cineva.

– Nu. Era pe şemineu de când mă ştiu. Din copilărie. E *posibil* s-o mai aibă, adăugă după un moment de gândire.

– Aveaţi mai multe, din câte îmi amintesc.

– Nu, Chase, nu cred.

În sfârşit, ni se aduse mâncarea.

– Sunt sigură că era doar una. Dacă mă gândesc bine, mi-a spus mama c-a primit-o cadou de la tata.

Celebritatea lui Alex se răsfrângea, într-o anumită măsură, şi asupra mea. Nu destulă ca să mi se ceară autografe, dar suficientă să atrag atenţia din când în când. A doua zi dimineaţa, stăteam în faţa unui chioşc şi alegeam o gustare pe care s-o duc în cameră, când m-a abordat un bărbat între două vârste, scund şi bine îmbrăcat, cu părul negru dezordonat. M-a întrebat dacă nu sunt Chase Kolpath, pe un ton vag ostil. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că era individul care-l întrerupsese pe Ollie Bolton la întrunirea Anticarilor. Kolchevsky.

Nu puteam nega cine sunt. Am făcut-o în trecut, dar nu credeam c-o să-mi meargă cu individul ăsta. Aşa că am recunoscut.

– M-am gândit eu, veni comentariul lui.

Am început să mă îndepărtez de el.

– N-am vrut să vă jignesc, doamnă Kolpath. Păreţi o tânără de treabă.

– Mulţumesc, i-am spus, apucând o prăjitură cu cireşe la întâmplare şi ridicând cardul spre cititor, să plătesc.

– Vă rog, nu fugiţi. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Tuşi uşor.

– Numele meu este Casmir Kolchevsky. Sunt arheolog.

– Ştiu cine sunteţi, domnule Kolchevsky.

În ciuda comportamentului isteric la întrunire, omul *nu* era un oarecare. Făcuse săpături serioase pe Dellaconda, în Baka Ti. O civilizaţie care prosperase aproape şase sute de ani înainte de a intra într-un declin rapid. Rămăsese din ea numai o mână de sate. Cauzele prăbuşirii încă erau dezbătute. Unii ziceau că progresul tehnologic le anulase bunul-simţ, alţii că fuseseră victimizaţi de o revoluţie culturală, care-i separase în mai multe grupuri aflate în conflict, sau că vesela lor conţinea prea mult plumb, ducând la răspândirea infertilităţii. Kolchevsky făcuse multă muncă de teren la Baka Ti, descoperind un număr impresionant de antichităţi, acum găzduite de muzee. Îşi câştigase reputaţia de om inteligent, dar belicos.

– Foarte bine. Atunci nu-i nevoie să ne formalizăm.

Se uită la mine ca la o mâţă cu laba ruptă.

– Am citit despre tine. Evident, eşti foarte talentată.

– Vă mulţumesc, domnule profesor.

– Pot să te întreb de ce naiba lucrezi pentru Benedict?

– Poftim?

– Hai, hai. Ştii despre ce vorbesc. Tu şi partenerul tău sunteţi doi jefuitori de temple. Îmi cer scuze pentru sinceritate, dar sunt de-a dreptul îngrozit.

– Îmi pare rău că nu sunteţi de acord cu activitatea noastră, domnule profesor.

Am încercat să trec de el, dar mi-a blocat ieşirea.

– Domnişoară, o să vină ziua când o să priveşti înapoi la anii ăştia şi-o să-ţi pară rău de faptele tale.

– Domnule profesor, v-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi lăsa să trec.

– Sigur că da, încuviinţă, fără să se mişte. Benedict, continuă el, pasionat de subiect, e un jefuitor de morminte. Un prădător. Obiecte care ar trebui să fie proprietatea tuturor ajung pe post de exponate în casele bogătaşilor. Ştii la fel de bine ca mine, adăugă pe un ton mai calm.

– Îmi pare rău că aveţi această impresie. Nu păreţi înclinat să luaţi în considerare şi alte păreri. Haideţi să fim de acord că nu suntem de acord şi să încheiem povestea? Vă rog încă o dată, daţi-mi voie să trec.

– Îmi pare *rău,* chiar nu am vrut să vă jignesc. Dar mă întreb dacă ştiţi ce reputaţie vă creaţi prin asocierea cu el?

– Mai degrabă mă întreb, domnule profesor, cine v-a numit paznic al comorilor lumii?

– A, da! Normal, dacă apărarea e slabă, treci la atac.

Se dădu la o parte.

– Nu-i un răspuns mulţumitor, aşa-i?

– Nici întrebarea n-a fost.

Mă hotărâsem să petrec nişte zile cu Jack. Dar, înainte de a merge să-l întâlnesc la prânz, i-am trimis un mesaj lui Alex, anunţându-l că misiunea fusese inutilă. Mă întorceam acasă cu mâna goală. Nu i-am pomenit de Kolchevsky.

6

„Talentul este important, perseverenţa - necesară. Dar când tragi linia, nimic nu-i mai preţios decât norocul chior."

Morita Kamalee, La plimbare cu Platon*, 1388*

Când am ajuns acasă, Alex mă aştepta cu veşti. Fusese la Fenn şi aflase informaţii despre tatăl lui Hap.

– Îl chema Rilby Plotzky. *Rile,* pentru asociaţi. Un spărgător, ca fiu-său.

– Cu un nume ca ăsta, nici nu mi-e greu să înţeleg. Talentele se moştenesc, am presupus. Deci zici că *era* hoţ. S-a schimbat? Sau a murit?

– A fost spălat pe creier.

– Aha.

– Am întrebat dacă putem sta de vorbă cu el.

– Alex, ştii că nu ni s-ar da voie. Şi n-ar folosi nimănui.

Ningea din nou. Stăteam în birou şi priveam cum cad fulgii mari şi umezi. Nu aveau de gând să se oprească. Pe pista de aterizare, stratul de zăpadă se ridica până la şold.

– Nu întotdeauna îţi pot spăla creierul complet, spuse Alex. Uneori e posibil să se inverseze efectele.

– Nici asta nu ne-ar lăsa să facem.

– Ştiu. M-am interesat deja.

– Şi ce-ai aflat?

– N-am putut să trec de filtrele oficiale.

M-a mirat că Alex se gândise să meargă atât de departe. Dacă Plotzky senior ducea un alt stil de viaţă sub un nume nou, avea un set complet de amintiri false şi obiceiurile de rigoare. Un cetăţean de nădejde. Nu era greu de ghicit ce s-ar întâmpla dac-am încerca să spargem zidul care-l proteja.

Alex se opuse:

– E vorba de obiecte cu valoare uriaşă, Chase. Nu pot spune că mi-e milă de el. Dacă ar fi fost ceva de capul lui, nu i s-ar fi aplicat procedura de spălare a creierului. Şi, oricum, i l-ar putea spăla din nou.

– Acum bănuim că a *furat* ceaşca?

– Ţi se pare mai probabil să fi fost un iubitor de frumos?

Cariera de spărgător a lui Plotzky senior se încheiase în urmă cu peste douăzeci de ani, în 1412, când a primit a treia condamnare, cu şaptesprezece voturi. Atunci a fost condamnat la spălarea creierului. Prima oară fusese arestat în 1389. Probele indicau că fusese activ în profesiunea aleasă în majoritatea celor douăzeci şi trei de ani scurşi.

– Şi cum ne ajută?

– Încercăm să descoperim la care dintre jafuri s-a ales cu ceaşca.

– Cum procedăm? Există rapoarte ale poliţiei?

– Da. Pentru toate cazurile de spargere nerezolvate, din aria în care opera Plotzky. Dar nu sunt disponibile. Legea respectării intimităţii.

– Deci trebuie să apelăm la intermediari.

– Eu aşa zic.

– N-are rost. Probabil a luat ceaşca pentru că i-a atras atenţia. E clar că nu şi-a dat seama de valoarea ei, altfel n-ar fi ţinut-o pe raft atâţia ani. Dacă s-ar fi raportat furtul unei ceşti vechi de nouă mii de ani, Plotzky ar fi ştiut ce avem noi.

– Ăsta-i un argument solid, recunoscu Alex.

– Bine. Uite, nu-mi place că trebuie să spun, dar acum avem motive să bănuim că ajutăm la tăinuirea unui obiect furat.

– N-avem de unde şti, Chase. E doar o bănuială.

– Corect. Familia asta de hoţi are slăbiciune pentru antichităţi.

Devenea neliniştit. Frustrat. Afară, vântul căpăta curaj, iar viscolul se înrăutăţea.

– Hai să lucrăm *aşa,* reluă el. Setăm anumiţi parametri ai lui Jacob şi îl lăsăm să caute în rapoartele de ştiri din toată perioada. Dacă nu găsim spargerea în timpul căreia a fost luată ceaşca, n-am pierdut nimic.

Nu era imposibil, chiar dacă aşa suna. Spargerile sunt un fenomen rar. Majoritatea oamenilor au sisteme de securitate de înaltă tehnologie, iar comportamentul delincvent e şi el neobişnuit. Trăim într-o epocă de aur, deşi am temeri că-şi dau seama de asta prea mulţi.

M-a făcut să mă gândesc la margolieni, la tipul de lume care îi face pe cinci mii de oameni să evadeze, să se îmbarce pe *Explorator* şi pe *Bremerhaven* şi să pornească spre frontiere incerte. Oare cum se trăia cu adevărat în secolul al douăzeci şi şaptelea? Comportament

infracţional nestăvilit. Intoleranţă. Oprimare politică. Probleme de mediu înconjurător. Excentricităţi religioase. Tot ce vrei.

– Jacob, spuse Alex, verifică toate ştirile legate de spargeri în regiunea Andiquar din 1389 până în 1412. Cauţi orice referire la *Explorator* sau o ceaşcă veche de nouă mii de ani.

– Încep căutarea.

Alex stătea pe canapeaua mare, moale, de manufactură, aşezată cu faţa la birou. Purta un pulover gri demodat şi părea neatent. Luă o carte, o închise, se duse la fereastră şi privi furtuna de zăpadă.

– Pot să te chem când termină.

Aş fi preferat să-l văd că merge în biroul lui de la etaj.

– Mi-e bine, refuză.

Jacob reveni peste zece minute.

– Nici un rezultat, ne anunţă.

– În regulă.

Alex închise ochii.

– Încearcă furturi de antichităţi.

Luminile lui Jacob pâlpâiră în continuare, însoţind zumzetul electronic din pereţi.

Am trecut în revistă ultimele articole puse pe piaţă, căutând obiecte de interes pentru clienţii noştri. Cineva găsise un ceas de optzeci de ani, făcut de mână. Nici unui client nu i-ar fi păsat, dar mie mi-a plăcut cum arăta. Nici n-ar costa prea mult şi i-ar da camerei mele un aer special. Tocmai mă hotărâm dacă să-l iau sau nu, când Jacob ne anunţă că nici de data asta nu avea rezultate.

– Bine, rosti Alex, lăsându-se pe spate în canapea, cu braţele încrucişate. Trebuie să descoperim spargeri de case ai căror ocupanţi ar fi putut deţine antichităţi.

– Şi cum reuşim?

– Stai o clipă.

Deschise o agendă.

– Jacob, vrei să-l cauţi pe inspectorul Redfield?

În mijlocul biroului apăru Fenn şi o parte din biroul său.

– Cu ce te pot ajuta, Alex?

Vorbea de parcă avea o dimineaţă interminabilă.

– Cazul de ieri...

Se încruntă de parcă auzise deja prea multe despre el.

– Da?

– Nu mi-ai putea spune dacă spargerile s-au limitat la o singură zonă?

– Stai o clipă.

Scoase nişte sunete plictisite.

– Cum ziceai că-l cheamă?

– Plotzky.

– Aşa, Plotzky.

Dădu instrucţiuni unui computer, îi aminti lui Alex că săptămâna asta jocul de cărţi se ţinea la el acasă şi muşcă dintr-un sendviş. Pe urmă se uită la un monitor.

– Cele mai multe cazuri au fost în Anslet şi Sternbergen. Câteva prin alte locuri. Destul de răspândite, aş zice...

– Dar toate în regiunea aflată imediat la vest de Andiquar?
– Da. Plotzky nu călătorea prea mult
– Bine, Fenn. Mersi.

La ultimul său proces, Plotzky fusese acuzat, cu şaptesprezece voturi, de furt şi pătrundere prin efracţie. Din dosarele de la tribunal ştiam numele proprietarilor obiectelor furate. Erau peste o sută în toată cariera lui.
– O să ne folosim de mass-media ca să descoperim fiecare spargere dată în zona-ţintă pe vremea când Plotzky încă mai lucra.
– O să găsim cu ghiotura.
– Poate că nu. Din dosare nu reiese c-ar fi avut prea mulţi rivali.
Alex se ridică, se duse iar la geam şi se uită cum ninge.
– Jacob, câte spargeri s-au dat în toată perioada?
Din nou pâlpâit de luminiţe.
– Am numărat două sute patruzeci şi şapte de rapoarte.
– Parcă ziceai că n-avea prea mulţi rivali.
– Chase, e vorba de douăzeci de ani.
Scutură din cap, nemulţumit de vreme. Nu pare că ar avea de gând să se-oprească până dimineaţa. Într-o zi ca asta, aveam chef să mă ghemuiesc lângă foc şi să dorm.
– Jacob, ne trebuie numele victimelor.
Din imprimantă ieşi o coală.
– Şi acum? am întrebat.
– Le verificăm pe fiecare. Încearcă să găseşti posibili deţinători de antichităţi.
Uşor de zis.
– Spargerile au fost în urmă cu patruzeci de ani. Poate că unii au şi murit.
– Fă tot ce poţi.
Ce s-a întâmplat cu „facem tot ce putem"?
– Bine. Şi cine ar fi posibil să deţină antichităţi?
– Gândeşte-te ce au în comun clienţii noştri.
– Bani, am sugerat.
– Aş fi preferat *gusturi desăvârşite.* Dar, da, trebuie să aibă bani. Fă rost de adresele lor. Caută-i pe cei din zonele mai exclusiviste.
– Alex, vorbim despre spărgători. Tocmai spre asemenea zone *se orientează* ei.
– Nu neapărat. Sistemele de securitate sunt mai puţin eficiente în altă parte.

Alex se puse pe treabă serios. Următoarele zile le-am petrecut dând telefoane. Majoritatea persoanelor care fuseseră jefuite se mutaseră sau muriseră. Găsirea supravieţuitorilor sau a rudelor era o muncă uriaşă.
Cu câţiva tot *am avut* o discuţie. A deţinut familia dumneavoastră vreodată o ceaşcă foarte veche, cu simboluri englezeşti?
Câţiva chiar credeau că avuseseră una, cândva. Dar nimeni n-o putea descrie cu precizie. Şi nimeni nu părea serios.
– Alex, m-am plâns, sigur avem şi alte lucruri mai bune de făcut.

După câteva zile fără nici un rezultat, se plictisi şi el. În a patra seară, ne apropiam de sfârşitul listei.

– Vânăm potcoave de cai morţi, i-am spus. Sunt gata să pariez că majoritatea spargerilor nici măcar n-au apărut la ştiri.

Mesteca o bucată de pâine şi arăta de parcă mintea i-o luase razna pe-afară, prin noapte. În cameră era o lumină slabă, iar Jacob cânta ceva din *Sherpa.* Un ritm paşnic, potrivit cu atmosfera sobră a serii.

– Plotzky nu ştia pe ce-a pus mâna. Poate că nici proprietarul.

– Foarte posibil, am aprobat.

– Poate că victima nu era colecţionar de antichităţi. Un tip care aduna ceşti, de exemplu.

– Un colecţionar de ceşti.

– Jacob, spuse Alex, mai arată-ne ceaşca o dată. Mărită.

Ceaşca apăru în mijlocul încăperii cam cât mine de mare.

– Răsuceşte-o, te rog!

Începu să se rotească. Ne-am uitat la vultur, la numărul de înregistrare, la planeta cu inel.

– Imposibil să-ţi scape legătura cu navele interstelare.

– Exact la asta mă gândeam şi eu. Jacob, hai să ne întoarcem la perioada spargerilor. Aceeaşi zonă. Câte familii au legătură cu flota interstelară.

– Dintre cele jefuite?

– Nu. Oricare.

Am găsit nouă familii. Cinci se mutaseră între timp. Dintre cele patru rămase, două erau ale unor militari, iar una avea legătură cu o firmă care întreţinea staţii orbitale. A patra era formată din singura supravieţuitoare a familiei, o femeie măritată cu un jurnalist, care locuia în estul Arhipelagului, deşi era încă proprietara casei. O chema Delia Cable.

Pe vremea când Plotzky „lucra", o chemase Wescott. Părinţii ei, Adam şi Margaret, proprietarii locuinţei la vremea jafului, muriseră în avalanşa din 1398. Margaret fusese pilot de clasa a doua la Survey, iar Adam un cercetător care făcuse carieră în misiuni îndepărtate.

Lui Alex îi atrase atenţia conexiunea cu Survey. Delia Cable trecu în capul listei. Jacob o apelă, iar ea se materializă în birou.

Prin circuit, e greu să apreciezi înălţimea unei persoane. Oamenii sunt tentaţi să modifice setările, deci proiecţia poate diferi considerabil de realitate. La ochi poţi umbla doar ca să le schimbi culoarea. Ochii Deliei Cable străluceau cu o intensitate ieşită din comun. Am bănuit că e înaltă. Avea pometii obrajilor fini şi trăsături de manechin. Părul negru îi cădea peste umeri.

Alex se prezentă în calitate de reprezentant al Rainbow Enterprises. Dorea să-i pună câteva întrebări în legătură cu o piesă antică.

Expresia ei, deşi politicoasă, ne dădu de înţeles că avea lucruri mai bune de făcut şi spera sincer că Alex nu încerca să-i vândă ceva.

Hainele ei, o bluză Brandenburg moale, gri, fusta asortată şi eşarfa albă, pantofii nu i se vedeau, arătau că nu duce lipsă de bani. Avea o dicţie perfectă, cu accent kalubrian, acea combinaţie fericită de detaşare şi superioritate culturală pe care o dobândeşti la universităţile

apusene.

– Familia dumneavoastră a deţinut vreodată o ceaşcă antică? o întrebă Alex.

Se încruntă şi scutură din cap. Nu.

– Habar n-am despre ce vorbiţi.

– Daţi-mi voie să vă mai întreb ceva, doamnă Cable. În copilărie aţi locuit la Andiquar, aşa este?

– În Sternbergen, da. E o suburbie. A fost înainte de moartea părinţilor mei.

– V-a fost vreodată prădată locuinţa?

Am sesizat o schimbare de expresie.

– Da. Am auzit ceva despre un spărgător. De ce mă întrebaţi?

– Vi s-au returnat obiectele furate?

Se gândi puţin.

– Nu ştiu. S-a întâmplat de mult. Eram mică la vremea aceea.

– Vă amintiţi de vreo ceaşcă antică? Una de mărime obişnuită, cu simboluri ciudate? Şi un vultur?

Închise ochii. Buzele austere i se deschiseră într-un surâs.

– Nu m-am mai gândit la ea de peste treizeci de ani. Să nu-mi spuneţi c-o aveţi dumneavoastră?

– Ba da, ne-a atras atenţia.

– Serios? Unde era? Cum aţi făcut legătura cu mine?

– E o poveste lungă, doamnă Cable.

– M-aş bucura s-o primesc înapoi. Aveţi de gând s-o înapoiaţi?

– Nu sunt sigur de ramificaţiile legale. O să verificăm.

– Nu-i o chestiune esenţială. Dacă mi se poate înapoia, bine. Dacă nu, nu vă faceţi probleme.

– Nu vă supăraţi, insistă Alex, aţi mai avut în casă obiecte asemănătoare? Alte antichităţi?

Încă o pauză de gândire.

– Nu, din câte îmi amintesc. De ce? E valoroasă?

Alex ar fi preferat să nu implice firma într-o luptă legală de interese.

– S-ar putea.

– Atunci evident că doresc s-o primesc înapoi.

– Înţeleg.

– Cât valorează?

– Nu ştiu. Valoarea unor asemenea obiecte pe piaţă e fluctuantă.

– Şi eu cum o primesc înapoi?

– Cel mai uşor, cred, e să luaţi legătura cu poliţia locală. Noi o să facem un raport.

– Vă mulţumesc!

Mă neliniştea evoluţia situaţiei.

– Sunteţi convinsă că nu mai aveaţi în casă alte obiecte asemănătoare?

– Sigur că nu. Aveam şapte sau opt ani.

N-a adăugat „idiotule", dar nici n-a lipsit mult.

– Dar nu-mi aduc aminte de alte obiecte.

– În regulă.

Alex se lăsă pe spate în scaun, încercând să detensioneze atmosfera. Mie nu-mi plăcea femeia în mod deosebit. Aş fi preferat să-şi păstreze Amy premiul. De fapt, deja regretam că ne-am băgat nasul în afacerea asta.

– Din câte am înţeles, reluă Alex, părinţii dumneavoastră au murit în avalanşa din 1398.

– Este adevărat.

– Aveţi idee de unde aveau ceaşca?

– Nu. Era acolo dintotdeauna. De când mă ştiu.

– Unde o ţineau, dacă nu vă deranjează să-mi spuneţi?

– În dormitor.

– Şi sigur nu ştiţi de unde o aveau?

Delia îşi muşcă buza de jos.

– Am avut impresia că o aduseseră din călătoriile lor.

– Ce fel de călătorie?

– Un zbor. Au lucrat pentru Survey la un moment dat. Plecau împreună în misiuni de explorare.

– Cât de sigură sunteţi că au adus-o la întoarcerea dintr-un zbor?

– N-aş paria, domnule Benedict, răspunse, ridicând din umeri. Nu uitaţi că s-a petrecut cu mult timp înainte de a mă naşte. Aveam doi ani când au plecat de la Survey.

– Asta a fost...

– Prin 1392, cred. De ce? Ce legătură vreţi să stabiliţi?

– În afară de misiunile pentru Survey, au mai zburat?

– Da. Călătoream foarte mult, îşi aminti cu un zâmbet.

– Unde mergeaţi, dacă nu vă supăraţi?

În imagine apăru o canapea de două persoane. Delia se aşeză.

– Nu ştiu. Nu undeva anume. Nicăieri şi peste tot. Nu cred că am aterizat vreodată.

– Serios?

– Da, era foarte ciudat. Mergeam la o staţie. Foarte impresionant pentru un copil.

– O staţie.

– Da.

– Ştiţi care anume?

Se enervase din nou.

– Habar n-am!

– Sunteţi sigură că era o staţie.

– Da, nu era pe planetă. Ce altceva putea fi?

– Cât era de mare? De aglomerată?

– A trecut prea mult timp. Oricum, eu nu cred c-am părăsit vreodată nava.

– De ce nu?

– Nu ştiu. Probabil îmi joacă feste memoria. Eu voiam să plec de pe navă. Dar ei...

Se opri, făcând un efort să-şi amintească.

– E ciudat. N-am înţeles de ce, ca să fiu sinceră. Mi-au spus că nu era un loc potrivit pentru fetiţe.

– Aveţi dreptate. E ciudat.

– Aşa îmi aduc aminte. Întotdeauna am crezut că nu s-a întâmplat chiar aşa. N-are sens.

– Aţi reuşit să vedeţi staţia?
– A, da. Era un cilindru mare şi lung. Arăta înfricoşător, spuse zâmbind.

– Ce vă mai amintiţi despre ea? Vreo structură neobişnuită?
– Nu-mi amintesc.
– Aţi andocat?
– Nu ştiu.
– Dar luminile? Aţi văzut lumini?
Pe unele staţii se făcea reclamă la hoteluri şi alte servicii pe cupole vizibile la apropiere.
– Avea lumini, domnule Benedict. Spoturi de jur împrejur.
– Bine.
În timp ce vorbeau, Alex trecea în revistă informaţii despre familia Deliei, puse la dispoziţie de Jacob.
– Eraţi cu ei când s-a petrecut avalanşa, nu?
– Da. Am avut noroc. Eram la o staţiune de schi în Karakas, a avut loc un cutremur şi a căzut muntele pe noi. Au murit vreo două sute de oameni.
– Trebuie să fi fost o experienţă devastatoare pentru o fetiţă.
Delia se uită într-o parte.
– N-a supravieţuit decât o mână de oameni la hotel.
Inspiră adânc.
– Spargerea de care vorbeaţi s-a petrecut cu un an înainte de a pleca în excursia aceea.
M-am uitat la datele de pe ecran. După accident, locuise cu o mătuşă pe Insula St Simeon.
– Doamnă Cable, întrebă Alex, ce s-a întâmplat cu bunurile din casă? Ale părinţilor dumneavoastră?
– N-am idee. Nu le-am mai văzut niciodată.
– Aha.
– Poate că nu-i adevărat ce spun. Mătuşa mea, Melisa, care m-a luat la ea, a recuperat câte una, alta. Dar nu prea multe.
Alex se aplecă în faţă.
– V-aş putea convinge să-mi faceţi o favoare?
– Ce anume doriţi?
– Când aveţi ocazia, uitaţi-vă printre lucrurile dumneavoastră vechi şi vedeţi dacă nu găsiţi ceva măcar puţin asemănător cu ceaşca. Orice cu caractere englezeşti. Sau orice lucru aveţi impresia că aparţine de alt loc.
– Bine.
– Vă mulţumesc!
– Domnule Benedict, mai e ceva.
– Da?
– Ţin minte că, la un moment dat, când se pregăteau să iasă din navă şi să plece spre staţie, crezând că nu-i aud vorbind, mama i-a spus tatei că-i e frică.

Am căutat date despre familia Wescott. Adam îşi luase diploma de matematician la Turnbull, o mică universitate din vest, apoi doctoratul

în astrofizică la Yulee. Nu a vrut să meargă la academie, optând pentru o carieră de teren la Survey. Destul de multe persoane cu doctorat aleg calea asta. Înseamnă că pe astfel de oameni nu-i interesează atât de mult să-şi creeze o reputaţie sau să facă muncă de teren serioasă, cât să se apropie de stele şi să viziteze lumi pe care nu le-a mai văzut nimeni. În general, cei cu pregătire ştiinţifică nu au înclinaţii romantice, dar se pare că ei le au. Am fost doi ani pilot pe navele Survey şi am cunoscut câţiva. Entuziasmul lor nu cunoaşte margini. De obicei, o misiune se întinde pe opt sau zece stele. Intri în fiecare sistem, faci profilul soarelui central, obţii mai multe date despre el decât o să citească vreodată cineva, apoi faci un studiu despre planete, dacă există. Şi cercetezi mai atent în special lumile din biozonă.

M-am uitat la fotografia de absolvire a lui Adam de la Turnbull. Avea douăzeci şi doi de ani, era atrăgător, şaten cu ochi albaştri şi zâmbet încrezător. Un tânăr care, fie genial, fie nu, nu avea nici o îndoială că va fi cel mai bun.

Am făcut săpături să aflu tot ce era de aflat. Adam Wescott făcând munca de jos în Laboratorul Central de Prelucrare Carmel. Wescott păşind pe *Lumley*, prima oară la bordul unei nave interstelare. La treisprezece ani, primind un premiu de Explorator, zâmbind ca şi cum ar fi ştiut că vor urma multe altele. Îi stătea bine în uniforma pusă la punct, radiind de fericire când un adult, tot în uniformă, îi înmâna emblema. Când s-a răsucit, am studiat publicul format din alţi cincisprezece băieţi, toţi traşi la patru ace, în uniformă, şi de trei ori mai mulţi adulţi. Părinţii mândri ai micului grup de Exploratori, la Societatea Filozofică Overlook, cum scria pe bannerul întins pe un perete, societate care se pare că sponsoriza armata.

L-am auzit chiar şi vorbind:

– Mulţumesc, Harv, spuse, şi se corectă imediat, adică domnule Striker.

Un surâs pentru public. Ştim cu toţii că el e dragul nostru Harv. Scoase o bucată de hârtie din buzunar, o desfăcu şi se strâmbă la ea.

– Echipa vrea ca eu să le mulţumesc tuturor părinţilor, domnului Striker şi Societăţii. Vă suntem recunoscători pentru ajutor. Fără voi, n-am fi ajuns aici.

Puştiul pleca pe drumul lui.

Iată-l pe Adam între două vârste, observator la masa lui Jay Bitterman, când acesta primea Premiul Carfax. Apoi la aniversarea unui politician pe care îl cunoscuse trecător.

Nunta lui Adam. A dovedit bun-gust şi s-a căsătorit cu pilotul lui, Margaret Kolonik. Tânăra arăta minunat, ca orice mireasă, pentru că toate sunt fericite şi emoţionate şi sărbătoresc un moment unic. De fapt, ei i-ar fi stat bine în sala motoarelor. Avea părul negru lucios, moştenit de fiica ei, încadrând trăsături perfecte, şi un zâmbet care lumina încăperea.

La Survey, piloţii şi cercetătorii se schimbă între ei la fiecare misiune. O misiune obişnuită durează acum opt-nouă luni şi nu cred că lucrurile stăteau altfel cu patruzeci de ani în urmă. Nu plecau decât un pilot şi doi sau trei cercetători. Oamenii izolaţi perioade lungi au tendinţa să se calce pe nervi unii pe alţii.

Din informaţii reieşea că tânăra pereche fusese împreună zece zboruri la rând. În ultimele două, o luaseră şi pe Delia, fetiţa lor. Am bănuit că nu era o problemă să iei copilul cu tine, dacă aşa voiai.

Stăteam în biroul meu şi mă uitam la Margaret Kolonik păşind hotărâtă printre scaune, spre viitorul ei soţ, gata să preia controlul. Nu era deloc lipsită de personalitate. Am citit că, tatăl ei fiind mort, a condus-o la altar unchiul ei, un bărbat supraponderal, care se tot uita în jur, ca şi cum voia să scape de-o povară. Nu mi s-a părut o persoană de care să fi fost apropiată.

Era o ceremonie religioasă. Preotul ceru Atotputernicului să-i binecuvânteze pe cei doi tineri fericiţi şi îi invită să depună jurământul. Cavalerul de onoare scoase verigheta, Adam o puse pe degetul ei, ea se lăsă în braţele lui, apoi se sărutară.

În clipa aceea, i-am invidiat. Duc o viaţă fericită, n-am de ce mă plânge. Dar nu cred c-am simţit vreodată bucuria pe care-am văzut-o în ochii lui Margaret când se desprinse din braţele lui Adam şi porniră amândoi înapoi printre scaune.

Cavalerul era prezentat drept prietenul de-o viaţă a lui Adam. Tolly Weinborn. L-am recunoscut imediat şi am revenit la ceremonia tinerilor Exploratori. Iată-l la cincisprezece ani, stând drepţi alături de colegi, trăind clipa cu intensitate şi inocenţă.

L-am găsit pe Tolly destul de repede. Locuia la Barkessa, pe coasta de nord, unde era administrator la serviciul public, locul în care te duci când dai de necaz. Pe moment nu era disponibil, mă anunţă computerul. M-ar putea contacta el?

Am găsit cu ce să-mi ocup timpul cât am aşteptat telefonul lui Tolly. Cărţi despre margolieni şi fuga lor de pe Pământ. Am dat peste *Lampa de aur*, de Allie Omar. Cercetează cauzele pentru care omenirea, în lunga ei istorie, porneşte la drum apoi se opreşte, face trei paşi în faţă, coteşte la stânga, merge înainte şi cade în fund de multe ori. Principala întrebare a autoarei: ce s-ar fi întâmplat dacă, începând cu secolul al douăzeci şi şaptelea, rasa umană ar fi fost capabilă să evite luptele interne, perturbările economice, colapsul? Ar fi dispărut cele trei perioade distincte de întuneric din Mileniul al Patrulea, al Şaptelea şi al Nouălea? Să presupunem că am fi progresat fără nici o piedică. Unde am fi ajuns?

Autoarea nu răspunde la propria întrebare, ci se mulţumeşte să speculeze pe marginea consecinţelor în eventualitatea în care margolienii ar fi avut succes. Concluzia: ar fi fost cu trei sau patru mii de ani înaintea noastră. *Ne-ar considera nu barbari, ci inferiori.*

În primii ani de călătorii interstelare, oamenii erau îngrijoraţi că vor întâlni extratereştri net superiori lor. *Tehnologic. Poate şi etic. Poate şi tehnologic, şi etic.* Se temeau că, faţă în faţă cu o civilizaţie hiperdezvoltată, oricât de bune ar fi intenţiile ei, oamenii tot şi-ar pierde curajul. Rezultate asemănătoare s-au observat de multe ori în decursul anilor, în timp ce oamenii se răspândeau în lumea lor.

Dar, în cazul margolienilor, temerile erau, desigur, nejustificate. După ce au părăsit Pământul, nu i-a mai văzut nimeni. La distanţă de

mii de ani, singurii extratereştri pe care i-am întâlnit sunt telepaţii de pe Ashiyyur, muţii, uneori prieteni, alteori rivali, alteori duşmani. Spre surprinderea noastră, am descoperit că, în privinţa tehnologiei, suntem egali. Şi, din moment ce ei tot se războiesc între ei, din când în când, şi împotriva noastră, am tras bucuroşi concluzia că nu sunt cu nimic mai buni decât noi.

Alte rase n-am mai întâlnit. De-a lungul mileniilor, vizitele făcute pe sistemele stelare au dat la iveală multe lumi vii, dar nici una cu formă de viaţă pe care s-o recunoşti ca inteligentă. Sigur că mai existau şi alte civilizaţii cu potenţial. Dacă aveai chef să mai aştepţi câteva sute de mii de ani, poate că găseai pe cineva cu care să stai de vorbă. Dar galaxia, aşa cum s-a exprimat Art Bernson în cuvinte faimoase, are nenumărate camere goale.

Tolly n-a mai sunat, aşa că l-am căutat din nou seara. Când am pomenit computerului numele de Wescott, a fost imediat de acord să vorbească. Arăta încă tânăr, în ciuda anilor trecuţi peste el. Trăsăturile sale, angelice la doisprezece ani, atrăgătoare la cavalerul de onoare, dezvăluiau acum cât de plictisit era de viaţă.

Câştigase în greutate, chipul i se înăsprise, părul cândva blond, cu inflexiuni roşcate, devenise grizonant. Avea barbă şi o privire de om hăituit. Prea mulţi ani petrecuţi în serviciul public, probabil. Prea multe poveşti triste.

M-am prezentat şi i-am spus că făceam cercetare istorică.

– Ai ţinut legătura cu Adam după ce s-a însurat? l-am întrebat.

Nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Nu puteai ţine legătura cu el. Era tot timpul plecat.

– L-ai mai văzut vreodată?

Îşi muşcă buza şi se aşeză mai bine în scaun.

– De vreo două ori. În primii lui ani de căsătorie.

– Dar după ce a plecat de la Survey?

– Cariera lui nu s-a încheiat niciodată, veni răspunsul prompt, de data asta. A plecat de la Survey, dar el şi Margaret făceau zboruri permanent. Pe cont propriu.

– Adică plăteau singuri facturile?

– Da.

– De ce ?

O ridicare din umeri.

– Nu ştiu. Am presupus întotdeauna că prinseseră gustul şi nu se mai puteau opri. L-am întrebat odată de ce.

– Şi ce ţi-a răspuns?

– „Lumea e prea mică."

– Păi, dacă voiau să zboare, de ce n-au rămas la Survey?

– Mi-a spus că la Survey avea întotdeauna itinerarul prestabilit. Lui îi plăcea să rătăcească pe unde avea chef.

– Ţi s-a părut logic?

– Sigur. Aveau foarte mulţi bani. Economisiseră ani la rând, iar Margaret avea acces la un fond.

– Te-ai gândit vreodată să mergi cu ei?

– Cine? Eu?

Figura i se deschise într-un zâmbet.

– Mie-mi place să stau cu picioarele pe pământ. Pe teren solid, adevărat şi de încredere. Şi eram preocupat de carieră. Aşa cum era.

– Te-au invitat cu ei vreodată?

Îşi frecă maxilarul.

– Nu-mi aduc aminte, Chase. A trecut prea mult de-atunci. Sunt sigur că m-ar fi primit, dacă i-aş fi rugat.

– Ştiai unde mergeau? În zboruri anume? În locuri diferite? Sau aveau întotdeauna aceeaşi destinaţie?

Se întinse şi luă un pahar pe jumătate umplut cu lichid incolor şi cuburi de gheaţă. Sorbi şi-l puse la loc.

– Mi-am închipuit că zboară în locuri diferite.

– Dar nu i-ai întrebat?

– Ce rost ar avea să te întorci mereu în acelaşi loc?

– Nu ştiu.

– Trebuie să te fi gândit la ceva anume, altfel nu m-ai fi întrebat.

I-am dat de înţeles că îl întrebam ce-mi trecea prin cap.

– Dar ce importanţă are?

– Încercăm să refacem o istorie a misiunilor din perioada respectivă.

Răspunsul păru să-l mulţumească.

– Şi nu ţi-au povestit niciodată nimic despre zboruri?

– Nu ne întâlneam atât de des. Şi nu, nu-mi aduc aminte să-mi fi povestit ceva despre ele. Poate doar că era bucuros să fie din nou acasă, când se întorcea.

– Tolly, ar mai putea fi cineva cu care să fi stat de vorbă Adam? Care să cunoască scopul misiunilor?

Avu nevoie de câteva minute până să răspundă. Pomeni vreo două nume. Cineva care ar fi ştiut ceva, dar care murise de câţiva ani. Şi o prietenă de-a lui Margaret, poate că i-au povestit ei ceva, dar şi ea decedase.

– Hai să privim lucrurile altfel, Tolly. Ţi-au spus vreodată Adam sau Margaret că au găsit ceva acolo unde au fost? Ceva ieşit din comun?

– De exemplu?

– O navă veche. Foarte veche.

– Nu, nu ţin minte aşa ceva. Scutură din cap. Ba, poate o dată sau de două ori.

– Ce anume?

– N-a vrut să-mi spună. A zâmbit şi-a zis că o să meargă acolo în cele din urmă, iar eu o să am parte de surpriza vieţii mele. Dar glumea foarte des. Înţelegi?

I-am raportat lui Alex conversaţiile avute.

– Foarte bine, se bucură el. Facem progrese.

Îşi frecă palmele şi-mi spuse că era o treabă de milioane.

N-am înţeles, aşa că l-am întrebat:

– În ce sens? Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să compromitem interesele clientei noastre.

– Găsim noi o cale s-o recompensăm.

– Cum?

– Îi cumpărăm un cadou frumos de ziua ei. Îi indicăm posibilitatea unei descoperiri esenţiale şi-i spunem că, dacă reuşim, o să primească şi ea o sumă generoasă.

– Nu cred că-i genul care lasă banii din mână pentru o şansă oarecare.

– Ştiu.

Inspiră adânc.

– Aici am cam dat-o în bară amândoi, cred.

– Amândoi?

– Bine, bine, eu am dat-o în bară. Chase, am făcut ce trebuia.

– Am fi putut pur şi simplu să vindem obiectul, să ne luăm comisionul şi s-o facem fericită. Acum, dacă avem noroc, poate ne alegem cu nişte bani pe post de recompensă. Nu-mi place cum decurg lucrurile în ce-o priveşte pe Amy.

– Ştiu.

Făcu o mutră tristă.

– Doamna Cable pare o fiinţă generoasă. Dacă nu obţinem nimic spectaculos, sunt sigur că ne va răsplăti pentru deranj.

– Sunt convinsă.

– Chase, aveam o responsabilitate etică. Nu lansăm pe piaţă bunuri furate.

– N-aş vrea să fiu aici când o să-i explici lui Amy.

7

„Unde s-au dus? În poieniţă sau de-a lungul apei? Înapoi în mare sau de partea cealaltă a lunii?"

Fabulă australiană pentru copii din secolul al douăzeci şi treilea, C.E.

Am discutat dacă s-o invităm pe Amy din nou la Hillside, dar ne-am temut amândoi să nu facă o scenă. Era mai bine să vorbim cu ea la birou şi numai *pe urmă* să vedem dacă vrea să ia masa cu noi.

Vă spun un singur lucru despre femeia asta: nu era proastă deloc. Îşi dădu seama că o aşteaptă veşti proaste imediat ce intră în birou.

– Ce este? îl întrebă pe Alex, trecând peste salutul convenţional şi ignorându-mă complet.

Alex îi făcu semn să ia loc pe canapea, iar el se aşeză în spatele biroului. Nu dorea ceva de băut? Nu, mulţumesc.

– Se pare că ceaşca a fost furată, o anunţă el.

Lui Amy îi tremurară nările.

– E-o prostie. Mi-a dat-o Hap. A fost o ofertă de pace după ce l-am prins că mă înşela. O afurisită de *ceaşcă.*

Nu semăna cu ce ne spusese prima oară.

– E ciudat, continuă Alex. În asemenea situaţii se merge cu flori şi bomboane.

– Da. Păi, Hap nu se situa în asemenea categorii. Era ceaşca din

care beam de obicei la el, şi avea de gând să scape uşor oferindu-mi-o.

– Ai *băut* din ea? întrebă Alex oripilat.

– Da. E vreo problemă?

– Nu.

Alex îmi aruncă scurt o privire.

– Nu, deloc.

Se lăsă liniştea peste tensiunea dintre noi.

– N-am furat-o, spuse Amy. V-am rugat să nu luaţi legătura cu el. Asta v-a spus? E-o minciună.

În cele din urmă, catadicsi să se uite şi la mine.

– Ăsta-i stilul lui. Acum, ştiind că-i valoroasă, o vrea înapoi.

– Hap nu ştie nimic, o linişti Alex. Nu el e problema.

– Atunci, cine?

– E foarte probabil ca el să nu fi fost deţinătorul ei legal.

– Adică a furat-o de la cineva? Asta vreţi să spuneţi?

– Nu Hap. Probabil tatăl lui.

Lui Amy i se colorară obrajii.

– Mai bine să mi-o daţi înapoi şi să lăsăm totul baltă.

– Se poate, dacă aşa vrei. Dar proprietarul adevărat ştie că ştim unde se află. Mă aştept să treacă la fapte.

– Mulţam. M-aţi ajutat mai mult de-o grămadă, domnule Benedict. Acuma vă rog să-mi daţi ceaşca.

Alex îi vorbi pe acelaşi ton calm:

– Ca s-o primească înapoi, cealaltă parte va trebui să demonstreze că a deţinut-o legal. Nu cred că poate.

Amy se uită fix la Alex.

– Vă rog să-mi aduceţi ceaşca.

El oftă.

– Fie cum vrei tu, dacă trebuie. Dar faci o greşeală.

Se ridică şi ieşi din birou. Amy stătea ţeapănă ca scândura.

– Am putea aranja să primeşti comision de intermediere, i-am spus.

Înclină abrupt din cap.

– N-am avut de ales, am continuat.

Un pic exagerat, dar nu foarte tare.

Amy era gata să plângă.

– Lasă-mă-n pace!

Alex se întoarse cu ceaşca, i-o arătă şi-o împachetă într-o cutie.

– Vezi să nu păţească nimic, Amy.

– O să am grijă. Nu vă temeţi.

– Bine.

Se ridică. El îi deschise uşa.

– Probabil că te va căuta poliţia.

– Da... Oare de ce nu mă miră?

Rămaşi singuri, am spus:

– Nu-mi prea convine situaţia asta.

– Legea e lege, Chase. Astfel de lucruri se mai întâmplă.

– Nu s-ar fi întâmplat dacă nu ne-am fi băgat nasul.

Alex inspiră adânc.
– Codul etic ne cere să cercetăm originea oricărui obiect suspect. Dacă începem să manipulăm obiecte furate, suntem pasibili de pedeapsă. Dacă am fi vândut ceaşca şi *pe urmă* ar fi apărut doamna Cable?
– N-ar fi ştiut niciodată.
– Ar fi ajuns pe piaţă, Chase. Ar fi aflat cu uşurinţă.
Turnă cafea în două ceşti şi-mi dădu şi mie una.
– Nu. Trebuie să lucrăm ca la carte.
Din tonul lui, am înţeles că o parte din conversaţie era încheiată.
– M-am uitat peste discuţia ta cu Delia Cable.
– Şi?
– Am căutat informaţii despre ea. Despre părinţii ei. Ştii din ce-au trăit după ce au plecat de la Survey?
– N-am idee.
– Din nimic. Margaret avea o moştenire care-i dădea independenţă financiară.
– Trebuie să fi fost o sumă mare, dacă şi-au permis să meargă la schi în concediu şi să zboare Dumnezeu ştie unde.
– Da. A primit-o la începutul căsătoriei. Făceau ce le trecea prin cap. Iar în cele din urmă i-au asigurat viitorul Deliei.
– Şi asta ne duce undeva?
– Poate. Cât costă să închiriezi o navă interstelară?
– Enorm.
– Ei închiriau frecvent. Dar nu se spune nicăieri că s-ar fi oprit undeva. După spusele Deliei, au zburat împreună cu ea de mai multe ori, dar nu-şi aminteşte să fi coborât. Ţine minte doar o staţie. Nu ţi se pare ciudat?
– Cei care lucrează pentru Survey nu coboară din navă.
– Dar ei nu lucrau pentru Survey. Asta s-a întâmplat după ce-au părăsit organizaţia. Ştiai că la vremea când şi-au dat demisia mai erau doar şase ani până când Wescott n-ar mai fi fost apt pentru program? De ce crezi că s-a retras mai repede?
– Păi, în primul rând, aveau o fetiţă, Poate că stilul de viaţă de la Survey nu le mai convenea.
Alex îşi acordă o clipă de gândire.
– S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă. Dar apoi au început să zboare singuri.
– Ştiu.
– Şi unde mergeau?
– Habar n-am.
– Ar fi o idee bună s-o mai presăm pe Delia.
– Era copil pe atunci. Am presupus că nu-şi amintea bine. Că pentru ea erau nişte simple excursii.
– Chase, au trecut treizeci de ani. E vorba de perioada de dinainte de saltul cuantic. În vremea când îţi trebuiau săptămâni întregi să ajungi într-un loc. Ţi-ar plăcea să călătoreşti două săptămâni într-o cabină închisă, cu un copil de şase ani, dacă n-ai fi nevoit?
– Cred c-ar fi distractiv să ai la bord o puştoaică de şase ani.
Se aplecă brusc în faţă, de parcă nu m-ar fi auzit.
– Erau încă la Survey cu şase luni înainte de a începe să zboare mai

des. Pe banii lor.

– Da, recunosc, nu are logică. Dar unde ne duce asta?

Se uită peste umărul meu.

– Nu mergeau ei doar să admire obiective turistice. Cred că au descoperit ceva într-una dintre misiunile Survey. Indiferent ce-a fost, voiau să fie numai a lor. Aşa că şi-au ţinut gura. Au demisionat. Apoi s-au întors în spaţiu.

– Doar nu sugerezi c-ar fi descoperit Margolia?

– Nu. Dar cred că pe ea o căutau. De-asta au făcut *mai multe* zboruri.

– Dumnezeule, Alex, *ar fi* descoperirea secolului!

– A tuturor timpurilor, iubire. Răspunde-mi la o întrebare.

– Dacă pot.

– Când pleci în misiune cu cercetătorii de la Survey, cine stabileşte destinaţia?

– Din câte am înţeles, cercetătorul. Dacă erau mai mulţi, şeful lor. În orice caz, prezentau un plan celor de la sectorul operaţional. Planul ţintea o anumită zonă, stabilea obiective şi preciza motivele speciale de zbor, în afară de cercetarea propriu-zisă. Dacă era aprobat, se pleca în misiune.

– Se puteau răzgândi pe drum? Puteau schimba planul?

– Bineînţeles. Se şi întâmpla câteodată. Dacă vedeau o stea interesantă, făceau un scurt ocol.

– Ţineau un jurnal, desigur.

– Da. Cercetătorul preda o copie la Operaţiuni la sfârşitul misiunii.

– Era validat?

– Cum adică?

– De unde ştiau cei de la Survey că cercetătorul a fost acolo unde a spus?

Ciudată întrebare.

– Păi, nava se întoarce cu date de pe sistemele vizitate.

– Dar computerul ţinea şi el un jurnal?

– Sigur că da.

– Şi-l comparau cu al cercetătorului?

– Nu, din câte ştiu. Ce motiv ar fi avut? Adică, de ce să creadă c-ar fi minţiţi?

– Am zis *dacă. Dacă* cineva găsea ceva şi nu voia să-l facă public, să-l raporteze, Survey n-ar fi aflat. Corect?

– Probabil.

– Chase, cred c-au descoperit *Exploratorul.*

– Staţia spaţială? Dar Delia zicea că era luminată.

– Amintiri din copilărie.

– Cred că şi-ar fi amintit dacă n-ar fi văzut lumini. Ar fi şocat-o.

– Poate vedea cum se reflectă luminile lor de navigare.

– Bine. Să zicem c-au descoperit *Exploratorul,* deşi nu cred nici o clipă, ar fi descoperit şi Margolia.

– Nu neapărat.

Cum stăteam pe canapea, am simţit aerul ieşind din ea când m-am lăsat pe spate.

– Nu-i decât o ceaşcă, am spus. Ar fi putut s-o ia de oriunde. Poate zăcea pe undeva de mii de ani.

– În podul cuiva?

– Cam aşa ceva.

Alex încercă să-şi reţină râsul. În cele din urmă, renunţă.

– Dacă au găsit nava, de ce n-au găsit şi Margolia?

– Nu ştiu. Asta-i întrebarea la care trebuie să aflăm răspunsul.

– De ce n-au raportat c-au găsit *Exploratorul?*

– Pentru că ar fi luat-o Survey, şi toată Confederaţia ar fi dat năvală s-o vadă. Nu cred că familia Wescott voia. Dacă au descoperit-o mai târziu, când zburau pe cont propriu, o puteau pretinde drept a lor şi numai a lor.

Alex era emoţionat.

– Deci plecăm de la presupunerea asta. Primul lucru e să găsim *Exploratorul*. Care se află într-unul dintre sistemele vizitate de ei.

– Ultima misiune la Survey. Ştim câte sisteme planetare au fost cercetate în ultimul zbor?

– Nouă.

– Atunci trebuie să fie foarte simplu. Margolia este o lume terestră localizată în biozonă. Să verifici nouă sisteme e muncă imensă, dar nu imposibilă.

– Mie nu mi se pare chiar aşa de uşor.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă avem dreptate, familia Wescott ştia unde e *Exploratorul.* Dar tot au fost nevoiţi să facă mai multe zboruri. N-au aterizat, după spusele Deliei. Deci n-au găsit colonia pierdută. De ce?

– Habar n-am.

– Pentru că e în alt sistem decât *Exploratorul.*

– Poate c-au găsit locul şi n-au lăsat-o pe Delia să coboare.

– Nu crezi c-ar fi spus ceva dac-ar fi dat peste *Margolia?* Descoperirea tuturor timpurilor? N-ar fi avut nici un motiv s-o ţină la secret. Nu, după părerea mea, *Exploratorul* şi Margolia nu se află în acelaşi loc, indiferent de motiv.

– Asta înseamnă să răscolim nouă sisteme planetare după o *navă?*

– Da.

– Se poate şi asta. Dar va ţine cam mult.

– Chase, nu suntem siguri nici măcar că au făcut descoperirea în ultima misiune. Poate c-au dat peste navă mai devreme şi s-au gândit că e mai bine şă nu întreprindă nimic imediat. La urma urmei, cum ar fi fost să plece de la Survey prea devreme, iar peste câţiva ani, să zicem, să fi făcut o descoperire epocală într-unul dintre sistemele nu demult vizitate ca angajaţi?

Numărul sistemelor creştea.

– Câte sisteme au explorat în misiunea anterioară? am întrebat.

– Unsprezece.

Alex se mută lângă geam. Era o zi rece şi posacă. Se apropia furtuna.

– Trebuie să mai reducem. Părerea mea e că trebuie să stăm de vorbă cu familia Wescott.

Îşi împreună mâinile şi îşi propti bărbia în ele.

– Jacob?

– Da, Alex?

– Fii amabil şi fă-ne legătura cu Adam şi Margaret Wescott.

Cum cei doi erau morţi de mult, se referea, desigur, la avatarurile

lor.

Dacă nu existau, un computer suficient de avansat putea să pună cap la cap datele înregistrate despre un anumit individ şi să-i refacă personalitatea, cu o anumită marjă de eroare.

De aproape trei mii de ani, oamenii îşi creau propriile avataruri, considerându-le „cadouri" pentru posteritate. Reţeaua geme de ele. Majoritatea sunt ale unor bărbaţi şi femei care şi-au trăit traiul şi s-au dus, nelăsând nici o urmă a existenţei lor, în afară de copii şi ce-au instalat în ciberspaţiu. Evident, în avatar nu te puteai încrede absolut deloc, pentru că era un ideal, împlinirea unei dorinţe. Întruchiparea obişnuită a inteligenţei, virtuţii sau curajului, alcătuit din calităţi pe care originalul nici n-a visat să le aibă. Nu cred să fi fost introdus în sistem vreun avatar fără îmbunătăţiri considerabile faţă de modelul original.

Nu numai atât, dar erau şi mai atrăgători *fizic.*

Nici Adam, nici Margaret nu-şi creaseră un avatar, dar Jacob ne-a spus că avea destule informaţii despre amândoi ca să realizeze nişte modele credibile.

Prima care clipi fu Margaret, lângă uşă. Avea părul negru tuns scurt, o freză demult ieşită din modă. În mod clar, o femeie a anilor nouăzeci. Privea în jur ca o persoană cu răspundere, lucru bun când eşti pilot şi te loveşti de probleme la o mie de ani-lumină de casă. Purta o uniformă albastru-închis. Pe urmă, eticheta de identificare: *Şoimul.*

Adam apăru peste câteva minute în mijlocul camerei. Avea o ţinută formală: sacou roşu, cămaşă gri, pantaloni negri. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, faţa prelungă şi trăsături care nu se deschideau prea des într-un zâmbet.

Alex făcu prezentările. Apărură scaune pentru ambele avataruri, care se aşezară. Am făcut câteva remarci despre vreme, despre ce frumoase erau biroul şi casa. Aşa se întâmplă întotdeauna. Sigur că pentru avataruri nu contează, dar Alex are nevoie de introducere ca să intre în dispoziţia potrivită. S-a mai folosit de avataruri în câteva rânduri, să confirme sau să infirme date despre existenţa şi/sau poziţia unor antichităţi. Dar face totul metodic şi, dacă-l întrebi, o să răspundă că trebuie să parcurgi totul, de la a la z, să accepţi iluzia că stai de vorbă cu oameni adevăraţi, nu cu nişte copii ale lor. Casa de la ţară se afla în vârful unui deal scund, unde bătea puternic vântul. Rafalele de la nord-est zguduiau geamurile şi scuturau copacii. În aer se simţea zăpada ce avea să cadă în scurtă vreme.

– Vine furtuna, constată Margaret.

Copacii creşteau aproape de casă. Uneori, vântul sufla cu atâta putere, încât Alex se temea să nu cadă peste noi. Îi spuse ceva despre asta lui Margaret, apoi trecu la misiuni. Câtă vreme lucrase Adam la Survey?

– Cincisprezece ani. Atât am fost în misiuni pentru ei. Am bătut recordul la timpul petrecut pe teren.

– Din ei, câţi aţi rămas pe navă?

Adam se uită la soţia lui.

– Aproape toţi. Câte o misiune pe an, în medie. O misiune dura opt până la zece luni. Uneori mai mult, alteori mai puţin. Între zboruri, acceptam sarcini universitare sau de laborator. Câteodată, pur şi simplu îmi luam liber.

– Margaret, tu nu ai fost întotdeauna pilotul lui. Eşti prea tânără.

Ea zâmbi, mulţumită de compliment.

– Adam zbura de patru ani înainte să vină pe *Şoim*.

– A fost tot timpul nava ta?

– Da. Am zburat cu ea din prima zi la Survey. Eram în al doilea an când l-am cunoscut pe Adam.

– În prima noastră misiune împreună, interveni Adam, am hotărât să ne căsătorim.

Un scurt schimb de priviri între soţi.

– Dragoste la prima vedere, remarcă Alex.

Adam încuviinţă din cap.

– Dragostea se naşte întotdeauna la prima vedere.

– Am fost o norocoasă, spuse Margaret. E un om bun.

Alex se uită la mine.

– Chase, când ai lucrat pentru Survey, te-ai gândit vreodată să te căsătoreşti cu un pasager?

– Nici vorbă, am răspuns.

Zâmbi şi se întoarse spre Adam.

– Zici că nimeni n-a petrecut mai multă vreme pe navele Survey decât tine. Cincisprezece ani acolo departe, cu un sigur coechipier la bord. Nimeni altcineva. Locul doi a rezistat opt ani.

– Baffle.

– Poftim?

– Emory Baffle. El era pe locul doi.

– L-ai cunoscut?

– L-am întâlnit, spuse Adam şi zâmbi. Era foarte sârguincios. Ştiu la ce vă gândiţi. Şi tu, şi Chase, de acolo.

– La ce ne gândim?

– Că suntem antisociali. Dar nu-i adevărat.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, am subliniat.

– Uite, adevărul e că îmi plăcea să fiu înconjurat de oameni. Amândurora ne plăcea, dar mai mult lui Margaret. Eu eram de-a dreptul împătimit de muncă.

– Era cel mai bun de la Survey, preciză Margaret.

Majoritatea piloţilor nu stau mult în organizaţie. Intri, câştigi experienţă şi pleci. În altă parte se plăteşte mai bine şi ai mai mulţi colegi. Zborurile lungi cu o mână de oameni la bord devin plictisitoare. În situaţia fericită. Cât am lucrat la Survey, de-abia am aşteptat să mă transfer.

– Vă plăcea amândurora să schiaţi? întrebă Alex.

– Mai mult mie, răspunse Margaret. L-am convins, Dumnezeu ştie cum, să mergem la Orinoco...

– Staţiunea de schi?

– Da. Mai fusesem şi altădată. De câteva ori. Pentru cât de puţin schiase, era foarte bun.
– Ce s-a întâmplat acolo?

– Un cutremur. Ironia sorţii: se afişau avertizări de avalanşe, spunându-ne să nu mergem pe pârtii, nu erau condiţii prielnice, şi ne loveşte un cutremur.
– Fără nici o avertizare?
– Fără. Nu mai fuseseră cutremure acolo şi nimeni nu se gândea la ele.
– De câtă vreme plecaseşi de la Survey, Adam, când s-a întâmplat accidentul?
– De şase ani.
– De ce-ai plecat?
Soţii Wescott se priviră din nou. Aici era buba. Dacă ar fi ascuns un lucru, nu l-ar fi făcut public pe reţea, iar avatarurile n-ar fi avut de unde să-l ştie.
– Am hotărât că ne-a ajuns. Eram pregătiţi să ne oprim. Să mergem acasă.
– Aşa că aţi tras linie.
– Da. Ne-am stabilit în Sternbergen. E lângă Andiquar.
Alex lăsă câteva clipe să se scurgă în linişte, bătând darabana cu degetele pe canapea.
– Dar, la scurtă vreme, făceaţi mai multe zboruri.
– Da.
– De ce?
Adam, care asculta în linişte răspunsurile date de Margaret, se hotărî să răspundă el de data asta:
– Ne era dor de trecut. Ne plăcea amândurora să zburăm singuri. Până n-ai survolat mai multe lumi, nu ştii cum e. Am început să ne simţim legaţi de Pământ.
– Se pare că aţi început să vă simţiţi legaţi de Pământ imediat ce v-aţi mutat la Sternbergen.
Margaret zâmbi scurt.
– Da. Nu ne-a trebuit prea mult.
– Ne-am dat seama, completă Adam, că nu putem să stăm deoparte, la odihnă pe prispa casei. Ne plăcea meseria noastră. Îi simţeam lipsa.
– Atunci de ce nu aţi aşteptat pensionarea? De ce să nu vă plătească organizaţia facturile?
– Da, am fi putut proceda şi aşa. Dar cred că am preferat să facem lucrurile în ritmul nostru, fără să ne implicăm în proiecte cu alţii. Fără să tot cerem voie. Aveam resursele noastre să facem ce vrem, şi asta am făcut.
– Eu cred, interveni Margaret, că am vrut să vadă şi Delia cum e să zbori.
– Era foarte tânără.
– Da.
– Prea tânără ca să înţeleagă.
– Nu, spuse Adam. Era destul de mare să vadă ce frumos era. Ce

liniştit.

– Ar fi putut lua parte la misiunile Survey.

– A şi luat parte, preciză Margaret. La două, împreună cu noi. Însă nouă ni s-a părut important să trăim după propriul nostru program.

Alex îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

– Oare nu căutaţi ceva?

– Ce anume? întrebă Margaret.

– Margolia.

Râseră amândoi.

– Margolia e un mit, spuse ea. Nu există un asemenea loc.

– Ba da. Nu e un mit. A existat.

Ambii soţi protestară. Doar nu vorbea serios.

– Când aţi zburat în misiunile Survey, continuă Alex, aţi făcut vreo descoperire neobişnuită.

– Sigur că da.

Adam se lumină la faţă.

– Doi sori care se apropie unul de celălalt în Norul Galiţian. Se vor ciocni în mai puţin de o mie de ani. Şi în misiunea următoare...

– Stai puţin, îl întrerupse Alex. Vorbesc despre artefacte.

– Artefacte?

– Da. N-aţi descoperit nici unul? Nici un obiect din altă epocă?

– O singură dată.

Expresia de pe faţă lui Adam se înăspri.

– Am dat peste o navetă la Arkensfeldt. Era de pe o navă dellacondă. Veche de două sute de ani.

– Nu la asta ne-am referit.

Adam scutură din umeri.

– Pilotul şi un pasager se aflau la bord.

– Aveaţi acasă o ceaşcă pe care am reuşit s-o datăm: secolul al douăzeci şi optulea, calendarul terestru.

Soţii Wescott răspunseră deodată. El, că nu ştia nimic despre aşa ceva, ea, că nu e adevărat.

– Noi credem că o ţineaţi în dormitor. În casa voastră din Sternbergen.

– Eu nu-mi aduc aminte, repetă Adam.

Margaret negă ferm din cap.

– Sunt sigură că mi-aş aminti, dacă am fi avut un asemenea obiect.

– Nu contează, spuse Alex. Se pare că a fost omis când aţi fost programaţi.

Pentru mine, asta însemna că soţii Wescott ştiau că au ceva de ascuns. Păstraseră ceaşca pe şemineu ca pe-o recompensă personală, dar nu pomeneau de ea în afara casei.

Puţin înainte de ora închiderii, Jacob mă anunţă că aveam un vizitator.

– Acum coboară.

Nu era trecut nici un nume pe calendarul întâlnirilor.

– Cine e? am întrebat.

– Domnul Bolton. Îl caută pe Alex.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Furtuna care ameninţase toată ziua veni, în cele din urmă. Ningea uşor, dar ştiam

că se va înteţi.

– Ocupă-te de el, Jacob. Alex e reţinut pentru moment.

Un vehicul galben cu negru, aparţinând unei companii, aluneca pe

cerul gri. Pe fuzelaj se vedea sigla *BBA*, cu litere mari, galbene. Am apăsat butonul interfonului:

– Şefu', a venit Ollie Bolton. Aterizează.

– Îl văd. Cobor imediat.

În birou se materializă o siluetă. Bolton, în aparatul de zbor.

– Bună, Chase! mă salută el voios. Mă bucur că te văd din nou.

– Bună, Ollie!

– Îmi cer scuze că am venit fără să mă anunţ, dar eram prin zonă.

V-am spus mai devreme că Bolton poseda acea seriozitate asociată cu un lider politic important. Nu uita nici un nume şi era cunoscut ca metodic şi perseverent. Un partener de-al lui mi-a spus că era genul de om pe care-l voiai de partea ta când nu-ţi mergea prea bine. Dar Bolton avea ceva care mă ţinea la distanţă. Poate credinţa lui că vede lucruri care le scapă celor din jur.

– Cu ce te putem ajuta, Ollie?

– Speram să stau puţin de vorbă cu Alex.

– Sunt aici, l-am auzit pe Alex, pe când intra în cameră. Ce pui la cale, Ollie?

– Mai nimic. Mi-a părut rău că n-am apucat să stăm de vorbă la întrunire.

Eu eram tot lângă geam. Glisorul ateriză şi se deschise o uşă.

– Ca să fiu sincer, mă gândeam că eşti ocupat să-i faci faţă individului pătimaş.

– Kolchevsky? Da, şi, din păcate, nu-l putem trata cu uşurinţă. M-a mai contactat de atunci.

– Serios? În legătură cu ce?

– Face presiuni asupra legii să fim scoşi în afara ei.

– Am mai auzit asta.

– Cred că vorbeşte serios.

– N-o să ajungă nicăieri. Amândoi satisfacem gustul publicului de a deţine o bucăţică de istorie.

– Sper să ai dreptate.

Imaginea lui Bolton dispăru. Bolton însuşi ieşi din vehiculul zburător, îşi scoase şapca cu boruri albe şi porni în pas vioi pe alee, oprindu-se să privească încruntat cerul ameninţător. Îşi ridică gulerul, se uită în direcţia mea, îmi făcu semn cu mâna şi porni spre uşa de la intrare, care se deschise.

Alex îl întâmpină, îl aduse în birou şi-i turnă de băut.

– În vizită de curtoazie? îl întrebă.

– Poţi zice şi aşa. Am vrut să te avertizez în legătură cu Kolchevsky. Trebuie să punem la punct un front comun.

– Nu cred că avem motive serioase de îngrijorare. Dar sigur că sunt de partea ta.

– Ca să fiu sincer, Alex, mai e ceva. Mă întorceam spre casă, dar mi-a venit o idee.

– Povesteşte.

– Te implică şi pe tine.
Stăteau de o parte şi de alta a măsuţei de cafea.
– În ce fel?
Bolton se uită în direcţia mea.
– Ar fi mai bine să vorbim între patru ochi.
Alex făcu un gest de ignorare.
– Doamna Kolpath cunoaşte toate detaliile firmei.
– Foarte bine.
Bolton se lumină la faţă.
– Da, ar fi trebuit să-mi dau seama.
Lăudă vinul şi făcu o remarcă despre vreme. Apoi începu:
– Suntem rivali de multă vreme, şi nu văd ce avantaje ar avea situaţia asta pentru oricare dintre noi. Îţi propun o alianţă.
Alex se încruntă.
– Nu cred...
– Ascultă-mă până la capăt. Te rog.
Se întoarse spre mine:
– Domnul Benedict are fler pentru localizarea siturilor originale.
Trase aer adânc în piept şi-şi drese vocea.
– Dar Bolton Brothers beneficiază de resurse pentru a exploata la maximum această însuşire. Dacă Rainbow Enterprises s-ar uni cu BBA, am avea şi mai multă putere financiară cu care să lucrăm. Şi ai avea în spate o reţea întinsă de cercetători. Nici unul de calibrul tău, dar ar putea face munca de jos. Ar fi în avantajul tuturor.
Alex vorbi după câteva clipe:
– Ollie, apreciez oferta. Dar adevărul e că prefer să lucrez pe cont propriu.
Bolton încuviinţă din cap.
– Nu mă miră. Dar de ce te grăbeşti? Mai gândeşte-te. Adică...
– Nu. Mulţumesc, Ollie. Îmi place să am propria mea organizaţie. Şi tu oricum nu ai nevoie de mine. Te văd foarte prosper.
– Nu e vorba c-aş avea nevoie de ceva. Dar îmi place să lucrez cu tine. Cot la cot cu asul domeniului.
Se lăsă pe spate.
– Ca să nu mai spun de funcţia pe care ar primi-o Chase.
Alex se pregătea să se ridice, ca să pună capăt conversaţiei.
– Mulţumesc, dar răspunsul meu e nu. Vorbesc serios.
– Bine. Dacă te răzgândeşti, contactează-mă fără ezitare. Oferta rămâne valabilă.

La indicaţiile lui Alex, am căutat ce companii închiriau nave superluminice pe la 1390. Singura de pe Rimway fusese StarDrive, dar se destrămase. L-am găsit pe unul dintre foştii directori, Shao Mae Tonkin, acum angajat la o firmă de distribuţie alimentară.
Mi-a trebuit aproape o zi să ajung la el. N-a vrut să stea de vorbă cu mine, cică e foarte aglomerat, până când nu i-am spus că lucrez la biografia lui Baker Stills, directorul general al StarDrive. Tonkin era un tip masiv. Probabil cea mai solidă creatură omenească pe care am întâlnit-o. Avea de trei ori dimensiunile normale. Dar nu era neapărat gras, cât bine clădit. Cu trăsături sobre, iar de sub pleoapele groase mijeau doi ochi mici. Strămoşii lui trăiseră pe o lume cu gravitaţie

scăzută sau pe orbită. Sau mânca el prea mult. În orice caz, ar trăi mai mult dacă ar pleca de pe planetă.

Nu m-au impresionat doar dimensiunile sale fizice şi greutatea, ci şi un soi de fermitate spirituală, o atitudine de oţel. I-am pus întrebări despre *StarDrive.*

– S-a prăbuşit acum douăzeci de ani.

Vorbea pe un ton atât de grav, încât dacă ar fi tras cineva cu urechea ar fi avut impresia că de conversaţia noastră atârna sfârşitul lumii.

– Îmi pare rău, doamnă Kolpath, dar nu s-a păstrat nici un alt act, în afara registrelor financiare. A trecut multă vreme. Vă pot spune tot ce vă interesează despre Baker.

Fusese un tip competent, ingenios, un şef dur etc.

– Dar nu vă pot da prea multe detalii despre operaţiunile de rutină. A trecut prea mult de atunci.

– Deci nu pot afla de nicăieri unde duceau clienţii navele?

Părea să fi rămas în urma conversaţiei. Se gândi la întrebarea mea în timp ce-şi mângâia ceafa cu degetele.

– Nu. Absolut de nicăieri.

– Câte nave avea flota companiei?

– Când am închis taraba, în '08, aveam nouă.

– Ştiţi unde sunt acum?

– Vă gândiţi că s-ar fi putut face înregistrări permanente pe computer.

– Da.

– Evident. Din păcate, flota noastră era veche la sfârşit. E unul dintre motivele pentru care am închis firma. Ar fi trebuit să le modernizăm sau să cumpărăm altele noi. În ambele situaţii…

Mişcă din cap la stânga şi la dreapta, ca pentru a-şi dezmorţi gâtul.

– Aşa că am încheiat. Majoritatea navelor au fost reciclate.

Distruse şi retopite.

– Dar computerele?

– Datele s-au descărcat şi s-au organizat în fişiere. Cred că legea cere să fie păstrate nouă ani de la distrugerea navei.

Se gândi o clipă.

– Da. Aşa este. Nouă ani.

– Şi după aceea?

Scutură din umeri.

– Se şterg.

Se încruntă treptat, un front de gânduri reci pe fruntea masivă.

– Pot să întreb de ce vă interesează? Astfel de amănunte nu sunt legate de biografie.

Am mormăit ceva despre cercetare statistică, i-am mulţumit şi m-am deconectat.

– Cred că ni se răcesc pistele, i-am spus lui Alex.

Refuza să se lase descurajat. În ciuda rezultatelor negative, era într-o dispoziţie exuberantă. Mai târziu, am aflat că fusese contactat de un potenţial client, care intrase în posesia Diamantului Riordan.

Dacă sunteţi printre foarte puţinii din Confederaţie care n-aţi auzit de el, aflaţi că a fost purtat cândva de Annabel Keyshawn şi se zice că era blestemat. În cele din urmă, a fost unul dintre cele trei articole pe care le-am avut în inventarul nostru, incluse oficial în categoria diamante. Ne-a crescut valoarea.

– Încă n-am epuizat toate posibilităţile, sublinie.

Bănuiam ce avea să urmeze.

– Ce facem mai departe?

La Rainbow Enterprises, *noi* este, bineînţeles, un termen strict peiorativ.

– Survey nu-şi şterge înregistrările, mă informă. Ar fi interesant de aflat dacă soţii Wescott au raportat descoperiri neobişnuite, mai ales în ultimele lor misiuni.

Eram sătulă de răspunsuri evazive.

– Alex, dacă au găsit ceva legat de ceaşcă, Margolia, să zicem, nu crezi că Survey ar fi luat deja măsuri?

S-a uitat la mine de parcă mi-ar fi zis că mai am multe de învăţat.

– Ţi-ai imaginat că la Survey se citesc rapoartele.

– Tu nu presupui la fel?

– Chase, noi am presupus până acum că, dacă soţii Wescott au descoperit ceva, n-au menţionat în raport.

– Cred că e o presupunere sigură. Tu nu?

– Ba da. Dar tot nu putem fi siguri. În plus, există posibilitatea ca unul dintre rapoarte să conţină ceva anume, care să dezvăluie involuntar descoperirea. În orice caz, nu pierdem nimic dacă ne uităm în ele.

8

„Oare grupul Harry Williams ar fi reuşit să construiască o societate capabilă să exileze imbecilităţile care ne bântuie ca o boală? Răspunsul reflex e nu, câtă vreme nu se schimbă natura umană. Dar această perspectivă neagă faptul că putem învăţa din istorie, că putem evita inchiziţiile, dictaturile şi măcelurile din epocile trecute. Că programarea valorilor false în tineretul nostru poate fi oprită. Că oamenii pot învăţa să trăiască decent. Dacă ar fi în stare să se stabilească pe lumea aleasă de ei şi să-şi transmită idealurile generaţiilor următoare, dacă ar putea evita să uite cine sunt, atunci poate că ar avea succes, în cele din urmă. Poate că nu am auzit de ei de şase secole, de când au plecat, pentru că n-au vrut să fie contaminaţi. Îmi place să cred acest lucru."

Kosha Malkeva, *Drumul spre Babilon*, 3376 C.E.

Birourile administrative ale Departamentului de Studiu Planetar şi Cercetare Astronomică se aflau într-un complex de clădiri de sticlă şi aliaj de oţel şi plastic, în partea de nord a Andiquarului, pe malul râului Narakobi. Centrul operaţional era la mijlocul continentului, dar

aici se stabileau strategii, se întreţineau politicieni, se aprobau misiuni şi se alocau resurse. Aici se luau decizii de personal, aici îşi prezentau şi, în ultimă instanţă, îşi apărau proiectele cercetătorii. Aici se afla

sectorul de informaţii publice, unde se păstrau datele înregistrate.

Terenul era în cea mai mare parte transformat în parc, deşi pe la mijlocul iernii locul era cam pustiu. S-a propus ridicarea unei cupole care să acopere tot complexul, dar propunerea, în momentul în care scriu, e blocată undeva la nivelul unui comitet.

Spaţiul de parcare pentru vizitatori era plin, aşa că am oprit într-o parcare la jumătate de kilometru distanţă şi am mers pe jos. Vremea se mai potolise, era chiar călduţă. Pe cerul galben, o ceată de nori mascau soarele. Câţiva părinţi îşi scoseseră copiii la plimbare. Doi bărbaţi de vârstă mijlocie jucau şah pe bancă şi tremurau. În faţă se înălţa Clădirea Trainor, o structură parabolică cu trei etaje, care găzduia birourile personalului. În stânga, în spatele unui grup de copaci, se afla Anexa Centrală, care semăna mai mult cu un templu decât cu o clădire destinată cercetării. Acolo se aflau muzeul şi exponatele companiei Survey.

Am cotit la dreapta, plimbându-mă pe lângă monumente comemorative ale epocilor de aur, am ocolit Fântâna Eternă (care se presupune că simbolizează ideea că explorarea nu va înceta niciodată sau că universul e veşnic, aşa ceva), am trecut pe lângă o pereche de birocraţi care se certau şi păreau nervoşi, şi m-am apropiat de clădirea Kolman, unde se aflau biroul directorului şi colaboratorii săi apropiaţi.

Am urcat cele unsprezece trepte de la intrarea din faţă. Alex mi-a spus că reprezintă cele unsprezece nave care au alcătuit prima flotă a firmei. Opt coloane dorice susţineau acoperişul. La capătul porticului, un copil alerga pe scări trăgând un zmeu roşu, sub privirile mamei.

În spatele uşilor de la intrare se întindea un hol rece şi stânjenitor, plin de plante, fotolii şi mese. Avea tavanul boltit şi un şir lung de ferestre, reale şi virtuale, încadrate de draperii argintii, luxoase. Pe pereţi atârnau tablouri cu navele Survey în zbor pe lângă sori explodând sau sisteme inelare senine, cu oameni coborând din navete în postură de eroi care privesc peisaje extraterestre. PUTNAM SOSEŞTE PE HELIOTROP IV, scria pe o plăcuţă explicativă. Sau DOCURILE JAMES P. HOSKINS DE LA STARDANCE. Genul de loc special amenajat pentru ca vizitatorul să se simtă cât mai lipsit de importanţă.

Iat-o şi pe Windy. Stătea de vorbă cu o persoană pe care n-o cunoşteam. Mă văzu şi-mi făcu semn să aştept. Veni la mine după câteva minute.

– O vizită de curtoazie?

– De data asta, nu. Vreau autorizaţie să mă uit peste nişte înregistrări.

– Pot să te ajut?

– Sigur.

– Bine. Apropo, aţi aflat cine era hoţul?

– De pe Gideon V? Nu. Habar n-avem.

– Eu am făcut nişte verificări. Mai mulţi oameni au avut acces la raportul meu.

– Nu-i nimic.

– Îmi pare rău. Mai mult ca sigur că din pricina asta s-a întâmplat.

– Data viitoare o să fim mai atenţi.

– Mă scoate din sărite.

– Las-o baltă.

– Păi, nu prea pot. Nu şi dacă este cineva care dă informaţii pe baza cărora se fac descinderi la situri arheologice.

Gura i se întinse până ajunse o linie. Dumnezeu să-l ajute pe acel cineva, dacă-l prinde.

– Ce anume voiai să vezi?

Adam Wescott îndeplinise în total paisprezece misiuni pentru Survey, în decurs de cincisprezece ani, din 1377 până în 1392.

Am început cu cea mai recentă misiune în care a fost cu Margaret şi le-am parcurs pe toate în sens invers. Poate că am exagerat, dar n-am vrut să-mi scape nimic.

Majoritatea zborurilor Survey au scopuri generale: alegi un grup de stele, te duci acolo, faci fotografii, măsori cu senzorii tot ce-ţi iese în cale şi pleci mai departe. Adam era interesat în special de mecanica stelelor din clasa G, apropiate de faza de ardere a heliului. Trei misiuni, inclusiv ultima, se concentrau pe acest subiect. Cercetau şi alte aspecte ale stelei centrale şi sistemului planetar. Dar heliul era ţelul. În consecinţă, toate stelele de pe itinerarul lor erau bătrâne.

Am vizitat fiecare sistem împreună cu ei. M-am uitat la imagini, am răsfoit detaliile fiecărui soare, constanta gravitaţională, masa, limitele lui de temperatură, totul. Şi, bineînţeles, am văzut familiile planetare. În cariera lor comună, au descoperit patru lumi vii, una în prima misiune împreună, una în a treia şi *două* în a şaptea. Le-am auzit vocile, a lui, uniformă, de cercetător profesionist, întotdeauna calm şi metodic, a ei - moale şi supusă, în contrast izbitor, după părerea mea, cu înfăţişarea ei de comandant.

I-am auzit vorbind când au crezut c-au găsit dovedi de inteligenţă într-o pădure care semăna uluitor de mult cu un oraş. Şi-au păstrat tonul profesional, dar le-am simţit entuziasmul. Până când, peste câteva minute, şi-au dat seama că se uitau la un fenomen natural. Au suferit o dezamăgire cruntă.

Probabil că *există* şi altcineva în cosmos în afară de noi. Şi de Muţi. Mai sunt atâtea locuri necercetate. Unii experţi sunt de părere că în momentul descoperirii unei a treia rase vom fi trecut de mult de stadiul uman.

Nu am găsit nici o menţiune despre epave sau despre Margolia.

Am făcut o copie a înregistrării. Îmi trebuia cineva priceput la procedurile de la Survey.

Shara Michaels era astrofizician, angajată la personalul de analiză. Responsabilitatea ei era să dea sfaturi conducerii superioare în legătură cu proiectele propuse: care meritau iniţiate, care să fie puse pe lista de aşteptare sau anulate fără probleme.

Am fost colege de şcoală şi de chefuri, chiar i-am prezentat-o unui

viitor soţ. Unui fost viitor soţ, de fapt, dar am rămas prietene, deşi în ultimii ani nu ne-am prea întâlnit.

În tinereţe fusese regina frumuseţii, femeia pe care n-ai fi vrut s-o vadă iubitul tău. Păr scurt, tuns în stil spiriduş, ochi albaştri ca marea, înclinaţie spre răutăţi. Toată lumea o iubea.

Încă arăta bine, am constatat, când a venit la uşa biroului. Dar renunţase la atitudinea dispreţuitoare. Era întruchiparea femeii de afaceri. Politicoasă, bucuroasă că mă vede, spuse că ar trebui să ne întâlnim din când în când. Simţeam însă o rezervă în atitudinea ei, pe care n-o avea în tinereţe.

– Ar fi trebuit să suni, îmi spuse, arătându-mi un scaun şi aşezându-se, la rândul ei. Era să nu mă găseşti. Tocmai plecam.

– N-am ştiut c-o să trec azi pe la tine, Shara. Ai câteva minute?

– Pentru tine? Sigur că da. Despre ce-i vorba?

– Alex m-a pus pe treabă. Am fost la arhive.

– Tot muncă de sclav faci?

– Mai tot timpul.

Am discutat lucruri mărunte, pe urmă am trecut la ce mă interesa.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Ceru de băut pentru amândouă. Vin de pe insule.

– Spune!

– M-am uitat peste nişte rapoarte vechi. De acum patruzeci de ani.

– De ce? Cauţi ceva anume?

– Survey a avut o echipă formată din doi soţi, Adam şi Margaret Wescott. E posibil ca ei să fi făcut o descoperire neobişnuită într-una dintre misiunile lor.

– Când mergi în misiuni, dai frecvent peste lucruri neobişnuite.

Se referea la planete cu orbite bizare sau giganţi gazoşi din amestecuri de carbon şi metan, să zicem.

M-am uitat la ea pe deasupra ochelarilor.

– Nu şi peste anumite lucruri.

– De exemplu?

– Un artefact. O epavă. Legată de Margolia.

– *De* ce?

– De Margolia.

Îşi păstrase zâmbetul fermecător.

– Râzi de mine.

– Shara, acum o săptămână a venit la noi o femeie cu o ceaşcă. E posibil ca obiectul să provină de pe *Exploratorul.*

Când am văzut că se încruntă a nedumerire, i-am dat explicaţiile necesare. La sfârşit, părea amuzată. Poate dezamăgită că am tras o concluzie evident copilărească.

– Chase, îmi spuse ea, oricine poate produce o ceaşcă.

– Are nouă mii de ani, draga mea.

Făcu ochii cât cepele.

– Am reuşit să descoperim că aparţinea soţilor Wescott. A fost luată din casa lor pe la 1390. De un spărgător.

– Dar nu ştii de unde o avea Wescott?

– Nu.

– Poate-a cumpărat-o. Ai motive să bănuieşti că provine de pe navă? Sau de pe, nu-şi putu reţine un zâmbet, Margolia?

– E o posibilitate.

– Una foarte îndepărtată.

Biroul Sharei se afla la etajul al treilea. Îşi decorase pereţii cu fotografii de stele în coliziune. Asta era specialitatea ei. Scrisese o teză de doctorat despre accidentele din traficul interstelar şi încă era dezamăgită că se născuse prea târziu ca să apuce ciocnirea dintre Delta Karpis şi o stea pitică, în urmă cu şaizeci de ani.

Una dintre fotografii mă intriga: o imagine realizată pe computer a unei stele galbene gata să se ciocnească de o masă albă. Probabil, tot o stea pitică.

– Cât de des se întâmplă asemenea accidente? am întrebat.

– Coliziunile? Tot timpul se petrece câte una. Chiar şi în clipa asta. Undeva în universul observabil.

– Păi, universul observabil e destul de vast.

– Încercam să-ţi răspund la întrebare.

– Sunt multe resturi, am recunoscut. Dar eu am auzit doar de una singură în viaţa mea.

– Incidentul *Polaris.*

– Exact.

Shara zâmbi din nou, să-mi arate cât de ignorantă eram.

– Accidentele se petrec tot timpul, Chase. Nu le vedem pentru că au loc la distanţă mare. Din fericire. Stelele nu se apropie niciodată una de alta, ci se îndreaptă spre roiuri...

Se opri să se gândească puţin.

– Dacă desenezi în jurul soarelui o sferă cu raza de un parsec, câte stele se vor acumula între cei doi aştri?

– Nici una, i-am răspuns.

De fapt, cea mai apropiată stea era Formega Ti, la distanţă de şase ani-lumină.

– Corect. Dar dacă te uiţi la un roi, cum e Colizoid, vei vedea jumătate de milion de stele adunate în aceeaşi sferă.

– Glumeşti.

– Eu nu glumesc niciodată. Se lovesc una de alta întruna.

Am încercat să-mi imaginez stele ciocnindu-se. Oare cum ar arăta cerul nopţii într-un astfel de loc? Probabil că nu se întuneca niciodată.

– Vreau să te întreb ceva.

Shara îşi aranjă o şuviţă rebelă.

– M-am gândit eu.

– Dacă vreau să plec într-o misiune, vin la tine cu un plan. Tu îl studiezi şi, dacă e în regulă, îmi dai o navă şi un pilot şi plec la drum. Aşa merg lucrurile, nu?

– E puţin mai complicat, dar în esenţă, da.

– Bine. În planul meu precizez ce sisteme stelare vreau să studiez. Există şi un plan de zbor şi, eventual, motive speciale pentru misiunea respectivă. Acum e *mai bine?*

– Da.

– Eu am fost în misiuni preliminare. Ştiu că după ele urmează alte zboruri, cu specialişti.

Shara mă aprobă cu o înclinare a capului.

– Cât de des? Dacă m-aş întoarce dintr-o misiune în care am vizitat, să zicem, douăsprezece sisteme, ce şanse sunt să meargă cineva înapoi şi să le studieze?

– De obicei, cam jumătate dintre ele sunt revizitate.
– Zău? Aşa multe?
– Sigur că da.
– Deci, dacă am găsit ceva şi vreau să-mi ţin gura...
– Nu vei trece sistemul în raportul misiunii. L-ai înlocui cu altul.
– Dar dacă aş proceda aşa, v-aţi da seama, nu?
Shara se arătă stânjenită.
– Mă îndoiesc. Nu ştiu cum se lucra la Survey acum treizeci sau patruzeci de ani. Dar nu există motive să verifici raportul prin comparaţie cu planul propus iniţial pentru misiune. Nimeni nu are motive să mintă şi, din câte ştiu eu, până acum nici nu au fost probleme.
– Mai există propunerile de misiuni?
– Cele din 1390? Nu cred.
– Vrei să verifici pentru mine?
– Stai puţin.
Îi puse întrebarea computerului. Am auzit amândouă răspunsul:
– Propunerile se păstrează trei ani, apoi se şterg.
– E mai mult decât am crezut eu, spuse Shara. Crezi că soţii Wescott au găsit *Exploratorul* şi au falsificat raportul?
– Se prea poate.
– De ce? S-ar fi ales cu laurii.
– Dar dacă au găsit nava, Margolia nu e pe undeva, prin apropiere? Ce-ar fi făcut Survey dacă ei şi-ar fi anunţat descoperirea?
– Aha... făcut Shara, căzută pe gânduri.
– Exact. Ar fi trimis o mică flotă să caute Margolia. Deci marea descoperire ar fi fost atribuită altcuiva.
– Cred că da. Da.
– De-asta nu apare în raport, Shara. Soţii Wescott au vrut să găsească ei Margolia. Ar fi fost cea mai grozavă descoperire. Pentru asta, trebuiau să nu scoată o vorbă despre *Explorator.*
Am auzit voci pe coridor.
– Dar computerul de pe navă, am continuat, ar fi înregistrat itinerarul exact al misiunii.
– Da.
– Deci şi la el ar trebui să umbli, ca să poţi falsifica înregistrarea.
– Da.
– Ştiu din experienţă că nu-i aşa de greu.
– N-aş zice. Sunt sigură că Margaret Wescott ar fi ştiut cum. Pedepsele sunt foarte dure dacă eşti prins.
– Dar ei nu aveau cum să fie prinşi.
– Probabil că nu.
– Avem acces la computerul din misiunile lor?
– Nu. Datele sunt şterse periodic, tot la câţiva ani. Nu sunt foarte sigură, dar oricum nu se păstrează treizeci de ani.

– Ei, ce-ai aflat? m-a întrebat Alex, când l-am sunat a doua zi

dimineaţa.

– Nu prea multe.

I-am povestit şi mi-a spus că se aşteptase la aşa ceva.

– Cred că ne lăsăm purtaţi de entuziasm.

– Poate. Nu ştiu. Am o întrebare.

– Dă-i drumul.

– Ştim ce sisteme au vizitat. Sau cel puţin pe care au pretins că le-au vizitat.

– Aşa este.

– Ştim în ce ordine au vizitat sistemele la fiecare zbor? Care a fost primul, care a doilea şi aşa mai departe?

Am verificat înregistrările şi am scuturat din cap.

– Nu.

– Ar fi bine de ştiut.

– De ce? Ce importanţă are?

– E bine să ne formăm o imagine completă a faptelor. Se scărpină la tâmplă. Apropo, Fenn mi-a spus că a mai găsit date despre alte spargeri. Printre ele, şi cea de la reşedinţa Wescott. Iar în raport e inclusă şi ceaşca.

– Deci Amy va trebui să renunţe la ea.

– Mă tem că da. Însă nouă asta ne spune că soţii Wescott ştiau că nu e o simplă ceaşcă.

– Tot nu ne duce nicăieri.

– Poate că nu.

Alex avu o ezitare.

– Ce s-a întâmplat?

– A sunat Amy. Mi-a spus că a stat de vorbă cu Hap.

– I-a spus care-i situaţia?

– Mda. Cred că a vrut să se răzbune pe el. I-a zis cât de valoroasă e ceaşca numai ca să-l facă să se zgârie pe ochi.

– Şi...

– Se pare că Hap şi-a ieşit din pepeni. A început să ameninţe. Pe ea şi pe noi.

– Pe noi? I-a spus că suntem implicaţi?

– I-a dat numele nostru. Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm, dar am vrut să ştii şi tu. Nu-ţi dezactiva sistemele de siguranţă.

În ziua următoare eram liberă, dar nu şi pregătită să uit de Margolia. Am dejunat devreme şi m-am făcut comodă pentru a urmări Sanctuarul, un thriller vechi de treizeci de ani despre colonia pierdută.

Filmul reda una dintre aventurile lui Sky Jordan, foarte populare la vremea lor. Pe Sky îl juca, în toată seria aceea lungă, Jason Holcombe, un bărbat pe care l-am considerat întotdeauna cel mai sexy actor. În *Sanctuarul*, nava lui se apropie prea mult de un aparat extraterestru care-i absoarbe energia. E salvat de Solena, o frumuseţe margoliană, interpretată de o actriţă renumită pe atunci. Am scos-o din film, m-am pus pe mine în locul ei şi am urmărit acţiunea.

Solena îl face pachet pe eroul căzut, îl scoate din nava lui moartă şi, cu ajutorul unui scut de forţe care opreşte scurgerea de energie, se îndreaptă spre casă.

Margolia e o lume de oraşe strălucitoare şi arhitectură imposibilă.

Cetăţenii ei duc un trai absolut lejer. (Nu se spune cum s-a ajuns la el.) Locul arată extraordinar. Munţii sunt mai înalţi, pădurile mai verzi, oceanele mai înspumate decât pe Rimway. Sunt doi sori gemeni care

se deplasează împreună pe cer, trei sau patru luni şi mai multe inele.

Dacă soţii Wescott au descoperit un asemenea loc, tare mi-ar fi plăcut să-l vizitez.

Dar Margolia din film e ameninţată de baylokieni, o hoardă de extratereştri malefici. Ei au cauzat scurgerea de putere. Au bot de şopârlă, nenumărate tentacule şi ochi roşii înspăimântători, care lucesc pe întuneric. Mi-a fost imposibil să descopăr vreun avantaj al evoluţiei lor. Dar erau hidoşi şi-ţi întorceau stomacul pe dos, ca orice monstru creat prin efecte speciale.

În pofida tehnologiei avansate, margolienii, izolaţi de restul omenirii de atâta vreme, au uitat cum să se apere. Nu au nave de luptă şi habar n-au cum să le construiască. Nu au specialişti în arta militară. (La un moment dat din trecut, s-a hotărât că forţele armate nu au ce căuta într-o societate iluminată.) Şi, colac peste pupăză, sunt împotriva uciderii.

Tangus Korr e iubitul Solenei. E gelos pe Sky şi complotează împotriva lui.

Solena îşi dă seama de planurile lui ascunse şi trece de partea eroului principal, care, între timp, le dă margolienilor sfaturi tehnice. Extratereştrii se apropie cu rapiditate. Urmează o adevărată cursă pentru consolidarea forţei de apărare. Se face turul noii nave a lui Sky, pe care margolienii o numesc *Vulturul Războiului*. E mică, dar încărcată până la refuz cu diverse obiecte.

Solena se îndrăgosteşte de Sky şi îl duce în dormitorul ei. E noaptea de dinaintea luptei cu inamicul. Poate că nu se va mai întoarce. *Probabil* că nu se va mai întoarce. Vrea ca Solena să se ferească de rău, dar ea nu e de acord. În cele din urmă, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, ea îşi rupe nasturii bluzei, se descoperă şi îl pune să aleagă: *"Dacă mă vrei, promite-mi că mă iei cu tine mâine."*

De parcă avea de ales, bietul bărbat...

Ar trebui să mărturisesc aici că cel mai mult îmi place la simulări când mă văd pe mine în braţele eroului principal, reprezentantul binelui. Ştiu că femeile nu recunosc lucrul ăsta, mai ales dacă sunt şi bărbaţi prin preajmă, dar nimic nu mă stârneşte mai mult decât să mă uit cum Jason Holcombe îşi exercită farmecele asupra mea.

Lucrurile o iau razna când reiese că, paradoxal, Tangus e plătit de baylokieni. Aproape că reuşeşte să distrugă flota de-abia construită, dar după o bătălie disperată şi o luptă corp la corp cu Sky, navele sunt lansate în siguranţă.

Ceea ce ştie publicul, dar nu şi margolienii, e că inamicii se pot teleporta pe distanţe scurte. În toiul bătăliei, îşi fac apariţia fulminantă pe puntea *Vulturului Războiului.*

Stăteam liniştită şi urmăream acţiunea, când un baylokian se materializă exact în faţa mea şi mă ameninţă urlând printre colţii fioroşi. Am ţipat şi am căzut de pe scaun.

– Asta-i de-a dreptul înspăimântător*, comentă Carmen, computerul.*

De pe jos, din mijlocul camerei, mă uitam la bătălia sângeroasă din jurul meu.

– Cei care fac asemenea lucruri ar trebui să fie închişi, am hotărât.

Am dormit toată după-amiaza, am luat cina în oraş, cu o prietenă, şi m-am întors puţin înainte de miezul nopţii. Am făcut un duş şi m-am pregătit de culcare, dar m-am oprit o clipă să mă uit la râu şi la regiunea adormită. Mă gândeam cât sunt de norocoasă, cât de sigură pe mine. O slujbă bună, o viaţă interesantă, o locuinţă frumoasă. Nu era Margolia, dar avea restaurante şi teatru. Şi dacă, în fiecare noapte, nu făceai altceva decât să te uiţi la simulări, vina nu era decât a ta.

Am stins lumina, mi-am aşezat halatul pe scaun şi m-am urcat în pat. Era întuneric în cameră, străluceau doar câteva pătrăţele de lună pe podea şi ceasul de pe şifonier. Mi-am tras păturile până la umeri, cuibărindu-mă în îmbrăţişarea lor caldă.

Dimineaţă trebuia să mă întorc la serviciu.

Încercam să uit de sarcinile care mă aşteptau a doua zi, ca să pot adormi, când Carmen mă anunţă că aveam un musafir.

La ora asta? M-am gândit imediat la Hap.

– O *femeie,* preciză computerul.

Am auzit voci la uşă, Carmen vorbind cu cineva.

– Chase, zice că o cheamă Amy Kolmer.

Sigur nu venea cu veşti bune. M-am întins după halat.

– Pofteşte-o înăuntru.

9

„Percepţia e totul."

Sursă necunoscută, aproximativ secolul al douăzecilea, C.E.

Amy era agitată. Bluza îi atârna pe jumătate în afară, nu se pieptănase şi se îmbrăcase în culori neasortate. Parcă trăsese pe ea nişte haine la repezeală. Când am deschis uşa, mă întâmpină cu un oftat - vai, ce bine că eram acasă -, se uită pe coridor, apoi năvăli peste mine în apartament. Avea o privire sălbatică.

– M-a urmărit, rosti. Acum câteva minute. Era chiar în spatele meu.

Avea ceva învelit într-o pânză roşie.

– Hap?

– Cine altul?

Se duse la fereastră şi se răsuci să privească afară dintr-o parte.

– Îmi cer scuze, ştiu că e târziu.

– Nu-i nimic. Te simţi bine?

– N-am ştiut unde să merg în altă parte.

– E-n regulă, aşază-te. Acum eşti în siguranţă. Cum m-ai găsit?

– Eşti singura Chase Kolpath înregistrată.

– Bine, bine. Ai făcut ce trebuia.

– A venit la mine şi-a bătut cu pumnii în uşă. Striga să-i dau ceaşca.

Îşi şterse lacrimile şi încercă să se adune.

– Ce-ai făcut?

– I-am zis că-i *a mea.*
Începu să tremure.
– Am ieşit prin spate. Când se-nfurie, îşi pierde minţile.

Dădu la o parte pânza roşie, o bluză, şi scoase la iveală ceaşca.
– Dacă nu te deranjează, aş vrea s-o las la tine.
– Bine, dacă aşa vrei.
– E mai în siguranţă aici. Dacă pune mâna pe ea, n-o mai văd.
– Zici că l-ai văzut în spatele tău?
– Acum câteva minute. Când veneam pe alee. Nu ştiu cum de m-a găsit.
„Nu i-ai spus chiar tu cum mă cheamă, gâsculiţo?"
– Aşa. Relaxează-te. O să fie bine. O să ne ocupăm de protecţia ta.
– Zice că, de fapt, nu-i a mea. Că nu mi-a zis că pot s-o păstrez de tot.
– De ce n-ai chemat poliţia, Amy?
– M-ar fi omorât. Nu ştii cum e când îşi pierde cumpătul.
– Am înţeles.
– E nebun.
Mă gândeam cum intră singuri oamenii la apă pentru că nu-s în stare să-şi ţină gura.
– Ascultă-mă, i-am spus. În noaptea asta e mai bine să rămâi aici. Mâine mergem la poliţie să facem o plângere şi să cerem ajutor.
Amy scutură violent din cap.
– N-o să ne folosească la nimic. I-ar da drumul în două zile.
– Nu poţi trăi aşa. Până la urmă, tot o să rănească pe cineva. Dacă nu pe tine, pe altcineva.
– Nu, nu-i aşa. Doar că-i trebuie timp să se liniştească.
Ne întrerupse vocea lui Carmen:
– Chase, mai avem un musafir.
Amy începu să tremure.
– Nu-l lăsa înăuntru, mă rugă.
– Calmează-te, nu-l las.
– Urmăreşte ceva.
Uşa mea are o încuietoare manuală. Măsuri de siguranţă suplimentare, pentru că nu am încredere deplină în echipamentele electronice. Am coborât-o exact când s-au stins luminile.
– El a tăiat curentul. Are un *obiect...*
– Da.
– Întrerupe curentul cu el...
M-am gândit imediat la baylokieni şi la dispozitivul de furat curent.
– Ştiu. Nu te agita. Suntem în siguranţă. Carmen, eşti aici?
Nici un răspuns.
– ...şi nu mai funcţionează nimic.
Uşa se zgudui sub o lovitură de pumn. *Mare*, greu.
– Deschide uşa, Amy.
Era grohăitul lui Hap, fără îndoială.
– Ştiu că eşti aici.
– Pleacă, strigă Amy.
Alte lovituri de pumn. Luminată de lună şi de un bec stradal, uşa

mea se înclină. Amy ţâşni de pe canapea şi se ghemui de frică lângă geam. Dar eram la etajul al treilea. N-aveam cum să scăpăm sărind pe fereastră. Şi nu aveam nici o ieşire prin spate.

– Să nu deschizi, mă imploră cu voce de şoricel.

Uşa bubuia de parcă Hap ar fi lovit-o cu barosul. M-am uitat repede pe geam şi-am văzut că se aprindea lumina şi în alte apartamente din clădire.

– Du-te în dormitor, i-am spus lui Amy. E o conexiune pe noptieră. Cheamă poliţia.

Se uita la mine paralizată.

– Amy, am strigat.

– Bine, îmi răspunse abia vorbind.

– Pleacă, m-am adresat eu celui din spatele uşii. Am chemat poliţia.

Hap mă răsplăti cu o avalanşă de înjurături.

– Deschide, afurisito! Altfel îţi fac şi ţie felul.

Amy dispăru în dormitor şi închise uşa în spatele ei. Nu se încuia. Hap se apucă iar să dea cu pumnii şi încuietoarea începea să slăbească. Am pus ceaşca pe canapea şi am aruncat o pernă peste ea. Halal ascunzătoare. Apoi, bâjbâind pe întuneric, am tras perdeaua la intrarea în bucătărie şi am închis uşa de la baie.

– Am un scrambler. Dacă intri, ai încurcat-o.

Chiar aveam unul, dar era pe acoperiş, în glisor. Bine l-am mai ascuns.

Hap îmi răspunse cu o ultimă bufnitură zdravănă. Uşa se sparse tremurând în balamale şi lovindu-se de perete. Hap se năpusti în cameră, mare, greoi şi hidos. Era o privelişte înfricoşătoare. Nu m-am uitat prea atent la el când l-am vizitat, în circumstanţe mai paşnice. Era cu un cap mai înalt decât mine şi poate de două ori mai greu. Purta un pulover gros negru, cu buzunare laterale imense şi burduşite. M-am întrebat dacă-şi ţinea arma într-unul. N-ar fi avut nevoie de ea.

Aprinse o lanternă şi mi-o vârî în ochi:

– Unde-i?

– Unde-i cine?

Am auzit voci pe coridor. Şi zgomot de uşi deschise. Am vrut să strig după ajutor, dar Hap îmi citi gândul şi scutură din cap:

– Nici să nu te gândeşti, şopti.

Vecinul meu de vizavi, Choi Gunderson, apăru în prag. Am păţit ceva?

Choi era slab, sfrijit şi bătrân.

– Nu, n-am păţit nimic.

Se uită la uşa spartă. Şi la Hap.

– Ce s-a întâmplat?

– Un accident mărunt, mormăi acesta. E-n regulă, moşule.

– Oare ce s-o fi întâmplat de nu este curent.

O clipă m-am temut să nu încerce să intervină. Speram să nu intervină.

– Habar n-am, i-o trânti Hap. Du-te mai bine la tine în cameră şi aşteaptă până vine cineva să repare.

Îi lumină cu lanterna uşa deschisă.

Choi mă întrebă din nou dacă era totul în regulă, apoi zise:

– Mă duc să-l chem pe Wainwright.

Proprietarul. Apoi se retrase şi închise uşa.

– Bine, mi se adresă Hap. Nu eşti aşa de proastă cum arăţi. Plimbă lanterna în jurul camerei. Unde-i?

– Hap, i-am spus, încercând să-mi păstrez tonul calm. Ce vrei?

Începu să spună ce vrea, dar se opri la mijlocul frazei ca să se holbeze la mine.

– Eşti tipa cu sondajul.

Am făcut un pas către el.

– Da.

– Aia care a venit la mine acasă.

Venele de la gât îi pulsau vizibil.

– Aşa este.

N-avea rost să neg.

Aş fi vrut să spun mai multe, nu ştiam exact ce, inventam eu pe parcurs. Dar mă întrerupse înainte să deschid gura.

– O ajuţi să-mi tragă clapa.

– Nimeni nu-ţi trage clapa, Hap.

Mă prinse de umăr şi mă izbi de perete.

– Mă ocup de tine imediat, mârâi. Pe urmă proferă ameninţări, „las' c-o să vadă curvele astea ce-o să le fac", se uită în bucătărie, trânti cu cotul nişte sticle pe covor, verifică baia şi se îndreptă spre dormitor.

Se scărpină sub braţ şi împinse uşa. Fu nevoit s-o deschidă manual, pentru că oprise curentul. Lumină camera cu lanterna.

– Ieşi de-acolo, Amy, strigă.

Femeia ţipă, iar el intră după ea. Am căutat o armă în timp ce lumina lanternei făcea tumbe prin dormitorul meu. Amy când îl implora, când ţipa.

Hap o scoase afară de păr. Ea ţinea conexiunea în mană.

– Poliţia e pe drum, am spus, cât am putut de ferm. Cel mai bine ar fi să dispari.

Dar Amy n-o să primească niciodată laude pentru inteligenţă.

– N-am chemat-o. N-am vrut să-ţi fac necazuri.

– Deja mi-ai făcut o groază de necazuri, târfo.

Îi smulse conexiunea, o aruncă pe podea şi-o călcă în picioare. Apoi o trase pe Amy lângă el, îi răsuci braţul la spate şi-o târî la uşa de la intrare, pe care-o închise cu piciorul. Uşa se deschise din nou. Nici a doua lovitură nu ajută la nimic, aşa că o trase pe Amy în direcţia mea. Pe urmă blocă uşa cu un scaun. Mulţumit că n-o să vină nimeni să ne strice petrecerea, îşi îndreptă atenţia spre noi.

– Şi acuma, *doamnelor*, hai să vorbim despre ceaşcă.

Puse lanterna pe o măsuţă şi o trânti pe Amy pe sofa, fără să mă scape din ochi.

Era mai rapid decât părea.

– Mă bucur că te văd din nou, Kolpath. Eşti dealer de antichităţi. N-ai nici o legătură cu vreo firmă de sondaje, nu? Ce-ai căutat la mine acasă?

Mânile i se terminau cu pumnii ca doi bolovani cărnoşi. Orice luptă ar fi început, s-ar fi sfârşit într-o clipă.

Din hol se auzeau voci.

– Am crezut c-o să găsesc şi alte obiecte de genul ceştii.

N-avea rost să mint.

– Nu ţi-a fost de-ajuns c-ai furat ceaşca, nu?

O prinse pe Amy de braţ şi-l răsuci. Ea ţipă.

– Ia zi, iubire, unde-i?

– Dă-i drumul! am strigat şi-am făcut un pas spre ei.

Dar Hap o strânse şi mai tare. Amy plângea.

Îmi trebuia o armă.

În spatele nostru, pe un raft, era o statuie solidă de bronz a lui Philidor cel Mare. Nu m-am uitat la ea, să nu-i atrag atenţia asupra ei. Ştiam oricum că e acolo. Dacă l-aş putea distrage cumva...

Hap se aplecă asupra lui Amy.

– Unde-i ceaşca?

Amy se uită în jur, nesigură. Nu ştia ce se întâmplase cu vasul.

– Probabil c-am lăsat-o în dormitor.

O ridică în picioare cu forţa şi-o târî spre uşa deschisă.

– Ad-o-ncoa!

Fata porni, clătinându-se. Eu ascultam vocile din hol. În afară de Choi, vecinii mei erau o femeie tânără timidă şi un bătrân de nouăzeci de ani. Nici o şansă de ajutor din partea lor. Speram să fi chemat cineva poliţia.

Amy se întoarse şi spuse că nu găsise ceaşca. Nu mai ştia ce făcuse cu ea. Înainte ca Hap s-o pocnească, am tras perna şi i-am arătat-o. Îşi arătă dinţii într-un rânjet larg, o luă, o admiră, scutură din cap de parcă s-ar fi întrebat cine-ar fi zis că gunoiul ăsta valorează ceva, şi-o îndesă în buzunar. Am auzit un pocnet şi m-am strâmbat. Vasul călătorise nouă mii de ani ca să fie spart de un barbar.

– Cât îi de valoroasă?

Vorbea mai degrabă cu peretele, căci se uita la un punct alb dintre mine şi Amy. Oricare din noi i-ar fi putut răspunde.

– Probabil vreo douăzeci de mii, i-am răspuns.

– Bine.

Se uită la buzunar.

– În regulă.

Stăteam şi ne întrebam ce să facem mai departe. Hap îi făcu semn lui Amy să se aşeze iar pe canapea.

Ea îl ascultă, iar el ridică lanterna spre mine. Mi-am acoperit ochii cu mâna, să mă feresc de lumină.

– Dacă pleci acum, sunt gata să uit ce s-a întâmplat.

Păi da, dar după ce găsesc o cale să-l dau afară.

– Da, spuse Hap, cu un rânjet rece. Ştiu c-o să uiţi, că, dac-o să-mi faci vreodată probleme, îţi rup gâtul ăla frumos.

Îmi dădu de înţeles că nimic nu i-ar face plăcere mai mare.

– Aşa, continuă el. Uite cum facem.

Încă un rânjet. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, mă pocni peste maxilar şi mă trânti la podea.

– Ridică-te! îmi ordonă.

Vedeam stele verzi, iar podeaua se clătina.

– Mai vrei una?

Ridică piciorul, ameninţându-mi coastele.

– Ridică-te!

M-am uitat la el. L-am zărit pe Philidor cu coada ochiului. N-aveam cum să ajung la el. M-am ridicat cu greu, proptindu-mă de canapea. Mi se învârtea capul.

– Uite ce-o să faci, Kolpath.

Nu-mi dădea de ales. Avea o charismă de invidiat. Gustul lui Amy în materie de bărbaţi era de invidiat.

– O să dai un telefon. Sună pe oricine trebuie. Şi transferă douăzeci şi două de mii în contul meu.

Scoase un card.

– Ăsta-i numărul. O să-ţi vând ceaşca. Facem o tranzacţie cinstită.

M-am hotărât că nu-i bine să-l contrazic.

– E-a mea, să ştii. A fost în familia mea de generaţii întregi. Numai eu am dreptul la banii ăştia.

Numai el...

Scotoci în buzunarul în care vârâse ceaşca şi scoase o conexiune.

– Dă telefon! îmi ordonă, întinzând-o spre mine.

– Nu ştiu pe de rost numerele de cont. Am nevoie de computer.

Îşi ridică pumnul şi se pregăti să mă lovească, dar se răzgândi. Dacă mă scoate din circuit, nu mai obţine banii. Aşa că duse iar mâna în celălalt buzunar, cel stâng, şi scoase o plăcuţă albastru închis. Se jucă puţin cu ea şi se aprinse lumina. Ledurile lui Carmen începură să pâlpâie.

– N-o să-ţi meargă. Poliţia o să descopere banii.

– Nu, mă opri, zâmbind la naivitatea mea. E o reţea. Banii se plimbă de colo-colo. N-o să ştie nimeni de ei.

Nu intenţionase să spună asta, ar fi însemnat că viitorul meu şi al lui Amy ar fi fost cam scurt. Scoase din buzunar un scrambler şi mă ameninţă cu el.

– Haide!

– Carmen?

– Da, Chase?

Vorbea pe un ton neobişnuit, grav, aproape masculin, semn că voia să ajute cum putea.

Am luat cardul lui Hap şi l-am ridicat în faţa cititorului.

– O să transferăm douăzeci şi două de mii.

– Ia stai! mă întrerupse Hap. Câţi bani ai în cont?

– Nu ştiu, trebuie să mă uit.

Mă lovi din nou. De data asta nu m-a luat chiar prin surprindere, căci am păşit lateral şi am redus impactul. Dar tot m-a trântit la podea.

– Las-o-n pace! strigă Amy. Nu ţi-a făcut nimic.

– Cât? repetă el.

Nu ştiam, aşa că i-am trântit o cifră aproximativă:

– Destul. Vreo douăzeci şi patru de mii.

– Zi treizeci!

Mă împunse cu scramblerul în stomac, mă apucă de păr şi mă ridică în picioare.

– Mi-ai făcut o groază de necazuri, Kolpath.

Mă trase de păr.

– Goleşte contul!
Ar fi trebuit neapărat să facă un duş. Şi să cumpere o apă de gură.
– Trece tot ce ai aici! porunci, şi bătu cu degetul în card.
Orice îndoială am fi avut eu sau Amy în legătură cu planurile lui, acum o înlăturase.
Stătea în faţa canapelei, să ne vadă pe amândouă. Dar nu cred că era îngrijorat.
– *Din ce cont executăm transferul?* întrebă Carmen, pe ton plat, dezinteresat.
Nu aveam decât unul. Îmi sugera un plan de acţiune. Poate din contul baylokian?
Baylokian? Sky Jordan?
Jordan în luptă cu monştrii teleportaţi.
Să nu aud pe nimeni că nu sunt receptive computerele.
– Da, am răspuns, încercând să par supusă. Hai să-l folosim pe acesta.
– Cât ai în contul baylokian? se interesă Hap.
– Patruzeci şi două de mii. Şi ceva mărunţiş.
– Mai bine arată-mi.
Se uita la mine şi la Amy, plimbând arma înainte şi înapoi, să ne aibă pe amândouă în raza ei. Arăta ameninţător şi mulţumit de sine în acelaşi timp. Baylokianul sări brusc în cameră, mârâind şi scuipând.
Hap tresări.
Monstrul răcni şi trase. (Amy ţipă.) Deschise botul şi azvârli un tentacul spre capul lui Hap, care trase o dată şi se împiedică de un suport pentru picioare, căzând pe spate.
Ar fi trebuit să-i iau arma. Dar eram fixată pe Philidor. L-am apucat de pe raft când Hap căzuse la pământ. Fantoma răcni şi dispăru. L-am lovit cât de tare am putut. Se auzi un *pocnet* puternic. Ţipă şi ridică ambele braţe să se apere. Carmen opri secvenţa de realitate virtuală. L-am lovit a doua oară şi începu să curgă sânge. Amy sări ca arsă de pe canapea, implorându-mă să încetez. Oamenii de pe hol dădeau cu pumnii în uşă. Am păţit ceva?
Am vrut să-l mai pocnesc o dată pe Hap. Amy se lăsă în genunchi lângă el şi-mi blocă lovitura.
– Hap, iubitule, eşti teafăr?
Poate că nu pricep eu astfel de situaţii, dar îmi venea să-i trag şi ei una la mir.

10

„Am fost de faţă când *Exploratorul* a părăsit orbita, la 27 decembrie '88. Hotărâsem să rămân. Am văzut cum sora mea şi câţiva prieteni de-o viaţă se îndreptau spre o destinaţie îndepărtată, despre care nimeni nu ştia nici cum se numeşte, nici unde se află. Ştiam, în timp ce urmăream cu privirea nava gigantică alunecând pe lângă docuri şi pornind să străbată întunericul, că niciodată nu voi regreta decizia luată. Şi că n-aveam să-i mai văd nicicând."
Autobiografia lui Clement Esteban, *2702 C.E.*

A doua zi dimineaţă, când am intrat în birou, Alex mă întrebă ce-am păţit la buză. Eram deja sătulă de *Explorator*, de ceaşcă şi de

margolieni.

– A trecut Hap pe la mine.

– Poftim?

Se făcu roşu la faţă.

– Ai păţit ceva? Unde e acum. Hai, stai jos,

Cât de tulburată arătam?

– N-am nimic, l-am asigurat. Doar nişte vânătăi.

– Unde-i acum? Ticălosul naibii!

Cred că era prima oară când îl auzeam pe Alex înjurând.

– Am vorbit cu Fenn de dimineaţă. Mi-a zis c-o să-l ţină la răcoare o vreme. Acum chiar a întrecut măsura. A atacat-o pe Amy de două ori şi le-a mai agresat şi pe alte iubite de-ale lui. Poate-au ajuns, în sfârşit, la concluzia că nu reacţionează la tratament.

I-am povestit ce s-a întâmplat. Râse cu gura până la urechi la faza cu baylokianul.

– Excelent! O idee strălucită!

– Da. A fost a lui Carmen.

– Cine-i Carmen?

– Computerul meu.

Se uită cu ochi mijiţi la vânătăile mele şi-mi spuse că spera ca Hap să nu mai umble liber pe stradă. Pe urmă se aşeză lângă mine.

– Dar Amy?

De obicei, când vin la serviciu, mă salută, mă anunţă care sunt priorităţile zilei şi merge sus, să vadă cum merge piaţa. De data asta nu-şi găsea cuvintele. Se bucura că nu e nimic grav, că nu fusesem rănită în urma acestor momente de groază. Sări de pe scaun şi se întoarse peste câteva minute cu cafea şi pâine prăjită.

Ce bine că n-am păţit nimic, repetă el. Sigur nu sunt rănită? Am fost la doctor? N-am apucat să-i închid gura, că mi-a luat-o înainte:

– Înainte să renunţăm la margolieni, mai e o pistă pe care aş vrea s-o verifici. Dacă te simţi în stare.

Aşteptă până trecură câteva secunde, necesare să-mi dau seama că, de fapt, printre urările de sănătate, îmi dădea o sarcină.

– E ultima, îţi promit. Dacă nici acum nu ajungem nicăieri, lăsăm totul baltă.

– Ce vrei să fac?

– Mattie Clendennon. A fost colegă cu Margaret la şcoala de navigaţie şi au fost apropiate.

– Bine, dă-mi numărul ei. Vorbesc imediat.

– Nu-i chiar aşa simplu.

Încă o tură în jurul lumii, mi-am zis.

– Nu, repetă el.

Se simţea cu musca pe căciulă. Greu ajunge Alex Benedict să se simtă vinovat.

– Se pare că-i puţin sărită.

– Îl întrece pe Hap?

– Nu, nu în felul ăla. Dar îi place să locuiască singură. Nu prea vorbeşte cu nimeni.

– Adică e offline.

– Da. Va trebui să te duci la ea.

Îmi arătă o fotografie.

– Are peste optzeci de ani şi locuieşte în Wetland.

Greu de crezut că Mattie Clendennon era aşa de tânără. Albise, arăta subnutrită, de-a dreptul epuizată. Fotografia fusese făcută cu doi ani în urmă. Mai era în viaţă?

Alex mă asigură că era. Aşa că a doua zi dimineaţă am luat expresul de noapte (de ce i-o fi zicând aşa?) şi am ajuns la Paragon după-amiază. De acolo am luat trenul la Wilbur Junction, unde am închiriat un glisor cu care am parcurs ultima sută de kilometri până la Wetland [2]. În ciuda numelui, locul se află în mijlocul Marelui Deşert Nordic. În secolul trecut, când era la modă să-ţi faci concediul în deşert, orăşelul fusese o staţiune turistică renumită. Dar vremea ei venise şi trecuse, turiştii plecaseră, antreprenorii renunţaseră la proiecte şi nu mai rămăseseră decât cei două mii de locuitori.

De la distanţă, oraşul mi se păru destul de întins. Vechile hoteluri se îngrămădeau în partea de nord a parcului acvatic. Spaţiile antigravitaţionale din centru, în care dansatorii şi patinatorii plutiseră cândva în voie, semănau cu un vas uriaş, iar imitaţiile egiptene - piramidele, Sfinxul - se luptau cu vântul la marginea de vest a oraşului. Aici, în vremurile bune, veneai cu prietenii, călăreai un drom (animalul de pe Rimway care semăna cel mai bine cu cămila) şi porneai în explorarea glorioasei lumi a trecutului. Templul lui Ophir la răsărit, Palatul Grădinilor, al lui Japhet cel Groaznic, la câţiva kilometri depărtare (de unde, dacă erai vigilent şi ştiai să călăreşti bine, scăpai cu viaţă şi cu toate bunurile asupra ta). Un loc în care veneai ca să scapi de realitatea virtuală şi să trăieşti aventura *adevărată.*Într-o anumită măsură.

Dar asta a fost mult înaintea mea. Mi-ar fi plăcut să petrec un timp acolo în vremurile bune. Astăzi stăm prea mult închişi în casă. Totul e artificial, cum a spus cineva. Nu-i de mirare că majoritatea locuitorilor sunt supraponderali.

Străzile erau liniştite. Doar câţiva rătăceau de colo-colo. Nici urmă de copii.

Aveam o adresă. Numărul 1 pe aleea Nimrud. Însă Carmen nu reuşise s-o localizeze, aşa că mergeam la întâmplare. Am văzut puţine piste de aterizare, toate private. Dacă voiai să cobori, rămânea doar deşertul.

Am aterizat lângă o clădire de piatră cu aspect de pagodă uriaşă şi am coborât din glisor pe nisip. Soarele strălucea implacabil, dar aerul era mai degrabă rece decât fierbinte. Nu la aşa ceva mă aşteptam.

Am întrebat câţiva trecători dacă ştiu unde-i situată strada, dar au scuturat din umeri.

– Încercaţi la City Center, m-a sfătuit unul, arătând spre pagodă.

Peste cinci minute am intrat şi m-am oprit în hol. Arăta de parcă l-

2 Mlaştină (n. tr.).

ar fi ocolit istoria: mai multe lifturi în peretele de vizavi, scaune şi canapele uzate răsfirate peste tot. Am văzut o singură persoană, un bărbat în vârstă aşezat pe o canapea, cu ochii într-un laptop.

M-am apropiat de recepţie. Îşi făcu apariţia un avatar masculin, proaspăt şi plin de solicitudine.

Păr negru, pieptănat pe spate, trăsături plăcute, ochii puţin mai mari decât ai unui om.

– Da, doamnă. Mă numesc Toma. Cu ce vă pot fi de folos?

I-am dat adresa. Se arătă nedumerit.

– Nu e pe hartă. Sunteţi amabilă să aşteptaţi o clipă, până mă consult cu şeful meu?

Nu lipsi nici un minut.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. E lângă Muzeul Nimrud. Fostul Muzeu Nimrud. Acum e proprietate particulară.

Muzeul, unul dintre punctele de pe traseul caravanelor de turişti care plecau din Wetland, era la nouă kilometri de oraş.

Mattie Clendennon locuia într-un palat. Ziduri de piatră înalte, turnuri la fiecare colţ. Intrare boltită, un şir de trepte mari, păzite de sculpturi ale unor oameni în haine de epocă. Ferestre imense. Luminatoare înclinate. Steaguri şi parapete. O curte interioară întinsă, plină de statui, arbuşti şi copaci. Apa care ţâşnea din fântână stropea aleea. Singurul semn de paragină era o piscină prăfuită, într-un portic din partea de est a clădirii.

Am vrut să aterizez în curte, dar m-am răzgândit. Am preferat să cobor în faţa intrării principale. Am salutat cu ajutorul conexiunii, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am ieşit, mi-am strâns jacheta din cauza vântului rece şi am petrecut următoarele minute admirând clădirea. Oficial, oraşul pretindea că avanposturile străvechi din jurul lui erau autentice, adică aşa arătaseră şi *trăiau* Ninive, Hierakonpolis şi Micene în epoca lor de glorie. Conform laptopului meu, Nimrud făcuse parte din Imperiul Asirian.

Adevărul era că singurul lucru pe care-l ştiam despre asirieni era versul din Byron.

Am urcat scările de la intrare (tăiate la dimensiunile originale, după cum susţineau autorităţile), am trecut pe sub arcadă şi m-am oprit în faţa unor uşi din lemn sculptate. Masive, de două ori mai înalte decât mine. Inelele de fier erau inserate la nivelul ochiului. Am tras de unul.

O voce de femeie, nu de computer, mă întrebă:

– Cine e, vă rog?

– Chase Kolpath. O caut pe Mattie Clendennon.

– Pentru ce? Nu te cunosc, Kolpath.

– Sunteţi doamna Clendennon?

– Cine altcineva să fiu?

Un mormăit.

– Sunteţi amabilă să stăm de vorbă câteva minute despre Margaret Wescott?

O pauză lungă

– Margaret a murit de mult. Ce-ar mai fi de vorbit despre ea?

Uşile de lemn rămaseră nemişcate. Ornamentele sculptate erau cu pisici la vânătoare, bărbaţi cu coifuri şi scuturi de război. Şi nenumărate bărbi ascuţite. Fiecare bărbat avea barbă.

– Pot să intru?

– Nu sunt singură, mă preveni vocea.

– Nu-i nimic. Nu vreau să vă fac nici un rău, doamnă Clendennon.

– Eşti prea tânără s-o fi cunoscut.

– Aveţi dreptate. N-am cunoscut-o. Dar fac un studiu despre ea.

– Lucrezi la ziar?

– Sunt anticar.

– Zău? Ciudat mod de a-ţi câştiga existenţa.

– E o provocare.

Încă o pauză lungă. Se auzi un declic şi se deschise o uşă.

– Mulţumesc! am spus.

– Mergi drept înainte până la capătul pasajului. Apoi faci la stânga şi treci printre draperii.

Am mers pe o podea de piatră până într-o cameră umbroasă. Pereţii erau acoperiţi de cuneiforme, iar pe cilindrii de piatră montaţi peste tot se vedeau regi acceptând tribut, arcaşi în vârful unor turnuri identice cu acelea care înconjurau palatul, războinici luptându-se cu topoare, creaturi lucioase coborând tăbliţe din cer. Rasteluri cu topoare, suliţe şi săgeţi decorau pereţii laterali. La uşă se afla o stivă de scuturi.

Am urmat instrucţiunile şi, printr-o altă uşă, am trecut într-un coridor larg, am luat liftul până la etajul al patrulea şi am făcut la stânga, într-o sală de aşteptare. Am auzit încălţări lovind podeaua. Mattie Clendennon apăru lângă mine. Fotografiile n-o avantajau. Mă aşteptam la o femeie pipernicită, pe jumătate nebună. Mattie era dreaptă ca un soldat, radia energie şi călca pe podeaua de piatră ca o pisică. Înaltă, impunătoare, suplă, cu ochi gri-verzui şi trăsături intense.

– Bine ai venit, Chase Kolpath! mă întâmpină. Nu am parte de mulţi vizitatori.

Purta haine de culoarea nisipului şi o pălărie de soldat, din cele pe care le iei când mergi să faci excavaţii. Dar femeia de optzeci de ani din faţa mea nu arăta deloc ridicol în asemenea ţinută.

– Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Clendennon.

Gazda mea îşi mută privirea de la mine la gravurile din jur.

– Aici s-a descoperit *Epopeea lui Ghilgameş,* mă informă.

– Într-adevăr?

Încercam să par surprinsă, crezând că femeia nu e în toate minţile. Dar îmi ghici reacţia falsă.

– Nu chiar aici, evident. E o copie a palatului de la Khorsabad. Acolo a găsit George Smith tăbliţele.

Mă conduse pe un coridor lung. Piatra fu înlocuită cu draperii de mătase, covoare groase şi mobilă de lux. Am cotit într-o cameră cu scaune şi o canapea modernă. Cele două ferestre se ascundeau după draperiile care mascau lumina soarelui.

– Stai jos, Kolpath. Şi spune-mi ce te aduce în casa lui Sargon.

– E un loc magnific, am spus. Cum de locuiţi aici?

Ridică o sprânceană căruntă.
– Un compliment ironic? E vreo problemă?
– Nu. Mi se pare doar puţin neobişnuit.

– Unde mi-ar fi mai bine?
Mă studie, hotărând dacă sunt prieten sau altceva, apoi reveni la o atitudine mai amabilă.
– Vrei să bei ceva?
În timp ce pregătea două cocteiluri, am tras draperia la o parte şi m-am uitat pe geam. Wetland, care ar fi trebuit să apară la orizont, dispăruse. În locul lui, se înălţa un oraş de minarete şi turnuri.
– Bagdad, îmi explică ea, în vremurile bune.
Era o proiecţie.
– Minunat! am exclamat.
– Ar trebui să-l vezi noaptea, când e luminat.
Îmi oferi băutura.
– Mi-am dat seama că nu mă atrăgea prea mult viaţa pe Rimway. Aşa că am preferat o altă epocă, mai interesantă.
M-am uitat în jur, la aparatul de climatizare, pereţii sintetici şi capacităţile de realitate virtuală.
Doamna Clendennon râse.
– Asta nu înseamnă că sunt o idioată. Aici am tot ce-i mai bun din ambele lumi. Bagdadul e romantic, dar trebuie să te ţii la distanţă de el.
Am gustat băutura şi am lăudat-o.
– E preferata mea.
Vru să se aşeze, dar se răzgândi.
– Kolpath, hai să-ţi arăt ceva.
Ne-am întors pe coridor, am cotit de două ori, am străbătut câteva încăperi şi am ajuns într-o cameră enormă. Soarele pătrundea în ea numai cât să te nu te pierzi prin întuneric. Era plină cu vase de ceramică şi cilindri de piatră, toţi gravaţi.
– Fiecare grup e o poveste. Acolo, faptele lui Sennacherib. La dreapta, gloria lui Esarhaddon. Dincolo - scoase o lanternă, o aprinse şi o îndreptă spre un podium -, însuşi Tronul de Cristal.
Obiectul sclipea impresionant în lumina lanternei.
– Ce e Tronul de Cristal?
– Sargon, draga mea. Doamne, dar n-ai prea fost educată, nu-i aşa?
– Uneori am şi eu aceeaşi impresie.
Râse - un clinchet de cuburi de gheaţă.
– Sunteţi un fel de ofiţer de pază, aşa-i?
– Un fel. De fapt, computerul e responsabil cu siguranţa.
Zâmbi.
– În caz că-ţi vine vreo idee...
– Nici prin cap nu-mi trece, am liniştit-o. N-am ce face cu un tron de cristal.
Ne-am întors în camera de zi, unde doamna Clendennon mai pregăti un rând de băuturi.
– Ei, ia zi, ce voiai să afli despre Margaret de ai venit până la palat?

– Aţi fost prietene apropiate, nu-i aşa?
– Margaret Wescott.
Se uită în jur, ca şi cum căuta ceva cu privirea.
– Da. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea.
– În ce sens?
– Era o femeie extraordinară. Îi păsa de toate. Dacă te împrieteneai cu ea, puteai fi sigură că-ţi stătea alături la nevoie.
– Dar Adam? Cât de bine l-aţi cunoscut?
Îşi luă o clipă de gândire.
– Adam era de treabă. Ca majoritatea bărbaţilor. Puţin cam lent. Absorbit de sine. Nu cred c-a apreciat vreodată suficient ce avea. La ea mă refer.
– Considera c-o merită?
Un surâs, apoi:
– A, da. Era prea ocupat cu stelele, cu lucrurile aflate la distanţă prea mare, ca să le vadă pe cele din faţa nasului.
– Dar nu se purta urât.
– Vai, nu. N-ar fi făcut rău nici unei muşte. O iubea. Numai că dragostea lui era limitată. O iubea pentru că era atrăgătoare din punct de vedere fizic, le plăceau aceleaşi lucruri şi aveau o pasiune comună, să zboare dincolo de hotarele cosmosului. În plus, era mama fiicei lui.
Îşi plimbă din nou privirea prin cameră.
– E cam deprimant aici. Eşti drăguţă să tragi draperiile?
Le-am tras şi am lăsat soarele înăuntru.
– Mult mai bine. Mulţumesc! Ai cunoscut-o pe fiica lor, Delia?
– Da.
– Un copilaş tare dulce. Seamănă mult cu mama ei.
Se opri, evident cu mintea în trecut. Am profitat de moment:
– V-a sugerat Margaret vreodată că ea şi Adam au făcut o descoperire neobişnuită în zborurile lor?
– Da, sigur. Ştiai?
– Ştiu că au găsit ceva.
– Îmi spunea întotdeauna să nu mai povestesc nimănui.
– Ce-au găsit?
Reveni în prezent şi se uită la mine atentă, să vadă dacă se poate încrede în mine sau nu.
– Nu ştii?
– Nu. Am aflat doar despre o descoperire, dar nu sunt sigură ce anume. Au găsit Margolia?
Mă ţintui cu privirea.
– Au găsit *Exploratorul*, preciză ea.
– Exploratorul.
– Da. Ştii despre ce vorbesc?
– Da.
– S-au întors la navă de mai multe ori, încercând să extragă informaţii. Dar era prea veche.
– M-am gândit eu.
– Sperau să afle unde era Margolia.
– Dar n-au aflat.
– Nu. Însă nici n-au mai avut timp. Încă se ocupau de problemă când au plecat la schi, în excursia aia nefericită.

– *Unde-i* Exploratorul?

– Nu ştiu. Mi-a spus odată, dar nu-mi aduc aminte. Mi-a dat nişte coordonate. Nişte numere, dar cine le mai ţine minte?

– Sunteţi sigură?

– Foarte sigură.

– Vi le-a scris?

– Şi dacă mi le-a scris, a fost foarte demult.

Îmi oferi încă un zâmbet.

– Îmi pare rău. Ştiu că nu asta voiai să auzi de la mine.

– Nu-i nimic. Deci au găsit *Exploratorul.*

– Da.

– De ce n-aţi spus nimănui?

– Cred că nu voiau. Nici ţie nu ţi-aş fi spus, dacă n-ai fi pomenit de *Margolia.* Cunoşteai deja povestea, în parte. Aşa că mi-am zis că nu fac nici un rău. Mă privi precaută. Sper că nu mă înşel.

– Nu am nici un interes să pătez reputaţia cuiva. Am înţeles că s-au urcat la bordul navei.

– Aşa este.

– Îmi puteţi spune ce au văzut?

– O navă moartă.

Coborî vocea, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc sacru.

– Şi un efectiv complet.

– Un echipaj?

– Un efectiv de pasageri. N-am să uit niciodată faţa lui Margaret când mi-a povestit.

Dumnezeule, m-am gândit, în nava aia încăpeau nouă sute de oameni.

– S-au pierdut împreună. Indiferent ce s-a întâmplat, s-au pierdut împreună.

Când m-am întors la birou, mă aştepta un apel de la Delia Wescott.

– Am ceva ce cred c-ai dori să vezi. Poţi veni pe insulă?

Delia locuia pe Sirika, la câteva sute de kilometri depărtare, la sud-est de Andiquar. Mi-a dat indicaţii cum să ajung şi am luat repede un tren spre Wakkaida, o comunitate pe coasta marină. De acolo m-am urcat într-un taxi, m-am aşezat pe bancheta din spate şi m-am relaxat în timp ce vehiculul se ridică deasupra ţărmului şi porni spre mare.

Se înserase. Cerul era senin, iar la răsărit pâlpâiau primele stele. Taxiul trecu pe lângă o pereche de insule întinse şi se înscrise în traficul local. Sirika se ghicea la orizont. Un loc obişnuit, mai degrabă un refugiu pentru bogătaşii înclinaţi spre izolare. Populaţia nu depăşea câteva mii de locuitori.

Casele erau enervant de mari, cu coloane, colonade şi piscine. Toate aveau hangare pentru bărci, mai arătoase decât orice locuinţă obişnuită.

Taxiul se înclină spre o vilă situată pe un vârf de deal, în mijlocul unor pajişti vaste. Era modestă, în comparaţie cu cele din vecinătate. Lateral, se înălţa o casă de oaspeţi. Coboram spre pista de aterizare, când Delia mă contactă pe circuit.

– Chase, bine ai venit la Sirika!

Se deschise o uşă. Doi copii, un băiat şi o fată, ţâşniră pe alee. Delia venea în urma lor.

Taxiul ateriză în strigătele de bucurie ale copiilor. Am coborât. Delia mă prezentă celor doi puşti. Voiau să se uite în taxi, aşa că l-am reţinut puţin, înainte de a-l plăti. Pe urmă o luară la fugă, însoţiţi de avertizarea fermă a mamei: nu vă depărtaţi prea mult, cina e aproape gata. Îi urmări cu o privire mândră până dispărură în spatele unui grup de copaci.

– E lung drumul de la Andiquar, dar mă bucur că ai reuşit să vii.

– Am luat o carte bună cu mine.

Am intrat în casă. Un interior somptuos, cu tavan înalt, o seamă de lucrări de artă originale, podea de marmură.

– Soţul meu e plecat într-o călătorie de afaceri. M-a rugat să-ţi spun că-i pare foarte rău că nu e aici.

Mă conduse în camera de zi, o încăpere mică, intimă, fără îndoială, locul în care familia prefera să se adune. Două fotolii, o canapea, o măsuţă de cafea de culoare închisă, pe care stătea o cutie de metal. Se auzea muzică. L-am recunoscut pe Bullet Bob şi trupa Ricochets.

– Ştiu că eşti nerăbdătoare să afli de ce te-am rugat să vii. După ce m-ai întrebat de *Explorator,* am sunat-o pe mătuşa Melissa. Ea m-a îngrijit după moartea părinţilor. Nu ştia despre nici o descoperire, dar ea şi tata nu erau deloc apropiaţi. N-o interesa spaţiul cosmic.

Am vorbit cu ea, aşa cum ţi-am promis. La început mi-a spus că nu rămăsese nimic să merite atenţia. De la părinţii mei, vreau să zic. Dar s-a pus pe căutat şi m-a sunat ieri, să mă anunţe că a dat peste ceva.

Delia arătă spre cutie. I-am urmărit privirea şi-am înclinat din cap. Deschide-o.

Înăuntru era o cămaşă albă învelită în plastic. Avea emblema de pe ceaşcă, vulturul.

– E foarte frumoasă.

– Melissa mi-a spus că mai erau şi alte lucruri. Haine, bocanci, electronice. Discuri de date.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu ele?

– Le-a aruncat. Le-a păstrat câţiva ani, dar se învechiseră, iar electronicele nu păreau să facă mare lucru. Nu erau compatibile cu nimic, deci n-a văzut nici un motiv să le păstreze. A ţinut doar cămaşa, ca amintire.

– A aruncat şi discurile?

– Mi-a zis că a aruncat totul.

Oftă. Am oftat şi eu, la rândul meu.

– Acum am ajuns la motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine.

Arăta îngrijorată.

– Să-l auzim.

– Dacă ai dreptate, dacă părinţii mei chiar au descoperit *Exploratorul*, sigur nu l-au raportat. O să reiasă că au ascuns informaţia de cei de la Survey.

– Da. De fapt, cred că aşa au şi făcut.

– Cât de grav e?

– Nu ştiu.

I-am spus Deliei de ce credeam noi că părinţii ei au ţinut secretă

descoperirea. Considerau necesar să protejeze artefactul. Am încercat să învălui situaţia într-o lumină prielnică. Dar Delia nu era proastă.
– Nu contează. Dacă aşa s-a întâmplat, lucrurile nu vor arăta prea bine.
– Probabil că nu.
– Chase, nu vreau să mă implic în ceva care să le păteze reputaţia.
Făcu o mică pauză şi îşi plimbă privirea prin cameră.
– Înţelegi ce vreau să spun?
– Da.
– Nu ştiu cum să procedez mai departe.
– Voi face tot ce pot ca să-i protejez, i-am promis.
– Dar n-o să poţi face prea multe, nu?
– Probabil că nu, am recunoscut.

În drum spre casă, m-am uitat la *Infiltrarea*, un horror clasic, în care supraoamenii fără sentimente de pe Margolia se insinuau în Confederaţie. Au ajuns să ne considere o piedică în calea progresului, pe care îl definesc drept inteligenţă superioară însoţită de un set de valori morale „înalte". Acestea însă nu interzic uciderea oamenilor care le descoperă secretul sau pur şi simplu le stau în cale.

Dacă aţi văzut filmul, e imposibil să fi uitat cursa disperată prin aer, deasupra turnurilor din New York, în care eroul principal, urmărit de câţiva margolieni însetaţi de sânge, încearcă să ia legătura cu autorităţile şi să le avertizeze. În toată aventura, trebuie să folosească lubrifiant, circuite electrice, un spălător automat şi alte dispozitive, ca să scape de urmăritori. Margolienii vorbeau ei cât voiau cu subînţeles sau îndoiau metalul sau făceau multe alte lucruri uluitoare, dar, la momentul hotărâtor, tot confederatul se dovedea mai tare, învingându-i cu ingeniozitatea lui nativă. Cel mai mult mi-a plăcut cârligul cu lubrifianţi, de care s-a folosit ca să-l facă pe-un urmăritor să alunece de pe o terasă în construcţie.

Nu mă dau în vânt după simulări horror. În cel de care vă povestesc, peste douăzeci de oameni sunt ucişi în cele mai sângeroase moduri posibile - ochi scoşi, tras în ţeapă. (N-am înţeles de ce cărau margolienii vătraiele alea lungi, când se puteau descotorosi de oameni cu scramblerul.) Prea multe victime pentru o singură seară. Dar am vrut să văd ce impresie aveau alţii despre povestea margolienilor.

Şi am văzut. *Infiltrarea* e distractiv, în sensul pueril al cuvântului. Dar aşa ceva nu se poate întâmpla în realitate.

11

„Părăsim această lume pentru totdeauna şi avem de gând să mergem atât de departe, încât nici Dumnezeu să nu ne mai găsească."

Citat atribuit lui Harry Williams (rostit când margolienii se

pregăteau să părăsească Pământul).

Fotografiasem cămaşa albă să i-o arăt lui Alex.
– Crezi că-i originală? mă întrebă el.
– N-ai cum să-ţi dai seama doar văzand-o. Dar Delia n-avea motive să mintă.
– Da, n-avea.
Nu-şi putu reţine un zâmbet care lumină dintr-odată încăperea.
– Chase, nu-mi vine să cred. Dar există o navă undeva, în spaţiu.
– Din păcate, nu avem şi discurile de date ale soţilor Wescott.
– Chiar le-a aruncat mătuşa?
– Aşa zice Delia.
– Ai verificat? Ai întrebat-o pe mătuşă?
– Nu. N-am considerat necesar.
– Încearcă. Poate că totuşi a păstrat *ceva.* Poate ştie unde au fost duse. Poate le mai găsim.
– Eşti cam disperat, Alex.
În cele din urmă, am sunat-o pe mătuşă. Delia mi-a dat codul ei. Femeia s-a întrebat dacă nu cumva mi-am pierdut minţile.
– Le-am aruncat la gunoi acum treizeci de ani.

Cele mai serioase eforturi de a coloniza alte lumi s-au depus cu două sute de ani înainte de zborurile navelor *Exploratorul* şi *Bremerhaven*. Conform cărţilor de istorie, pionierii au fost mânaţi nu de disperare, ci de simţul aventurii, dorinţa de a evada din monotonia şi rutina apăsătoare ale civilizaţiei. Au sperat să-şi încerce norocul dincolo de graniţele îndepărtate. Au plecat pe Sirius, Groombridge, Epsilon Eridani şi 61 Cygni.
Primele nave interstelare se deplasau încet. Zborul la stelele cele mai apropiate dura luni de zile. Dar au plecat mii de oameni cu tot cu familii şi s-au stabilit pe lumi considerate mai primitoare.
Din păcate, eforturile nu le-au fost răsplătite. Coloniile, teoretic de sine stătătoare, au întâmpinat multe dificultăţi: intemperii, virusuri, recolte ruinate pe care n-au avut cu ce să le înlocuiască. Sprijinul tehnologic de pe pământ, constant la început, a devenit sporadic, apoi a încetat.
Supravieţuitorii s-au întors acasă.
Prima colonie de succes, în sensul că a prosperat, a apărut după o mie de ani. La opt secole de la eforturile margolienilor.

Iniţial, *Exploratorul* fusese construit într-o izbucnire de entuziasm, pentru a transporta populaţii întregi pe lumile colonizate. În misiunea margoliană, căpitanul lui a fost Taja Korinda, pilotul navei *LaPierre*, care a descoperit o lume vie în sistemul Antares. Secundul ei a fost Abraham Faulkner. Fost politician, anticipase evoluţia lucrurilor şi îşi schimbase cariera astfel încât, dacă legenda se dovedea adevărată, să aibă o soluţie de scăpare.
Am găsit hologramele lui Korinda şi Faulkner. Când i le-am arătat lui Alex, mi-a spus că secundul semăna cu mine. Era o femeie atrăgătoare, dar Alex e destul de stângaci când doreşte să complimenteze. Se pricepe să trateze cu clienţii, însă, din motive

necunoscute, când vine vorba de mine se cam fâstâceşte.

Faulkner părea un om care ştia ce vrea. Solid, musculos, cu umeri laţi, evident obişnuit să comande. Pe la patruzeci de ani. Genul de

bărbat pe care îl iei în serios.

– Dar noi cu Harry vrem să stăm de vorbă, protestă Alex. El e sufletul margolienilor.

Din păcate, pe vremea lui nu existau avataruri. Jacob reuşi să asambleze unul din cele ce se cunoşteau despre Williams, dar nu ştiam cât de fidel era originalului. Marea problemă a avatarurilor.

– *Sunt cam puţine informaţii*, se plânse Jacob. Iar cele existente sunt suspecte.

– Fă tot ce poţi, îl rugă Alex.

– O să dureze câteva minute. Trebuie să realizez câteva interpretări subiective.

– În regulă. Anunţă-mă când ai terminat.

Alex nu prea se concentra în dimineaţa respectivă. În timp ce aştepta, se plimbă prin casă aranjând scaune şi ajustând draperii. Se opri în faţa bibliotecii şi se holbă la cărţi.

– Te simţi bine? l-am întrebat.

– Sigur că da.

Se duse la geam şi se uită la cerul cu tentă roşiatică, mascat de nori.

– Te gândeşti la discuri.

– Da. Le-a făcut vânt, idioata.

– Nu-i vina ei. Nu avea de unde să ştie.

Înclină din cap.

– Bine că nu s-a descotorosit şi de cămaşa.

– Crezi c-a supravieţuit colonia? Că mai există?

– Margolienii? După nouă mii de ani?

Căzu pe gânduri.

– Ar fi frumos. Dar nu cred că-i posibil.

Ce întrebare prostească am pus! Dac-ar mai fi trăit, cum îţi explici că nu s-a mai auzit de ei în atâta vreme?

– Şi dac-ar *mai* trăi, poate că n-ar vrea să fie găsiţi.

– Când o face plopul pere...

– În romanul pe care-o să-l scriu, dac-o să-l scriu vreodată, margolienii o să provoace cutremurul în care au murit soţii Wescott, ca să pună punct căutării lor.

– Şi de ce n-ar vrea să fie descoperiţi?

– Pentru că, în ochii lor, suntem nişte barbari.

– Vorbeşte în numele tău, Chase.

Scoase un sunet din gât şi se trânti pe canapea.

– Nu numai c-au murit, dar au murit repede.

– De ce?

– Pentru că generaţiile ulterioare ar fi renunţat la ura simţită de Harry Williams şi prietenii lui. Pur şi simplu ar fi uitat-o. Ne-ar fi contactat, la un moment dat. Ar fi fost în avantajul tuturor. Închise ochii. Ar fi fost obligaţi s-o facă. Înainte de toate, ar fi fost la fel de interesaţi de noi, ca noi de ei. Locul coloniei există însă pe undeva. Îţi

spun eu, Chase, dacă reuşim să aducem nişte artefacte de *acolo*, o să încasăm nişte bani frumoşi.

Se lăsă o tăcere prelungită. Treptat, am sesizat o prezenţă în spatele meu, lângă uşa biroului. Un bărbat între două vârste, înalt, cu pielea închisă, îmbrăcat în haine din alt secol: vestă de culoare crem, cămaşă largă, deschisă până la buric, pantaloni albi, de felul celor purtaţi pe mare. O ţinută cam stridentă pentru ziua de azi. Zâmbi, se uită la mine, apoi la Alex. Ne salută cu cea mai groasă voce pe care mi-a fost dat s-o aud vreodată.

– Harry Williams, rosti Alex, ridicându-se.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule. Chase, eu n-aş trece aşa de repede peste posibilitatea de-a fi supravieţuit.

Traversă încăperea şi se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de Alex.

– Credeţi că puteţi găsi teritoriul colonizat?

Am îngheţat imaginea.

– Ştiam că n-a supravieţuit nimic în urma lui.

– Perseverenţa e totul, zâmbi Alex. Să nu renunţi niciodată. Ăsta e mottoul meu.

– Unde l-ai găsit?

– Practic, am găsit mai mulţi. Ăsta e luat din memoriile unui contemporan.

Individul arăta bine. Înfăţişare nobilă, tot tacâmul. Înţelegeam de ce oamenii erau gata să-l urmeze. Chiar şi în locuri îndepărtate, unde nu existau restaurante. Alex îşi răsfoi agenda şi-l reactivă pe Harry.

– Scopul vostru a fost să creaţi „minţi libere într-o societate liberă". Aşa este, Harry?

– Sunt cuvintele tale? am întrebat.

– Da.

– Înălţător sentiment.

Harry mă aprobă înclinând din cap.

– Din păcate, nu-i decât o hiperbolă. Nimeni nu trăieşte într-o societate liberă.

– Ba da, noi.

– Mă îndoiesc. Credem cu toţii ce credeau şi părinţii noştri. Eşti îndoctrinat în primii ani de viaţă, când mintea ţi-e deschisă şi presupui că adulţii ştiu ce se întâmplă. Deci eşti vulnerabil. Şi dacă, mai târziu, nu mai vrei să accepţi mitologia locală, care-o fi ea, trebuie să plăteşti. Părinţii se încruntă, prietenii vechi sunt şocaţi, eşti ostracizat. Nu există o societate liberă.

Se aşeză pe o sofa apărută din senin.

– Nu vorbeşti despre noi, i-am spus.

– Libertatea e o iluzie, rosti el, zâmbind.

În biroul vast, ne-am uitat unul la altul. În clipa respectivă, parcă ne separau ani-lumină. Alex îmi oferi un zâmbet. Chiar vrei o dispută filozofică cu individul *ăsta?*

Dar eu m-am lansat în dezbatere:

– Harry, nu ţi se pare că exagerezi?

– Trăim asemenea unui trib, Chase. Vorbim despre libertate, dar nu-i indicat să spui lucruri care nu sunt pe placul tribului. Sau să te comporţi în afara normelor.

– De exemplu?

– Nu ştiu unde mă aflu.

Se uită în jur, la piesele antice expuse pentru clienţi. La cele câteva diplome înrămate.

– Colecţionaţi artefacte.

– Da.

– Asta e meseria voastră.

– Exact, am spus.

– La faţa locului? Le recuperaţi personal?

Asta se putea deduce din pergamentul înrămat, oferit nouă de Universitatea Coryn.

– Da. Câteodată.

Se uită la Alex.

– Aţi fost, tu şi asociata ta, acuzaţi că jefuiţi morminte?

– Asta-i foarte bine, comentă Alex.

– Ce mai societate liberă...

– E cu totul altceva.

– În ce fel? Câştigaţi bani cinstiţi, nu? Dar există instinctul ăsta tribal, că mormintele sunt sfinte. Dacă nu lucraţi cumva pentru un muzeu.

Alex interveni:

– Putem să dezbatem aspectul altă dată. Harry, am vrea să găsim colonia. Ştii unde e?

– Habar n-am. Sursele de care s-a folosit Jacob ca să creeze acest program nu conţin această informaţie.

– Păcat.

Individul avea charismă. Sau poate că nu mă exprim bine. Prestanţă. Stăteam lângă el şi simţeam că mă aflam în compania unui om cu greutate. Felul în care zâmbea, în care stătea picior peste picior, în care discuta cu noi. Era obişnuit să dea indicaţii, să ia frâiele în mână, să înfrunte orice obstacole. Ştiu că aşa era programat, că adevăratul Harry Williams era cu totul altfel. Totuşi, modalitatea în care se exprima şi personalitatea lui erau extrase din ce se ştia despre el.

– Cât a trecut?

– Nouă mii de ani.

Făcu ochi mari şi inspiră adânc. Înghiţi. I-am sesizat teama din expresia feţei.

– Vreţi să spuneţi că nu ştiţi unde sunt?

– Da.

– Cum e posibil?

– Nu s-a mai auzit deloc de ei. Niciodată.

– De când?

– De când au plecat de pe Pământ.

Rămase cu respiraţia tăiată.

– Dumnezeule!

Îşi dădu capul pe spate.

– Nu înţeleg cum e posibil. Pot să vă întreb unde ne aflăm acum?

– Nu suntem pe Pământ, îi răspunse Alex.

– Uluitor. Nu-i o glumă, nu? ne chestionă zâmbind.

Alex scutură din cap. Nu-i o glumă.

Harry se ridică, merse la fereastră şi privi afară.

– Parcă sunt acasă.

– Majoritatea plantelor sunt concepţia designerului. Restul, copacii, iarba, tot ce vezi, creşte pe Rimway.

– Aşa se numeşte acest loc? Această lume?

– Da. Suntem în apropiere de marginea Braţului Orion. Cândva, cea mai îndepărtată lume de Pământ.

– Dar e minunată!

Avea lacrimi în ochi.

– Şi niciodată n-aţi întâlnit colonia?

– Nu.

– În nouă mii de ani?

– Nu.

– Incredibil.

Îmi părea rău de el.

– Au mai contactat Pământul după ce-au plecat?

– Din câte ştim noi, nu,

– Păi, asta şi era ideea. Credeam că suntem optimişti.

Afară se auzeau voci. Se jucau nişte copii în apropiere.

– V-aţi păstrat bine secretul, Harry. N-am reuşit să-l aflăm. Şi nici tu.

– Ceva nu a mers cum trebuie.

– Da, aşa cred şi eu.

– E greu de înţeles ce s-a putut întâmpla. Am plănuit să rămânem izolaţi până cream societatea pe care o doream. Dar să dispărem pentru totdeauna? E de neconceput. Imposibil să se fi întâmplat aşa.

– A fost o întreprindere riscantă, am spus. Ştiaţi.

– Am luat în considerare toate posibilităţile.

– Una v-a scăpat.

– Aşa se pare.

Alex scutură din cap, nedumerit.

– Harry, pe vremea voastră comunicaţiile nu depăşeau viteza luminii, aşa-i?

– Într-adevăr.

– Aşadar, dacă apărea o problemă gravă, nu aveaţi cum să fiţi ajutaţi. Decât să trimiteţi o navă, *Bremerhaven* sau *Exploratorul*, înapoi pe Pământ.

– Corect.

– Ceea ce însemna că ajutorul ar fi sosit după doi ani.

– Da.

– Unde vrei să ajungi? am întrebat.

– Mattie Clendennon spune că soţii Wescott au găsit *Exploratorul* plutind la întâmplare. Că în momentul avariei, sau cine ştie ce-o fi păţit, era plin cu pasageri.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Harry.

– Aţi făcut planuri să transportaţi un număr mare de locuitori în altă parte? După colonizarea Margoliei?

– Ne-am gândit. În timp. Dar, nu, nu am făcut planuri de relocalizare. Nu erau destui aceia dintre noi care se gândeau la un astfel de plan.

– Deci unde s-au dus?

Când Harry scutură neştiutor din cap, Alex îl întrebă dacă mai erau şi alte nave în grup.

– Nu, numai cele două.

– Erau vechi când le-aţi cumpărat, aşa-i?

– Da, aşa este. Dar au fost garantate pentru noi. Ne-am cheltuit banii pe verificarea şi întreţinerea lor.

– Dar, conform înregistrărilor, după fiecare misiune îndeplinită pentru voi, trebuiau reechipate. Dacă s-ar fi defectat amândouă sau nu s-ar mai fi putut repara, aţi fi rămas izolaţi.

– Şansele să se strice ambele erau foarte mici.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Ar fi trebuit întreţinute. Eraţi pregătiţi pentru asta? Pe o perioadă de timp mai lungă?

– Da. Aveam o firmă de service.

– Dar ce se întâmpla după ce se stingea prima generaţie? Aveaţi un program de înlocuire?

– Nu când am plecat, desigur. N-a fost un aspect de care să ne preocupăm în mod special. Ne aştepta o lume primitoare. Sigură. Am luat cu noi toată tehnologia de care credeam că vom avea nevoie. Nu doream nici un fel de contact cu Pământul, aşa că ne-am asigurat că nici nu va fi necesar.

Trase aer adânc în piept.

– Nu-mi dau seama cum a trecut timpul. Nouă mii de ani sunt totuşi prea mulţi. Pământul mai are un sistem politic organizat?

– Da, Harry, răspunse Alex.

– Ce fel de sistem este? În ce fel de sistem trăiţi voi?

– Avem o republică. La fel ca Pământul. Suntem răspândiţi în peste o sută de lumi. Şi vei fi bucuros să afli că o ducem bine, avem instituţii libere, după toate definiţiile rezonabile. Ducem un trai bun.

– Sunt de-a dreptul uimit.

– Te miră că o ducem bine?

– Pe vremea mea, oamenii o duceau rău.

Se uită pe pajişte. Ziua se sfârşea, cerul devenea cenuşiu şi se răcea.

– Mă simt atât de acasă…

Ceva trecu prea repede prin faţa ochilor ca să poată fi văzut. Se uită în urmă.

– Nu-mi vine să cred că sunt pe altă lume.

– Noi n-o considerăm aşa.

– Cred că nu. E vreun cimitir pe-aici?

– Da, chiar la marginea proprietăţii.

– Mi se pare foarte vechi.

– Îl ştiu de când eram copil, am crescut aici, explică Alex. Întotdeauna mi-a fost frică de el.

– De cât timp suntem aici? Pe Rimway?

– De foarte multă vreme. Peste şase mii de ani.

Harry scutură din cap.

– Mai mult decât a durat civilizaţia noastră de pe Pământ.

– Cam tot atât de mult.

Alex îl ţintuia cu privirea.
– Deci nu ţi-a plăcut cum se trăia în Republica Americană?
– Căutam un loc mai bun.
– De unde aţi luat navele? am întrebat.
– *Exploratorul* l-am cumpărat de la Interworld. Un dealer de nave scăpate de la naufragiu. *Bremerhaven* a fost construită de chinezi. La vremea ei, a fost foarte renumită. A făcut parte din flota care a transportat oamenii şi navele pe Utopia.
– Utopia? am repetat.
Harry oftă.
– Un efort timpuriu de colonizare. N-a mers. Nici el.
Se îndreptă spre bibliotecă şi începu să citească titlurile.
– N-am auzit de nici unul dintre aceşti autori.
Alex ignoră comentariul cu un gest.
– Tu ai avut ideea să plecaţi spre alte stele?
Harry arăta obosit.
– Nu cred că a fost ideea unui singur om.
Încerca să-şi amintească ceva.
– Cred că s-a născut într-un grup. Nu-mi amintesc să fi venit cineva anume cu propunerea. Se vorbea mult despre plecare. Puteam face rost de o navă? Ne puteam găsi un loc numai al nostru? La început, erau numai vorbe.
Era copleşit de emoţie.
– A devenit o mantra pentru noi.
– Cum i-aţi găsit pe cei cinci mii de oameni dornici să plece?
– Cinci mii trei sute, mai precis. Am fost optzeci la început. Dar genetica nu funcţiona, aşa că am prezentat planul prietenilor. Altora care se săturaseră de societatea în care trăiau.
– Şi vi s-au alăturat?
Harry râse.
– Nu mulţi vor să plece de acasă pentru totdeauna, nici măcar cei mai curajoşi. Dar s-au tot adunat şi, în cele din urmă, a trebuit să spunem stop.
– Au mai fost şi alte încercări de colonizare? Ai menţionat Utopia.
– Da. Când eram pregătiţi de plecare, exista deja o istorie a eşecurilor.
– Cum a reacţionat guvernul? A încercat să vă oprească?
– Se bucurau că plecăm. La început numai purtătorii de cuvânt neoficiali, apoi întreaga populaţie, ne acuzau că suntem lipsiţi de simţ patriotic. Dar ni s-a dat tot sprijinul necesar.
– Cine a hotărât ce lume veţi coloniza?
– Nu o anumită persoană. Am trimis câţiva oameni, un grup de savanţi şi alţi specialişti, să facă cercetări. Ei au găsit locul...
– Şi au jurat să-l ţină secret.
– Da.
– N-aş fi crezut că e posibil să păstrezi un asemenea secret.
– Alex, spuse Harry, am înţeles cu toţii că, dacă trăda cineva locul viitoarei colonii, aveau să vină după noi relele şi prostia de care voiam să scăpăm. Ştii unde e Margolia?
– Ştii bine că nu.
– Deci am reuşit.

– Dar ce ştim, de fapt? am întrebat.
– Habar n-am. Ai vreo idee?

– Am putea răscoli sistemele din dosarele Wescott. Dar nu avem garanţia că *Exploratorul* nu se află în altă parte.
– Chase, ai spus că li s-a repartizat o anumită porţiune de cer la fiecare misiune. Cât de mare e o porţiune?
– Uriaşă.
– Nu poţi fi mai exactă?
– Acolo unde au ajuns soţii Wescott probabil că încăpeau treizeci de mii de stele de clasa G.
– Măcar se mai reduce zona de căutare.
Se uită la panoul de control al lui Jacob.
– Dar computerul?
– La ce te referi?
– Poate că am urmărit pista greşită. În loc să încercăm să găsim vehiculul pe care l-au închiriat, mai bine am fi căutat nava de la Survey cu care au zburat.
– Şoimul
– Aşa se numea?
– Da.
– Computerul ar fi înregistrat ceva?
– Da. Dar soţii Wescott ar fi şters ce nu voiau să se afle.
– E o infracţiune destul de gravă, nu? Dacă erau prinşi?
– Destul de gravă.
– Ai spus că nimeni nu verifică roboţii. De ce să-i mai modifici?
– Ai pus punctul pe i. Dar, înainte să ţi se urce la cap, află că Survey face recondiţionări la câţiva ani. Vin, curăţă sistemul, poate îi fac un upgrade şi îl reinstalează.
– Tot la câţiva ani?
– Da. Computerul soţilor Wescott a fost şters acum foarte mult timp.
Alex se aşeză calm şi făcu observaţii spontane despre vreme, cimitir şi despre probleme de afaceri. Am crezut c-a renunţat la subiect, dar spuse dintr-odată:
– Hai să facem o încercare, orice-ar fi.
– Ce *fel* de încercare?
– Cu computerul. Poate avem noroc.
– Alex, nu are rost.
– Nu avem nimic de pierdut. Hai să-i contactăm prin circuit pe cei de la Survey şi să-i întrebăm. Poate că descarcă toate datele într-un fişier master. Cine ştie?
Ieşi să ia prânzul cu un client. Am sunat la Survey şi mi-a răspuns un avatar. Unul mai bătrân, de data asta. O eminenţă bărboasă.
– Da, domnişoară, cu ce te pot ajuta?
I-am spus ce voiam, că mă interesau detalii despre zborurile Wescott din deceniul 1380 şi începutul următorului. Că speram să mai existe datele computerului de pe *Şoim.*
– Noi ne organizăm jurnalele oficiale pe fişiere, îmi spuse, de parcă

asta mi-a fi rezolvat problema.

– Da, desigur. Dar credem că s-a strecurat o greşeală. Am vrea să recuperăm computerul, dacă este posibil.

– Serios?

– Da.

– Eşti amabilă să aştepţi o clipă?

Dispăru. Survey are şi ea birocraţia ei. Când te roagă să aştepţi, îţi pun imagini cu cascade, plaje şi creste muntoase, muzică lină şi te lasă să aştepţi o oră. Acum nu s-a întâmplat aşa. Am avut parte de o cascadă, dar am fost contactată în mai puţin de un minut. De un om, de data asta.

– Bună, Chase. Sunt Aaron Winslow. Probabil că nu mă mai ţii minte, dar ne-am cunoscut la evenimentul de la Polaris, de anul trecut.

– Cel cu explozia.

– Da. Ce îngrozitor! Dar m-am bucurat că am scăpat teferi toţi. Cu ce te pot ajuta?

– Aaron, lucrez pentru Rainbow.

– Ştiu. Firma lui Alexander Benedict.

– Exact. Am făcut cercetări legate de moartea soţilor Wescott în 1398. Speram că a supravieţuit computerul de pe nava lor, *Şoimul.*

– După treizeci de ani? Nu prea cred. Îi reprogramează cu religiozitate la fiecare şase misiuni.

Îşi muşcă buza de jos.

– Zici c-au zburat cu *Şoimul?*

– Da.

– Numele nu-mi spune nimic.

Se uită într-o parte, probabil la datele de pe un ecran.

– Stai puţin.

– Bine.

– *Şoimul* a fost înaintea mea. De fapt, a fost vândut după ultima misiune a soţilor Wescott.

– S-a ivit vreo problemă?

– Nu, dar fusese folosit patruzeci de ani. Nici o navă nu se păstra mai mult pe atunci.

– Acum le ţin mai mult?

– Cincizeci şi cinci de ani. Cumpărăm marfă mai bună.

– Ce se întâmplă cu o navă când expiră?

– Dacă putem, o vindem. O dăm la fiare vechi, dacă trebuie.

– Ştergeţi roboţii înainte?

Se arătă nedumerit.

– Să ştii că habar n-am. Nu m-am gândit niciodată să întreb.

Scoase o strâmbătură şi bătu darabana pe o suprafaţă plană. Un birou, probabil.

– Mai stai puţin, Chase.

Mi-a pus din nou peisaje frumoase, cu dune de nisip, şi muzică menită să te simţi recunoscătoare faţă de firma Survey. Aaron Winslow reveni destul de repede.

– Da, acum se şterg roboţii. Dar la sfârşitul secolului nu cred că se deranja nimeni. A avut loc un proces acum optsprezece ani. Ne-a determinat să luăm treaba în serios şi acum ştergem totul.

– Ştii ce s-a întâmplat exact cu *Şoimul?*
– Stai să verific. Te caut eu.

Trebuie să ştiţi că nici o clipă n-am sperat că o să ne alegem cu ceva din mica mea anchetă. Dar Alex îmi cerea să lucrez temeinic.
Când mă contactă Aaron, avea o bucată de hârtie în faţă.
– Chase, *Şoimul* a fost cumpărat în 1392 de Fundaţia Hennessy.
– Hennessy, am repetat.
– Dedicată păcii cu rasa Muţilor.

1 2

„Takmandu e cea mai frumoasă lume a oamenilor. Are păduri dese, mari învăluite în ceaţă, trei luni care taie respiraţia. E izolată de aleile celeste mundane şi de parcurile aglomerate din interiorul Confederaţiei, iar vecinătatea ei cu Ashiyyur, cea bântuită de demoni, sugerează că va rămâne aşa."
Hyman Kossel, *Călătorii*, 1402

„Pantele cereşti sunt şi ele extraordinare."
Leslie Park, citat în *Cel din urmă turist*, 1403

Fundaţia Hennessy îşi avea sediul pe Takmandu, în Roiul Coroli. Secole la rând, Takmandu fusese centrul politic al lumilor marginale. Am fost odată acolo cu clasa, eram adolescentă, prima oară când părăseam Rimway-ul. Am trăit atunci o experienţă care mi-a marcat existenţa. Nu neapărat pentru că am vizitat obiectivele istorice, scopul propriu-zis al excursiei, ci pentru că m-a cucerit nava, *Praful stelelor.* Şi zborul în sine. M-am întors hotărâtă să mă fac pilot.
Într-o eră în care te informai despre ce se întâmplă la distanţe interstelare mai repede călătorind fizic, decât prin orice alt mijloc, ştiam că trebuie să plec din nou la drum. Alex s-a ascuns în spatele afacerilor, care ne presează, insistă el. Întâlniri cu clienţii. Trebuie să-i mulţumeşti tot timpul. Ştii cum e, Chase.
– Oricum, eu nu ştiu nimic despre roboţii de la bordul navelor. Găseşte *Şoimul*. Hai să vedem ce ne spune computerul de pe el.
– Dacă o să ne spună ceva.
Se uită la mine cu cea mai optimistă expresie:
– Nu riscăm nimic.
Aşa că mi-am pus în bagaj două romane bune, am luat un cip gol, compatibil cu datele de pe computerul *Şoimului*, şi m-am îmbarcat pe *Belle-Marie.* În prima zi a anului nou am plecat spre Takmandu şi Fundaţia Josef Hennessy, care dorea să îmbunătăţească relaţiile dintre noi şi ashiyyurieni.
N-am văzut niciodată un mut în carne şi oase. Alex a vorbit odată cu unul, dacă se poate spune aşa. Sunt telepaţi, iar când te uiţi la ei, ţi

se face părul măciucă. Să nu mai spun că-ţi citesc gândurile. Alex şi-a descris experienţa în memorii. Mi-a spus că între oameni şi muţi nu e nevoie de înţelegere, ci de o distanţă cât mai mare. *Pur şi simplu nu suntem făcuţi să ne înţelegem unii cu alţii.*

– Fundaţia se luptă pentru armistiţiu de cincizeci de ani. Ar fi trebuit să-şi dea seama de realitate până acum.

– Se pare că nu se dau bătuţi.

– Îhî. Mă întreb dacă nu-s nişte ticăloşi care sug banii de la idioţi.

Pe drum, am citit tot ce-am găsit despre fundaţie. Supraveghea programe de schimb şi organiza seminarii despre comunicare, natura psihologiei muţilor şi cum să-ţi controlezi repulsia naturală în prezenţa lor. Muţii nu sunt chiar atât de hidoşi. Sunt umanoizi, dar au ceva de insectă. Dacă-i vezi în poze, nu-ţi vine s-o iei la fugă. Însă Alex m-a prevenit să mă încred în înţelepciunea populară: apropie-te de ei, şi ţi se face imediat pielea de găină.

Computerul creă un avatar mut cu care să stau de vorbă. *Arăta* într-adevăr revoltător de urât, ca o sperietoare din simulările de groază: ochi roşii, colţi, gheare şi un rânjet care-ţi sugerează că tu eşti următorul fel de mâncare. Dar n-am simţit dezgustul de care fusesem avertizată.

– Pentru că nu era într-adevăr un mut în faţa ta, iar tu ştiai, îmi preciză Alex.

Orice ar crede el, se pare că Fundaţia are un oarecare succes. Focurile de armă şi ostilităţile ocazionale dintre muţi şi oameni au încetat. Ambele părţi îşi trimiteau vizitatori care petreceau timpul cu grupuri receptive. Există până şi o societate a prieteniei ashiyyuriano-umane. Sloganul Fundaţiei era: *Două specii inteligente cu un ţel comun.*

Ţelul, riposta Alex, e să stea la distanţă cât mai mare unii de alţii.

După părerea istoricului Wilford Brockman, suntem norocoşi că i-am întâlnit pe muţi, pentru că astfel oamenii au devenit mai uniţi. De când au apărut muţii în peisaj, marile puteri umane s-au războit numai o singură dată. Ultimele câteva secole au fost cea mai lungă perioadă de pace internă, după milenii întregi de lupte.

Interesant e că un efect similar s-a observat şi la muţi. Şi ei au o istorie lungă de conflicte armate interne, care s-au stins treptat. Nimic nu i-a apropiat între ei pe oameni, respectiv pe muţi, mai mult decât un duşman comun.

Mi-am încheiat saltul la distanţă de trei zile de Takmandu. Am anunţat autorităţile de sosirea mea şi am început să citesc unul dintre romanele poliţiste pe care le luasem.

N-am fost în stare de şase sau şapte ore de lectură neîntreruptă, aşa că m-am pomenit din nou uitându-mă la simulări inspirate de legendele margoliene. În *Oamenii-tigri din lumea pierdută*, o misiune găseşte colonia, acoperită de păduri adânci, unde trăiesc foştii colonişti, transformaţi în fiare sângeroase. (Nu se explică o asemenea transformare în numai câteva mii de ani.) În *Vampirul de lângă tine*, un cargobot întâlneşte o navă margoliană doar cu pilotul la bord, pilot care este… Aţi ghicit deja.

Majoritatea cărţilor despre margolieni nu tratează subiectul cu

seriozitate. Autorii lor cred în ce spun şi promovează viziuni oculte despre cele întâmplate, uneori pretinzând că lumea pierdută are o influenţă mistică asupra anumitor indivizi. *(Trimite banii şi vei învăţa cum să aplici puterea margoliană în viaţa ta.)*

Teoria de departe cea mai răspândită e cea despre steaua demonilor, apărută la scurtă vreme după plecarea coloniştilor de pe Pământ. Cuvintele lui Harry Williams, citate atât de des - că se vor duce atât de departe, încât nici Dumnezeu nu-i va mai găsi - au dobândit notorietate ca descriind un spirit antireligios. În consecinţă, a început să circule ideea că misiunea margoliană fusese condamnată la eşec de la bun început. Cineva a lansat ideea că deasupra lumii lor va apărea o stea roşie, ochiul lui Dumnezeu, şi că va anticipa distrugerea coloniei.

S-a răspândit şi zvonul că mulţi dintre cei care au donat bani şi au sacrificat din timpul lor pentru margolieni s-au stins din viaţă prematur. De-a lungul anilor, văzând că nu soseşte nici un mesaj de la cei plecaţi, oamenii au început să vorbească despre un blestem. Ochiul lui Dumnezeu nu mai suna ca o exagerare.

M-am gândit la câte ar putea realiza o societate cu adevărat liberă în nouă mii de ani. Refugiaţii lui Harry Williams au pornit de la intenţia de a evita greşelile trecute şi de a aplica lecţiile istoriei. Societatea lor va renunţa la toate restricţiile, cu excepţia celor impuse de compasiune şi bunul-simţ. Educaţia va pune accent pe ştiinţe şi filozofie şi va sublinia valoarea gândirii independente. Totul se va pune sub semnul îndoielii. Nu vor exista politicieni de profesie.

Sună bine. Dar noi cu toţii suntem condiţionaţi să presupunem că noţiunile utopice sunt, ei bine, *utopice*. Nu practice. Utopiile s-au prăbuşit întotdeauna.

Stăteam pe puntea navei *Belle-Marie* şi mă uitam cum Takmandu devine, treptat, un disc. La babord se vedeau norii uriaşi de stele ai Doamnei cu Voal, chiar şi un grup transparent, lângă vârful a ce se considera a fi urechea ei dreaptă. Era Roiul Versinjian, unde, conform unei legende fără nici o susţinere reală, îşi stabiliseră margolienii colonia. Dar roiul avea zeci de mii de stele. M-am întrebat, în momentul acela, dacă vedeam lumina soarelui margolian.

Fundaţia Josef Hennessy are un centru operaţional pe orbită. Am sunat dinainte şi mi-am făcut o programare, pretinzând că fac un studiu. Cei de-acolo mi-au spus că vor fi încântaţi să mă primească.

Takmandu e un avanpost. Niciunde Confederaţia nu e mai aproape de spaţiul muţilor. Lumea ashiyyureană Kappalani e la o distanţă mai mică de trei ani-lumină. Aşa că mă aşteptam să văd semne ale existenţei lor în apropiere. O navă trasă la docuri. Chiar vreo doi muţi circulând în zona de aşteptare.

N-a fost aşa. Mai târziu am aflat că muţii veneau pe-acolo câteodată, dar prezenţa lor tulbura ambele părţi atât de tare, încât s-a ajuns la o înţelegere: la coborârea de pe navă îi aştepta o escortă, aveau cale liberă şi nu-i vedea nimeni, în afară de membrii escortei, instruiţi în mod special.

Staţia Takmandu cred că e cea mai mare organizaţie orbitală funcţională. Priveliştea splendidă oferită de Doamna cu Voal atrage mii de turişti, iar în apropiere se află baza navală Gamma, deci traficul e aglomerat şi sunt multe posibilităţi de cazare pentru turişti. Zonele de aşteptare sunt ticsite de localuri, cluburi de realitate virtuală, magazine de suvenire, până şi un teatru cu reprezentaţii reale.

M-am cazat la un hotel, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am plecat să-mi văd de treabă.

Pe punţi se înşirau nenumărate agenţii industriale, operaţionale şi ştiinţifice, aliniate de-a lungul unor pasaje late, vopsite în culori ţipătoare, cotind lin.

Fundaţia se afla între o agenţie de turism şi o staţie de prim-ajutor. Am văzut o femeie înăuntru, în spatele unui birou, absorbită de datele afişate pe un ecran. În spatele ei, un banner se întindea pe tot peretele: PRIETENII NOŞTRI, ASHIYYURIENII. M-am oprit în faţa uşii şi m-am prezentat. Uşa mi-a spus că se bucură să mă cunoască şi s-a deschis.

Femeia ridică privirea şi surâse.

– Doamnă Kolpath, bine aţi venit la Fundaţia Hennessy!

Îşi lăsă capul pe-o parte.

– Sau e cumva *dr.* Kolpath?

– *Doamnă* e foarte bine. *Chase* e şi mai bine.

– Bună, Chase!

Îmi întinse mâna.

– Eu sunt Teesha Oranya. Cu ce te pot ajuta?

Era roşcată, cu ochi albaştri, şi avea energia reţinută a unui asistent social.

– Mă interesează Fundaţia. Poţi să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Sigur! Te rog!

– Încercaţi să îmbunătăţiţi relaţiile cu muţii. Cum procedaţi?

– *Cu* ashiyyurienii.

Se arătă extrem de afectată, de parcă tocmai se materializase un bigot în faţa ei.

– În general, încercăm să comunicăm cât mai mult. Vorbim cu ei. Îi pregătim şi pe alţii să le vorbească. Şi învăţăm să trecem peste diferenţe.

– Ce fel de oameni? Diplomaţi? Turişti?

Îmi făcu semn să mă aşez.

– Comercianţi. Navigatori. Cercetători. Câteodată, oamenii pur şi simplu vor să-i cunoască. Să-i salute.

Am zărit pe birou o fotografie: Teesha lângă un mut, sub un copac. Îmi urmări privirea şi zâmbi.

– El e Kanta Toman, mă lămuri. Kanta Magnificul, cum îşi spune el.

– Vorbeşte serios?

Râse şi scutură din cap, îngăduitoare cu ignoranţa mea.

– E omologul meu. Lucrează într-o organizaţie similară. Au şi ei birocraţia lor. El e blocat într-una şi se simte invizibil.

– Mi se pare o reacţie umană.

– Asemănările dintre ashiyyurieni şi oameni sunt mai numeroase decât diferenţele care îi separă. Nu te lăsa păcălită de colţii lor. Sau de telepatie. Au grijă de copii, vor să îşi facă treaba bine, au nevoie de

afecţiune. Se aşteaptă să fie trataţi cu bun-simţ. Şi respectă un cod de principii etice foarte asemănător cu al nostru.

Kanta Magnificul era de înălţimea Teeshei, cu pielea gri şi ochii roşii, depărtaţi, de animal de pradă. Avea gura deschisă, probabil o încercare de zâmbet, ascunsă însă de colţii ca nişte pumnale. Purta o pălărie caraghioasă, cu boruri mari, nişte şalvari roşii şi un pulover alb, pe care scria UNIVERSITATEA BELLINGHAM.

– E directorul şcolii.

– Unde e făcută fotografia?

– Aici, acum doi ani, când a venit în vizită.

Oftă.

– E bine că are simţul umorului.

– De ce?

– Ai stat vreodată în aceeaşi încăpere cu un ashiyyurian?

– Nu.

– Când a fost aici, am invitat mai mulţi oameni din zona de aşteptare să-l salute. Călători obişnuiţi. Pe atunci eram nouă în meserie.

Zâmbi şi scutură din cap.

– Doi dintre ei au avut nevoie de îngrijire medicală.

– Serios?

– Probabil din pricină c-au încercat să nu se gândească la nimic. Să-şi golească mintea. Dacă există vreo diferenţă între speciile noastre, ea constă în faptul că noi ne şocăm mai uşor. Şi nu suntem atât de sinceri. Într-o societate în care toată lumea îşi pune gândurile pe tavă, nu prea există ipocriţi.

– Te dezveleşti în văzul lumii.

– Cam aşa.

– Tu te descurci binişor.

– Sunt bine antrenată. Acum, să revenim la tine. Ce mai voiai să ştii?

– Mă interesează o navă superluminică pe care Fundaţia a cumpărat-o de la firma Survey în 1392.

– În 1392? se miră Teesha, ridicând o sprânceană.

– Da. Dacă este intact computerul, ar putea avea informaţii valoroase pentru mine.

– Foarte interesant.

Se lăsă pe spate în scaun şi mă rugă să-i explic.

– E o poveste complicată. În legătură cu un proiect de cercetare.

Înclină din cap.

– Trebuie să-ţi atrag atenţia că politica fundaţiei nu permite accesul persoanelor neautorizate la bordul navelor noastre.

– Te pot convinge să-mi dai autorizaţie?

– Vrei să-mi precizezi exact ce cauţi?

La urma urmei, nu era un secret militar. I-am spus că aveam motive să presupun că *Şoimul* a întâlnit epava unei nave. Că înregistrarea de la Survey era incompletă.

– În regulă, spuse Teesha, cu o ridicare din umeri. Nu avem nici un *Şoim* în flota noastră, dar nu mă miră, pentru că a fost, probabil,

rebotezat. Să văd ce pot face.

– Mulţumesc!

– La bord vei fi însoţită de un tehnician de-al nostru, înţelegi, da?

– Sigur. Nu e o problemă.

– Bine. Hai să vedem unde e *Şoimul.*

Dădu instrucţiuni ecranului, care se umplu de date. Îl atinse, spuse ceva pentru sine, şi afişă altă pagină. Evident, nu găsea ceea ce căuta.

– Nu-i aici.

– Adică e plecat?

– Nu. Nu e pe inventar.

– Câte nave aveţi?

– Şapte.

– Şi nici una dintre ele nu este, sau nu a fost, *Şoimul?*

– Nu, din câte se pare.

Se deschise o uşă. Într-un birou alăturat stăteau un bărbat şi o femeie care-şi luau rămas-bun. Bărbatul avea barbă albă, frumos îngrijită. Pe faţa lui am citit că mâncase ceva care nu-i pria deloc şi nici n-avea să-i priască vreodată. Femeia ieşi, el se retrase, iar uşa se închise la loc.

Era minionă, poate cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Teesha, îmbrăcată elegant, într-o ţinută albastră, de serviciu. Trecu pe lângă mine fără să mă observe. Teesha îi surprinse privirea şi mişcă din cap în direcţia mea. Femeia mă privi scurt, lăsându-mă să înţeleg că avea treburi mai importante de rezolvat.

– Emma, rosti Teesha, am avut vreodată o navă numită *Şoimul?*

Îşi miji ochii. Era prea ocupată ca să aibă timp de fleacuri.

– Nu, răspunse. Nu de când sunt eu aici.

Apoi se făcu nevăzută pe uşă.

– De când lucrează aici?

– Cam de cincisprezece ani. De multă vreme. E directorul departamentului relaţiilor interspecii.

– Nu prea pare diplomată.

– Se poate spune şi aşa.

M-am dus pe puntea de întreţinere şi l-am salutat pe şeful de serviciu, un tip scund, cu piele măslinie, pe la şaizeci de ani, mult prea gras şi cu respiraţia foarte greoaie. Îl chema Mark Woolley. Avea nevoie de îngrijire medicală şi sper că o primea.

– *Şoimul?* spuse, frecându-se pe faţă şi scuturând din cap. Nu. N-am avut aşa ceva, din câte ştiu.

– A fost acum multă vreme, Mark.

Purta o salopetă cu emblema STARTECH INDUSTRIES imprimată pe un buzunar şi Mark pe celălalt. Arăta obosit.

– Lucrez aici de când mă ştiu. N-am avut nici o navă cu numele ăsta.

– Am înţeles. Hennessy a cumpărat-o de la Survey în 1392. Poate că i-au schimbat numele.

Mă conduse în biroul lui, plin cu diverse piese de schimb, discuri, unelte şi instrumente. Fereastra dădea spre unul dintre docuri. Se vedeau două nave cu însemnele fundaţiei, legate la punctul ombilical.

Pe una, din clasa *Monitor*, era deschisă sala motoarelor, unde trebăluia o echipă de roboţi.

Mark se aşeză, se răsuci spre dreapta, accesă un ecran şi ceru

înregistrările operaţiunilor de întreţinere sau informaţii despre flotă în legătură cu o navă care se numeşte sau s-a numit cândva *Şoimul.*

– Ia-o de acum cincizeci de ani.

Computerul răspunse pe tonul familiar:

– Nu există date despre *Şoimul* în perioada indicată sau despre altă navă cu acest nume.

– Ceva nu e în regulă, am spus.

Mark scutură din umeri.

– Nu ştiu nimic.

Aş fi putut să plec în aceeaşi seară şi să-i spun lui Alex că pista lui nu ducea nicăieri. Dar petrecusem câteva zile în *Belle-Marie* şi aveam nevoie de o pauză.

Mi-am schimbat din nou hainele, alegând o ţinută mai interesantă decât costumul de afaceri pe care-l purtasem. O haină neagră şi mulată. Apoi m-am dus la Clubul Outrider. Din câte aflasem, era cel mai luxos restaurant de pe staţie.

Staţiile spaţiale nu înregistrează trecerea timpului. Într-un local ca Outrider e întotdeauna seară, pentru că au loc zboruri permanente şi lumea se deplasează dintr-un context temporal în altul. Faptul că oamenii au ceasuri biologice diferite, unele setate pe optsprezece ore, altele pe treizeci, altele variabile, te nedumereşte şi mai tare. Aşa că restaurantele se specializează pe felii de timp. Unele servesc numai dejunul. În altele e întotdeauna opt seara. Sau ora corespunzătoare orei opt în partea de Confederaţie în care trăieşti.

M-am aşezat la o masă lângă un copac înflorit, o specie nouă pentru mine. Am comandat o băutură şi m-am străduit să mă prefac accesibilă. Speram să nu-mi petrec seara singură.

Localul avea de toate: muzică liniştită, lumină discretă, lumânări, aromă de mosc, o privelişte spectaculoasă a Doamnei cu Voal. Era un nor sclipitor, format din milioane de stele. Îţi trebuia multă imaginaţie să-i dai forme feminine. Dar nu avea importanţă. Sub el, pe suprafaţa planetei, tocmai se lăsa întunericul şi se aprindeau luminile în oraşe.

Mi-am îndreptat atenţia spre bărbaţii care intrau în restaurant, căutând pe vreunul mai interesant, când l-am zărit pe bărbatul cu figura marcată de durere şi barbă albă de la sediul fundaţiei. Purta smoching şi era însoţit de o femeie în vârstă, care stătea la intrare. Am încercat să-mi amintesc dacă-i văzusem numele scris pe uşă sau dacă i-l rostise Teesha, dar în zadar. El şi însoţitoarea lui fură conduşi la o masă din capătul celălalt al sălii. Chelnerul meu reveni şi i-am comandat o masă frugală.

Am sunat-o pe Teesha la fundaţie, dar plecase deja, iar computerul n-a vrut să-mi dea nici o informaţie. Vă spun sincer că nu speram ca individul bărbos să-mi dea vreo informaţie despre *Şoim*, dar cine ştie de unde sare iepurele...

Aşa că mi-am luat băutura şi m-am dus la masa lor. Cei doi ridicară

privirea spre mine. Bărbatul se încruntă, încercând să-şi amintească unde mă mai văzuse.

– Îmi cer scuze. Mă numesc Chase Kolpath. V-am văzut astăzi la sediul Fundaţiei.

Faţa i se lumină într-un zâmbet.

– A, da, spuse el, ridicându-se.

Îşi spuse numele, era Jacques Corvier, şi o prezentă şi pe însoţitoarea lui.

– Sper că aţi găsit ce v-a interesat.

I-am povestit totul. Că veneam de foarte departe, că eram implicată într-un proiect de cercetare, că *Şoimul* fusese vândut fundaţiei şi că voiam foarte mult să stau de vorbă cu computerul de pe această navă.

Se prefăcu interesat, dar îmi dădu impresia c-o făcea de dragul însoţitoarei.

– Cred că ştiu ce s-a întâmplat, îmi spuse, când am terminat de vorbit.

Am avut senzaţia clară că, dacă n-ar fi fost femeia de lângă el, m-ar fi invitat la birou să ne uităm la dosare. Alta fiind situaţia, îmi oferi un scaun şi vorbi în conexiune. Ascultă răspunsul, spuse *da,* apoi se uită la mine.

– Chase, *Şoimul* n-a făcut niciodată parte din flota fundaţiei. L-am luat de la Survey cu scopul precis de a-l preda ashiyyurienilor.

– Ashiyyurienilor?

– S-a întâmplat înainte de a veni eu la Fundaţie. Aveau nevoie de o navă pentru o expoziţie pe care o pregăteau ori pentru un muzeu, nu ştiu precis. Dar nava le-a fost predată imediat. Noi am deţinut-o numai cât a fost necesar să facem transferul.

– Cui anume aţi predat-o? Ştiţi cumva?

Repetă întrebarea în conexiune, ascultă şi scutură din cap.

– Nu ştim.

În zona de aşteptare principală era un coridor pentru muţii care plecau spre lumile ashiyyuriene. Conform pachetului informaţional al staţiei, se făceau zboruri la fiecare patru zile spre Xiala, poarta de intrare spre celălalt domeniu. Ar trebui să vă spun acum că Xiala e un cuvânt inventat de oameni. Ştim cum arată scris, dar, pentru că muţii nu vorbesc, nu ştim cum se pronunţă corect, dacă se pronunţă cumva. Indiferent de pronunţie, eu zic că am fi putut găsi un termen mai fericit decât *Xiala.*

M-am dus la biroul din coridor, unde am fost întâmpinată de un avatar uman. O femeie reţinută, politicoasă, în ţinută conservatoare: o uniformă roşie cu ornamente argintii. Zâmbi şi mă salută. Cu ce mă putea ajuta?

Biroul era mobilat simplu: o masă, două scaune, o uşă interioară. Două postere pe care scria CĂLĂTORII ASHIYYURIENE şi DOCUMENTAŢIE DE TRECERE AICI. Un tablou electronic afişa orarul zborurilor care veneau şi plecau în următoarele două săptămâni.

Am fost tentată să cer avatarului feminin să mă adresez direct mutului de serviciu, dar m-am abţinut.

– Am o întrebare. Pot sta de vorbă cu cineva? Cineva care e aici de

multă vreme.

– Sunteţi sigură că nu vă pot răspunde eu?

Am pus-o la încercare: ce ştia despre o navă spaţială donată de fundaţie cu decenii în urmă, posibil unui muzeu ashiyyurian. *Şoimul.* Ştia cumva pe unde era? Nu avea idee. Nici nu auzise de ea.

– Aşteptaţi o clipă, vă rog. O să-l întreb pe şeful meu.

Clipi şi dispăru. Peste câteva minute am auzit sunete în spatele uşii, apoi un scaun zgâriind podeaua.

Zgomote de paşi.

M-am pregătit pentru primul contact cu muţii. Am remarcat câţi oameni treceau pe-afară. Nu era dracul chiar atât de negru.

Se deschise uşa. În faţa mea apăru o femeie. Modelul avatarului, am presupus. Numai că originalul părea puţin mai atrăgător.

– Bună ziua! mă salută ea scurt. (În lumea afacerilor de pe staţie era miezul zilei.) Mă numesc Indeila Caldwell. Vă interesează o navă?

– Da, vă rog.

– A fost vândută unei organizaţii ashiyyuriene de către Fundaţie?

– Da.

– Şi Fundaţia nu ştie cui?

– Nu ştie ce s-a întâmplat cu ea după ce a fost predată - o mică pauză - ashiyyurienilor.

Femeia stătea în prag, gândindu-se cum să scape de mine.

– Nu-mi dau seama cum aţi ajuns în posesia acestei informaţii. Sunt peste treizeci de ani...

Se uită fix la posterul pe care scria DOCUMENTAŢIE DE TRECERE AICI, de parcă acolo ar fi găsit răspunsul.

– Noi nu facem decât să prelucram electronic datele celor care vin şi pleacă. Din Xiala.

– Înţeleg. Există cumva un birou ashiyyurian aici? O ambasadă? Cineva care să-mi ofere informaţia? Sau poate îşi aminteşte?

N-am terminat bine de vorbit că mi-am şi dat seama de gafă. Muţii nu vorbesc. Nu pot vorbi decât cu ajutorul unor dispozitive vocale.

– Eu sunt singura angajată.

– Înţeleg.

– În acest moment, desigur. În total, suntem patru. Lucrăm în schimburi. Dar nu e nici un ashiyyurian printre noi.

– Există vreo ambasadă pe undeva?

– La sectorul de operaţiuni auxiliare de pe aerodrom.

1 3

„E bine să înveţi să priveşti fără uimire sau dezgust slăbiciunea minţilor puternice."

T.B. Macauley, *Warren Hastings, Edinburgh Review,* octombrie

Am fost tentată să-i trimit un mesaj lui Alex, să-i sugerez că, dacă vrea să meargă mai departe cu investigaţia, el ar fi cea mai indicată persoană, întrucât mai tratase cu ashiyyurienii. Problema era că ştiam deja ce mi-ar răspunde: Tu eşti deja acolo, Chase. Ia-ţi inima în dinţi şi du-te să vorbeşti cu ei. Vezi ce poţi afla.

Aşa că m-am împăcat cu ideea. I-am trimis, totuşi, un mesaj în care am spus ce ştiam şi că, dacă aflam cine deţinea *Şoimul*, plecam pe Xiala. La sfârşit, am avut grijă să-i spun că nu mă plătea destul.

Apoi am contactat ambasada muţilor. M-a surprins când mi-a răspuns un bărbat tânăr. M-am gândit că se foloseau de un chip uman pentru faţadă, dar mă aşteptam la un avatar. Individul de pe circuit părea *real*, şi mi-a confirmat acest lucru când l-am întrebat direct.

– Cred, adăugă el râzând, că vrem să arătăm tuturor că nu au de ce să se teamă. Aşadar, doamnă Kolpath, cu ce vă pot fi de folos?

Îl chema, neverosimil, Ralf. Când i-am spus că aveam nevoie de nişte date, mă invită să le cer. Era graţios, agreabil şi politicos. Păr castaniu, ochi căprui, zâmbet plăcut. În jur de treizeci de ani. Cea mai bună alegere pentru a întâmpina vizitatorii.

După ce i-am explicat ce voiam, scutură din cap.

– Nu, nu ştiu nimic. Dar staţi puţin, să verific. Se uită la o serie de date tabelate, înclină din cap de câteva ori, apoi atinse ecranul. Ce ziceţi de asta? L-am găsit. *Şoimul*, da?

– Exact.

Citi data şi ora transferului. Şi destinatarul. O altă fundaţie.

– Excelent! Pot ajunge pe navă?

I-am oferit şi lui povestea cu cercetarea.

– Chiar nu ştiu. Pot să vă spun unde se află. Sau unde a fost expediată. După aceea, va trebui să trataţi cu ei.

– În regulă. Unde e?

– A fost expediată la Muzeul Formelor de Viaţă Străine din Provno. Pe Borkarat.

– Borkarat?

– Da. Aveţi un document de călătorie?

Se referea la autorizaţia de la Confederaţie pentru a intra în spaţiul muţilor.

– Nu.

– Trebuie să obţineţi una. E un birou pe staţie. Apoi mergeţi la agenţia noastră de turism. Avem şi noi un birou. Va trebui să completaţi un formular şi pentru noi. S-ar putea să dureze câteva zile.

Am pierdut vremea pe staţie vreo două săptămâni, clocind tot felul de gânduri deloc paşnice pentru Alex, până când am obţinut actele necesare şi mi-a sosit nava de transport. Nu mi s-a permis s-o duc pe *Belle-Marie* în spaţiul muţilor. O interdicţie impusă de Confederaţie cu câţiva ani în urmă, când am intrat în posesia tehnologiei saltului cuantic. Confederaţia nu voia ca sistemul să ajungă în mâinile muţilor. Bineînţeles că nu a reuşit. Nu poţi să ai sute de nave cu un anumit sistem de comandă, net superior altor sisteme deţinute vreodată de cineva, şi să te aştepţi ca vecinii să nu-l obţină şi ei imediat. Muţii au

susţinut întotdeauna că îşi creaseră singuri versiunea, dar nu i-a crezut nimeni.

Lucru curios: când i-am întâlnit prima oară pe muţi, am presupus

că o specie care comunica prin telepatie în loc de cuvinte nu era capabilă să mintă, nu cunoştea arta înşelăciunii. Dar s-au dovedit la fel de înclinaţi spre neadevăr ca noi. Mai ales când au descoperit că noi nu le putem citi gândurile.

L-am informat pe Alex la fiecare pas. I-am subliniat că zborul spre Xiala era cam scump. O să mă îmbarc pe *Diponga* sau *Zăpăcita*, cum i se spune pe staţie. Nu-mi convenea deloc că investigaţia mea se transforma într-o cruciadă, i-am mai zis şefului. I-am sugerat să ne oprim aici cu investigatul, că nu mai rezist. Şi că nu mai mişc un deget până nu-mi trimite un răspuns.

Mi l-a trimis. Conţinutul era exact cel la care mă aşteptam. Stătea la biroul meu, senin. Pădurea acoperită de zăpadă se zărea prin ferestre. M-a asigurat că mă descurcam de minune, că era norocos să aibă o angajată aşa de perseverentă.

– Cei mai mulţi oameni ar fi renunţat, pur şi simplu.

Cei mai mulţi oameni erau mai inteligenţi decât mine.

M-am gândit să mă înscriu la seminarul despre cum să-ţi controlezi reacţiile fiziologice la comunicarea cu ashiyyurienii, organizat de Fundaţia Henessey. Dar mi-era greu să pricep cum m-ar fi ajutat, dacă nu era şi un mut prezent în sală. Mi se părea o laşitate.

După ce am pus la punct toate detaliile, m-am urcat la bordul lui *Zăpăcitei*, împreună cu alţi opt pasageri umani. Ne-au aşezat în sala principală. Un bărbat în vârstă, în uniformă gri, marcată cu simboluri criptice pe buzunarul de pe mâneca stângă - TRANSPORT MUT, am bănuit eu că scria - ne-a urat bun venit la bord, ne-a spus că-l cheamă Frank şi că ne va însoţi în călătorie. Nu trebuie decât să-i cerem ce dorim, iar el ne va face drumul cât mai tihnit. Vom pleca în aproximativ o oră. Zborul spre Xiala, ne explică el, durează patru zile standard. Doreşte cineva să pună întrebări?

Colegii mei de drum arătau ca nişte oameni de afaceri. Nu neapărat tineri, nici foarte preocupaţi. Dar m-a surprins faptul că erau toţi oameni. Nu era nici un mut care se întorcea acasă?

Mai târziu, Frank ne-a condus la cabinele noastre şi ne-a rugat ca, după ce ne instalăm, să revenim în sala principala la orele 19:00. Vă mulţumesc foarte mult.

Mi-am aranjat lucrurile. Patru zile până la Xiala. Apoi încă patru până la Borkarat, în mijlocul spaţiului mut. (Un aspect ciudat al saltului cuantic era că orice destinaţie la care ajungeai se afla la trei sau patru zile distanţă, în funcţie de cât de departe erai când ai încheiat saltul.) Oare n-ar fi cazul să-mi aleg o nouă carieră?

Când ne-am întors la Frank, vorbea deja despre proceduri, despre orarul meselor, despre utilizarea băii etc. Apoi, ne-a anunţat el, căpitanul dorea să se prezinte.

Imediat uşa de pe punte de deschise şi intră primul mut pe care l-am văzut în persoană. Avea pielea cenuşie pătată, ochii cufundaţi sub încreţituri groase, braţe prea lungi în raport cu corpul şi, în general,

avea nevoie de mai mult soare. Purta aceeaşi uniformă ca Frank.

Mă aşteptam, după câte auzisem, să mă treacă un fior de groază simultan cu ideea că toate gândurile mele erau expuse. N-a fost aşa. N-aş fi vrut să dau nas în nas cu căpitanul noaptea, pe Strada Bridge. Nu pentru că el sau ea, mă rog, era o fiinţă cu aspect înspăimântător. (Părea de sex masculin, dar nu manifesta intenţia de a mă gusta împreună cu alte aperitive.) În schimb, deşi nu semăna cu o insectă, fizicul lui îţi crea repulsie, ca în faţa unui păianjen. Cred că din pricina pielii lucioase.

– Bună seara, doamnelor şi domnilor, ne salută el, cu ajutorul dispozitivului vocal. Sunt căpitanul Japuhr. Frank şi cu mine suntem bucuroşi să vă avem la bordul navei *Diponga.* Sau, aşa cum se încăpăţânează s-o numească Frank şi oamenii de pe staţie, *Zăpăcita.*

N-o prea nimerise cu pronunţia. Rostise mai degrabă *Zăpăchita.*

– Sperăm că o să vă simţiţi bine în timpul zborului. Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră, vă rugăm să ne contactaţi fără nici o ezitare.

Înclină din cap spre Frank, iar acesta zâmbi.

Mă concentram cu toate celulele din corp. Ştie exact ce simt, mi-am zis. Îmi percepe repulsia. Şi, ca o confirmare a celor mai negre temeri ale mele, căpitanul se uită la mine şi mişcă din cap. Nu aşa cum face un om, ci înclinându-şi parcă şi ceafa odată cu capul. Poate că nu era la fel de flexibil ca noi. Dar i-am înţeles intenţia. Mă saluta. Îmi înţelegea reacţia fără să se simtă jignit.

Era un lucru bun. Dar ce s-ar întâmpla dacă n-aş fi lângă el, ci ar trebui să mă confrunt cu muţii de rând, de pe stradă?

În ce m-am băgat?

În timp ce mă dădeam de ceasul morţii, căpitanul Japuhr se apropie de mine. Ne-am privit. El, cu ochii lui roşii, senini, puţin cam prea mari, eu... Ei bine, parcă mă îmbrăţişa din priviri. În clipa aceea, când mă luptam cu propriile senzaţii, zicându-mi *habar n-ai ce gândesc, n-ai cum să mă citeşti,* îşi deschise buzele într-o tentativă de surâs.

– E-n regulă, doamnă Kolpath. Toată lumea păţeşte la fel prima oară.

A fost singura dată când i-am văzut colţii.

Pe întreg parcursul zborului, căpitanul rămase pe punte sau în cabina lui, aflată imediat în apropierea punţii, dar separat de zona accesibilă pasagerilor. Colegii mei de zbor au povestit că ashiyyurienii - nimeni nu folosea termenul *muţi* pe navă - erau conştienţi de reacţia noastră viscerală faţă de ei. În realitate, şi ei aveau una similară faţă de noi. Le repugnam în aceeaşi măsură. Aşa că încercau pe cât se poate să detensioneze atmosfera încărcată.

Frank ne spuse că nu erau ashiyyurieni pe navă din aceleaşi motive. Fiecare zbor era rezervat unei singure specii. L-am întrebat dacă era valabil şi pentru el. Zburase cu pasageri ashiyyurieni?

– Nu. Ar fi împotriva regulamentului.

Zburam de douăsprezece ore, când am făcut saltul. Unei pasagere i se făcu rău, dar îi trecu repede. Culoarea îi reveni în obraji la câteva minute după încheierea tranziţiei. Frank ne-a informat că vom ajunge

pe Xiala cu şaisprezece ore înaintea orarului. Asta însemna că aveam un interval de nouăsprezece ore pe staţie înainte de a prinde următoarea legătură.

– Am verificat lista pasagerilor, mi-a spus Frank. Vei călători pe *Komar* şi vei fi singurul pasager uman.

– Bine, am pronunţat.

Bănuiam eu că aşa se va întâmpla.

– Ai mai călătorit vreodată în Acumulare?

Era traducerea cea mai apropiată în limba standard a termenului folosit de muţi pentru a numi porţiunea lor din Braţul Orion. Ar trebui să adaug că organizarea lor politică e mai relaxată decât a oamenilor. Există un consiliu central, dar nu e decât un organism deliberativ, fără putere executivă. Lumile şi grupurile de lumi operează independent. Dar am învăţat, graţie unei lecţii aspre, ce repede se unesc şi cât de eficiente sunt când luptă pentru o cauză comună.

– Nu. E prima oară.

Am înţeles, din atitudinea lui, că mă dezaproba.

– N-ar trebui să fii singură.

Am ridicat din umeri.

– N-am găsit însoţitor, Frank. De ce? Mă pândeşte vreun pericol fizic?

– A, nu. În nici un caz. Dar o să petreci multă vreme fără să vezi pe nimeni.

– N-ar fi prima oară când rămân singură.

– N-am spus că vei fi singură. Vei avea companie. Dădu din mâni, arătându-mi că de acum nu mai aveam ce face.

– Nu vreau să-ţi faci o impresie greşită. Vei vedea că pasagerii cu care vei călători se vor oferi să te ajute, la nevoie.

Încă o ezitare.

– Pot să te întreb unde mergi? Mai departe de Borkarat?

– Nu.

– Când te întorci?

– Imediat ce închei ce am de făcut.

– Bine. Sunt convins că te vei descurca.

În prima noapte nu am dormit deloc. N-a dormit nimeni. Am organizat o mică petrecere şi ne-am simţit bine. După ce am băut cu toţii puţin cam mult, a apărut şi căpitanul, dar atmosfera nu s-a schimbat.

Când, în sfârşit, m-am retras în cabina mea, eram într-o dispoziţie excelentă, cum nu mai fusesem demult. Nu m-am gândit prea des la căpitanul Japuhr în primele ore, dar după ce am stins lumina şi mi-am tras cearşaful peste cap, m-am întrebat care sunt abilităţile muţilor (spune-le *ashiyyurieni*, m-am sfătuit). Cabina mea era la cel puţin treizeci de metri de punte şi de cabina căpitanului. În plus, dormea cu siguranţă. Dacă nu, era oare capabil să-mi citească gândurile? Eram expusă?

Dimineaţă i-am pus întrebarea lui Frank. Depinde de individ, mi-a răspuns.

– Unii te citesc şi dacă eşti la câteva camere distanţă. Deşi să ştiţi că toţi îi consideră pe oameni mai duri decât ei.

Era această capacitate a lor pasivă? Sau exista şi o componentă activă? Pur şi simplu citeau gândurile? Sau le puteau şi induce?

Eram cinci în sala principală şi luam dejunul. Frank repetă întrebarea mea lui Klaymoor. Joe era trecut de şaptezeci de ani, cărunt, scund şi introvertit, aş fi zis, dar nu-mi venea să cred că un introvertit ar călători în ţara muţilor. Era, mai degrabă, reţinut. Un om de treabă. Îşi păstră simţul umorului până la capătul experienţei noastre comune. Râdea de ea.

– N-am nimic de ascuns, spuse. Spre marele meu regret. Mai demult, problema asta filozofică a fost mult dezbătută printre ei. Aşa cum şi noi ne-am întrebat dacă ochii noştri emit raze care ne permit să vedem. Sau dacă lumea stingea razele. La fel ca ochii noştri, ashiyyurienii sunt doar receptori. Captează ce li se transmite. Nu doar gânduri. Imagini, sentimente, tot ce pluteşte la nivelul lor conştient. Probabil că „pluteşte" e un termen neadecvat, adăugă el după un moment de stânjeneală.

– Care ar fi cel adecvat? întrebă o pasageră, Mary DiPalma, magician din Londra.

– Un fel de torent indisciplinat. După părerea lor, psihicul uman e haotic.

Straşnic. Dacă aşa stau lucrurile, nu-i de mirare că ne socotesc idioţi.

– La nivel conştient, am subliniat eu. Dar în subconştient?

– Nu ne-au spus, rosti Joe.

Îşi propti capul de spătarul scaunului.

– Apropo, n-au rezolvat problema transmisie/recepţie până când nu ne-au întâlnit pe noi.

– Zău? Cum aşa?

– Înţelegeau foarte multe dintre gândurile noastre, deşi marea lor parte era inaccesibilă din cauza limbii diferite. Când au încercat să ne transmită ceva, noi n-am făcut decât să ne holbăm la ei.

Un alt pasager, nu mai ştiu care anume, a adus în discuţie animalele. Citeau şi gândurile lor?

– Ale celor superioare, într-o anumită măsură, îl lămuri Joe.

– Dar durerea? întrebă Mary DiPalma.

– Da, absolut.

– Asta trebuie să le fi dat de lucru.

Frank inspiră adânc şi întrebă.

– Care e avantajul evoluţionist, în cazul acesta? O fiinţă care simte durerea din jurul ei mă aştept să nu reziste prea mult.

Joe se gândi o clipă, apoi vorbi:

– Evoluţia merge pe două căi. Una se bazează pe individ, cealaltă contribuie la supravieţuirea speciei. Cel puţin aşa mi s-a explicat mie. Nu-i domeniul meu.

– Deci nu sunt animale de pradă, am sugerat.

Una dintre femei râse.

– Nu sunt animale de pradă? Te-ai uitat la colţii ăia? Şi la ochii lor? Sunt vânători, nu încape îndoială.

– E-adevărat, confirmă Joe. Din câte am înţeles, nu stabilesc o

legătură cu prada lor naturală. Se pare că şi-au dezvoltat capacitatea telepatică destul de târziu. Sunt o specie mult mai veche decât noi, dacă tot veni vorba.

– Mă întreb, interveni un pasager, dacă o să dezvoltăm şi noi capacităţi psihice cândva.

– Sper că nu, se grăbi să răspundă o femeie, îndreptându-şi brusc umerii.

Mary râse.

– Eu deja am făcut-o.

– Dovedeşte-mi, îi ceru Larry, cel mai tânăr de pe navă.

Mary se răsuci spre mine.

– Nu poţi să-i citeşti gândurile, Chase?

– Ba da.

Nimeni nu se grăbea să se culce. Frank ne aducea băutură în fiecare seară, iar noi chefuiam. Mary m-a avertizat că ea nici acum nu uitase cât de neliniştitor fusese pentru ea primul zbor într-un spaţiu străin.

– Dar relaxează-te şi încearcă să te simţi bine. N-o să trăieşti a doua oară o asemenea experienţă.

Am trăit momente plăcute pe *Zăpăcita.*

Trebuie să recunosc, pe parcursul vizitei mele în ţara muţilor, nici un ashiyyurian nu s-a purtat urât cu mine, au fost toţi foarte politicoşi. Totuşi, eram conştienţi de *creatura* de pe punte, de faptul că era diferită, nu neapărat fizic, ci spiritual. Iar prezenţa *celuilalt,* oricât de paşnic ar fi fost, ne unea. Instinctul de turmă în acţiune.

Mi-am făcut câţiva prieteni pe parcursul zborului, oameni cu care încă mai păstrez legătura. Joe Klaymoor, de exemplu, sociolog din Toxicon, preocupat de analiza efectelor răspândirii telepatiei într-o societate. Şi Mary DiPalma, din Londra cea străveche. Mi-a arătat destule ca să mă facă să cred în magie. Şi Tolman Edward, reprezentant al unei firme de comerţ. La fel ca mine, nici el nu mai vizitase Acumularea înainte. Fusese trimis acolo să rezolve o problemă de ordin comercial.

M-am gândit adesea, de atunci, că efortul meu de a descoperi *Şoimul* nu a fost în zadar, graţie celor câteva zile petrecute cu ei. Totul a început cu o ceaşcă de pe o navă interstelară. Acum, scriind aceste rânduri, mă uit la una asemănătoare, aflată pe biroul meu. Nu cunosc simbolurile de pe ea. În loc de vultur, e ornată cu o stea în şapte colţuri, înconjurată de un halo. Nu provine de pe *Explorator*, ci de pe *Zăpăcita.*

Dar zborul, din păcate, s-a încheiat. Când căpitanul Japuhr a revenit printre noi, să ne informeze că vom andoca în paisprezece ore, am simţit toţi că pierdeam ceva. Am zburat de nenumărate ori, cât pentru o întreagă viaţă, dar acest voiaj a fost unic. Căpitanul ne-a întrebat dacă ne simţeam bine şi dacă ne putea ajuta cu ceva. Apoi s-a retras.

Frank mă luă deoparte.

– Te-ai gândit cum o să te descurci?
– La ce te referi?
– O să ai probleme cu limba.
– De ce?
Presupunând că aveam de-a face cu cititori de gânduri, comunicarea trebuia să fie uşoară.
– Gândeşti în limba standard. Ei citesc imaginile, nu şi limba. Chiar dacă vei reuşi să *te* faci înţeleasă, nu-i vei putea înţelege pe *ei.*
– Ai vreo propunere?
Deschise un dulap şi scoase un laptop. Îl porni şi vorbi către el:
– M-am pierdut, nu ştiu unde mă aflu. Ajutaţi-mă!
Pe ecran apăru un set de cuvinte în limba mută.
– Arată-le aceste cuvinte. Le vor citi şi o să tasteze răspunsul. Nu te aştepta să poarte dispozitive vocale, mă informă, zâmbind.
– Cum citesc răspunsul?
Tastatura laptopului era în limba muţilor.
– Pot tasta orice vor. Computerul traduce şi afişează informaţia. Nu e folositor pentru conversaţii lungi, dar te va ajuta să comanzi la restaurant şi să găseşti drumul înapoi la hotel.
– Pot să-l împrumut?
– *Poţi să-l* închiriezi.
– Absolut.
Nu era ieftin, dar l-am trecut în contul de cheltuieli de la Rainbow.
– Dar mâncarea? N-o să am probleme?
– Hotelurile mai selecte o să-ţi pună la dispoziţie un meniu. Să nu încerci mâncarea locală. Ai înţeles?
Văzusem imagini cu mâncarea muţilor. În nici un caz n-aveam de gând s-o gust.
– Încă un lucru, Chase. La agenţia noastră găseşti întotdeauna pe cineva care vorbeşte limba standard. De acolo afli cum să ajungi unde vrei.

În acea seară am coborât pe staţia orbitală Xiala, ne-am recuperat bagajele şi ne-am luat rămas-bun. Noroc şi numai bine. Căpitanul Japuhr a venit să ne spună şi el la revedere. Ne-am strâns mâna şi ne-am îmbrăţişat. Am coborât împreună treptele spre sala de aşteptare înţesată cu muţi. Erau mai înalţi decât noi, aveau şase degete la fiecare mână şi purtau, cu predilecţie, îmbrăcăminte sobră (o singură femeie purta o pălărie galbenă, care semăna cu un sombrero). Se uitau la noi de parcă eram, cum se zice în popor, de pe Bashubal. Frank rămase pe lângă noi. Ne asigură că totul va fi bine şi ne-a urat noroc. Se arătă preocupat în special de mine. În cele din urmă, am rămas singură.
Am avut doi iubiţi care m-au părăsit, bărbaţi de care fusesem foarte ataşată şi pe care încă îi regret. Dar neliniştea de atunci nu se compara cu presentimentele pe care le trăiam acum.
Trecu pe lângă mine o mamă cu doi copii. Îşi schimbă locul, astfel încât să se intercaleze între mine şi ei, de parcă eram un pericol. M-am întrebat dacă a simţit, dacă au simţit, resentimentele mele bruşte. La ce bun telepatia, dacă n-o însoţeşte empatia?
Sala de aşteptare era acum aproape goală, lucru îmbucurător. M-

am dus lângă unul dintre portaluri şi am privit în jos. Soarele tocmai se ridica deasupra orizontului curb al planetei. Dedesubt, uriaşa întindere era încă în beznă. Am văzut o singură lună, mare, apunând spre vest. Razele ei delicate luminau nişte creste muntoase.

La agenţie, am rămas uluită. M-a întâmpinat propria mea copie.

– Cu ce te pot ajuta, Chase?

Mi-a confirmat rezervarea pentru zborul spre Borkarat. Nava pleca în după-amiaza următoare. Mi-a recomandat un hotel, mi-a rezervat o cameră şi mi-a urat o seară plăcută.

Să ştiţi că arăta foarte bine.

În general, structura anatomică a muţilor e similară cu a noastră, cel puţin în privinţa eliminării resturilor. Presupun că o făptură inteligentă funcţionează după acelaşi principiu. Trebuie să existe gravitaţie, deci preluarea conţinutului energetic se face prin partea de sus a corpului, prelucrarea are loc undeva la mijloc, iar eliminarea în partea de jos. Camerele puse la dispoziţia oamenilor la hotelul Gobul erau pentru muţi. Toate lucrurile erau mai mari. Vă spun deschis că toaleta a fost o adevărată provocare.

Am servit prima masă la un restaurant, în efortul de a mă obişnui cu gazdele. Stăteam acolo ca o idioată, convinsă că lumea se uită la mine, la mine cea *adevărată*, nu la învelişul exterior pe care ne-am obişnuit să-l afişăm. Cel mai greu mi-a fost să ştiu că, aflându-mă într-un loc pe care îl uram, într-o companie care mă dezgusta, trebuia să-mi reprim senzaţiile, fiind conştientă în acelaşi timp că erau expuse în faţa oricui se interesa de ele. Aflasem de la Joe Klaymoor că muţii sunt capabili, într-o anumită măsură, să-şi protejeze mintea de a altora.

Probabil că evoluează într-o entitate care, zice el, va avea o singură conştiinţă. Dar mai au până acolo. Pe mine mă sperie posibilitatea ca şi noi să evoluăm în aceeaşi direcţie, cum susţinea Joe.

Unul sau doi muţi veniră la mine să se prezinte şi i-am salutat cu ajutorul laptopului, dar a fost o discuţie cam stângace. Mi-au spus că nu mai văzuseră oameni. Ştiam că vor să fie politicoşi. Dar m-am simţit ca un animal la expoziţie.

Plecară după câteva minute, apoi mi-a sosit mâncarea. Am terminat-o repede. Încercam să le zâmbesc muţilor din jur, care se holbau cu insistenţă la mine când credeau că nu-i văd. Am fost foarte bucuroasă la întoarcerea în cameră.

M-am gândit să renunţ. Să-l las pe Alex să găsească *Şoimul.*

L-ar găsi.

Nu mi-ar reproşa nimic, nu m-ar critica, dar ştiu eu cum e el. Pune un copil - sau o femeie - să facă treabă de bărbat.

M-am îmbarcat pe *Komar* a doua zi dimineaţă. Zbor direct la Borkarat, una dintre principalele lumi ale Acumulării, la optzeci şi şase de ani lumină de Xiala.

Mai erau douăzeci şi unu de pasageri, toţi muţi. I-am găsit în sala principală, când mi-am făcut intrarea. Bine spus, mi-am făcut intrarea. Mă observă un tânăr. Altcineva nu se mai uită în direcţia mea, deşi toţi

intrară în alertă. Nu mă întrebaţi cum mi-am dat seama. Dar am simţit dintr-odată că mă studiază toţi prin singura pereche de ochi.

Un puşti îşi vârî capul în poala mamei.

Am înţeles imediat că mă aştepta un zbor absolut agreabil. I-am zâmbit uşor tânărului. Muţii nu prea ştiu să zâmbească. Poate că n-au nevoie. Unii dintre ei, care au locuit printre noi, au învăţat, dar nu e ceva natural. Iată motivul pentru care ţi se face pielea de găină de câte ori încearcă.

O altă caracteristică a timpului petrecut cu muţii e că nu vorbesc. Eşti într-o cameră cu peste douăzeci de fiinţe care stau toate în linişte şi se uită unele la altele. Nimeni nu scoate *o vorbă.*

Încercau să fie sociabili. Făceau gesturi în direcţia mea. Se uitau la mine. Câţiva ridicară mâinile în semn de salut.

După câteva minute, am făcut ce-mi promisesem: m-am cuibărit în cabina mea şi am închis uşa, dorind din tot sufletul să ferec şi uşa minţii. La scurtă vreme, se închiseră şi trapele exterioare. Am auzit motoarele trezindu-se la viaţă. Şi o bătaie în uşă.

Am deschis şi m-am pomenit în faţa unui mut îmbrăcat într-o uniformă ca a lui Frank. Îmi oferi un card alb, pe care scria *Bine aţi venit la bord! Vă rugăm să vă puneţi centura de siguranţă. Suntem gata de lansare*. Apoi încă un card: *Aveţi nevoie de ajutor?*

M-am aplecat în faţă şi am dus mâna la frunte, ca un retardat. Voiam să-l informez că gândesc. Am rostit *Nu* în gând. *Nu, mulţumesc! Mă descurc.*

Apoi mi-am amintit că nu înţelege limba standard. Se înclină.

Am văzut un ham legat de scaun. O să-l folosesc. *M-am imaginat legată cu el.*

Se înclină din nou şi plecă.

Sunt o cutiuţă albastră cu prăjituri.

M-am ascuns în cabină. Am ieşit numai ca să merg la baie sau sa iau masa pe fugă. Mâncarea era bună. (Mi s-a dat de înţeles că la bord existau preparate speciale pentru mine.) Patru zile nu era chiar atât de mult. Rezistam eu cumva.

Zburam de o oră când am auzit din nou o bătaie în uşă. De data asta nu mai era însoţitorul de zbor, ci un mut a cărui vârstă era greu de ghicit, înalt chiar şi pentru ei. Prea înalt pentru coridor, aşa că trebuia să se cocoşeze. Se uită la mine cu o privire de gheaţă. M-am întrebat dacă-mi percepea disconfortul. Purta colanţi albaştri maţi şi o cămaşă largă, o ţinută obişnuită printre muţi, deşi preferau robele.

M-am ridicat şi m-am uitat în ochii lui. Am auzit un declic şi o voce sintetizată:

– Bună. E totul în regulă?

Am încercat să-mi golesc mintea complet şi să-i răspund:

– Da, mulţumesc, totul e bine.

– Mă bucur. Ştiu că nu e foarte plăcut.

– Ba da, sunt bine. Nici o problemă.

Halal logică, să minţi pe cineva care-ţi citeşte gândurile.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Cred că tocmai ai făcut-o.

– Excelent.

Vocea venea dintr-o amuletă.

– Dă-mi voie să-ţi spun că, indiferent ce gândeşti, să ştii că te afli printre prieteni.

Dezbrăcată printre prieteni. Am încercat să-mi retrag gândul. Mutul avu o ezitare. Nu voia să-mi arate că mă putea sonda. Mă gândeam dacă să-l invit sau nu în cabină.

– Mulţumesc că te interesezi de mine.

– Să nu iei în serios această experienţă. Vom petrece împreună aproximativ patru zile. După aceea vom merge fiecare pe drumul lui. Deci nimic din ce faci aici nu va atrage pericolul asupra ta.

– Sigur, ai dreptate.

– Nu vrei să stai cu noi? Ne-am bucura să te cunoaştem.

– Ba da, cu plăcere.

Se dădu înapoi ca să-mi facă loc să trec. L-am urmat, închizând uşa în spatele meu.

– Mă numesc Chase.

– Cred că-mi vei considera numele imposibil de pronunţat. Spune-mi, i-am simţit prezenţa în minte, Frank.

Oare mă gândisem la însoţitorul de zbor de pe *Zăpăcita?*

– Bine, Frank.

I-am întins mâna.

Le-am oferit laptopul pasagerilor, care au început să-mi pună întrebări. De unde veneam? Mai fusesem în Acumulare? Unde mergeam? De ce mi-era atât de frică? (Asta dorea să afle un copil care nu prea voise să participe la discuţie şi arăta la fel de îngrozit ca mine.)

Frank se descurca foarte bine.

– Nu-ţi poate trece prin minte ceva ce noi să nu fi văzut deja. Poate doar dezgustul faţă de prezenţa noastră.

Aşa, măi, pălugă, spune tot. Nu te reţine.

Câţiva pasageri îşi dădură coate şi mişcară din cap. Probabil aşa râdeau ei.

L-am întrebat pe Frank dacă nu era deranjant să primeşti întruna fluxuri de gânduri şi sentimente de la alţii.

– Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc altfel. Aş fi izolat.

Se uită la mine cu ochii lui roşii.

– Tu nu te simţi izolată? Singură?

Pe parcursul zborului, am aflat că îmbinarea minţilor împrumută o dimensiune suplimentară sentimentelor trăite de iubiţi sau de prieteni între ei. Că telepatia înlesneşte o comunicare mai profundă. Că nu, nici vorbă ca ashiyyurienii să evolueze spre o minte comună. De fapt, chiar au râs când le-am povestit teoria lui Joe.

– Suntem entităţi individuale, Chase, îmi spuse o femeie, pentru că sesizăm foarte clar diferenţele dintre noi şi ceilalţi.

– Nu ne putem ascunde de gândurile noastre, îmi spuse Frank a doua zi. Sau de ceea ce simţim. Ştim foarte bine. Am înţeles că oamenii nu sunt întotdeauna cinstiţi nici cu ei înşişi. Mi-e greu să pricep cum vine asta, dar e un concept fascinant. Pe de altă parte,

ştim că vă luptaţi cu noţiunile voastre vulgare. Dar le avem şi noi pe ale noastre. Nu credem nimic special despre ele. Fac parte din noi, din *tine*, aşa că le acceptăm. Şi, apropo, nu trebuie să te simţi stânjenită de reacţia ta automată la înfăţişarea noastră. Nici noi nu te considerăm atrăgătoare.

Se opri şi se uită în jur. Înţelegeam deja câteva dintre indiciile nonverbale pe care le foloseau. Unii pasageri îi semnalizară că nu sunt de acord.

– Ar trebui să specific, reluă Frank, că nu te considerăm atrăgătoare din punct de vedere *fizic*. Dar am început să te cunoaştem pe dinăuntru, să ne apropiem de sufletul tău. Ne-am dat seama că eşti una dintre noi.

1 4

„Omul s-a considerat dintotdeauna culmea creaţiei, acea parte din univers care gândeşte, scopul tuturor lucrurilor. Fără îndoială, o concepţie de care merită să fie mândru. Dar universul e de altă părere."

Marik Kloestner, *Jurnal,* 1388

Deşi Borkarat nu constituia lumea centrală a muţilor, avea multă influenţă. Aici se stabilea politica faţă de oameni şi, când era posibil, oferită diverselor unităţi politice independente din Acumulare. Aici se întâlneau reprezentanţii. Şi tot de aici se comandau operaţiunile în perioadele de ostilitate recurente la adresa Confederaţiei.

N-au mai avut loc lupte între navele de război ale muţilor şi pământenilor de câţiva ani, dar conflictul fierbea mocnit. Nimeni nu mai ştia exact motivul neînţelegerilor. Cele două părţi nu erau nici una interesată de teritoriile celeilalte. Nici nu se ameninţau reciproc. Dar antipatia dintre ele dura de secole. Politicienii ambelor rase câştigau sprijinul alegătorilor promiţându-le că vor adopta o atitudine dură faţă de ceilalţi. (N-am înţeles cum de aveau muţii politicieni, când mintea lor era deschisă tuturor.)

Termenul „Acumulare" era întrebuinţat greşit. Statele, lumile, ducatele, avanposturile şi oraşe orbitale ale muţilor alcătuiau mai degrabă o grupare socială, decât o entitate politică formală. Dar, la un loc, erau capabile să reacţioneze cu eficienţă uluitoare. Unii observatori susţineau că percep deja freamătul unei minţi de grup.

Am simţit un sentiment de uşurare când am coborât de pe *Komar*. M-am dus la recepţie, unde o altă copie fidelă a mea se prezentă şi-mi spuse cum ajung la muzeul din Provno.

Drumul spre naveta căutată era marcat de o săgeată luminoasă. Era aglomerată şi a trebuit să mă înghesui. Nimic nu reflecta mai bine caracterul societăţii muţilor decât felul în care se îmbarcau şi interacţionau, în care îşi făceau loc, îşi aşezau bagajele, îşi duceau copiii la locurile lor, se întrebau unii pe alţii cine stă lângă geam - totul în linişte de mormânt. Nu chiar de *mormânt*, pentru că auzeam haine

fâşâind, panouri închizându-se şi aerul ieşind din perne. Centurile se închideau. Dar nici o vorbă.

Fiind deja de o săptămână în compania exclusivă a muţilor, am

învăţat să ignor senzaţia că eram expusă privirilor publice. Nu te mai gândi, îmi spuneam.

Câteodată nu rezistam şi mă uitam spre câte-un mut, închipuindu-mi că-i fac semn cu mâna.

De obicei stârneam o reacţie fizică, o privire sau o sprânceană ridicată. Uneori, primeam şi un salut din mână.

Mă străduiam să gândesc frumos şi incoerent. De fapt, reacţia mea faţă de muţi, frica şi repulsia iniţială în prezenţa lor, scădea pe zi ce trecea. Dar, stând în navetă şi încercând să citesc, nu înţelegeam nici un cuvânt şi nu mă simţeam liniştită nici pe departe.

Ne-am ridicat în atmosferă, am coborât printr-un cer de amurg, am străbătut o zonă de turbulenţe şi furtună şi, în cele din urmă, am ieşit din nori sub acoperişul de stele. Dedesubt, oraşele sclipeau de lumină.

O însoţitoare de zbor se apropie de mine:

– Vom ateriza în şapte minute, îmi spuse.

Nu mi-am dat seama de unde venea vocea.

Am petrecut noaptea la un hotel aproape de un râu. Stilul arhitectonic ashiyyurian, cel puţin pe Borkarat, e foarte diferit de al nostru. Indiferent de tendinţele lor culturale, clădirile oamenilor sunt statice, simetrice şi, oricât de eclectice ca design, tot se caracterizează prin echilibru şi proporţie. În schimb, clădirile muţilor sunt un studiu de mişcare, scurgere şi energie. Nu au nici un pic de simetrie. De la distanţă, hotelul meu părea neterminat, ca şi cum o parte din el se proiecta în altă dimensiune.

Am mâncat la restaurant, înconjurată de muţi. Pot să vă spun cu mândrie că m-am întrecut pe mine. Odată ce m-am aşezat, am mâncat relaxată toată mâncarea şi nici măcar n-am clipit când un copilaş de la o masă vecină se uită la mine îngrozit, pentru ca apoi să-şi ascundă faţa la pieptul mamei.

M-am întrebat la ce vârstă deveneau muţii conştienţi de capacităţile lor telepatice. Oare copilul din pântecul mamei putea comunica?

La un moment dat îşi făcură apariţia doi oameni, un bărbat şi o femeie. Ai fi zis că ne cunoaştem de-o viaţă. La invitaţia mea, s-au aşezat lângă mine şi am pălăvrăgit de toate cam o oră. Erau din St Petersburg, una dintre vechile capitale terestre.

V-am spus, cred, că ashiyyurienii nu beau nici un fel de alcool. Am citit undeva că nu consumă nici un alt drog comparabil şi nu înţeleg de ce ne simţim noi înclinaţi să ne îmbătăm simţurile. Aşa că am ciocnit paharele numai simbolic, dar ne-am promis că ne vom reîntâlni acasă. Uimitor ce apropiate au devenit Andiquar şi St Petersburg.

Am dormit bine, deşi m-am trezit în toiul nopţii, după un vis erotic extrem de real. Şi din nou m-am întrebat dacă muţii percep şi visele. Oare îi speriasem pe copiii de pe cele trei etaje? Nu era de mirare că nu voiau să aibă oameni prin preajmă.

Mi-am amintit de perechea cu care m-am întâlnit la cină. Erau tineri, proaspăt căsătoriţi. Dar am făcut pariu cu mine că în noaptea aceea au dormit separat, emanând o cantitate mult prea mare de vibraţii emoţionale pentru antenele muţilor decât dacă s-ar fi tăvălit la modul clasic. Lumea muţilor nu e locul în care să-ţi petreci luna de miere.

Muzeul Formelor de Viaţă Străine se afla pe un teren vast din Provno, aparţinând unui lanţ lung de insule din apele sudice. Întinderea era destinată în cea mai mare parte clădirilor publice şi monumentelor istorice. Porţiunile de peisaj amenajate sunt separate, deseori comemorând figuri istorice sau oferind, pur şi simplu, spaţii de meditaţie. Printre ele curg mai multe pârâiaşe, din care se ridică mi-riade de creaturi minuscule, care cerşesc de mâncare de la vizitatori.

Arhitectura era în stil hiperbolic, cu acoperişuri care se unduiau ca valurile oceanului, spirale înclinate şi profiluri verticale plutitoare. Mulţimea rătăcea pe alei lungi şi curbate, care duceau uneori la etajele superioare. Pretutindeni se zăreau galerii înverzite, unde puteai să te ascunzi numai ca să savurezi jocurile naturii. Totul părea uşor, delicat, diafan ca lumina soarelui.

Vehiculele personale nu aveau voie să intre în parcuri. Vizitatorii intrau cu taxiul aerian, deşi cei mai mulţi călătoreau cu trenul suspendat, care se deplasa deasupra apei. Nu mai văzusem unul până atunci şi nici acum n-am idee cum funcţionează.

Muzeul se ridica între două obeliscuri asemănătoare, dar nu identice. Era de marmură albă, cu arcade, coloane şi alei ascendente. Semăna cu un puzzle pentru copii, pe care îl strici şi-l refaci, dar întotdeauna obţii o altă imagine. Am ajuns la intrare pe rampa automată. Am dat peste un zid gravat cu literele localnicilor. Mi-am deschis translatorul şi am aflat că muzeul fusese înfiinţat la o dată necunoscută (translatorul nu ştia să transforme data şi ora) şi că erau binevenite toate formele de viaţă din galaxie.

Am intrat. Nişte copii se uitau când la mine, când la semne şi se holbau curioşi, alţii doar se holbau, alţii se dădeau înapoi speriaţi. Le-am zâmbit politicos şi mi-am văzut de drum.

Când vizitezi un muzeu al sistemelor biologice din alte lumi, te aştepţi să vezi un şir nesfârşit de holograme ale diverselor forme de viaţă în mişcare. Eu n-am avut parte de aşa ceva. Poate că vizitatorii aveau voie să ia hologramele acasă. Dar nu am văzut decât vitrine cu piei şi capete împăiate.

Probabil fuseseră alese pentru că şocau. Creaturi gigantice cu burdihane în care încăpea uşor o navetă. Şerpi care m-ar fi putut folosi pe post de scobitoare. Animale de pradă de toate mărimile şi formele, unele incredibil de înspăimântătoare. Şi victimele lor, fiinţe mărunte şi drăgălaşe, cu blană, care fugeau repede. Al naibii de repede.

Am văzut plante capabile să devoreze un bărbat bine clădit, creaturi cu mai multe braţe care trăiau în copacii din Barinor - oare unde-o mai fi şi locul ăsta - şi furau copii. M-am întrebat de ce ar alege cineva să trăiască într-un asemenea loc, mai ales dacă are copii.

Vă spun cu bucurie că nu am văzut oameni împăiaţi. Poate era o

concesie faptului că la muzeu veneau din când în când şi vizitatori umani. Erau vreo două păsări şi şopârle de pe Rimway şi un tigru de pe Pământ. Singurul om era, de fapt, un avatar, un tip cu barbă care

semăna cu omul de Neanderthal. Avea chiar şi o lance. Când m-am apropiat de el, a scos un mârâit.

Prima impresie contează - părerea mea. Oare câţi copii muţi îşi făceau prima impresie despre rasa umană după ce-l vedeau?

Individul păzea Sala Oamenilor, o aripă întreagă dedicată nouă. *Singura specie cu cunoştinţe tehnologice cunoscută.* Un interior vast, circular, tavan boltit de trei etaje. Peste tot, vitrine şi mese cu exponate, reprezentări ale diverselor zeităţi, instrumente muzicale, costume din diverse culturi, un joc de şah în desfăşurare şi veselă. Un alcov era amenajat ca un birou de lucru. Multe exponate erau datate şi li se specifica originea, dacă era cazul. Aveai la dispoziţie căşti prin care să asculţi istoria anumitor obiecte. Un şir de cărţi, toate traduse în limba mută. Am descoperit printre ele *Republica, Ultimele zile ale statului american*, de Burnwell, *Patru romane de Hardy Boshear* şi multe, multe altele. Privită în ansamblu, colecţia nu era reprezentativă. Majoritatea scriitorilor erau moderni. Clasicii aproape că lipseau.

În mijlocul sălii, pe o platformă, am zărit ţinta călătoriei mele: *Şoimul.* Muţii stăteau la coadă pe o rampă ca să intre în ecluză. De ieşit, ieşeau pe altă parte, printr-o deschizătură făcută în fuzelaj.

Lângă puntea navei scria DEPARTAMENTUL DE STUDIU PLANETAR şi însemnele TIV 114. Şi, bineînţeles, ŞOIMUL. Luminile de navigare erau aprinse. Lucru bun, înseamnă că avea curent. Adusesem un mic generator, pentru orice eventualitate.

În sală se aflau cam patruzeci de muţi, dar nici unul nu se mişca. Priveau drept înainte, pretinzând că studiază exponatele, dar îi dădea de gol faptul că stăteau ca nişte statui. De lângă o statuie ce reprezenta o zeitate antică mă cerceta o femeie. Toată lumea mă privea prin ochii ei.

Ridică mâna. *Bună.*

Am zâmbit şi mi-am îndreptat atenţia din nou spre *Şoim*, spunându-mi ce linii frumoase are şi ce mult mi-ar plăcea să-l pilotez. Am încercat să nu mă gândesc la motivul real al vizitei. Treptat, vizitatorii începură să se mişte. Din câte mi-am dat seama, nici unul nu s-a întors să-mi arunce priviri furişe.

M-am plimbat printre exponate, pipăind cipul pe care voiam să descarc datele.

Existau staţii-ghid care îşi dădeau informaţii despre oameni. Cu ajutorul translatorului, am descoperit că eram destul de sus pe scara evoluţiei, dar cu un pas în urma ashiyyurienilor. Ne consideram având conştiinţă, explica ghidul, şi într-un sens limitat chiar aşa era, deşi principalul nostru mijloc de comunicare era *chelălăitul.* Asta-i varianta mea. Ei spuneau că vorbim „prin sunete şi zgomote". Voi alegeţi ce vreţi.

Prezentarea ne descria ca având nişte trăsături admirabile. Eram cinstiţi, destul de inteligenţi, simţitori şi puteam fi prietenoşi. Dar

eram şi necinstiţi, ticăloşi, nemernici, destrăbălaţi, trădători, ipocriţi. În general, trăiam într-o societate plină de poliţişti şi aveam nevoie de toţi.

„Indivizii sunt docili, spunea ghidul, şi pot fi abordaţi fără teamă. Dar când formează grupuri, comportamentul lor se schimbă şi devine o problemă. Sunt mai degrabă înclinaţi să adere la o concepţie generalizată decât să-şi formeze una personală. În altă parte se spunea: Există o corelaţie directă între dimensiunea unui grup şi înclinaţia spre a aproba sau a face apel la violenţă sau alt comportament îndoielnic şi/sau predilecţia individuală spre a adera la soluţiile violente sau simpliste sugerate de lideri la problemele percepute.

Acesta este fenomenul de reacţie colectivă."

Mai multe cărţi erau prezentate ca oferind interpretări foarte incisive ale limitelor minţii umane. Începeam să mă enervez.

Mă uitam cu colţul ochiului la *Şoim*, în timp ce dădeam ocol sălii, încercând să-mi controlez gândurile şi întrebându-mă din nou pe ce rază se întindeau capacităţile telepatice. Sosiră mai mulţi muţi, care se aşezară la rând. Eu mă plimbam printre exponate cât de normal puteam.

Când mi-am dat seama că rândul nu se va sfârşi niciodată, m-am aşezat şi eu. Aveam peste zece muţi în faţă, printre ei şi doi mai tineri, nu neapărat adulţi, dar nici copii. Erau, de fapt, două tinere. Am văzut cum reacţionează la prezenţa mea, cum îşi dau coate. Una îşi strânse haina pe corp.

Eram deja sătulă. Am încercat să transmit un mesaj. Pentru toţi cei care mă ascultă. *Cei ce simt nevoia să se considere superiori prin naştere ajung, de obicei, nişte prostovani.* Nu ştiam cum să-l vizualizez, deci nu cred că a fost perceput în totalitate, dar m-am simţit mai bine după aceea.

Trapa spre punte era deschisă şi vedeam instrumentele şi poziţia pilotului. Însă intrarea era blocată de un cordon albastru şi de placa pe care scria INTRAREA INTERZISĂ. Am văzut două scaune, unul pentru pilot şi unul pentru vizitator sau tehnician. Acolo trebuie să fi stat ei, Margaret Wescott la panoul de comandă, iar Adam pe scaunul auxiliar. M-am uitat prin hublou la pereţii cenuşii ai muzeului şi m-am întrebat oare ce văzuseră *ei.*

În faţa scaunului pentru pilot, în dreapta, se afla cititorul. Am dus mâna în buzunar şi am atins cipul.

Computerul se numea James.

M-am aplecat peste cordon, foarte conştientă de cei din jur. Aş fi vrut să rămân puţin singură.

– James, am şoptit, eşti acolo?

Nu am primit nici un răspuns, dar se aprinse un bec verde. Nu cunoşteam instrumentele de pe *Şoimul,* dar unele caracteristici sunt identice pe fiecare navă şi rămân neschimbate de la o generaţie la alta. Becul verde însemna că James e activ şi lucrează. Deci am trecut de primul obstacol. (Am presupus că vocea lui James fusese deconectată să nu sperie vizitatorii.)

Cordonul era prea înalt ca să trec *peste*, aşa că l-am ridicat şi m-

am strecurat pe *dedesubt.* M-am dus direct la cititor, ignorând agitaţia din spate. Am inserat cipul.

– James, descarcă jurnalele de navigaţie. Toate care sunt în legătură cu dr Adam Wescott.

Se aprinse încă un bec, de data asta alb. Am auzit cum începe transmisia de date. M-am răsucit şi am zâmbit spre muţii din spatele meu. Salut. Ce mai ziceţi? Vă place muzeul? Am încercat să mă gândesc la îndeplinirea unei activităţi de întreţinere de rutină. Dar mi-a trecut prin minte că muţii ar putea crede că vreau să fur nava, să decolez, să o şterg din sală şi să plec spre Rimway, cu o ceată de muţi după mine. Deja vedeam *Şoimul* ridicându-se deasupra turnurilor de pe Borkarat şi accelerând spre cosmos. Oricât am încercat, nu mi-am putut scoate imaginea din minte.

Dar un asemenea scenariu era imposibil. Ca să aducă nava în sală, fusese îndepărtat un perete şi apoi pus la loc. Motoarele erau oprite, dacă nu cumva lipseau. Şi nici combustibil nu cred că era.

Cipul bâzâia şi zumzăia în timp ce datele adunate în decurs de zece ani se scurgeau prin sistem. M-am uitat la instrumente ca un tehnician care face mici verificări de rutină, da, uite, trebuie să reglez puţin presiunea.

Tot mai mulţi muţi se înghesuiau lângă cordon să vadă ce se întâmplă. Mi-am imaginat că le simt prezenţa în cap, încercând să vadă dacă sunt întreagă la minte. Poate trag concluzia că aşa se comportă speciile inferioare, deci hai să le lăsăm în pace. Oare fusese acesta gândul meu, ori îl primisem de undeva, din afară?

Doi dintre ei plecară, dar imediat le luară alţii locul. M-am uitat la becuri, aşteptând să se schimbe culoarea celui alb, semn că s-a încheiat operaţiunea.

Am aranjat scaunele. M-am uitat la uşa sălii. Am verificat setările ecranelor. Mi-am aranjat bluza.

Ar fi trebuit să iau o cârpă de praf cu mine.

M-am uitat din nou la uşă. Doi muţi în uniforme albastre se apropiau de *Şoim.*

Becul se încăpăţâna să rămână alb.

Mulţimea începu să freamăte şi să se dea la o parte. Am auzit paşi grei. Dar, desigur, nici o voce.

Apoi sosiră doi reprezentanţi ai autorităţilor. Ambii în uniformă. Ambii cu figuri severe. Dar la muţi cum să-ţi dai seama dacă erau sau nu severi? M-am străduit să-mi alung gândul din minte. Să le transmit *Plec imediat, aveţi puţină răbdare.*

Păşiră peste cordon. Unul mă prinse de braţ şi mă trase de lângă cititor. M-am uitat în spate. Becul era tot alb.

Voiau să-i urmez şi nu eram în situaţia de a-i refuza. M-au târât pe jumătate prin ecluză şi prin mulţimea care se holba la mine fără nici o jenă. Am ieşit din sală, am coborât pe o rampă, am străbătut un hol şi am ajuns într-un pasaj.

Eram neputincioasă. Le transmiteam toate protestele care-mi treceau prin cap. Nimic n-a mers. Imposibil să vorbeşti cu indivizii. Nici prin gesturi n-am reuşit. Şi nici nu aveam cum să mă folosesc de

farmecul meu.

Am trecut de nişte uşi duble şi am străbătut un coridor din care se ajungea în birouri. Mi-am dat seama că nu eram dată afară. Ne îndreptam spre spatele muzeului.

Uşile erau de sticlă. În spatele lor se aflau simboluri electronice. Una dintre ele se deschise şi am fost îndemnată să intru. Era un birou gol. Am văzut o uşă interioară, două mese şi trei sau patru scaune, toate mari, pentru muţi. Gărzile mi-au dat drumul şi m-au aşezat.

Au rămas cu mine, în picioare, una lângă uşa pe care am intrat, cealaltă lângă cea interioară. M-am întrebat dacă cipul terminase de încărcat datele.

Am aşteptat cam cinci minute. Din spatele uşii interioare se auzeau zgomote. Când se deschise, apăru o femelă într-un costum de antrenament cenuşiu. Avea şi o glugă, dar o ţinea pe umeri.

Se uită la mine, apoi la escorta mea. Făceau schimb de informaţii. În cele din urmă, gărzile plecară. Se pare că nu reprezentam o ameninţare. Femeia a dus mâna în buzunar, scoase un translator conectat la un cablu şi-l aşeză după gât.

– Bună, Chase, mi se adresă. Eu sunt Selotta Movia Kabis. Poţi să-mi spui Selotta.

În ciuda circumstanţelor nefavorabile, îmi venea să râd. M-am prezentat şi am salutat-o.

Se uită lung la mine.

– Ne bucură că ai venit să ne vizitezi astăzi.

– Plăcerea e de partea mea. Muzeul e extraordinar.

– Da.

Trecu prin spatele meu şi se aşeză pe scaunul de vizavi.

– Poţi să-mi spui ce căutai în *Şoim?*

N-avea rost să mint. Translatorul n-o ajuta să-mi citească gândurile, dar oare chiar avea nevoie?

– Am încercat să descarc jurnalele de navigaţie.

– De ce? *Şoimul* e în Sala Oamenilor de când lucrez aici. Cred că sunt vreo douăzeci şi cinci de ani.

– O perioadă lungă, am recunoscut.

Se concentră asupra mea. Nu făcu nici un efort să ascundă faptul că-mi pătrunsese în minte.

– Ce e *Exploratorul?* mă întrebă.

I-am spus. I-am povestit despre legătura lui cu Margolia, apoi i-am explicat ce era Margolia.

– Nouă mii de ani? se miră.

– Da.

– Şi speri să găseşti locul ăsta? Margolia?

– Ştim că suntem exagerat de optimişti. Dar sperăm să găsim măcar nava.

Îşi acoperi ochii cu pleoapele cenuşii, apoi se ridică. Avea corneea neagră, în formă de diamant. Mă cântări câteva minute bune.

– Cine ştie, vorbi în cele din urmă, dacă o găseşti pe una, poate dai şi peste cealaltă.

– După cum vezi, am nevoie de ajutorul tău să obţin informaţiile de pe *Şoim.*

Se aşeză şi rămase nemişcată câtă vreme îşi cumpăni răspunsul.

Apoi se pare că ajunse la o concluzie. Una dintre gărzi reveni pe uşa dinspre coridor. Avea cipul meu în mâna dreaptă. Nu puteam oare să i-l smulg şi s-o iau la fugă?

– Nu, spuse Selotta. N-ar fi o idee prea bună.

Garda îi dădu cipul, se răsuci şi plecă. Ea aprinse o lampă şi-l cercetă îndelung. Când termină, mă fixă cu ochii în formă de diamant. Mi-am dat seama imediat ce se petrecea: avea impresia că-mi vorbeşte. Dintr-odată se arătă surprinsă. Scutură din cap cu mişcări aproape umane şi apelă la translator.

– Uneori mi-e greu să nu uit că trebuie să vorbesc.

– Te cred.

– Te întrebam dacă nu aveţi reţineri faţă de posibilitatea existenţei unei civilizaţii acolo, undeva în cosmos. Semenii voştri, după nouă mii de ani. N-ai cum să ştii peste ce dai.

– Înţeleg.

– Nu te supăra, dar cred că voi, oamenii, sunteţi imprevizibili.

– Câteodată, am precizat. Nu ne aşteptăm să găsim o civilizaţie vie. Dar, dacă găsim colonia iniţială, poate găsim şi câteva artefacte. Sunt foarte valoroase.

– Sunt convinsă.

Am aşteptat, sperând să-mi dea cipul şi să-mi ureze noroc.

– Poate că ajungem la o înţelegere.

– La ce te gândeşti?

– Îţi dau cipul.

– Dacă...

– În schimbul unei donaţii generoase, dacă găseşti nava.

– Vrei artefacte?

– Cred că e o înţelegere rezonabilă. Da, las detaliile în seama generozităţii tale. Cred că pot să procedez aşa fără să mă înşel.

Se ridică.

– Mulţumesc, Selotta. Da, dacă reuşim, voi avea grijă ca muzeul să fie recompensat.

– Prin mine personal.

– Bineînţeles.

Aşteptam cipul, dar nu schiţă nici un gest.

– Chase, sunt uimită că n-ai venit la noi mai întâi.

Stăteam acolo de parcă tentativa de furt fusese o acţiune logică.

– Îmi pare rău. Aşa ar fi trebuit să fac. Ca să fiu sinceră, n-am ştiut dacă o să-mi acordaţi permisiunea.

– Sau o să încercăm să punem noi mâna pe tot.

– N-am spus asta.

– Dar ai gândit-o.

Aşeză cipul pe masă.

– Aştept cu mare nerăbdare să mă contactezi, Chase.

1 5

„Deciziile cu adevărat importante se iau o singură dată. Fie că e vorba de alegerea partenerului de viaţă, fie de a unei rute de invazie, ocazia nu se iveşte a doua oară. Trebuie să iei decizia corectă prima oară."

Mara Delona, Călătorii cu Episcopul*, 1404*

În camera de hotel, am introdus cipul în laptop şi am rulat datele. Mai întâi am căutat orice referire la Margolia, *la o epavă sau la orice fel de artefact.*

– Nici un rezultat.

– Atunci tipăreşte naibii totul, să vedem ce avem.

– Foarte bine, Chase. Informaţiile acoperă zece misiuni, din 1381 până în 1392.

Hotelul oferea musafirilor diverse combinaţii de băuturi nealcoolice. Cât am aşteptat să se terminarea listarea, am gustat una cu gust de lămâie. Era foarte bună.

Soţii Wescott vizitaseră cu *Şoimul* nouă sori la ultimul zbor, nici unul binar. Aveam detaliile obişnuite despre fiecare - masă, temperatură şi vârstă, plus o mulţime de alte date. Aveam şi detaliile sistemelor planetare, acolo unde existau. (Una dintre ţinte, Branweis 4441, nu avea.) Adică aveam tot ce scria în raportul original, dar nimic în plus.

Şi toate informaţiile se potriveau.

M-am dus la penultima misiune, din 1390-91. Atunci inspectaseră zece sisteme, iar datele corespundeau din nou.

Am trecut în revistă şi restul zborurilor, până la întâia misiune a lui Adam cu *Şoimul.* N-am găsit nimic neobişnuit.

Peste o săptămână eram pe Takmandu, unde mă aştepta un mesaj de la Alex: „Nu precupeţi nici un efort. Întoarce-te victorioasă şi consideră-te partener."

Sigur că da, Alex. Am obţinut o copie a datelor pe care le aveam deja.

Am părăsit bucuroasă hotelul şi am luat naveta spre staţia orbitală. Nu găsesc cuvinte să-mi descriu sentimentele trăite peste zece zile, când am văzut-o pe *Belle-Marie* din nou.

M-am urcat la bord, am vorbit frumos cu cei de la operaţiuni să-i facă o verificare rapidă, i-am mărturisit că mi-a fost dor de ea, m-am aşezat pe punte şi am verificat lista de control. Peste cincisprezece minute eram în drum spre casă.

Zborul a durat patru zile. Toată vremea m-am gândit la timpul şi efortul irosite în zadar. Am citit, m-am uitat la simulări şi, când am intrat în zona de frecvenţe radio a planetei Rimway, l-am sunat pe Alex.

– Cum te-ai descurcat? mă întrebă.

– Am descărcat datele de pe computer. Dar nu conţin nici o noutate.

Comunicam numai audio, dar transmisia avea o întârziere totală de douăsprezece minute. M-am făcut comodă.

– Nu-i nimic. Nu te da bătută. Găsim noi ceva.

Ce credea, c-o să arunc datele peste bord?

– Nu sunt deloc optimistă, i-am spus.

Mă aştepta la Skydeck când am andocat, tot un zâmbet şi-o alintare: nu-i vina ta că datele nu conţin nimic nou. Nu-ţi face probleme. Ne mai uităm o dată peste ele. Cine ştie peste ce dăm?

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Chase, adăugă.

Credea că mă simt vinovată, când eu nu simţeam decât frustrare. Trei săptămâni m-am hrănit cu mâncare imposibilă, iar neuronii mi-au jucat ping pong încercând să comunice cu muţii, şi ne-am trezit că n-avem cu ce ne lăuda.

– Unde-s datele pe care le-ai descărcat? mă întrebă, în cele din urmă.

Pusesem cipul într-una dintre sacoşe.

– Bine. Se străduia să mă linişească. Nu vrei să-l scoţi şi să ne uităm la ele pe drum?

– Sunt tot alea din raportul oficial.

Se aştepta să-l ascult. L-am ascultat şi, cu foile în mână, am pornit spre puntea navetelor. Nu cred c-am făcut cinci paşi că i se şi luminară ochii, făcu hârtiile sul şi le flutură deasupra capului.

– Ce-i? l-am întrebat.

– Operaţiunile individuale sunt datate. Ştim în ce ordine au vizitat fiecare sistem. Excelentă treabă, Chase. Eşti un geniu.

– Ce importanţă are ordinea?

– Gândeşte-te. Tu ai lucrat la Survey înainte de primul salt cuantic, pe vremea când distanţele mari erau greu de străbătut.

– Da.

– Păi, să zicem că într-o misiune trebuie să vizitezi şase stele. Cum le stabileşti ordinea?

Era foarte simplu.

– În aşa fel încât distanţa generală de străbătut să fie minimă.

– Exact.

Mă strânse de braţ.

– Acum putem afla dacă înregistrările reflectă exact unde au fost. Dacă n-au mers pe ruta cea mai scurtă dintre stelele ţintă, atunci e clar că au schimbat ceva. Poate că aşa o să aflăm unde e *Exploratorul.*

Când am insistat să-mi explice cum o să procedăm, începu să-mi vorbească de economia de combustibil.

– Prietena ta Shara e în concediu. Pe o insulă îndepărtată. Când se întoarce, o să-i prezentăm chestiunea şi vedem dacă poate să aranjeze ceva.

– Bine.

– Apropo, te-a căutat Delia. Când ai timp, contacteaz-o.

M-am întâlnit cu ea în seara următoare la Longtree, un bistro din centru lângă Parcul Confederaţiei. Colţuri întunecoase, lambriuri colorate, lumânări, muzică discretă. Fusese alegerea ei, dar era şi unul dintre localurile mele preferate.

Când am ajuns, ea deja venise. Trăsăturile atrăgătoare, încadrate de părul negru, dezvăluiau o umbră de teamă. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă albastru deschis, bluză şi jachetă de dantelă fără mâneci.

Numai firul conexiunii îi trăda apartenenţa la clasa bogată: era împletit într-o brăţară de aur.

– Ce bine că te văd, Chase. Mă bucur că ai putut veni.

Am schimbat două vorbe despre vreme, apoi i-am spus că mă miră s-o văd în Andiquar.

– Am venit în mod special să te văd.

Apăru autochelnerul, se prezentă, ne luă comanda de băuturi şi se retrase repede.

– Trebuie să-ţi spun că am localizat datele înregistrate de pe *Şoim*. Coincid cu raportul oficial.

– Ce bine!

Zâmbi de parcă bătea în retragere.

– E doar o chestiune de timp, nu?

– Nu ştiu.

– Urăsc povestea asta.

– Sunt convinsă.

Sosiră băuturile. O studie pe a ei, apoi ridică paharul:

– Pentru *Explorator!* Oriunde s-ar afla.

– Pentru *Explorator!* i-am ţinut eu isonul.

– Părinţii mei ar fi vrut să-l găseşti. Ştiu că nu le-ar fi plăcut să rămână uitat pe undeva.

– Ai dreptate.

Îşi aranjă gulerul jachetei, strângându-l, ca şi cum se ferea de ceva.

– Chase, ştiu că investigaţia ta i-a implicat şi pe părinţii mei. Câteva aspecte ale ei au ajuns până la mine.

– Noi nu pe părinţii tăi i-am investigat, ci misiunile lor.

– Spune-o cum vrei, dar rezultatul e acelaşi. Se răspândesc zvonuri şi oamenii mă caută să mă întrebe în ce fel de misiune sub acoperire erau implicaţi.

– Îmi pare rău. Am încercat să fim cât mai discreţi. Eu ştiu că nimeni nu e acuzat de nimic.

– E de-ajuns că există investigaţia. Ea însăşi e o acuză. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar aş fi recunoscătoare dacă te-ai opri aici.

Am privit pe fereastră. Trecătorii grăbiţi se zgribuleau în frigul nopţii.

– Nu pot, i-am spus.

– Sunt gata să te recompensez.

– Tocmai mi-ai spus că mama şi tatăl tău ar vrea să găsesc *Exploratorul.*

– Da, asta ar vrea *ei.* Dar *eu* nu vreau să fie pătat numele familiei.

– Îmi pare rău, am repetat. Foarte rău.

Nu se mai uita la mine cu prietenie.

– Sunt morţi şi nu se pot apăra.

– Delia, dar nu sunt acuzaţi. Nimeni nu susţine că au greşit cu ceva.

– Modificarea înregistrărilor, dacă asta au făcut, e o infracţiune penală, nu?

– Cred că da.

Îi curgeau lacrimi pe obraji.

– Te rog să te gândeşti puţin la ce ne faci. Chelnerul veni să ne ia comanda. După cum evolua situaţia, nu credeam c-o să mai luăm

cina. Delia se uită la mine, apoi la meniu, vru să spună ceva, dar se răzgândi.

– Specialitatea casei, rosti în cele din urmă. În sânge.

Carne roşie.

Am comandat boca - pentru cititorii mei din alte lumi, boca seamănă foarte mult la gust cu tonul - şi încă un rând de băuturi şi m-am pregătit să aştept.

– Întâmplător, să ştii că s-a mai interesat cineva de părinţii mei.

– Zău? Cine?

– Unul Corbin. *Josh* Corbin, cred.

Îşi muşcă buza.

– Da, Josh. Tânăr, cam douăzeci şi cinci de ani.

– De ce?

– Mi-a spus că scrie o istorie a operaţiunilor de la firma Survey.

– A întrebat de *Explorator?*

– Ca să fiu sinceră, da.

Hopa! Mai ştia cineva.

– Ce i-ai spus?

– N-aveam nici un motiv să mă ascund. I-am spus ce ţi-am spus şi ţie.

În timp ce eu mă distram de mama focului cu Delia, Alex fu contactat de producătorul de la *Peter McCovey Show.* Auzise de căutarea Margoliei şi voia să „o scoată în faţă" a doua zi. O să fie mai mulţi invitaţi. Nu vrea să vină şi el?

Alex nu era deloc bucuros că se împrăştiau zvonuri despre căutările noastre, dar, în condiţiile date, nu le mai putea ascunde. Încercă să se eschiveze, dar producătorul îi spuse că, fiind centrul atenţiei, prezenţa lui era esenţială pentru emisiune. Dacă refuza în mod repetat să participe, îl informă că nu vor avea de ales, şi vor fi nevoiţi să informeze audienţa că fusese invitat, dar refuzase. Şi vor fi obligaţi să aşeze un scaun gol în decor, ca să-l reprezinte.

Alex mai participase la asemenea emisiuni şi fusese întotdeauna atacat.

– Nu te lasă să vorbeşti, mi se plângea el de fiecare dată. Gazdele dau drumul la întrebări, controlează conversaţia şi nu te lasă să-ţi duci răspunsul la capăt dacă nu le convine ce spui.

Faptul că îl hăituiau permanent ca pe un individ interesat mai mult de bani decât de adevăr nu era de nici un ajutor. De parcă era o crimă să obţii profituri.

Dar nu-i plăcu ideea cu scaunul gol, nu dădea bine. Acceptă.

M-am dus cu el la televiziune în seara următoare. Emisiunea putea fi realizată şi de la distanţă, bineînţeles. Dar realizatorii preferau să vii la ei în persoană, să te machieze şi să-ţi dea ceea ce numesc o notă personală, adică să te vrăjească să laşi garda jos înainte de a intra în emisie. Realizatorul de acum era acelaşi tip care, după dezvăluirea informaţiilor despre Christopher Sim, îl acuzase deschis că era lipsit de patriotism.

Peter McCovey e scund şi îndesat, cu barbă neagră şi un zâmbet

care nu dispare şi nu se schimbă niciodată. Purta jacheta albastră, simbolul lui, o cravată albă şi o centură de stofă, tot albă. Cam pretenţios, recunoscu el în faţa mea, dar la asta se aştepta publicul.

Ceilalţi doi invitaţi erau dr Emily Clark, care nu credea că margolienii au reuşit să pună bazele unei colonii pe lumea aleasă, oriunde ar fi fost ea, şi Jerry Rhino, care susţinea sus şi tare că Margolia nu numai că supravieţuise primilor ani, dar ne şi afectase traiul zilnic, prin influenţă la nivel subliminal şi manipulare magnetică. „Este sursa energiei noastre spirituale", afirma. Scrisese câteva cărţi pe acest subiect şi era foarte popular printre amatorii de ocultism.

Emisiunea s-a desfăşurat într-un decor astfel conceput, încât să semene cu un cabinet ticsit de cărţi. McCovey îi prezentă pe invitaţi şi deschise discuţia întrebându-l pe Alex ce se întâmplase cu margolienii în realitate.

Bineînţeles, Alex nu avea habar.

– Nimeni nu ştie, adăugă.

Rhino pretinse imediat că ştie el. Emisiunea evoluă rapid într-o ceartă. Lui McCovey îi plăceau certurile dintre invitaţi. A fost, şi rămâne, unul dintre cei mai apreciaţi realizatori de emisiuni.

Clark zâmbi întruna pe tot parcursul emisiunii, sugerând cu succes că oricine lua în serios chestiunea margolienilor era un idiot. Când Alex încercă să-i spună că, din câte ştiam noi, era posibil ca margolienii să trăiască şi s-o ducă foarte bine pe undeva prin cosmos, ea îşi dădu ochii peste cap şi se întrebă cu glas tare ce se întâmplase oare cu bunul-simţ. Nu-l putea suporta pe Rhino şi-l expedia sarcastică şi glacială.

Dar Jerry perora nestingherit. Margolienii fuseseră prinşi în capcana fluxului spiritual al cosmosului. Izolaţi de activităţile obişnuite ale lumii de acasă, ajunseseră într-un fel de nirvana. Şi tot aşa. Din când în când, se uita la Alex, aşteptând să-l aprobe. Am avut impresia că şeful meu încerca să atragă atenţia cât mai puţin.

McCovey's pretindea constant că nu ţine partea nimănui. Nu avea reţineri în a-i jigni pe invitaţi. La un moment dat, îl puse pe Alex să demonstreze că nu era vandal, iar pe Rhino îl făcu ţicnit. Atunci mi-am dat seama că invită în mod special oameni uşor de atacat, care nu răspund înapoi. Nu i-am spus niciodată lui Alex.

În orice caz, şeful meu părăsi studioul cam plouat. Jură că n-o să se mai lase prins în aşa ceva cât trăieşte. Ne-am oprit la Silver Cane şi dădu peste cap trei sau patru pahare, mult peste limita lui obişnuită.

Dar atacul cu adevărat dur nu avu loc decât a doua zi, când Casmir Kolchevsky apăru la *Dimineaţa cu Jennifer*. „Ar trebui să existe legi care să-l scoată din afaceri pe unul ca Benedict, insistă el. Sunt nişte hoţi. Fură comori care ne aparţin tuturor şi le vinde celui care dă mai mult. E vrednic de dispreţ."

O ţinu tot aşa cam un sfert de oră. La încheierea respectivului segment de emisiune, Jennifer îl invită pe Alex să apară în emisiune şi să se apere. Recunoscu că fusese deja contactat.

– Mi s-a spus că aş vrea să mă uit.

– Ce-o să faci?

– Nu ştiu. Nu sunt sigur că n-aş agrava situaţia. M-am săturat,

spuse cu un oftat. Pe tipii ăştia nu-i mulţumeşti niciodată. Indivizi de teapa lui Kolchevsky, incapabili să întreprindă ceva singuri, susţin întruna că furăm obiecte care aparţin publicului. În fapt, nici unul nu aparţine cuiva anume, ci persoanei suficient de ambiţioase care vrea să facă muncă de teren. Dacă n-am fi noi, cele mai multe artefacte ar zăcea încă pierdute prin cosmos.

– Bine, bine, dar trebuie să-ţi *susţii* în continuare punctul de vedere. Nu poţi să-l laşi să te acuze fără să-i răspunzi. Pare o cedare.

Înclină din cap aprobator.

– În regulă, atunci stabileşte o întâlnire. Apropo, amica ta Shara trebuie să se întoarcă mâine. Ţi-am programat deja o întâlnire.

– Am înţeles.

– Arată-i jurnalul computerului. M-aş mira să nu ştie unde e *Exploratorul.*

Seara m-a căutat Windy.

– N-am vrut să vorbesc de la birou, de teamă să nu fim ascultate.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că ştiu cine şi-a bătut gura. Unul dintre oamenii mei a văzut o membră a personalului directorial în centru aseară. Era la un bar cu un specialist al lui Ollie Bolton.

– Bolton?

– N-am nici o dovadă. Dar... Scutură din umeri.

– Aveţi informaţii confidenţiale care l-ar interesa pe Bolton?

– Sigur. Avem întotdeauna date despre proiecte şi speculaţii care, ştiu sigur, te-ar interesa pe tine şi pe Alex.

– Asta nu dovedeşte nimic.

– Nu, spuse Windy pe un ton mai dur. Dar o vom chema la o mică discuţie mâine dimineaţă.

Am ezitat o clipă, apoi am spus:

– Mai bine nu. De ce să n-o laşi în pace? Urmăreşte doar ce face.

Windy nu prea era de acord cu lipsa de loialitate.

– Nu pot să îngădui aşa ceva, Chase. Dacă femeia asta colaborează cu Bolton şi-i oferă informaţii, trebuie *terminată.*

Mi-am zis că e mai bine să nu-i susţin răutatea.

– Nu ştii nimic sigur, deci n-ai cum să acţionezi. Las-o baltă, deocamdată.

1 6

„Timpul este fluviul evenimentelor, iar curentul său e foarte puternic. Nici nu apare bine un eveniment, că e şi luat de ape şi înlocuit cu altul nou, până când şi acesta dispare din faţa ochilor."

Marc Aureliu, Către sine însuşi

A doua zi dimineaţa m-am dus la Shara, la birou, să-i explic ce voiam de la ea. Rapoartele misiunilor indicau stelele vizitate de soţii

Wescott în zborurile lor. Graţie înregistrărilor de pe computerul *Şoimului,* ştiam ordinea vizitelor.

– Alex crede că ne poţi spune dacă ordinea lor coincide cu cea din propunerea iniţială.

– Dar propunerile s-au aruncat, protestă Shara. Am discutat deja.

– Ştiu. Dar ascultă-mă până la capăt. Înainte de saltul cuantic, navele firmei Survey calculau mereu cea mai scurtă distanţă totală de parcurs într-o misiune.

Pe faţa ei, expresia perplexă lăsă locul unui zâmbet.

– Aha, rosti.

– Mai ştim că soţii Wescott erau interesaţi de stelele de clasă G, apropiate de ciclul de ardere a hidrogenului.

– Înţeleg.

– Suntem foarte siguri că au făcut o descoperire într-unul dintre sisteme şi au şters steaua din raport. S-au dus în alt loc şi l-au trecut pe *acesta* în locul destinaţiei din propunerea iniţială. Dacă reuşim să vedem care a fost şters...

– Aflaţi unde e *Exploratorul.*

– Putem?

– Fără propuneri...

– Da.

– Sigur.

Se concentră cu privirea în altă parte. Trecu un pâlc de nori, mânat de bătaia vântului. Computerul o întrerupse s-o informeze că o solicita cineva.

– Nu acum, îl expedie.

Apoi, către mine:

– Chase, arată-mi ce ai.

I-am dat discul. Îl introduse în cititor şi făcu întuneric în birou.

– Putem presupune că s-a întâmplat la ultima misiune?

– E un punct de plecare foarte bun, am spus.

Îi ceru computerului să proiecteze suprafaţa de căutare pentru zborul din 1391-1392.

Biroul dispăru. Ne-am trezit plutind printre stele.

– *Am anulat tot ce e în afara ariei care ne interesează,* ne informă computerul. S*unt o mie trei sute unsprezece stele în volumul rămas.* Cele mai multe erau din clasa G. Lângă biblioteca de pe peretele îndepărtat, una strălucea puternic. *E Taio 4776, pe care au vizitat-o prima.* De la ea porni o linie care o legă de altă stea, la jumătate de metru distanţă. *Icehouse 27651.* Linia se continuă până la a treia stea, lângă lampa de birou. *Koestler 2294.* Apoi pornea în sus, spre lampa din tavan. De acolo alunecă de-a lungul canapelei - încă două stele - şi se răsuci brusc prin cameră. La sfârşit, ne uitam la o rută luminoasă, în zig-zag. *Distanţa parcursă pe tot câmpul e de 32,4 ani-lumină. Distanţa totală acoperită în misiune este de 89,7 ani-lumină. Zece stele vizitate*

– Mark, se adresă Shara computerului, menţine acest câmp. Vreau să ne indici stelele care se apropie de sfârşitul ciclului de ardere a hidrogenului. De exemplu, cele în care arderea heliului va începe în următorii cinci sute de mii de ani. Pe celelalte te rog să le anulezi.

– Am nevoie de puţin timp, Shara.

– Nu te grăbi.
– Shara, am intervenit, oare sistemele astea nu trebuiau vizitate înainte, astfel încât Adam să ştie care sori se apropiau de finalul

ciclului?
– Nu. Analiza spectrografică îi dădea toate detaliile necesare pentru planificarea zborului.
– *Gata,* ne întrerupse Mark.
– În regulă.
Stelele începură să se stingă.
– Ia să vedem cu ce rămânem.
Am rămas cu aproximativ treizeci de stele ţintă, inclusiv cele vizitate de soţii Wescott. Ruta *Şoimului* ieşea în evidenţă prin strălucire.
– Stochează tiparul, ceru Shara.
Traseul dispăru.
– Acum vreau să planifici un zbor cu durata minimă spre cele zece stele. Începe de la steaua de la care a pornit *Şoimul. Taio* nu mai ştiu cum. Când ai terminat, afişează-l.
Taio 4776 se lumină. Linia plecă din nou de la ea, o uni cu Icehouse, apoi cu steaua de lângă lampă. Când le parcurse pe toate, aveam în faţa ochilor acelaşi model în zigzag.
– Mie mi se pare acelaşi, am spus.
– Hai să verificăm. Mark, micşorează acest model şi arată-ni-l din nou pe primul. Suprapune-le.
Mişcă modelele până când le alinie. Apoi le suprapuse.
Erau identice.
– Încearcă misiunea anterioară, am sugerat.

Diferenţa am găsit-o în zborul din 1386-87.
Modelele erau *aproape* identice. Şi în misiunea respectivă vizitaseră zece sisteme planetare, dar nu urmaseră traseul pe care ar fi economisit cel mai mult combustibil. Devierea apărea la a şasea stea.
Tinicum 2502.
Nu era o schimbare majoră, dar suficientă să ne atragă atenţia că ceva nu era în ordine.
Am stat şi ne-am uitat la modelul stelar. Dacă soţii Wescott ar fi respectat ruta, n-ar fi ajuns pe Tinicum.
– Ok, am spus, ce stea *ar fi trebuit* să viziteze? Care dintre ele corespunde cu modelul?
Shara îi repetă întrebarea computerului.
– Să presupunem că după Tinicum 2502 au revenit la traseul iniţial.
– *Aici*, l-am auzit pe Mark, şi selectă o stea din apropiere.
Tinicum 2116.
– Genial, Shara!
– Am şi eu sclipirile mele de inteligenţă.

Am invitat-o să luăm prânzul împreună. Măcar cu atât s-o răsplătesc. Ne-am dus la Hillside, ne-am aşezat la o masă lângă geam,

ne-am făcut comode şi am vorbit despre nave pierdute.

– Sistemul planetar al lui Tinicum are probabil un diametru de aproximativ opt miliarde de kilometri, îmi spuse Shara. Dar gravitaţia soarelui se extinde pe o distanţă mult mai mare. Dacă *Exploratorul* pluteşte pe orbita unei planete, ar trebui să-l găsiţi uşor.

– Dar dacă e pe orbita solară…

– O să trebuiască să vă pregătiţi multe bagaje…

Mda. Asta era următorul punct pe listă. *Belle-Marie,* dotată numai cu echipament de navigare de bază pentru a conduce cercetarea, va avea nevoie de foarte mult timp. Poate ani de zile.

– Nu ne pot ajuta cei de la Survey?

– Vă pot da piese, un telescop, care să vă înlesnească operaţiunile.

– Shara, eşti o fiinţă extraordinară.

– Aşa este. Dar eu ce primesc în schimb?

– O să-ţi fac cinste cu prânzul.

– Deja îmi faci cinste.

– A, da.

Am căzut pe gânduri.

– Vrei să vii şi tu cu noi? Să fii de faţă când găsim nava?

Se uită la mine de parcă i-aş fi oferit o porţie de tocană de caracatiţă.

– Mai bine nu. Ştiu că e o descoperire epocală, dar eu nu sunt o exaltată. Nu am entuziasmul necesar să petrec atâta vreme pe o navă. Probabil c-o să fiţi plecaţi o lună sau două.

Chelnerul ne aduse mâncarea. Sendvişuri şi de băut. Un tip de la o masă vecină, tot lângă geam, încerca să-i atragă atenţia Sharei. Se prefăcu că nu-l vede.

– Când o găsiţi, împărţiţi public gloria cu Survey…

– S-a făcut.

– Şi ne veţi permite accesul la navă. Adică tu şi şeful tău n-o goliţi înainte să ajungem şi noi acolo.

– Păi, o să luăm *câte ceva*. Nu mult.

– Nu vă întindeţi. Se poate?

– Bineînţeles.

– Vorbesc serios, Chase, mă avertiză, privindu-mă fix în ochi.

– Ştiu. N-o să fie nici o problemă, am asigurat-o.

– În ordine.

Sorbi din băutură, dar mintea îi fugea în altă parte.

– Adevărul e, continuă după o scurtă ezitare, că obiectivul principal al organizaţiei, nedeclarat public, e să descoperim o altă civilizaţie. Neoficial, desigur. Oficial, facem inventarul cosmosului. Introducem fiecare sistem în catalog, cu detalii fizice despre sori şi planete, caracteristicile şi dispunerea planetelor în sistem, trăsături neobişnuite şi aşa mai departe. Dar echipajul navelor ştie că majoritatea informaţiilor este catalogată, apoi uitată. Cui crezi îi pasă de temperatura de la suprafaţa unui nou gigant gazos?

– Vrei să spui că…

– Verificarea giganţilor gazoşi se face pe distanţe lungi şi în mare viteză. La fel şi în cazul planetelor prea apropiate sau prea îndepărtate. Navele sunt obligate să inspecteze sistemul în întregime, dar în general nu se intră în detalii. Ştii şi tu, doar ai lucrat pentru noi.

Dacă *Exploratorul* se află pe orbita unei planete, atunci planeta respectivă se află, mai mult ca sigur, în biozonă. De acolo trebuie să porniţi.

– Nici măcar nu ştim dacă e în sistem.
– Tocmai de asta e o provocare.
Muşcă din sandviş pentru prima oară.
– E bun, remarcă. Îmi place locul ăsta.
– Vorbeşte-mi despre telescop.
– Da, va trebui să vedem cum să ajungă la voi.
Îl observă pe bărbatul care flirta cu ea şi făcu o mutră plictisită.
– Când plecaţi?

M-am întors la birou şi i-am relatat lui Alex conversaţia cu Shara. Şeful lovi aerul cu pumnul.
– Cred că suntem pe drumul cel bun.
I-am povestit şi conversaţia cu Windy.
– Ollie Bolton... Oare de ce nu mă mir? comentă, şi se strâmbă.
– Nu cred că avem ce face. Eventual să-l agresăm fizic.
– Şi eu cred la fel.
– Nu eşti deloc nervos.
– Aşa-i în afaceri. S-a găsit cineva mai deştept ca noi.
– *Nu-i* aşa în afaceri. A fost vorba de mită.
– Hai să nu ne batem capul deocamdată, Chase. Avem lucruri mai importante de pus la punct.

Belle-Marie nu avea suport pentru telescop, deci am pierdut câteva zile până s-a construit unul şi s-a instalat pe fuzelaj.
Între timp, Alex încercă să afle amănunte despre Josh Corbin, bărbatul care o vizitase pe Delia şi-i pusese întrebări despre *Explorator.* Din păcate, nu găsi nimic în plus: era consultant ocazional al firmei Bolton.
Sosi un colet pentru mine la birou, însoţit de o felicitare: „Chase, nu te-am uitat niciodată. Am fost cel mai mare dobitoc când te-am părăsit. Te sun desearā. Jerry."
Am avut un iubit pe nume Jerry Unterkefler cu nişte ani în urmă, dar nu mi s-a părut genul pătimaş.
Anul trecut, cât s-a derulat afacerea *Polaris*, au fost câteva atentate la adresa noastră, şi am trecut la un sistem de siguranţă de clasa A. Eram gata să deschid pachetul, când sistemul se dovedi pe măsura preţului. Jacob îmi spuse să las coletul jos cât mai uşor, să-l avertizez pe Alex şi să ieşim amândoi din casă.

După o oră eram afară, pe gazon, când poliţia scoase cutia.
– Nanotehnologie de lichidare, ne informă Fenn. În câteva minute ar fi transformat casa într-un parc împodobit cu trei bănci de piatră.
Se uită la mine.
– *Tu* ai fi fost una.
O remarcă tulburătoare.
– Cine-are vrea să vă vadă pe năsălie? ne întrebă.

Habar n-aveam cine era capabil să meargă atât de departe încât să ne *omoare.* Am petrecut o oră cu Fenn, răspunzând la întrebări ca să stabilim suspecţii. I-am povestit despre *Explorator* şi despre Josh Corbin. Şi despre Ollie Bolton.

– Crezi c-a fost mâna lui Bolton?

Alex spuse că nu ştie. Nici eu nu mă dau în vânt după Ollie, dar nu-mi venea să cred c-ar fi în stare să ucidă.

– De unde faci rost de aşa ceva? De nanotehnologie? am întrebat.

– O să cercetăm. E destinată uzului industrial. Nu-i greu de găsit. Din păcate.

În aceeaşi, seară, poliţia îl localiză pe Jerry Unterkefler şi-l duse la secţie pentru interogatoriu. Mi-a făcut plăcere să-l revăd. Dar nu fusese implicat în incident.

Fenn ne contactă să ne avertizeze, fiţi atenţi, nu riscaţi, anunţaţi-mă imediat dacă vă simţiţi ameninţaţi în vreun fel.

Ca să fiu sinceră, deja ne simţeam ameninţaţi şi ne bucuram că urma să zburăm din nou cu *Belle-Marie.*

Doi tipi de la Serviciul Tehnic au instalat telescopul, căruia îi ziceau Martin, după Chris Martin, considerat primul om care a folosit acest tip de telescop. De mult, în vremuri apuse. L-au conectat la computerul navei, au făcut nişte teste şi ne-au spus că eram gata de plecare.

De data asta, venea şi Alex, bineînţeles. Ne-am programat o plecare matinală, dar nu am găsit camere la nici un hotel din Skydeck în seara de dinainte, aşa că am fost obligaţi să dormim la bordul navei. Am luat cina la Karl, un restaurant dellacondan liniştit. Locul preferat al lui Alex pe Skydeck. De câte ori ajungem acolo, îşi face timp să mâncăm la el. După cină, el s-a întors la navă, iar eu am plecat în căutarea unui chef. L-am găsit şi nu m-am întors pe *Belle-Marie* decât cu două ore înainte de lansare. Nu mă deranja, căci odată plecaţi de pe staţie, aveam la dispoziţie nouă ore pentru încărcare, deci puteam să dorm cât voiam. Alex era treaz când am ajuns, şi-mi aruncă priviri dezaprobatoare. Dar nu scoase nici o vorbă.

I-am dat lui Belle informaţiile destinaţiei noastre înainte de a pleca la restaurant. La un singur salt, nava putea parcurge maximum o mie de ani-lumină. Tinicum 2116, ţinta noastră, era la o mie şase sute de ani-lumină. Aşa că va trebui să ne oprim şi să reîncărcăm. Voiajul avea să dureze aproape nouăsprezece ore, de la decolarea de pe Skydeck până în vecinătatea sistemului ţintă. *Şoimului* i-ar fi trebuit şase săptămâni.

Am făcut un duş, m-am schimbat şi m-am aşezat la locul meu, când operatorii anunţară cincisprezece minute până la plecare. Clemele magnetice au prins nava şi ne-au aşezat la rând.

În faţa noastră era o navă cu treizeci de pasageri. Oameni care plecau în concediu, probabil. M-am uitat cum decolează. Apoi veni rândul nostru.

Alex stătea pe scaunul din dreapta. Fusese neobişnuit de tăcut şi, în ultimele secunde înainte de decolare, se uită la mine.

– Sigur te-ai trezit? mă întrebă.

În drum spre punctul de salt, am rulat o simulare de acţiune şi am

jucat şah. Eu nu sunt spirit prea competitiv. Un lucru bun, pentru că el ia jocul în serios. Am urmărit varianta teatrală a comediei muzicale *Din nou împreună.*

La sfârşitul după-amiezii, după ora navei, unitatea cuantică era încărcată la maximum, aşa că am făcut primul salt. E mai uşor pentru sistem să nu străbaţi distanţa maximă. Ţinta noastră fiind la o mie şase sute de ani-lumină, am împărţit distanţa în jumătate.

Evident, ne-am trezit la mijloc de nicăieri, printre stele. Am iniţiat reîncărcarea şi i-am spus lui Alex că vom fi gata de plecare în jurului orei două noaptea. Nu era cea mai fericită sincronizare.

Dacă după al doilea salt am fi ajuns imediat lângă *Explorator*, probabil am fi fost oricând gata de drum. Dar avea să fie o călătorie lungă. Ne-am hotărât să amânăm saltul următor, să dormim bine peste noapte şi să ţâşnim spre Tinicum dimineaţa.

După cină, Alex se aşeză comod să urmărească un grup de specialişti dezbătând politică. (Luasem cu noi câteva cipuri, pe lângă cele din biblioteca navei.) Eu m-am distrat o vreme cu Realitatea Virtuală, într-o călătorie interplanetară în care stai pe scaun şi navi-ghezi printre inelele unui gigant gazos, iar o voce îţi povesteşte cum s-au format şi de ce arată aşa. Am coborât pe o novă şi m-am simţit mai puţin agitată decât la coborârea în atmosfera lui Neptun. Întrucât naratorul o considera o lume extraordinară, mi-am dat seama că nu fusese acolo niciodată. Nici eu, dar mai văzusem locuri asemănătoare. Credeţi-mă pe cuvânt, apropierea de ele nu-ţi trezeşte sentimente înălţătoare.

Am citit o oră şi am adormit pe la miezul nopţii, după ce i-am spus lui Belle să nu mă trezească.

– Când s-a terminat reîncărcarea, o să-mi dau seama singură.

– Bine, Chase.

Apăru lângă mine sub forma unei tinere de douăzeci de ani, sfioasă, atrăgătoare, fâlfâind dintr-o pereche de aripi.

– Pleci undeva?

Surâse.

– Întotdeauna mi-am închipuit că oamenii arată mai interesanţi dacă au echipament de zbor.

N-am ştiut ce să-i răspund.

– Să mă trezeşti doar dacă se iveşte vreo problemă.

Dar nu mi-a folosit la nimic. Când reîncărcarea este completă, se modifică puţin zgomotul motoarelor, iar eu nu pot să dorm cu el în urechi.

Am făcut al doilea salt cum am plănuit, imediat ce ne-am trezit amândoi. Luminile pâlpâiră, apoi se înverziră. Aveam stomacul cam zguduit. Mi se întâmplă câteodată, în faza de tranziţie. De data asta am ajuns lângă un soare, identificat de Belle drept Tinicum 2116.

Sistemul pe care ar fi trebuit să-l viziteze *Şoimul,* dar pe care-l ocolise, dacă te luai după raport.

– Ne aflăm la 3,1 unităţi astronomice de astrul central, ne informă Belle. La jumătatea distanţei de biozonă.

– Bine. Hai să pornim scanarea la mare distanţă. Trebuie să vedem cum arată sistemul planetar.

– Reglez cursul. Pornim spre el.

– Şi hai să-l punem pe Martin la treabă. Vezi dacă întâlneşti ceva ce seamănă cu o epavă.

Tehnologia lui Martin era foarte simplă. Telescopul de trei metri cerceta pătrate de cer cu latura de zece grade, un pătrat pe minut, de la ultraviolet la infraroşii medii, şi înregistra rezultatele. Acoperea cerul în şase ore, apoi o lua de la început.

Cu ajutorul lui, am alcătuit un catalog cu toate obiectele în mişcare - planete, luni, asteroizi, tot ce vrei. Cel pe care îl căutam avea, probabil, o carcasă reflectantă, adică un albedo ridicat. Dacă era acolo, speram să-l depistăm în câteva zile.

L-am invitat pe Alex să apese pe buton şi să activeze sistemul, dar mă refuză.

– Tu ai făcut toată munca grea până acum, Chase. Tu trebuie să-l apeşi.

Aşa că l-am apăsat. Becurile pâlpâiră şi Belle apăru în costum kaki, cu pălărie în stil safari.

– Încep căutarea, ne anunţă.

L-am conectat pe Martin la ecranul de navigaţie ca să-l urmărim. Alex se uită o vreme, apoi se plictisi şi plecă în sala principală.

În următoarele ore, scanarea la mare distanţă scoase la iveală un gigant gazos la zece unităţi astronomice de soare şi încă unul la paisprezece. Atât pentru prima zi. Alex se arătă vizibil dezamăgit, dar i-am reamintit că un sistem solar e un spaţiu foarte vast şi nu te poţi aştepta să găseşti imediat ceea ce cauţi.

Am petrecut prima zi pe punte, urmărind cum creştea soarele pe măsură ce ne apropiam de el. Alex mergea ba în cabina lui, ba în sala principală, răsfoind cataloage de antichităţi disponibile pe piaţă. După cină, veni la mine în faţă, de parcă aşa ar fi stimulat-o pe Belle să se mişte mai repede.

– Belle, nu se vede nimic încă?

– E prea repede, Alex.

– Dar cât ne trebuie să detectăm o *planetă?*

– Încă o zi-două.

Se uită la mine.

– Presupun că nici Martin n-a găsit nimic.

– Nu. Dar pe tine-o să te anunţ primul când o să descopere ceva.

– Nu-mi vine să cred că navele Survey au nevoie de aşa mult timp să vadă din ce-i făcut un sistem planetar.

– Noi nu avem echipament de cercetare planetară. Instrumentele noastre sunt concepute să localizeze ţinte mici, care reflectă multă lumină. Epave sau staţii de andocare, aşa ceva. Scanarea la mare distanţă e eficientă, dar ne-am fi descurcat mai bine cu tehnici specializate.

– Şi de ce n-ai făcut rost de *tehnici specializate* pentru partea asta a operaţiunii? Îl avem pe Martin ca să găsim *Exploratorul*. De ce n-ai adus un obiect cu care să găsim *lumi?*

– Nu ştiu, am recunoscut, încercând să-mi păstrez tonul calm. M-

am gândit la epavă, nu mi-a trecut prin minte cartografierea unui sistem solar.

– Păi, lasă, nu-i nimic. Vom găsi noi ce-o fi acolo, pe-afară.

Era dezumflat, dar nu numai pentru că trebuia să aştepte.

– Te simţi bine? l-am întrebat.

– Da.

Nu se uită la mine.

– Te supără ceva.

– Nu. Nu chiar.

În mintea lui, plecam, ajungeam şi în câteva minute localizam o planetă din clasa K, o lume cu apă lichidă şi gravitaţie la nivel favorabil oamenilor. Nu s-a întâmplat aşa, iar acum bănuia că nu vom găsi nimic.

De fapt, nu căutam o epavă. Alex căuta Margolia.

– Nu te aştepta să întâlnim lumi cât ai zice peşte. Fii mai răbdător.

Oftă.

– Dacă ar fi existat o planetă din clasa K în biozonă, am fi văzut-o deja, nu?

Nu-l puteam minţi.

– Probabil. Acum relaxează-te.

Scutură din umeri.

– Eu sunt întotdeauna relaxat. Nu s-a născut individul mai relaxat decât mine.

În a patra zi de când ne aflam în interiorul sistemului, *Belle* raportă o descoperire.

– E terestră, ne informă. N-am văzut-o mai devreme pentru că era de partea cealaltă a soarelui.

– Unde e? întrebă Alex.

– În biozonă.

Bingo. Sări de pe scaun şi mă strânse de braţ.

– Să sperăm!

Se uită prin hublou.

– Se vede?

Belle indică o stea cu lumină slabă.

– Hai să ne uităm.

Belle schimbă cursul. Ne mai trebuiau zece ore pentru reîncărcare, după care puteam face un salt mai aproape.

– Are atmosferă. Diametru ecuatorial de treisprezece mii de kilometri. Distanţă de la soare de o sută patruzeci şi două de milioane.

– Splendid! strigă Alex. O altă Rimway.

– Nu se vede nici un satelit.

– Dar transmisie radio? Interceptăm ceva?

– Negativ. Dar e foarte departe.

Nimic nu-i mai strica dispoziţia.

– Am cere prea mult dacă ne-am aştepta să mai fie în viaţă după atâta vreme.

L-am aprobat.

– Nu te aştepta la miracole, l-am avertizat. Aveam un

presentiment.
– Detectez prezenţa oceanelor.
– Excelent!
Alex se aplecă în faţă ca un ogar la vânătoare.
– Am o întrebare.
– Dă-i drumul.
– Dacă planeta aceea e într-adevăr Margolia, de ce n-au spus nimic soţii Wescott? Au fost aici… când? În 1386? Sau 1387? Propunerile de misiune nu aveau să fie distruse decât în 1390, cel mai târziu. Dar ei nici în 1395 n-au spus nimic.
– Ar fi trezit suspiciuni, spuse Alex.
– Şi ce dacă? Până la urmă, tot ar fi trebuit să-şi facă publică descoperirea.
Scutură din cap.
– Poate că pur şi simplu voiau să mai aştepte puţin.
– Alex, nu-ţi face prea multe speranţe.
Nu-i stătea în fire să se lase dus de val. Dar şansele erau atât de mari, că nu se mai putea controla. Şi nu mă refer la bani. În spatele atitudinii lui dure, de om care câştigă mai mult decât pierde, se ascundea un romantic. Iar acum se afla în faţa ultimei posibilităţi romantice.

Încă nu ne trecuse entuziasmul când, peste câteva ore, *Belle* ne spuse pe un ton calm:
– Am veşti proaste.
Pe punte coborî liniştea pe aripi frânte.
– Ce este, Belle? am întrebat.
– Planeta nu e potrivită pentru colonizare. Nici pentru a susţine viaţa.
Alex scoase un geamăt.
– Am crezut c-ai pomenit de biozonă, Belle.
– Se depărtează de soare.
– Cum vine asta?
– E pe o orbită foarte eliptică. Nu am încă cifrele exacte, dar estimez că ajunge la patru sute de milioane de kilometri.
– Asta înseamnă iarnă grea, am remarcat.
– Şi se apropie la patruzeci de milioane. E posibilă o eroare de zece la sută, dar, la distanţele respective, nu mai contează.
– Probabil că nu, rosti Alex.
– Când ajunge la periheliu, regiunile ecuatoriale ale planetei au parte de lumină solară de paisprezece ori mai multă pe centimetru pătrat decât Rimway.
– Ce se întâmplă cu oceanele când iese din orbită?
– Nu am suficiente date încă.

Planeta era învăluită în cumulus alb. Apele acopereau peste jumătate din suprafaţă. Iar întinderile de pământ erau verzi.
– Înclinaţie axială la zece grade, continuă Belle, apoi ne confirmă absenţa oricărei luni.
– La patruzeci de milioane de kilometri, probabil că fierbe, spuse Alex.
– Pe măsură ce se apropie de periheliu, accelerează. Se va mişca

foarte repede în faza în care primeşte radiaţie maximă.

– Un liliac scăpat din iad.

– Exact. Fără îndoială. Când e cel mai departe, se deplasează mult mai încet. Pe planeta asta e mai tot timpul iarnă grea.

– Dar n-ar trebui să se evapore şi să dispară oceanele? întrebă Alex. Cu o asemenea orbită?

– Nu am date relevante. Dar pot să-ţi spun că prezenţa lor denotă un anumit tip de protecţie împotriva căldurii pe timp de vară.

– De ce?

– Când planeta se apropie de soare, evaporarea este maximă. Nivelul mării scade cu treizeci de metri. Vaporii umplu cerul cu ceea ce vezi chiar acum: nori de furtună opaci, care blochează radiaţia.

Senzorii penetrară atmosfera densă şi am reuşit să facem fotografii. Văi străbătute de râuri. Chei largi. Şi munţi cu căciuli de zăpadă.

– Probabil că apa din oceane scade, am spus. Peste câteva milioane de ani o să dispară complet.

– Se pare că există forme de viaţă mari în apă, ne anunţă Belle.

– Nu îngheaţă? vru să afle Alex. Cât e de lung anul pe planeta asta?

– Aproximativ douăzeci şi una de luni şi jumătate, de lungime standard. Timp de nouă luni, temperaturile sunt tolerabile. În cele mai reci şase luni, oceanele îngheaţă. Nu am cum să determin până la ce adâncime. Probabil nu mai mult de o sută de metri. Aşa se evită pierderea excesivă de căldură.

– Şi aşa reuşesc să supravieţuiască animalele din apă.

– Da.

– Ne poţi spune ce fel de creaturi sunt?

– Nu. Sesizez mişcare, dar nu am încă detalii.

Nu se vedea nici urmă de aşezări umane. Nici un semn că ar fi pus cineva piciorul pe planetă. Pământul era acoperit cu vegetaţie. Junglă, aşa părea. N-am văzut animale terestre mari. De fapt, n-am văzut nici un animal.

Ne-am apropiat mai mult de orbită. Alex se uită la lumea de dedesubt. De la înălţimea noastră, părea caldă şi plăcută, un loc idilic, ideal pentru colonizare.

Am zărit câteva petice răsfirate de deşert. În rest, unde te uitai, numai junglă.

– Nu pricep, am spus. Planeta asta se deplasează regulat la o aruncătură de băţ de soare. Cum supravieţuieşte? De ce nu e un deşert? De ce nu e plină de roci arse?

– Vecinătatea periodică a soarelui asigură un climat fierbinte şi umed. Perfect pentru junglă. După cum am spus, norii formează un scut protector împotriva căldurii.

Lui Alex îi stătea mintea la cu totul altceva:

– Belle, vezi urme de clădiri pe undeva? Case? Drumuri? Poate un port? Ceva asemănător?

– Negativ. Dar durează până scanez toată planeta.

– Da, sigur.

– În acest moment, temperatura la latitudinea mijlocie variază între douăzeci şi trei şi cincizeci de grade Celsius.

– Cam cald, spuse Alex.

– Atmosfera e formată din azot, oxigen şi argon. E respirabilă. Poate puţin prea bogată în oxigen. Presiunea aerului la nivelul solului este în jur de o mie de milibari.

– La fel e şi acasă.

– Nu văd de ce n-ar fi.

Alex se uită la junglă.

– Ce zici, Chase?

– Nu prea văd pe cineva stabilindu-se aici.

Belle clipi. De data asta, sub forma unei figuri bătrâne şi materne de bibliotecară cu trăsături distincte şi zâmbet liniştitor.

– Detectez activitate vulcanică în emisfera sudică.

Simţeam nevoia să mă adresez cuiva, aşa că l-am activat pe Harry Williams. Apăru pe scaunul din dreapta, zâmbi uşor şi mă salută. Era un bărbat solid, cel puţin avatarul lui aşa era. Se uită în jur, pe punte, studiind-o ca şi cum ar fi fost a lui.

– Aveţi o navă grozavă, îmi spuse. Aş vrea să fi avut şi noi câteva la fel.

Jachetă cu guler ridicat, albă, în contrast perfect cu pielea lui închisă. Era îmbrăcat lejer, de parcă se pregătea să meargă la plimbare în parc. Bărbatul avea o aură atât de intensă, că i se citea în ochi şi în felul în care-şi scotea maxilarul în faţă.

– Unde ne aflăm?

– Pe Tinicum 2116.

– Unde?

Nu recunoştea destinaţia. Sistemul de catalogare se schimbase de mai multe ori. I-am arătat hubloul.

– Ne-am gândit că găsim Margolia acolo.

– Nu ştiu.

I-am arătat fotografii luate din apropiere. Junglă şi iar junglă.

– Nu. Nu se poate. În Margolia era mereu vară. Mult verde şi multă umezeală, cer înalt, păduri dese şi ape nemărginite.

– Aş fi vrut să ştii unde era.

– Şi eu.

– Dacă ai vedea-o, ai recunoaşte-o?

– Nu. Nu am date despre ea.

I-am citit durerea din priviri.

– De ce credeţi că se află în *acest* sistem?

Am încercat să-i explic, dar îşi pierdu răbdarea. Mă sfătui s-o las baltă.

– Nu contează. Nu e aici.

O vreme nu mai spuse nimic, apoi continuă:

– Margolia. Aşa îi spuneţi voi lumii noastre?

– Da.

– Noi poate n-am fi fost atât de inspiraţi. A fost un om extraordinar. L-ai citit?

– Nu.

– Filozof şi prim-ministru al Marii Britanii în secolul al douăzeci şi

cincilea.

– Ce te atrăgea atât de tare la el?

– Judeca totul în funcţie de raţiune. Fără abstracţiuni complicate. Fără texte sacre. Nu accepta nimic fără dovezi. Aşa cum se spunea într-o epocă timpurie: „Arată-mi dovada".

– Sună rezonabil.

– Iată ce spunea: „Să nu vă pierdeţi nici o clipă simţul realităţii. În comparaţie cu universul, viaţa omului e scurtă şi fără prea multă însemnătate. Într-o zi suntem copii, în următoarea ne ducem. Aşadar, în scurtele momente ce ni s-au dat, trăiţi decent, dovediţi compasiune şi, când vine clipa, acceptaţi-o fără ipocrizie. Nu uitaţi că puţinele momente de viaţă sunt un dar suprem. Trăiţi-le cu înţelepciune, nu le irosiţi şi nu uitaţi că viaţa nu este un drept.

Înainte de toate, trăiţi liberi. Liberi de constrângerile sociale şi politice. Dacă există suflet, atunci fiţi convinşi că din astfel de lucruri este alcătuit."

– Margolis ar fi venit cu voi?

– Am vorbit cu avatarul lui. A fost una dintre primele întrebări pe care i le-am pus.

– Şi ce ţi-a răspuns?

– Că n-ar fi venit. Mai mult ca sigur nu.

– A spus de ce?

Liniile din colţul gurii i se adânciră într-un zâmbet.

– Planul nostru i se părea prea exagerat.

– Şi nu era?

Clipele se prelungiră într-o linişte în care se auzea numai zumzetul aparatelor. În cele din urmă, l-am întrebat dacă plecase de pe Pământ singur.

– Sau aveai familie?

– Am plecat cu soţia mea, Samantha, şi băieţii noştri, Harry Jr. şi Thomas. Tommy.

– De câtă vreme eraţi căsătoriţi?

– De opt ani, când am plecat.

I se aprinse privirea.

– Nici măcar nu ştiu cum arătau.

– Nu aveai fotografii?

– Nu. Cel care m-a reconstruit fie nu avea nici o reprezentare, fie n-a considerat că e important.

– Îmi pare rău.

Alex îmi tot spune că avatarurile simt tot atât de mult cât scaunul pe care stau. Sunt nişte iluzii. Nişte iluzii programate.

1 7

„Ştim că timpul pare elastic. Că trece mai repede pe acoperiş decât în subsol, în repaus, decât într-un vehicul în mişcare. Ştim că

există obiecte care au ocupat un anumit loc în cosmos, sute de milioane de ani, deşi nu au decât şaizeci de milioane. Ne-am obişnuit să vedem cum lumea fizică plăteşte tribut timpului. Clădirile se dărâmă. Oamenii dispar. Piramidele se micşorează. Dar, în vidul care ne înconjoară, timpul pare suspendat. Urmele nu se şterg, nici cele lăsate cu mii de ani în urmă pe suprafaţa lunii."

Orianda Koval, *Timp şi maree,* 1407

Ne venea să renunţăm şi să plecăm acasă. Dacă Margolia nu era în sistem, atunci nici *Exploratorul* nu putea fi acolo. În socotelile noastre se strecurase o eroare.

Dar depusesem prea mult efort şi nici nu aveam unde să căutăm în altă parte. Aşa că am rămas şi am lăsat telescopul să se mişte liber. Peste două zile, Belle raportă un obiect suspect.

– Sursă de albedo ridicat, ne informă. Puternic reflectorizantă.

– Unde? am întrebat.

– La opt unităţi astronomice de poziţia noastră actuală.

– Ne poţi da mai multe detalii? o rugă Alex.

– Se află pe orbita solară.

– Atât? Nu ne dai şi nişte imagini?

Pe ecran apăru un punct luminos. O stea fără intensitate.

– Măreşte-o, te rog!

– E deja mărită.

Alex nu se arătă prea entuziasmat. Dar ce mai conta?

– Hai să ne uităm mai bine la ea.

Belle schimbă cursul şi începu să încarce motoarele. După două-trei ore, ne dădu câteva informaţii:

– Analiza preliminară indică o orbită eliptică lungă. În prezent se îndepărtează de soare şi va atinge afeliul la 7,2 unităţi astronomice.

– Pare o cometă, remarcă Alex.

– Albedoul nu e al unei comete. Ne fixam centurile în vederea saltului. Se pare că îi trebuie opt ani să facă un tur de orbită complet.

Alex îşi termină cafeaua din care tot sorbea şi puse ceaşca în suport.

– E de metal. Probabilitate nouăzeci şi opt la sută.

Am făcut un salt echivalent cu două zile. După patru ore, telescoapele ne-au oferit prima imagine adevărată a obiectului. Era, fără îndoială, o epavă. Odată ce-am stabilit asta, Alex începu să radieze. Ştiuse el de la bun început.

Epava se răsucea lent. Tuburile de evacuare erau îndreptate în direcţia unui gigant gazos, la numai câteva milioane de kilometri distanţă.

După şase ore, am reuşit să vedem detaliile, silueta aerodinamică, elicele de manevră, senzorii. Pe mijlocul ei se vedea vulturul plutind, aşa cum îl văzusem şi pe ceaşcă.

Exploratorul!

– Ce zici de asta? mă întrebă Alex. Ce naiba caută acolo?

După nouă ore, am reuşit să-i vedem şi numele scris pe fuzelaj, cu literele englezeşti cu care eram deja obişnuiţi.

Pe măsură ce ne apropiam de epavă, ne-am dat seama de

dimensiunile ei gigantice. Era de mărimea unui *orăşel.* Opt tuburi propulsoare imense la pupa, *Belle-Marie* ar fi încăput în oricare fără probleme, şase niveluri de hublouri, un tur în jurul carcasei îţi lua douăzeci de minute, plus o armată de capsule şi antene. Şi...

– Aoleu...

Alex se întoarse spre mine.

– Ce s-a întâmplat, Chase?

Două dintre cele opt tuburi propulsoare erau *îndoite*. Erau răsucite în unghiuri ciudate, la câteva grade unele faţă de altele şi faţă de o linie trasată pe mijlocul navei.

Cu ani înainte, am văzut nişte fotografii cu nava *Crossmeer* după ce i-au explodat motoarele. Au murit toţi, pentru că explozia găurise nava şi aerul ieşise înainte să se închidă trapele. Tuburile de evacuare semănau cu propulsoarele din faţa noastră.

– A suferit un accident, am tras eu concluzia.

Alex întoarse privirea la monitoare.

– Da. Aşa se pare.

Răsuflă şi-mi puse o întrebare ciudată.

– Crezi că a supravieţuit cineva?

Vorbea de parcă s-ar fi întâmplat ieri şi mai existau şanse de a salva pe cineva. Când te afli departe de lume, în cosmos, ai senzaţia de atemporalitate. Lucrurile nu se schimbă prea mult când te adăposteşti de vânt şi ploaie.

– E o navă uriaşă. Nu ştiu. Depinde unde a fost străpunsă.

– Urât fel de-a muri. Pierdut în cosmos.

Eu nu cred că *se poate* muri şi într-un mod frumos, dar l-am lăsat în pace.

Greu de înţeles cum de ajunsese *Exploratorul* acolo. Nu exista nici o planetă locuibilă în sistem. Ce căuta?

– A trecut multă vreme, spuse Alex. Poate că pur şi simplu a plutit până acolo.

– De unde?

– De pe Margolia, unde s-o afla.

– Cea mai apropiată stea e la trei ani-lumină. Ar fi trebuit să plutească o distanţă mult prea mare.

– Chase, e vorba de nouă mii de ani.

– Tot e prea mare. Cu energie proprie, fără salturi, i-ar fi trebuit douăzeci şi cinci de mii de ani s-o parcurgă. Cel puţin.

Scutură din cap.

– Păi, poate erau în hiperspaţiu. Motoarele au explodat, iar pilotul a încercat să redreseze nava.

Mă privea cum o făcea întotdeauna în momentul confruntării cu o provocare. *Aşa* trebuie să se fi petrecut lucrurile.

– Cred că e o variantă rezonabilă. Dar mi se pare improbabilă.

Nu mai aveam ce face până nu ajungeam la epavă, aşa că Alex se retrase în cabina lui. Anunţă-mă dacă mai vezi ceva.

– Bine.

– Trebuie să lucrez.

– La ce?

– Medalioanele Blackmoor. Furate într-un conflict civil de pe Morinda, acum trei sute de ani. Nu le-a mai văzut nimeni de atunci. Valorează milioane.

– Ştii unde sunţ?

– Încerc să aflu.

Ne-am apropiat de epavă. Până şi Belle se arătă impresionată de dimensiunile ei. Literele din cuvântul *Exploratorul* cred că aveau douăzeci de metri. Era de trei ori cât *Madrid*, nava operaţională cea mai mare din prezent.

Explozia smulsese bucăţi uriaşe din pupa. Câteva suporturi ale tuburilor de evacuare fuseseră distruse. Un ghem de cabluri plutea în beznă.

Belle ne duse la şaizeci de metri de zona avariată, imită ruliul şi tangajul epavei, astfel încât să rămână nemişcată faţă de noi şi avansă pe lângă fuzelaj. M-am uitat înăuntru prin găurile făcute de explozie.

– De ce explodează motoarele? mă întrebă Alex.

– Din mai multe cauze. Nava asta e cam primitivă şi probabil nu aveau atâtea modalităţi de protecţie ca noi. Foarte posibil să fi fost combustibilul de vină. Ori un dezechilibru provocat de saltul efectuat înainte ca motoarele să fi fost pregătite.

– A fost de vină tehnologia interstelară ?

– Nu ştiu. N-am cum să-ţi spun de aici. Şi nu cunosc destule în domeniu ca să fiu sigură nici dacă mă uit în interiorul navei. Dar, dacă ar fi să pariez, pe motivul ăsta aş paria.

Nava era plină de găuri şi spărturi. Belle trimise o rază de lumină asupra ei. Din când în când, ne uitam înăuntru prin găuri, dar nu vedeam mai nimic. Am cercetat spărturile din cală. Am glisat pe lângă şirurile de hublouri. Pe lângă aripile înguste şi pe lângă o pânză a cărei singură menire era să sprijine propulsoarele de orientare.

Literele englezeşti, negre şi fără înflorituri, alunecau pe lângă noi. Am mai văzut o serie de sintagme şi o aglomeraţie de culori. Un simbol pe un steag. N-am recunoscut steagul. Nu mi se părea că ar semăna cu stilul margolienilor, dar probabil caracteriza nava.

Pe urmă, am trecut pe lângă ecluzele principale. Erau şase, toate sigilate. La sfârşit, am ajuns la prova.

Alex îmi arătă o trapă deschisă în apropiere de tribord. Poate că pe acolo au intrat soţii Wescott în epavă,

– Bord la bord, i-am cerut Bellei.

Propulsoarele de orientare luciră scurt. Am avansat până când puteam să întind mâna şi să ating nava.

M-am uitat la corpul masiv şi negru, şi m-am pomenit gândindu-mă la Delia Wescott. Am înţeles de ce era înfricoşată.

Ne-am pus costumele şi am ieşit. Lui Alex îi place să preia conducerea în asemenea situaţii. În consecinţă m-a instruit să stau lângă el tot timpul. Se simte bine când procedează aşa. Nu ştiu cât s-ar dovedi de util într-un caz de urgenţă, dar e plăcut să ai un mascul protector în preajmă.

Trapa nu fusese deschisă, ci tăiată. Se pare că nu funcţionase sistemul de deschidere manuală. Dar m-aş fi mirat să fi funcţionat ceva după atâta vreme.

Uşa interioară de la ecluză era scoasă. Am văzut o încăpere îngustă. De punte era legată o banchetă. La pereţii despărţitori se aliniau mai multe dulapuri. Nu era gravitaţie, bineînţeles. Purtam bocanci cu talpă de prindere.

Alex plimbă lampa de mână în jurul camerei, merse la dulapuri şi încercă să le deschidă. Erau deformate. Blocate.

Urma un hol. Avea trei uşi pe ambele părţi şi dădea într-un coridor transversal, cu mai multe uşi. Nu se deschidea nici una.

Am tăiat cu laserul uşa aleasă la întâmplare de Alex. Când am înlăturat-o din cadru, am sesizat mişcare înăuntru. Alex tresări. Am tresărit şi eu, cred.

Era molozul care aluneca, împrăştiat prin toată cameră. Numai după câteva minute ne-am data seama că era şi un cadavru acolo. Sau ce mai rămăsese din el. Nava se mişcă şi nişte bucăţi alunecară pe un dulap şi o luară spre plafon.

Nu mai aveam cum să ne dăm seama dacă era bărbat sau femeie, adult sau copil. Am rămas pe loc o vreme, încercând să-l ignorăm, plimbând lămpile în jurul nostru. Se mişcau şi alte lucruri: bucăţi de plastic, fragmente de mobilă, un pieptene, resturi mărunte din te miri ce.

– Stai pe-aproape, îmi spuse Alex.

Aş fi vrut să punem uşa la loc şi să resigilăm camera.

Coridorul transversal ducea la alte pasaje, cu mai multe uşi. Am deschis încă o cabină şi am dat peste acelaşi dezastru, de data asta fără ocupant.

– Camerele erau gândite pentru două persoane, remarcă Alex. Ce capacitate avea, nouă sute de oameni?

– Da.

– Cabinele nu erau deloc rele. Mi le închipuisem vârâte una într-alta.

– Alex, să mergem direct la pupa. Să vedem dacă putem afla ce s-a întâmplat.

Se dădu la o parte şi-mi făcu loc.

– Condu-mă! veni îndemnul lui.

Se purta neobişnuit de supus, el, care avea un tupeu extraordinar. Ştie că e priceput, dar încearcă să-şi mascheze cunoştinţele. Însă în prima oră la bordul *Exploratorului*, tupeul îl părăsi, iar el se lăsă copleşit.

Am pornit spre pupa. Ne strecuram printre resturi de cadavre. Imposibil de spus câte.

Am găsit toaletele, sălile comune, cele de realitate virtuală şi una de gimnastică. Peste tot, cuvinte englezeşti. I le-am arătat lui Belle, să mi le traducă: IEŞIRE, PUNTEA 5, APĂSAŢI ÎN CAZ DE PERICOL, FEMEI.

Probabil ecluzele se blocaseră la explozia motoarelor. Însă cineva, soţii Wescott, poate, le tăiaseră cu laserul.

– În afară de asta, nu cred să mai fie la prova alte pagube

provocate de accident. Cei de la bord ar fi supravieţuit până la epuizarea aerului.

Uşile de la pupa erau, în general, mai distanţate. Am deschis una şi am privit într-o posibilă cameră de accelerare. Douăzeci de canapele, câte patru pe cinci rânduri.

Toate pline.

Dumnezeule.

Mi-am adus aminte de Mattie Clendennon: „O navă moartă, rostise, şi ochii i se deschiseră mari, cu un efectiv complet."

Cele mai multe rămăşiţe umane aveau centura de siguranţă pusă, deşi părţi din ele se desprinseră şi pluteau prin cameră. Câteva victime, puţine la număr, alunecaseră complet de sub centură. Ne-am dat seama ce erau.

– Copii, rosti Alex.

Am găsit alte trei locuri asemănătoare în următoarele minute. Toate pline de copii. Apoi n-am mai deschis uşile.

În cele din urmă, am ajuns, uşuraţi, în sala motoarelor. Tavanul fusese smuls de explozie. Motoarele principale erau negre, dar întregi. Unitatea de tehnologie interstelară explodase. Dezastrul era atât de grav şi caracteristicile tehnice ale navei atât de neobişnuite, încât nu puteam să spun sigur ce se întâmplase.

– Cred c-au încercat să pătrundă sau să iasă din hiperspaţiu.

Alex mă aprobă cu o înclinare a capului.

– Nu prea mai are importanţă acum, am adăugat.

– Are importanţă, mă contrazise Alex. Dacă reuşim să aflăm ce s-a întâmplat, poate aflăm şi unde e Margolia.

Nu l-am contrazis. Pe mine nu mă prea interesa unde era Margolia, cel puţin nu în momentul respectiv. Ştiu, copiii muriseră cu mii de ani înainte şi era o prostie să mă afecteze moartea lor acum, dar nu-mi ieşea din cap imaginea navei în ultimele ei clipe.

– Nu te mai gândi, îmi spuse Alex. S-a întâmplat foarte repede.

Ne-am uitat prin spărturile din fuzelaj la stele şi la gigantul gazos din vecinătate, la soarele care, privit de la distanţă, părea palid şi rece. Nu era decât o stea pâlpâind pe cer. M-am aplecat în afară. Am privit spre pupa şi am văzut-o pe *Belle-Marie.*

– Ştii de ce s-a întâmplat? mă întrebă Alex.

– Nu prea. Pasagerii aveau centurile de siguranţă fixate. Asta confirmă faptul că se făcea o manevră. Doar atât pot spune cu precizie.

Am coborât pe punţile inferioare şi am străbătut coridoarele. Am ajuns într-o sală de fitness. Puteai face jogging, pedala sau simula ridicarea de greutăţi. Natura echipamentului dezvăluia lipsa gravitaţiei artificiale. Am întrebat-o pe Belle şi mi-a spus că gravitaţia artificială apăruse la sute de ani după *Explorator.*

Aparatele erau, în cea mai mare parte, fixate de podea şi pereţi, dar unele pluteau. Am mai văzut prosoape şi tricouri.

Camerele de accelerare din zonele din faţă, la depărtare de sectoarele afectate, erau goale. Le-ar fi salvat ecluzele. Temporar. Pentru că zona era înţesată de rămăşiţe omeneşti plutitoare.

Era limpede că *Exploratorul* transportase numărul maxim de pasageri. Nouă sute de oameni. Oare fuseseră toţi copii?

– Încotro mergeau? am întrebat. Nu cred că în primele zboruri spre colonie au plecat copii.

– Îi evacuau.

– De unde?

– Habar n-am.

Împinse la o parte un rest care plutea în jurul căştii. Cred că aici sus s-a petrecut mai lent.

Am înţeles ce voia să spună şi am refuzat să mă gândesc la scenă.

Apăsă peretele cu mâna învelită în mănuşă, vrând parcă să-i afle secretele.

– De unde veneau?

Rezerva de aer se termina, aşa că ne-am întors pe *Belle-Marie.* N-am prea vorbit. Dacă ar fi fost după mine, am fi pus capăt aventurii în clipa aceea şi ne-am fi întors acasă. Să se ocupe Survey mai departe. Prea era ciudat. Mai fusesem pe nenumărate situri arheologice cu Alex, dar nu mai întâlnisem nimic asemănător. Şi nici nu aveam să întâlnesc.

Dar şefului meu îi intrase în cap să afle ce se întâmplase. Aşa că, după o oră, am făcut un duş, ne-am luat alte rezervoare pline cu aer şi ne-am întors.

De data asta, ne-am oprit mai întâi pe puntea de comandă. Am găsit-o la nivelul al patrulea. M-am mirat, era mai mică decât crezusem. La aşa o navă mare, s-ar fi potrivit una uriaşă. Am respirat uşurată când n-am văzut cadavre prinse cu centura de scaune. Cine ştie ce fusese în mintea căpitanului.

Echipamentul nu-mi era deloc familiar. Manete şi butoane. Dar, fără energie, puntea era doar o sală cu două scaune, un panou de comandă şi pereţi goi. Oricum n-aş fi înţeles limba fără ajutor.

– Avem vreo şansă să recuperăm jurnalul de bord? mă întrebă Alex.

– Nu. După atâta vreme, n-avea cum să se păstreze vreo înregistrare.

– Păcat.

Se uită în jur, sperând să zărească o luminiţă în bezna dezastrului. În stânga pilotului, pe perete, se afla o placă înfăţişând silueta *Exploratorului.* I-am arătat-o Bellei, şi a precizat că era un premiu pentru transportarea primilor colonişti pe Abudai.

– Unde? întrebă Alex.

– Pe Abudai.

Se uită la mine.

– Ai auzit de planeta asta?

– Nu.

– Colonia s-a desfiinţat după patruzeci de ani. Era formată dintr-un grup care nu aproba tehnologia, încercau să trăiască după normele trecutului.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– N-a rezistat. Copiii se maturizau, îşi făceau bagajele şi plecau înapoi pe Pământ.

Adusesem cu mine un generator şi am reuşit să-l cuplez la aparate, dar în zadar. Sistemul nu voia să pornească. Nava era ca o stâncă moartă.

– Nu m-ar mira ca Survey să transforme epava într-un monument. Sau într-o rezervaţie istorică.

Nu ştiam sigur care era scaunul pilotului. Mi i-am închipuit pe Taja şi Abraham Faulkner aşezaţi pe punte, în timpul zborurilor lungi de pe Pământ. M-am gândit la ce credeau despre Harry Williams. La sentimentele lor faţă de pasageri. Oare fusese vreunul dintre ei pe navă în ultimul zbor?

Probabil că am pomenit numele piloţilor, pentru că Alex sublinie că noi chiar nu ştiam cum ajunsese *Exploratorul* acolo.

– Poate accidentul s-a produs la multă vreme după sosirea coloniştilor, spuse. Taja şi Faulkner ar fi putut muri cu o sută de ani înainte.

– N-aş prea crede. Nava n-ar fi rezistat mai mult de un secol. Nici întreţinută perfect.

Am deschis panourile să verific starea cutiilor negre. Erau sistemele de control pentru comunicare, navigare, resursele energetice, sistemul de menţinere a vieţii şi aşa mai departe. Probabil şi al computerului. Dacă aveau unul.

Atunci am observat o ciudăţenie.

Cutiile erau marcate. Cu sigla producătorului sau un număr parţial. Probabil şi o dată. Pe unele am văzut literele care ştiam că formează cuvântul *Exploratorul*. Pe altele apărea alt grup de litere, dar în acelaşi stil.

– Belle, ce înseamnă literele astea?

– Te rog să le ridici mai sus, să le pot vedea. A, da. Scrie *Bremerhaven.*

– Bremerhaven? *repetă Alex.*

– Exact.

– Cealaltă navă a misiunii.

Se încruntă.

– Dar suntem pe *Explorator.*

– Da.

– Atunci sunt piese de pe *Bremerhaven.* Să fie ce cred eu, Chase?

– Aşa pare.

– Sunt componente esenţiale?

– Nu ştiu nimic despre navele mileniului al treilea. Asta e chiar o *antichitate.*

– Încearcă să ghiceşti.

– Fac parte din echipamentul de bază de pe puntea de comandă. Se conectează la comenzile căpitanului. Da. Cred că sunt componente esenţiale.

Am descoperit magazii, unele pline de provizii neatinse, altele cu dulapuri. Am spart câteva şi am găsit grămezi de bagaje, toate tari ca piatra.

Era plin de artefacte. În dulapurile din sălile de mese am găsit căni

şi pahare, ceşti ca a lui Amy Kolmer. Paharele erau în majoritate sparte, iar pe cele rămase intacte le-am pus în cutii.

– Târgul tău cu Shara n-o să fie o problemă, spuse Alex. Aici e destul pentru toată lumea.

Clienţii noştri vor fi în extaz. Am luat lămpi, veselă, instrumente de scris, de toate. Ne-au plăcut în special obiectele pe care scria *Exploratorul*. Am dat şi peste o rezervă substanţială de jucării. Animale de pluş, cărţi pentru copii, jucării trase cu sfoara, cuburi şi pistoale. Puţine erau în cea mai bună stare, dar, ţinând cont de vechime, arătau foarte bine.

Aş fi preferat să ne încheiem cercetările înainte de a căra lucrurile, dar nava era imensă şi plină cu de toate. Ar fi trebuit să mergem din cameră în cameră. Alex ar fi spus „ia uite un cititor" sau ar fi dat peste un instrument necunoscut ori un prosop, tare ca scândura, dar sigur prosop, şi l-am fi luat, iar curând am fi cărat doi munţi în braţe. Aşa că am plecat spre *Belle-Marie* cu ce aveam pe moment. Afară, Alex, cu braţele pline, îşi pierdu echilibrul. Lucrurile îi zburară din braţe în spaţiu, dar reuşi să salveze placa Abudai.

Vă povestesc totul ca să vă daţi seama că modul nostru de acţiune era oarecum haotic. Ne mânau motive legate de concurenţă, dorinţa de a afla ce se întâmplase cu *Exploratorul*, implicit cu Margolia, dar şi goana după artefacte vandabile. Parcă şi un vag sentiment de vină că luam obiecte din acest sit special. Nu mă întrebaţi de ce. N-am mai trăit experienţe similare.

– Mai c-aş vrea să nu fi găsit atâtea, se plânse Alex.

Ştiam la ce se referă. Dacă pe *Explorator* s-ar fi aflat numai câteva, s-ar fi vândut la preţuri astronomice. Dar în număr atât de mare, chiar dacă Survey le-ar fi trimis la muzee şi expoziţii, însăşi faptul că existau ar fi redus valoarea obiectelor.

Dar ce să-i faci?

De-abia ne-am întors pe nava noastră, că Belle ne şi avertiză:

– Cred că am localizat o altă navă.

– Unde?

– A plecat. Poate-a fost doar un punct luminos. N-a stat prea mult în raza telescopului ca s-o identific.

– La ce distanţă?

– Treizeci de milioane de kilometri. E un inel de asteroizi pe raza asta.

– În ordine. Anunţă-ne dacă mai apare.

1 8

„Tehnologia modernă a făcut posibilă călătoria în timp. Nu în stilul clasic, desigur. Salturile în trecut şi în viitor par imposibile pentru totdeauna. Nu ne putem întoarce să-l informăm pe Cezar că n-ar fi o idee bună să meargă la forum în martie. Dar ne putem întoarce în lumea lui, ca să-i ascultăm gândurile şi să-i auzim bătăile inimii."

Jasmine Kalanna, *Călători,* 1365

Te plimbi pe o navă ca *Exploratorul* şi te gândeşti la federaţii şi guverne care s-au format şi au dispărut, în vreme ce nava şi pasagerii ei tăcuţi alunecau pe orbita solitară. Au trecut ere întunecate, revoluţii comerciale, dezastre ecologice. S-au născut religii, au prosperat şi s-au stins. Au avut loc războaie, dictaturi, pogromuri, răscoale, calamităţi. Am străbătut ere de aur, perioade de înflorire prelungite, triumfuri sociale şi artistice. S-au născut şi au murit bărbaţi şi femei extraordinari. Tot aşa, s-au născut şi au murit monştri, vizionari, rebeli şi artişti. Ştiinţa a progresat sau a regresat, Brooking a reuşit să ajungă pe M4 (şi a avut noroc să se întoarcă acasă viu). S-au născut şi au murit bilioane de fiinţe omeneşti. Jumătate din istoria înregistrată s-a scurs.

– Ai fost vreodată pe un sit mai vechi? l-am întrebat pe Alex.

– La sol, da. Dar nicidecum ceva asemănător.

Ne aflam într-una dintre sălile de mese. În lumina lanternelor, pereţii erau gri şi reci. Cel de lângă uşă avea o pată abia vizibilă. Poate fusese vreo inundaţie ori stropise cineva cu cafea. (Se bea cafea pe atunci?) Mi-am adus aminte că aici stătuseră oameni, vorbind, mestecând sendvişuri sau bând bere rece. Oare stătuse şi Harry Williams la vreo masă?

Am mai dus pe *Belle-Marie* o cutie cu artefacte, a patra. Printre altele, o cămaşă albă şi o jachetă. Pe buzunarul drept de la piept al cămăşii era emblema *Exploratorului*, iar pe spatele jachetei cineva brodase silueta navei. Ambele obiecte de îmbrăcăminte erau în stare perfectă. Tari ca scândura, dar s-au muiat pe *Belle-Marie.*

Am făcut inventarul şi am depozitat artefactele în sala principală. În ciuda succesului, Alex era tot indispus. Făcuse descoperirea carierei sale, o descoperire unică pentru *oricine*, dar nu arăta nici un fel de mulţumire de sine.

– Nu-i chiar descoperirea noastră, Chase. E a soţilor Wescott.

Bineînţeles, nu ăsta era necazul lui. Dar i-am ţinut isonul.

– Nici Columb nu a fost primul care a descoperit America. Dar s-a dovedit suficient de inteligent ca s-o anunţe primul şi să culeagă el laurii. Pe toţi.

– O chestiune de relaţii publice.

Şi care era diferenţa?

– Cred că trebuie să vorbim din nou cu Harry.

– De ce? Ce crezi c-o să afli? Nu ştie mai multe despre el, m-am uitat spre *Explorator*, decât noi.

– Ştiu. Dar tot vreau să discut cu el.

Belle se conformă şi Harry Williams îşi făcu apariţia într-un fotoliu luxos.

– Bună ziua! ne salută vesel. Mă bucur că vă văd. Unde suntem acum? Într-o altă lume excentrică?

N-am apucat să-i răspundem, că zări Exploratorul prin portalurile punţii de comandă şi se întunecă la faţă.

– Ce s-a întâmplat? vru să afle imediat.

– Au explodat motoarele, îl lămuri Alex. Mai multe nu ştim.

Harry merse la hublou şi se uită afară. Arăta speriat.

– Duceau un transport complet, continuă Alex. Credem că

majoritatea pasagerilor erau copii.

– Când s-a întâmplat?

– Nici asta nu ştim. Nu ştim mai multe decât tine.

– Şi colonia?

– N-am reuşit s-o localizăm.

– Aţi găsit *Exploratorul*, rosti el cu voce tremurândă, dar nu ştiţi unde se află colonia? Cum e posibil aşa ceva?

– Nava pluteşte într-un sistem pe care nu sunt condiţiile căutate de voi. Habar n-avem de ce e aici sau de unde a venit.

– Cât poate fi de greu să aflaţi? Pur şi simplu căutaţi o planetă din clasa K.

– Nu ne asculţi, Harry. Nu există nici o planetă din clasa K în acest sistem.

Harry scutură din cap. Imposibil.

– Unde ne aflăm acum?

I-am spus. Pe Tinicum 2116. Ca data trecută.

– Dar tu ştii unde s-a aşezat colonia? îl întrebă Alex. I-am sesizat nerăbdarea din voce.

– Nu, v-am spus, sunt o simplă entitate compozită.

– Nu mă refer la tine, avatarul, ci la Harry Williams. La primul zbor de pe Pământ, când coloniştii au plecat cine ştie unde, Williams le cunoştea destinaţia?

– Nu.

– Nu ştiai unde merg?

– Nu. Nu în sensul în care pui întrebarea. Nu puteam spune nimănui destinaţia. Fusesem acolo. Ştiam cum arată. Dar nu ştiu nimic despre călătoriile interstelare.

– Doar ştiai că e undeva în cosmos.

– Da. N-aveam nevoie de amănunte. Nu erau deloc relevante.

În ciuda tensiunii, zâmbi.

– Dacă-mi spui că o planetă e la cincisprezece grade la vest de Antares, habar n-am despre ce vorbeşti.

– Am înţeles. Hai să încercăm altfel. Cine a pus la punct detaliile zborurilor spre Margolia?

– Clement Estaban.

Mie, numele nu-mi spunea nimic, dar Alex mişcă aprobator din cap.

– Bărbatul care n-a mai plecat, remarcă el.

– Exact. S-a răzgândit în ultima clipă. Şi n-a fost singurul.

– Din ce cauză?

– Estaban era inginer. A făcut primele zboruri de explorare. Şi a descoperit o planetă estivală.

– *El* a fost cel care a propus ideea unei colonii?

– Nu. Nu cred. Ca să fiu sincer, nu mai ştiu cine a venit cu ideea. Dar...

Nu-şi putu controla tremurul vocii.

– Sper că sunt bine.

Vorbea ca şi cum pasagerii mai trăiau.

– Harry, care erau planurile pe termen lung pentru *Explorator* şi *Bremerhaven?*

– După transportarea coloniştilor?
– Da.
– Foarte simplu. După al treilea zbor, cele două nave rămâneau pe colonie. Urmau să fie plasate pe orbită. Să fie la îndemână, în caz de nevoie.
– Am înţeles. Asta înseamnă că aveaţi de gând să le întreţineţi. Dar avea cine s-o facă? Aveaţi echipamentul necesar?
– Da, şi oamenii, şi echipamentul. Am trimis un doc orbital pe colonie, cu toate piesele şi echipamentul necesare în viitorul previzibil. Erau şi câţiva ingineri printre noi. Nu neapărat specialişti în domeniu, dar dornici să înveţe. Însă...
– Însă ce?
– Nu cred că ne preocupau navele. Nu ne gândeam serios c-o să le mai folosim. Aşa cum vedeam noi lucrurile, avea să treacă multă vreme până puneam pe picioare colonia. Ani de zile. Chiar decenii. Nu ne interesa să întreţinem capacitatea navei. Nu era nevoie.
– Înţeleg.
– Aveam de gând să păstrăm navele ca să nu pierdem tehnologia. Să fim în stare să construim şi noi nave când venea vremea.
– Să zicem că apăreau probleme pe colonie. Nu exista comunicare la mare distanţă. Nu puteaţi cere ajutor.
– Ce probleme să apară?
– Ciuma, am sugerat.
– Urma să fim o formă de viaţă de pe altă planetă. Nu aveam cum să fim afectaţi de virusurile locale.
– Cum de eşti aşa sigur? îl certă Alex. La începutul erei interstelare, ideea că boala afectează numai formele de viaţă din propriul biosistem era pură teorie.
– Am vorbit cu aşii domeniului. Ei ne-au spus că era imposibil.
– S-au înşelat. Au avut loc incidente urâte.
Harry scoase un sunet gutural. I se citea durerea în priviri. Da, ştiu că era doar un avatar. Nu era un om adevărat. Dar ar fi trebuit să fiţi în locul meu.
– Belle, poţi elimina nivelurile emoţionale? Vrem să putem vorbi cu el.
– Îmi pare rău, Chase. Dacă îi modific personalitatea, nu mai garantez acurateţea modelului.
– Nu-i nimic, spuse Alex. Harry, aţi dus în plin necunoscut... Câţi? Cinci mii de oameni? De unde ştiai că nu se va întâmpla nimic rău?
– Am fost foarte prudenţi. Ştiam în ce loc mergem. Vă asigur că nu prezenta nici un pericol.
– Şi dacă cineva se răzgândea? Dacă voia să se întoarcă acasă?
– Colonia era *acasă.*
– Haide, Harry, ştii ce vreau să spun.
Williams închise ochii o clipă.
– De fapt, ştiam că se va întâmpla şi asta şi am luat măsuri.
– Ce măsuri?
– Consiliere. Iar la nevoie, o cale de întoarcere.
– Şi cum aţi procedat?
– Ştiam că unii nu se vor putea adapta. Aveam şi doi piloţi de care trebuia să ne îngrijim. Care urmau să plece acasă. Nu toţi erau

membrii comunităţii, ştiţi.

– Am presus...

– Ai presupus greşit.

Schimbase tonul plângăcios cu unul nervos.

– Nu. Abe a fost unul dintre noi. Dar numai pentru că aşa voia prietena lui. Pentru el, nu era o chestiune de principiu. Doi ingineri nu voiau să rămână. Câte unul pe fiecare navă. Taja nu rămânea.

– *Căpitanul* Exploratorului.

– Da.

– Şi cum aveau de gând să se întoarcă?

– *Cu* Boykins.

– *Acel* Boykins.

– Da. Urma să fie duşi înapoi, la fel cei care voiau să întoarcă.

– Deci tot a ştiut cineva unde e Margolia?

– Bineînţeles. Pe pilot îl chema Yurawicz. Marco Yurawicz

– Şi a făcut zborul de întoarcere? A venit cineva înapoi? În afară de membrii echipajului?

– De fapt, a făcut trei zboruri. A dus înapoi aproape patru sute de oameni care se răzgândiseră.

– Patru sute?

– Puţin mai mulţi. Noi ştiam că va fi aşa. Dar nu ştiam câţi se vor răzgândi. Nu ne-am făcut publică intenţia de a pune la dispoziţie o cale de întoarcere, convinşi fiind că mulţi plecau numai ca să vadă dacă le va plăcea experienţa. Făceau o încercare cu noi. Noi doream doar oameni dedicaţi planului nostru. Dar ştiam că trebuia să ne luăm măsuri.

– Nu era greu de ţinut secretul cu atâţia oameni?

– Erau ca mine, Alex. Habar n-aveau unde e Margolia. Şi nu cred că-i păsa cuiva din guvern de ea.

– Echipajul n-a spus nimănui?

– Nu, din câte ştiu eu, nu. Ăsta era târgul. I-am plătit bine şi s-au ţinut de cuvânt.

– Dar Taja?

– Ea nu s-a mai întors pe Pământ. Probabil i-a plăcut noua lume. Sau a găsit pe cineva şi şi-a făcut un rost.

A doua zi, ne-am întors pe *Explorator* pentru ultima oară.

Am pătruns în cabinele căpitanului, secundului şi altor trei membri din echipaj. Erau în stare foarte bună. Pupitrele şi scaunele, cele fixate de punte, cel puţin, erau intacte. Cabinele aveau băi separate. N-am rezistat şi am apăsat butonul de la duş, dar sigur că n-a curs nici un strop. Afară, pe coridor, pereţii aveau urme de apă.

Am găsit şi câteva fotografii atârnate. În compartimentul pe care i l-am atribuit Tajei, am văzut poze cu un bărbat, o adolescentă, o femeie în vârstă şi un copil de cinci ani. În cel alăturat, două tinere atrăgătoare. Fotografiile erau în relief, pe plastic. Membrii familiei, probabil. Copii. Chiar şi un căţel. Aveam cu mine un sac de plastic, pentru orice eventualitate. Dar Alex mi-a sugerat să lăsăm pozele pentru oamenii lui Windy.

– Dacă apărem cu ele, o să fim acuzaţi de crime împotriva umanităţii.

Camerele aveau magazii. Am pătruns în câteva şi am găsit haine. Uniforme de lucru, cele mai multe, dar într-o stare jalnică. Păcat, aveau pe umăr emblema *Exploratorului.*

În cabina căpitanului am făcut o descoperire extraordinară. Într-un colţ care ar fi trebuit să fie gol, am dat peste o casetă neagră, cândva de piele, înăuntrul ei, un pachet de plastic cu douăsprezece lentile. I le-am arătat lui Alex.

Erau fixate de interiorul casetei, deci nu le puteam scoate. Pielea era însă ruptă pe margini şi, după ce le-am şters, am văzut prin ele. Alex le examină la lumina lanternei, apoi mă invită şi pe mine să mă uit.

Pe fiecare lentilă era o imagine. Nu mi-am dat seama ce reprezenta.

– Ai vreo idee? mă întrebă Alex.

– Nu chiar.

– Ştii ce cred eu?

Luă caseta şi o lumină cu lampa de mână. Se jucă cu lentilele în lumină. Pe peretele opus apărură imagini şterse. Mişcă proiectorul improvizat înainte şi înapoi. Imaginile se mişcară şi ele, dar nu se limpeziră.

– Holograme, trase Alex concluzia.

– Posibil, l-am aprobat, înclinând din cap. O să ne lămurească Belle.

Vârî cutia într-un buzunar.

– La naiba, de ce nu ţin oamenii jurnale cum trebuie? Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi lăsat cineva comentarii scrise despre ce s-a întâmplat! Scoase un zgomot iritat. Îţi dai seama cât ar valora *ele?*

Mda. Oamenii nu se gândesc niciodată la viitor.

– Avem musafiri, ne anunţă Belle.

Ne-am dus repede pe puntea de comandă, dar n-am văzut nimic.

– Se pare că e un locator.

– Ce-i un locator? întrebă Alex.

– În limbaj neoficial, un dispozitiv de urmărire, l-am lămurit. E complet automat. De obicei, asemenea aparate sunt folosite ca sonde.

– Se poate să-l fi lăsat cineva?

– Lăsat sau expediat.

– Chase, eu te întreb dacă e capabil să zboare până aici singur.

– Dacă ne-a urmărit salturile? Nu. Nu există asemenea tehnologie. Specialiştii spun că e imposibil.

– Atunci, ori a dat cineva din *întâmplare* peste locul ăsta, ori...

– Mai ştie cineva de *Explorator*. Belle, ce face?

– Se apropie.

– Timp aproximativ?

– Unsprezece minute. Vine cu foarte mare viteză. Urmează traseul de coliziune.

Ne-am uitat unul la altul. Mi-am adus aminte de nanotehnologia capabilă să radă casa din temelii şi s-o transforme într-un parc.

– Belle, porneşte motoarele. Alex, trebuie să-l considerăm inamic. Hai să ne întoarcem pe navă înainte să ajungă aici.

Nu mi-a trebuit mult să-l conving. Am părăsit repede puntea de comandă şi am traversat vreo şase coridoare până la camera ecluză. În timp ce ne luptam cu gravitaţia zero, Belle îmi dădu vestea cea proastă:

– S-a agăţat de noi.

– Ce tot spune? întrebă Alex.

– Are o undă de ghidare. Pur şi simplu s-a prins de noi şi unde mergem *noi*, acolo merge şi *el.* Călătoreşte pe gratis şi stă pe lângă noi cât are chef.

– Va trebui să facem saltul.

– Putem, după opt ore.

Am ţâşnit din ecluză pe fuzelaj.

– Probabil că-i o bombă.

– Probabil, dar nu obligatoriu. Nu trebuie decât să ne dea un şut zdravăn şi, gata, stingerea!

Am sărit pe Belle-Marie.

– Impact în opt minute, anunţă Belle.

– Să vedem ce-avem aici, am spus, căţărându-mă pe puntea de comandă şi privind în jos.

Intrusul era afişat pe monitor. Un ansamblu mic, un set de motoare liniare şi o unitate cu câteva cutii negre în faţă, dar destul de mare ca să ne scoată din funcţie.

– Cu ce viteză se apropie?

– O mie opt sute de kilometri pe oră.

– Da...

Venea spre *Explorator* exact din faţă.

– Chase, nu putem să-l atacăm cu SCR?

Sistemul de Control al Riscului era un generator de particule care spărgea roci sau bucăţi de gheaţă periculoase.

– Nu. Are o setare de siguranţă, ca să nu tragă asupra navelor şi echipamentului.

– Nu poţi s-o dezactivezi?

– Numai dacă am avea timp.

– Şi-atunci ce facem? Ai zis că nu-l putem depăşi?

– Priveşte şi învaţă, şefu'. Priveşte şi învaţă.

M-am aşezat pe scaun, mi-am pus centura şi i-am făcut semn să facă la fel.

– Belle, treci pe control manual.

Becurile de control îşi schimbară culoarea.

– S-a făcut, Chase!

Am mutat-o pe *Belle-Marie* mai în faţă, spre caroseria *Exploratorului*, în direcţia din care venea dispozitivul de urmărire.

– Distanţa două sute zece kilometri.

Pe prova *Exploratorului* era desenată o explozie de lumină stacojie. M-am oprit pe linia dintre locator şi ornament.

– Jucăriile astea sunt făcute să urmărească asteroizi. Şi comete. Gunoi cosmic. Nu să se ia la întrecere cu nave care se deplasează independent.

– Aşa că o să...

– ...stăm pe loc şi-o să aşteptăm. Când se apropie, ne dăm la o parte şi-o să intre în *Explorator.*

– N-ai o soluţie mai bună?

– Fii mulţumit că există *o* soluţie.

Alex se uită la epavă.

– N-aş vrea s-o distrugem mai tare.

Trăsăturile i se înăspriră.

– Dacă pun mâna pe Bolton...

– Crezi că-i mâna lui?

– Dar a cui?

– Ai dreptate. Dacă scapă de noi, poate susţine c-a descoperit el *Exploratorul.*

– Chase, se roteşte la trei sute şaizeci de grade.

Vedeam şi eu pe ecran. Se roti până când ajunse cu tuburile de evacuare spre noi. Apoi încălzi motoarele.

– Frânează.

– Nu-i aşa de prost cum am crezut.

– Ce vrei să spui, Chase?

– A simţit pericolul. Încetineşte.

N-aveam unde să ne ascundem.

Becul de control al Bellei pâlpâi.

– Cum vrei să procedez, Chase?

– Mă gândesc.

– La rata actuală de deceleraţie, va ajunge aici cu o viteză de douăzeci de kilometri pe oră.

– În cât timp?

– Zece minute, patruzeci şi patru de secunde, dacă nu se schimbă starea actuală.

Cel puţin am câştigat timp. Am activat propulsoarele de orientare şi am rotit-o pe *Belle-Marie.* Dispozitivul de urmărire apăru în hublou. Exact în faţă. Ne-am orientat spre el, l-am prevenit pe Alex că plecăm şi am pornit motoarele principale. Am început să accelerăm.

Alex se frecă la gură cu dosul palmei. Dar nu se agită.

Am trecut pe viteză de propulsie maximă. Am fost amândoi împinşi cu putere în scaun când *Exploratorul* rămase în spatele nostru.

– A crescut puterea motoarelor.

– Frânează la maximum, i-am explicat lui Alex. Crede că vrem să trecem de el. Încearcă să încetinească suficient ca să poată reacţiona.

– Dacă menţinem rata de acceleraţia actuală, dispozitivul se va deplasa cu unu virgulă zero kilometri pe secundă când ajungem în dreptul lui.

– Am o întrebare, spuse Alex.

– Care?

– O să întorci în ultima clipă, nu? O să aluneci pe lângă el pe-o parte sau alta?

– Da.

– Ce-o să se întâmple dacă întoarce şi el odată cu tine?

– Nu se va întâmpla. Dar asta-i partea cea mai uşoară. Dacă ajunge în spatele nostru, în coada noastră, o să fie foarte greu să scăpăm de el. Nu cred că-l putem depăşi.

– Înţeleg.

– Aşa că trebuie să scăpăm de el înainte să ni se urce în cârcă. Iar tu trebuie să mă ajuţi.
– Spune cum?

– O să opresc motoarele în momentul următor. După ce le-am oprit, ia un container şi umple-l cu cele mai grele artefacte.
– Bine.
Dispozitivul încă nu era vizibil prin hublou. Dar imaginea de pe monitor se mărea.
– Belle, preia comanda până mă întorc.
– Am preluat-o, Chase.
Mi-am scos centura, am luat o funie şi un costum presurizat şi m-am dus în sala principală, unde Alex îndesa artefacte într-un container.
– Lasă că termin eu. Pune ăsta pe tine.
– De ce? mă întrebă nedumerit. Merg afară?
– Vorbim mai târziu.
Am terminat de împachetat containerul şi am asigurat-o. Alex se îmbrăcă. Am scurtat funia la un metru şi jumătate şi i-am legat-o la centură.
– Şase minute, am auzit-o pe Belle.
– Bine. Opreşte gravitaţia.
Odată gravitaţia oprită, am luat containerul.
– Să mergem.
Am deschis ecluza. Alex intră în ea. I-am pasat containerul.
– Ce vrei să fac?
– O să ne salvăm pielea cu ajutorul lui.
Am închis trapa, m-am întors pe scaun şi mi-am pus centura. În faţă am văzut ceva strălucind.
– Iată-l, mă informă Belle. Motoarele sunt încă pornite.
– Bine.
– Cinci minute.
– Alex, mă auzi?
– Te aud foarte bine.
– Porneşte depresurizarea.
– I-am dat drumul deja.
– Foarte bine. Leagă-te cu funia de un mâner. Nu vreau să zbori afară.
– Stai o secundă.
Punctul lucios din faţă creştea.
– Mai repede, Alex.
– Cum naiba se fixează funia asta?
– E-un simplu cârlig.
– Cred că-i stricat.
– Atunci fă-i nod.
– Patru minute.
– Am reuşit.
– Trage tare de ea. Asigură-te că ţine.
– E-n regulă.
Instinctul îmi striga să frânez.

– Perfect. Presiunea va ajunge la zero într-un minut.
– OK.
– Când se aprinde becul verde pe trapa exterioară, deschide-o.
– Am înţeles. Doar n-ai de gând să-mi spui c-o să-l pocnim cu artefactele!
– Nu mai ai chef să respiri?
– E tot pe traseul de coliziune, îmi comunică Belle.
– N-aveam altceva cu care să aruncăm în el? zise Alex
– O chiuvetă, dacă ar fi fost mai mult timp.
– Două minute.
– Belle, porneşte motoarele principale. Fiţi gata de plecare.
– Presiunea e la zero, mă anunţă Alex.
– Tot pe traseul de coliziune.
– Un minut douăzeci de secunde, Alex. Locatorul încă frâna.
– Deschid trapa exterioară.
Ecluza era la babord.
– Alex, când arunci containerul, fă-o cu blândeţe. Nu-l *azvârli.*
– OK.
– Pe cât posibil, vrem să se îndrepte în faţă pe vectorul curent.
– OK.
– Pur şi simplu lasă-l acolo. Anunţă-mă când ai terminat.
– Bine.
– Gata?
– Da.
– Dă-i drumul.
L-am auzit bombănind, apoi zicând:
– E-n regulă. I-am dat drumul.
– Foarte bine. Nu încerca să închizi trapa. Ţine-te bine. Ne răsucim în zece secunde.
– OK.
– Nouă, opt...
Exista un singur risc serios, cel pomenit de Alex: dispozitivul mi-ar putea ghici intenţiile sau chiar reacţiona suficient de rapid ca să-şi schimbe cursul. Dar nu credeam că e posibil. Mai degrabă riscam să mă apropii prea mult şi să mă lovesc eu de afurisit.
– Patru, trei...
Motoarele lui încă decelerau.
– Doi...
Am acţionat propulsoarele de la babord, răsucindu-mă brusc spre tribord. Propulsoarele de la babordul locatorului se încălziră, când încercă să-mi copieze mişcarea, dar prea târziu. Am alunecat pe lângă el, iar containerul cu artefacte îl lovi în plin, cu o viteză combinată de aproape două mii de kilometri pe oră.
În spatele nostru, cerul se aprinse. Lui Alex nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse. Sigur ar fi existat şi altă soluţie. Acum, că aveam timp să mă gândesc la ea, mi-am dat seama că puteam umple containerul cu apă. Dar s-o lăsăm baltă.
Am dat câteva tururi mai lungi şi mai scurte, să fim siguri că nu se mai îndrepta nimic spre noi.

1 9

„Orbite, vectori, intersectări. Dacă le înţelegi bine, totul devine foarte clar."

Korim Maas, *În laborator*, 1411

Următorul lucru de făcut era să curăţăm lentilele. Muncă migăloasă, pe care am lăsat-o în seama lui Alex, în calitatea lui de expert. Când se declară mulţumit că făcuse o treabă excelentă, i le-am arătat lui Belle.

– Ce crezi? o întrebă Alex.

Am văzut cum se plimbă nişte luminiţe în jurul lor. Belle ne spuse că, ţinând cont de vechimea lor, erau într-o stare aproape bună.

– Poţi reproduce imaginile?

– Cred că da. Introdu una în cititor, să vedem despre ce e vorba.

Ne-am retras în sala principală şi am încărcat prima lentilă.

– E bine.

Lumina scăzu. Ne uitam la un câmp sub un cer înstelat. Copaci întunecaţi se aglomerau în partea stângă. În prim-plan, două persoane stăteau lângă o poartă dintr-un gard de lemn. O fetiţă şi o femeie, probabil mama ei. În spatele porţii se afla o pajişte, un leagăn atârnat de un copac şi o casă, iar în spatele casei curgea un râu.

Imaginea era înceţoşată.

– Un moment, interveni Belle, cred că am găsit problema.

Imaginea se limpezi şi am trecut în realitatea virtuală. *Stăteam* pe câmp. Pe malul celălalt al râului, în întuneric, sclipea un cerc de lumini.

– Cred că e un oraş, spuse Alex. Unde ne aflăm, Belle? Ne poţi spune? Suntem pe Pământ?

– Nu ştiu. Am putea fi oriunde.

Fetiţa avea în jur de nouă ani. Purta o salopetă albastră şi o fundiţă asortată în părul castaniu. Se uita direct la noi, zâmbea şi ne făcea semne cu mâna. Şi mama ei ne fixa. Avea o uniformă kaki şi zâmbea timid, cu capul lăsat pe-o parte, aşteptând să se termine sesiunea foto.

Simţeam că se apropie ploaia. Vântul şuşotea printre frunzele copacilor. Luciul galben de pe cerul acoperit de nori indica prezenţa unei luni. Fetiţa voi să fugă spre noi, să ne îmbrăţişeze, dar bănuiam că aşa fusese instruită să pozeze, aşa că poza.

– Ne-am lămurit? întrebă Alex.

– Da, i-am răspuns. Următoarea, Belle.

Aceleaşi persoane, de data asta pe terasă. Casa părea locuită. Treptele de la intrare nu se încadrau exact în perimetrul terasei, iar lumina cădea oblic. Lipseau câteva ţigle din acoperiş. Una dintre ferestrele mari avea cadrul stricat. Nu era ceva cu care să-ţi impresionezi prietenii. Dar în faţa ei creşteau multe tufe cu flori. Şi

arăta confortabil.

Norii parcă se mai răriseră, şi am reuşit să vedem luna plină şi strălucitoare, o idee mai mare decât satelitul lui Rimway. Lumina cădea pe ferestre. Femeia râdea, se simţea mai în largul ei şi se pregătea s-o ia pe fetiţă în braţe. Era atrăgătoare. Cu părul de aceeaşi culoare ca al fetei, castaniu cu nuanţe roşiatice. Arăta fericită, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă. Purta o bluză albă şi pantaloni negri, largi.

– Oare cine-or fi? întrebă Alex.

Am scuturat din umeri.

– Poate căpitanul *Exploratorului*, i-am răspuns.

– Nu *arată* a căpitan de navă interstelară. Ar fi fost prea ocupată cu fetiţa.

– Eu de fetiţă vorbeam.

– Nu e Pământul, interveni Belle.

Parcă vorbise de lângă un grup de copaci.

– De unde ştii? întrebă Alex.

– Nu e luna Pământului.

Trei holograme erau privelişti ale râului, larg şi liniştit. Într-una apărea femeia. Stătea în picioare lângă un copac şi privea gânditoare malul celălalt.

Două holograme nu s-au mai putut recupera. Celelalte şapte fuseseră făcute în vecinătatea casei. La un moment dat, mama şi fetiţa stăteau în pragul unei uşi deschise şi am reuşit să vedem puţin interiorul camerei: un fotoliu şi o masă cu o lampă. Fetiţa apărea în toate cele şapte holograme.

Pe prispă erau două scaune, iar pe masă stătea o plantă în ghiveci. Cineva îşi lăsase jacheta pe spătarul unui scaun. Un vagon de jucărie zăcea uitat pe gazonul din faţa casei. Am văzut şi aleea care ducea de la poartă la casă.

Ne-am dus din nou la râu şi ne-am uitat mai atent la cercul de lumini de pe malul opus.

– Nu putem să ne apropiem mai mult? am întrebat-o pe Belle.

Se concentră asupra cercului, apoi se deplasă rapid în direcţia lui. Cercul se extinse, spărgându-se în lumini individuale, probabil vehicule în trafic.

– OK, spuse Alex. Hai să ne uităm din nou la fetiţa în salopetă. De aproape.

Fetiţa apăru în centrul imaginii. Râdea. Trăgea de mama ei. Salopeta avea o emblemă pe umăr. Am recunoscut-o imediat. Şi emblema, şi salopeta.

– E de pe Explorator.

– Făcută special pentru copii, adăugă Alex. Probabil o amintire.

Se uită la cer, dar nu sclipea nici o stea.

– Suntem pe Margolia.

M-am dus la culcare, gândindu-mă ce bine ar fi să ajung mai repede acasă. Tocmai adormeam, când Alex bătu la uşa cabinei. Am aprins un bec, am pus ceva pe mine la repezeală şi i-am spus să intre.

Ţinea în mână o ceaşcă de cafea.

– Îmi cer scuze că te deranjez.

– Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?
– Mi-a venit o idee şi am vrut s-o discut cu tine.
În cabină nu era decât un singur scaun, pe care i l-am cedat. Eu m-am aşezat pe pat.
– Dă-i drumul, l-am îndemnat.
– Noi am tot vorbit despre o catastrofă. E singurul motiv plauzibil pentru care ar fi îmbarcat copiii pe *Explorator*. A fost o încercare de a-i salva.
– Sigur. Asta trebuie să se fi întâmplat. Colonia a fost lovită de ceva. Un virus. Foamete. Ori altă civilizaţie.
– Gândeşti la scară mică.
– La scară mică? Adică o altă civilizaţie înseamnă *la scară mică?*
– Ştim amândoi că sistemul planetar de aici e vraişte, da? N-am descoperit decât trei lumi, dintre care una pe o orbită deformată.
– Nu-i nimic neobişnuit. Sisteme deformate există peste tot.
– Dar noi aici am descoperit *Exploratorul*. Asta sugerează cel puţin posibilitatea unei legături.
– Alex, despre ce vorbim?
– Despre o catastrofă la scară planetară.
– Aha.
– Poate că ceva a lovit sistemul şi fie a distrus colonia, fie a expulzat-o.
– Sau a ciocnit-o de soare. Este posibil. Dar improbabil.
Şansa unei coliziuni era îndepărtată. Dar, dacă aşa se întâmplase...
Alex privea undeva, departe.
– Eu cred că *exact* aşa s-a întâmplat. Au venit, au înfiinţat lumea aceea frumoasă din holograme. Au ridicat un oraş. S-au extins un pic. Mici aşezări drăguţe la ţară, cu terase şi leagăne. Au rezistat suficient ca navele să se deterioreze. Casa din imagini avea nevoie de reparaţii. Pe urmă s-a ivit o ameninţare.
– Se poate, am spus.
– O planetă malefică. Nu ştiu. Nu sunt expert în sisteme planetare. Ar fi trebuit s-o luăm cu noi pe prietena aia a ta.
– Shara.
– Da, Shara. Poate ne-ar fi dat o idee mai bună.
– Se explică totul. Dacă n-au întreţinut navele sau dacă pur şi simplu au îmbătrânit...
– Nu se mai puteau baza pe ele. Nici una n-ar fi reuşit să zboare. Au fost obligaţi s-o ciopârţească pe una, ca să-i dea o şansă celeilalte. Planul era s-o trimită după ajutor. Cu condiţia să aibă timp. Pământul la ce distanţă era? Un an? Şi încă unul înapoi.
– Dacă au umplut-o cu copii, înseamnă că nu prea mai aveau timp.
– Sau că au crezut c-au rezolvat problemele *Exploratorului.*
Alex inspiră adânc.
– Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat, de fapt.
– Dacă au fost expulzaţi din sistem, n-o să-i găsim.
– Nu, probabil că nu. Bătu cu degetele pe monitorul de navigare.
– De ce nu rulăm un test? Să ne confirme dacă sistemul ăsta a fost, într-adevăr gazda coloniei.

– La ce fel de test te gândeşti?
– Să căutăm luna.
– Luna?
– Sigur că da. Margolia avea o lună. Avem o imagine cu ea.
– Bine, facem testul. Dar poate că şi luna a primit un şut.
– Nu ştim sigur. În orice caz, nu strică să verificăm.
– În regulă. Dacă se mai află în sistem, ar trebui s-o găsim repede.
Ştiam cum arată o parte a ei. În jurul nostru pluteau o grămadă de resturi, dar nu prea multe sfere.

Alex plecă spre puntea de comandă. M-am dus după el, lipăind în picioarele goale, şi i-am cerut Bellei să ruleze din nou imaginile.
Luna se vedea clar în trei holograme. Le afişă pe rând. Nu ne puteam ghida decât după faţa satelitului, dar era suficient. L-am studiat amănunţit, câte un crater pe ici, pe colo. Creste într-o parte şi spre pol. Un lanţ muntos şi aşa mai departe.
– Suntem gata să dăm o tură, Belle? am întrebat.
– Când vrei.
Ne-am gândit că luna trebuie să se afle pe o orbită solară şi am început să explorăm în consecinţă.
Am găsit patru candidate în prima zi, dar le-am respins rapid. Alex se lăsă absorbit de efort. Vorbea întruna cu Belle, întrebând-o unde căutam, dacă nu iroseam cumva timpul pe o traiectorie sau alta, dacă respecta parametrii de căutare pe care i-am setat noi.
Belle începu să se enerveze. La începutul celei de-a patra zile, când ne distanţaserăm de soare şi pătrunseserăm adânc în sistem, fără să vedem nici o lună cu telescoapele, îşi pierdu răbdarea şi ne înştiinţă că imediat ce apar informaţii interesante vom fi căutaţi.
– Până atunci, adăugă, trebuie să lucrăm temeinic. Chiar dacă zona nu promite să dea rezultate, trebuie să o eliminăm definitiv, nu să ne întrebăm ulterior dacă nu cumva ne-a scăpat ceva şi să revenim.
Alex îşi dădu ochii peste cap.
– Am reuşit să enervez computerul.

Am făcut multe călătorii de lungă durată împreună cu şeful meu. E o companie la fel de plăcută ca oricine altcineva. Se pricepe să susţină o conversaţie, are simţul umorului. De obicei, ştie când să-şi ţină gura. Cu toate acestea, dacă izolezi doi oameni într-un spaţiu restrâns o perioadă mai lungă, fără întrerupere, lucrurile încep s-o ia razna. Am citit în nişte studii că nu e neapărat din pricină că vezi aceeaşi persoană zi de zi, ci pentru că eşti închis între patru pereţi. Abandonează doi oameni pe o insulă, la soare, în bătaia vântului, la ţărmul mării, şi vei obţine un efect total diferit.
Aşa că am profitat la maximum de facilităţile realităţii virtuale. Ne-am dus la teatru, am fost la un concert, am stat pe plajă lângă sute de oameni, am luat masa în restaurante virtuale, am asistat la evenimente sportive şi am strigat împreună cu gloata. Am participat la un turneu de şah din India, am hoinărit de-a lungul coastei la Poarta Mării, am văzut spectacolul de comedie al lui Parvis Kune la Royale şi ne-am plimbat prin străvechiul Luvru.
Numai că ne-am învârtit într-un spaţiu virtual şi, pe măsură ce

curgeau zilele, eram tot mai conştienţi. Nu aveam nimic important de făcut. Alex îşi petrecea vremea punându-se la punct cu ultimele descoperiri din lumea antichităţilor. Eu citeam romane poliţiste. După un timp, ni s-a cam acrit.

Cum puteţi afla de la orice femeie singură de vârstă potrivită, nimic nu te încântă mai mult decât posibilitatea ca, într-o zi, să-ţi întâlneşti Alesul. Cel care-ţi face inima s-o ia la goană şi pe care ştii de la bun început că nu-l vei uita niciodată. Să zicem că aşa e. Eu încă n-am dat peste nici un asemenea bărbat în carne şi oase şi am momente când mă îndoiesc serios că există cu adevărat. Dar să petreci o seară urmărind simularea perfectă, să-l vezi pe Choelo Tabor cum citeşte adânc în sufletul avatarului lui Chase Kolpath, să-i vezi pe amândoi cum se îndrăgostesc unul de altul, în vreme ce stropii grei de ploaie cad pe acoperişul unei cabane, iar muzica se aude tot mai tare şi îi poartă cu ea... Ei, bine, Choelo nu trebuie decât să întindă mâna ca să mă aibă când vrea. Dar ştiam că n-aveam să-l văd nici pe el, nici pe altul ca el, în mijlocul pustiului cosmic, lângă Boopsilon Delta sau unde naiba ne aflam.

Rezerva de combustibil începea să scadă. Salturile scurte sunt *scurte*, şi noi făceam destule, dar consumă la fel de mult ca o călătorie pe distanţe lungi.

În cele din urmă, am început să cercetăm şi partea cealaltă a soarelui. Plănuisem să aruncăm mai întâi o privire rapidă, în caz că dădeam peste ceva interesant, şi să hotărâm după aceea ce opţiuni aveam.

În sfârşit, în a noua zi, Belle ne anunţă că descoperise ceva.

– Luna? am întrebat.

– Nu tocmai.

Încă o trăsătură umană a Bellei: îi plăcea să domine clipa şi nu ezita niciodată s-o prelungească.

– Ce ziceţi de asta?

– Ce anume? Ce-ai văzut?

– Încă un obiect cu albedo ridicat.

Mi se tăie respiraţia.

– Alt locator?

– Nu. Nu cred.

– Altă navă?

– Posibil.

– Bremerhaven?

– Nu pot face identificarea. Dar, orice-ar fi, e în apropiere.

Nu era *Bremerhaven*. Şi nici alt musafir nepoftit. Era o staţie de andocare lungă de aproape un kilometru, cu două compartimente pentru navete, un terminal, o clădire ce aducea cu o magazie şi o serie de reazeme, grinzi transversale şi rezervoare sparte. Plutea în derivă, răsucindu-se încet, la nesfârşit, trăgând după ea stâlpi şi cabluri rupte. Compartimentele erau deschise, dar goale.

Ne-am oprit lângă doc. Alex îşi punea deja costumul. L-am întrebat dacă vrea să luăm cu noi un container.

– Hai să mergem să vedem mai întâi ce-i acolo.

Era tot abătut.

Am luat un laser şi am trecut. Era posibil ca sectoarele închise ale staţiei să mai fie sub presiune, cum s-a şi întâmplat. Am străbătut un intrând şi a trebuit să ne croim drum printr-un perete despărţitor. N-am mai dat peste nici un cadavru. Am respirat uşurată.

Am ajuns într-un pasaj întunecos, puţin mai lat decât cele de pe *Explorator.* Dar n-am pornit la vânătoare de artefacte. Ca să fiu sinceră, nici nu prea aveam ce vâna.

În loc de moloz plutind în beznă, am văzut un observator, o staţie de întreţinere şi o bucătărie. Două tunele de îmbarcare fuseseră trase înăuntru şi aşezate la loc pe suporturi.

Am ieşit pe docul la care, am presupus noi, acostaseră odată *Bremerhaven* şi *Exploratorul.*

– Cum or fi reuşit? întrebă Alex.

Navele erau colosale pe lângă staţie. Am găsit parâme. Erau subţiri, greu de crezut c-ai fi putut fixa vreuna dintre cele două imensităţi cu ele.

– Docul are margini magnetice, am spus. Pur şi simplu le-au blocat şi legat.

– Mă aşteptam să găsesc ceva distrus.

– Ce vrei să spui?

– Poate mă înşel. Dar am presupus că *Bremerhaven* n-avea cum să fie operaţională după ce-au scos din ea componentele găsite pe *Explorator.*

– N-am cum să fiu sigură, dar sunt aproape convinsă că ai dreptate.

– Deci, ce s-a întâmplat cu ea?

M-am uitat la frânghiile trase înapoi pe staţie.

– I-au dat drumul.

– De ce?

– Poate că n-au vrut să distrugă docul.

– Chase, docul era demult uitat. Chiar crezi că nu ştiau ce se va întâmpla?

– Habar n-am, Alex.

Atinse o frânghie. Îşi pierduse flexibilitatea.

– De ce să dai drumul unei nave care nu putea pleca nicăieri?

– N-am idee. Poate că n-au vrut să se trezească cu ea peste ei, când s-a petrecut ce s-o fi petrecut. Aşa c-au scăpat de ea.

– Se poate.

Se uită lung la mine, deşi nu-i vedeam faţa prin casca întunecată.

– Ceva *nu* se potriveşte.

– Am găsit o lună, strigă Belle.

Imediat ce am intrat în raza vizuală, am văzut că era vorba de satelitul din holograme. N-aveam cum să nu recunoaştem craterele şi linia de creste sau lanţul muntos.

Belle nu prea înţelegea toanele comportamentului uman. Crezând că descoperirea e un motiv de sărbătoare, îşi făcu apariţia într-o rochie de seară, cu umerii dezveliţi. Arăta ca un model din *Nisip şi mare*. Ridică pumnii deasupra capului şi-şi umflă pieptul, asaltându-ne

cu felicitări. Dar atmosfera de pe navă nu se însufleţi.

La fel ca *Exploratorul* şi staţia de andocare, luna intrase pe orbita solară.

– Circumferinţa la ecuator e de trei mii cinci sute de kilometri, anunţă Belle.

Cam mare pentru o lună, chiar şi după standardele satelitului supradimensionat al lui Rimway.

– Nu detectez urme de cataclism.

Dacă ai văzut o lună, le-ai văzut pe toate. Asta era plină de cratere într-o parte, cea vizibilă în hologramă. Cealaltă era netedă, produsul unui vechi flux de lavă, am presupus. Am mers pe orbită în jurul ei şi am început să căutăm semne care să ne spună cum ajunsese acolo.

Alex făcu fotografii. Împreună, am făcut harta lunii. Am măsurat-o şi am scanat-o. Speram să găsim urme de paşi. O bază, un monument, o cheie aruncată în praf. Orice. Dar n-am văzut nimic.

– Perioadă orbitală de aproximativ şapte sute treizeci şi cinci de ani. Acum se află între afeliu şi periheliu.

– Avem o staţie de andocare şi o lună, am spus. Cu ajutorul lor, am putea afla unde şi când s-a întâmplat evenimentul.

Alex înclină aprobator din cap.

– Dă-i drumul.

Iată şansa mea de-a ieşi în evidenţă.

– Belle, urmăreşte orbitele lunii şi ale docului în ultimii nouă mii de ani. Se intersectează vreodată?

– Lucrez.

– Bravo, Chase. Poţi să te lansezi în cariera de matematician.

– Ar însemna să cobor ştacheta.

Belle reveni:

– Nu. Nu s-au intersectat. Dar s-au apropiat foarte mult.

– Cât de mult?

– La doi virgulă trei milioane kilometri, în 3 martie 2745, după calendarul terestru.

– După cincizeci şi cinci de ani de la sosire, socoti Alex.

– Hai să vedem despre ce e vorba, Belle. Arată-ne şi biozona.

Belle reduse lumina. Ne arătă soarele. Trasă un cerc larg în jurul lui, ca să marcheze biozona. Adăugă un arc de culoare galben intens.

– Acesta este docul.

Încă un arc, pe lateralul docului.

– Luna.

Luna şi docul se apropiaseră la marginea internă a biozonei.

– Belle, rosti Alex, arată-ne unde era lumea terestră la data respectivă.

– Nu pot da un răspuns precis, pentru că e posibil ca orbita planetară să fi fost diferită înainte de eveniment.

– Trebuie să fi fost diferită, Belle, am spus.

– Atunci ce anume caut? întrebă iritată.

– Presupunând că lumea terestră a avut iniţial o orbită standard în interiorul biozonei, lângă marginea ei interioară, unde s-ar fi aflat ea?

– Un moment.

Linişte perfectă.

Un marker începu să pâlpâie la distanţă de o palmă de lună. Şi mai departe de doc.

– N-aş zice că se intersectează, comentă Alex.

20

„Vom pune capăt aberaţiilor ideologice - fie politice, fie religioase, fie sociale - transmise de la o generaţie la alta. O vom lua de la început, într-un loc nou, într-un mod nou. Vom învăţa de la istorie şi vom elimina doctrinele care au imobilizat rasa umană într-un haos al discordiei şi confuziei. Am fost dintotdeauna conştienţi de potenţialul măreţiei noastre, pentru că am văzut ce sunt în stare să facă oamenii care rup lanţurile conformităţii. Acum vom arăta ce se întâmplă când o societate pune libertatea minţii mai presus de toate."

Harry Williams, cuvinte rostite la sărbătorirea Zilei Libertăţii, Berlin, 3 martie 2684 C.E.

Ne învârteam încă în jurul lunii, când Belle raportă că o localizase pe *Bremerhaven.*

– Ultimul trofeu, am spus.

– Vedem noi.

Era mai mică, mai subţire şi mai lungă decât *Exploratorul.* Nu-i explodaseră motoarele. Nu era avariată, cu excepţia unor mici scobituri, provocate de roci şi bucăţi de gheaţă plutitoare. Purta acelaşi steag, dar literele erau scrise pe fuzelaj într-un stil mai elegant.

Nu am găsit resturi de cadavre în interior. Existau nişte piese cărora le-ar fi stat bine să apară în inventarul Rainbow, dar Alex hotărî, fără să-mi explice de ce, că n-o să luăm nimic de pe *Bremerhaven.*

– Partea lui Windy, preciză.

Ajunşi pe puntea de comandă, am deschis panourile şi ne-am uitat la firele de curent deconectate. Şi la locurile goale, cândva ocupate de cutiile de control. Alex tropăia cu bocancii lui magnetici şi vâra lanterna în orice spaţiu deschis.

– Chase, mi se adresă într-un sfârşit, răspunde-mi la o întrebare. După ce au mutat cutiile negre pe *Explorator*, nava asta ar fi fost capabilă să plece undeva? Cu resurse proprii?

– Mă îndoiesc.

– Dar nu spui sigur nu.

– Nu cunosc nava suficient de bine. De exemplu, e posibil să existe la bord un centru de comandă auxiliar.

– Am înţeles. Putem să verificăm?

Mi-am adus aminte de un set de relee de putere inscripţionate *Bremerhaven* în sala motoarelor de pe *Explorator.*

– Hai să ne uităm la unităţile de propulsie, am sugerat.

V-am spus undeva că nu mă pricep la tehnologia mileniului al treilea. Nici nu trebuie, dacă nu faci decât să verifici dacă lipsesc piese şi sunt deconectate cablurile. A fost nevoie de-o singură privire ca să-

mi dau seama că *Bremerhaven* n-ar fi reuşit să plece nicăieri cu de la sine putere.

N-am luat cu noi nimic. Am făcut doar o înregistrare vizuală. Pe urmă ne-am întors la bordul lui *Belle-Marie* şi am băut cafea.

Alex îşi lăsa gândurile la voia întâmplării.

– Ce este? l-am întrebat, în cele din urmă.

Sorbi prelung din cafea.

– Cred că jungla aceea e Margolia.

– Chiar dacă orbitele nu se potrivesc?

– Da. Nu ştiu cum, nici de ce, dar margolienii sunt îngropaţi acolo.

Nu văzusem nici o urmă care să indice existenţa unei colonii, cândva. Desigur, în câteva mii de ani, vegetaţia luxuriantă la care ne uitam ar fi îngropat şi Andiquarul. Am coborât şi ne-am plimbat puţin pe suprafaţă, căutând probe. Nimic. Dar pentru o confirmare exactă a prezenţei sau absenţei probelor ne-ar fi trebuit echipament specializat.

– *Chase?* mă strigă Belle, în timp ce moţăiam pe puntea de comandă, iar Alex se uita la fotografiile făcute.

– Am studiat orbita navei *Bremerhaven.*

– Şi?

– La 3 martie 2745, se afla la treizeci de milioane de kilometri depărtare.

– De planeta asta? întrebă Alex.

– *Da.*

Ne-am uitat unul la altul.

– Ai vreo explicaţie?

– Pentru moment, rosti el, hai să spunem că e vorba de-o anomalie.

21

„În toiul sărbătorii, cădem victimă calamităţilor."

Kory Tyler, *Musings*, 1312

Ne-am strecurat înapoi în sistemul nostru planetar, după un zbor pe care oamenii probabil că-l vor pomeni şi peste o mie de ani. Am găsit Atlantida căutată, dar am trăit o dezamăgire atât de mare, încât am lăsat la o parte orice altă compensaţie. Ne-am asigurat rezultate excelente? Absolut. O să devenim celebri? Mi-am imaginat cum mi se iau interviuri la fiecare emisiune, de la *Masa rotundă* la *Dimineaţa cu Jennifer.* O să câştigăm bani cu ghiotura. Deja mă gândeam să scriu o carte. Dar noi sperasem la o Atlantidă încă vie, în ciuda pronosticurilor. Sau măcar vizibilă.

– Ce titlu o să-i dai? mă întrebă Alex, referindu-se la carte.

– Misiune finală.

Îşi duse degetele la tâmplă şi îmi vorbi pe un ton cu care s-ar fi

adresat unui copil:

– Sper că nu-mi sugerezi că ai de gând să te retragi. Oricum, titlul nu trebuie să se refere la *tine.*

– Nici nu se referă la mine. Nu intenţionez să mă retrag, Alex. O să scriu numai despre *Explorator.* Cum a căutat ajutor, cum s-au urcat o mulţime de copii la bord, cum s-au distrus motoarele. Nici o posibilitate de salvare pe o rază de mulţi ani-lumină. Mor toţi cei aflaţi la bord, iar Margolia îşi pierde singura speranţă. O poveste tragică.

– Da, este un eveniment deprimant. Cred că trebuie să-i adaugi un pic de optimism.

Stătea în sala principală, în faţa unei probleme de şah la care nu se concentra. L-am întrebat cum avea de gând să anunţe descoperirea, şi se arătă nesigur.

– Încă nu m-am hotărât. Tu ce părere ai?

– Am putea organiza o conferinţă de presă împreună cu Windy.

Luă regele negru, îl studie, apoi îl aşeză la loc.

– Eu n-aş zice să procedăm aşa. Nu vreau să-l aţâţ pe Kolchevsky sau pe alţi idioţi. Hai să nu facem prea mult tam-tam momentan şi să ne plasăm obiectele în linişte.

– Ştii că nu se poate. Odată ce se află că am descoperit Margolia, o să ne bată la uşă toţi jurnaliştii din lume. Trebuie să hotărâm ce le spunem.

Am andocat, am intrat şi ne-am dus la platforma de gravitaţie zero, pentru că aveam trei containere pline cu artefacte.

Când am ajuns în sala de aşteptare principală, ne aştepta un tânăr înalt.

– Charlie Everson, se prezentă. Cum a mers excursia, domnule Benedict?

– Bine.

Alex se uită la mine. Îl cunosc? Nu-l mai văzusem niciodată. Avea păr negru şi o înfăţişare conservatoare, dar ţinuta lui îmi amintea de genul de tipi care se străduiesc să impresioneze prin poziţia pe care o ocupă în lume.

– M-a trimis Windy, ne explică. De-abia aşteaptă să afle cum au decurs lucrurile.

– Spune-i că a fost o operaţiune productivă, i se adresă Alex. Primul lucru pe care îl vom face mâine dimineaţă va fi să mergem s-o vedem.

– Excelent!

Era mulţumit.

– Aşteaptă cu nerăbdare detaliile.

Credeam c-o să fie mai insistent, c-o să ne întrebe dacă am găsit ce-am căutat, dar îşi vârî mâinile în buzunare şi pomeni de o petrecere dată de Windy în cinstea noastră.

– Apropo, adăugă, v-am aranjat trecerea pe navetă.

Fixă containerele cu ochi mari, căprui.

– Complimente de la Survey.

– Foarte frumos din partea ta. Mulţumim!

– Plăcerea e de partea noastră. Aveţi artefacte în cutiile acelea?

– Da, răspunse Alex.

– Minunat.

Zâmbi din nou, se uită la mine, apoi îşi mută privirea.

– Felicitări, domnule Benedict!
– Mulţumesc!
– O s-o anunţ pe Windy. Şi-o să-i spun să vă aştepte mâine.

Ne-am strâns mâna toţi trei.
– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi.
Făcu un pas, se opri, apoi se întoarse.
– Rezervarea e făcută pe numele dumneavoastră, domnule Benedict. Naveta pleacă la ora şase.
Alex îi mulţumi din nou. Apoi tânărul îşi văzu de drum, pentru că mai avea şi alte probleme de rezolvat, ne lămuri.

Ne-am oprit să aranjăm transportul containerelor. Eu mutam câteva dintre piesele mai fragile într-o cutie pe care aveam de gând s-o iau cu mine în navetă. La început ne-au spus că nu mai aveau loc pentru încărcătură suplimentară, şi că le vor expedia cu altă navetă. Alex le dădu nişte bani şi se găsi loc imediat.
Mai aveam aproape o oră până la plecare, când am terminat cu bagajele. Alex şovăia.
– Ce este? l-am întrebat.
– Mi-e foame.
Era plin de bufete expres, dar el insistă să mergem la Karl’s, pentru că avea lumânări, muzică discretă şi pui fript dellacondan care sfârâia.
– Nu avem destul timp, am protestat. E-adevărat că o oră pe Rimway e puţin mai lungă decât una terestră, dar tot n-am prinde naveta. La Karl’s te duceai să te relaxezi, să te simţi bine în ambianţa localului, să-ţi cadă bine mâncarea, cu alte cuvinte.
– Mai e un zbor la nouă, spuse încruntat.
Chase, citeam în ochii lui mari, am stat acolo închişi săptămâni de zile. Hai să ne relaxăm puţin.
– De ce să n-o luăm încet? De ce să nu profităm de ocazie?
De fapt, mă întreba dacă nu voiam o masă decentă în locul alimentelor preambalate servite pe navetă.
Aşa că am sunat la agenţie şi am schimbat zborul. Ne-am dus pe Puntea B şi am aruncat o privire prin magazinele de suvenire. Eu am cumpărat o cămaşă pentru un nepot, iar Alex îşi luă ciocolată pentru drum. Pe urmă ne-am dus la Karl's.

Deşi ne întorceam din misiunea noastră cu rezultate şi bune, şi rele, aveam ce sărbători. Ne-am aşezat la masă. Am pus cutia cu suvenire pe scaunul de lângă mine şi l-am rugat pe Alex să nu mă lase s-o uit. Din celălalt capăt al sălii se auzea o muzică de pian, senzuală. Am dat paharele peste cap şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt, ca doi îndrăgostiţi celebri. Ne-am lăudat reciproc, ce grozavi eram, toată lumea o să vină la noi să ne întrebe cum am reuşit. Am comandat scoici albe, aduse, zice-se, din Marea Interioară. Indiferent de unde erau, am savurat fiecare înghiţitură. Ciudat, dar îmi amintesc limpede fiecare detaliu al mesei, cum arăta salata, sosul, forma paharelor de vin, totul, de parcă ar fi fost ieri. Văd şi candelabrul, şi sala pe jumătate plină. Îl văd pe Alex, dus de valul emoţiilor, în apogeul

carierei, extaziat şi deprimat în acelaşi timp. Nenorocirea margolienilor îl afectase puternic. Dacă m-aş fi purtat eu aşa, mi-ar fi zis să mă adun. Toată lumea moare. E-o poveste veche.

Şi chiar aşa *era.*

Mi-aduc aminte cum glumea, zicând că şi dealerii de antichităţi ar trebui să aibă celebrităţile lor. Era cazul să li se recunoască meritele prea multă vreme ignorate. Nu uită să-mi mulţumească. Cred că, până la momentul mulţumirilor, băuse puţin cam mult.

Pianistul era real, nu virtual. Un tip înalt, cu înfăţişare sobră, mustaţă ţeapănă şi ochi gri, cam nepotrivit cu muzica romantică. N-am uitat ce cânta, că purta o garoafă roşie şi era trist. Ţin minte că am dat vina pe repertoriul melancolic. *Pierdut fără tine. Noapte fără lună.* Şi *Chandra.*

Nu mai ştiu precis când am sesizat schimbarea de atmosferă. Mâncasem demult. Stăteam, beam şi ne simţeam bine. Mă gândeam chiar că nu mai prindem nici zborul de ora nouă. Şi, treptat, am simţit o schimbare de ambianţă. Dispăruse spontaneitatea, oamenii şuşoteau, se uitau în jur şi scuturau din cap. Observă şi Alex schimbarea. Când veni chelnerul să ne umple paharele, îl întrebă dacă era totul în ordine.

– Naveta a explodat în aer.

Trebuie să mărturisesc, primul meu gând nu a fost la victime, ci la noi, la cât de aproape de moarte fusesem Alex şi cu mine. Dacă n-ar fi fost pofta lui de mâncare şi obsesia lui de a merge Karl's de câte ori se iveşte ocazia...

Victimele. Cu câteva ore în urmă, se plimbaseră prin sala de aşteptare, atingându-se cu umerii de noi. Tânărul acela ruşinos. Charlie. Fusese oare şi el la bord? Nici unul n-am mai mâncat sau băut după ce-am auzit vestea. Chelnerul nu cunoştea amănunte. Am auzit pe cineva suspinând în sala de aşteptare. Ştiu că m-am ridicat de la masă în timp ce Alex achita consumaţia. Am ieşit din restaurant în stare de şoc.

– Se mai întâmplă, am spus.

Alex îmi aruncă o privire stranie şi scutură din cap. Nu înţeleg cum s-a întâmplat, dar m-am pomenit în braţele lui.

– Linişteşte-te! E totul în regulă.

Eu sufeream mai departe. Alex îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ce-i? l-am întrebat

– Artefactele.

Sună la agenţia de expediţii. Da, le părea rău, cele trei containere *fuseseră* în naveta de ora şase.

– Dar văd că sunt asigurate. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, domnule Benedict.

Asigurate pe o sumă nominală. Dacă le-am fi asigurat la adevărata lor valoare, firma de transport ar fi fost depăşită şi ar fi refuzat să le preia.

Atunci mi-am adus aminte de cutia cu singurele artefacte rămase. Cea pe care o uitasem la masă. Am plecat înapoi, ca s-o văd pe gazdă alergând spre mine cu ea şi cu plasele de cumpărături.

Am încercat s-o sunăm pe Windy. Computerul ei ne informă că vorbea pe alt circuit, era foarte ocupată, planifica o conferinţă pentru a doua zi.

Am întrebat dacă auziseră despre navetă.

– Da, răspunse computerul. A aflat şi dr. Yashevik.

– Am o întrebare, interveni Alex. Există un Charlie Everson printre angajaţii lui Windy?

– Nu există o persoană cu acest nume pe listele noastre.

Am întrerupt legătura. Alex mă trase deoparte şi se uită neliniştit la mulţimea care viermuia în jurul nostru.

– Noi trebuia să murim în explozie? m-am alarmat.

– Tu ce crezi?

– Nici un supravieţuitor, anunţă o voce la ştiri. Încă nu s-au făcut publice numele lor pentru a fi anunţate rudele.

Reportera se întoarse spre alt ziarist.

– Bill, ce ne poţi spune?

– Lara, se crede că este primul accident în care a fost implicată o navetă în peste o sută de ani. Ultimul a avut loc...

Oamenii se adunau în grupuri ca să asculte.

Alex sună la serviciul de securitate. Le dădu descrierea lui Charlie şi le spuse că ar putea fi implicat în accident. Ăsta era tipul pe care l-am considerat ruşinos!

Peste două minute, îşi făcură apariţia un bărbat şi o femeie, care ne puseră o mulţime de întrebări. După ce le-am povestit puţinele lucruri pe care le ştiam, ne priviră sceptici. Dar ne mulţumiră, ne asigurară că vor face un raport complet şi se interesară unde eram de găsit în caz că mai aveau întrebări.

– Poate reuşesc să-l prindă înainte să plece de pe staţie, am spus.

– Să sperăm.

Ştirile continuau:

– Compania Air and Space va face o declaraţie foarte curând...

Bărbatul de lângă noi îşi îndemnă copiii să tacă. În capătul celălalt al sălii de aşteptare leşină o femeie.

– ...douăzeci şi două de persoane, inclusiv pilotul...

M-am uitat în jur, sperând să-l zăresc pe Charlie în mulţime şi întrebându-mă dacă nu va încerca să ne facă de petrecanie a doua oară.

– ...în ocean. Echipele de salvare tocmai sosesc la locul accidentului...

Alex deschise cutia. Nu lipsea nimic.

– Ţine bine de ea, mă sfătui.

– ...ni se spune că naveta n-a anunţat nici o problemă. Nici un apel de urgenţă. Nimic de acest fel. Pur şi simplu, s-a pierdut din raza telescoapelor, fără nici o avertizare...

Pe ecran apăru macheta navetei model L700, utilizată la Skydeck. Un analist începu să explice caracteristicile de siguranţă.

Doi asistenţi medicali dădeau îngrijiri femeii leşinate. Se striga „Atenţie" şi „Faceţi loc". Femeia fu dusă în altă parte.

– ...ne spune că e naveta cea mai sigură din toată flotă. A zburat în

toată confederaţia peste şaizeci de ani. Acesta este primul...

Ne-am depărtat de mulţime şi am găsit locuri în zona de îmbarcare. Cred că începeam să înţelegem cât erau de reale evenimentele petrecute. Douăzeci şi doi de morţi. Unul dintre cele mai mari dezastre din timpurile moderne. Dar nu sunt convinsă că asta simţeam. M-am văzut în cabină, apoi în explozia care a cuprins cerul.

– Eşti bine? mă întrebă Alex.

– Da...

Bărbatul şi femeia de la serviciul de securitate se întoarseră şi ne conduseră într-o sală centrală, unde l-am descris pe Charlie unui pictor.

– Ştiai că, îmi explică Alex, într-o vreme se montau camere de supraveghere în astfel de locuri? Înregistrau totul. De fapt, adăugă el, Rainbow a vândut o astfel de cameră unui colecţionar cu ani de zile în urmă.

– Poate c-ar trebui să le monteze înapoi.

Când am terminat, plecase şi naveta de ora nouă. Dacă mai fusese lansată vreuna.

2 2

„Nimic nu şochează sistemul mai mult decât crima. Ne aduce aminte că şi în aceste vremuri iluminate, trăiesc printre noi barbari."

Barringer Tate, Excesul de civilizaţie*, 1418*

Până dimineaţă, s-au aflat numele pasagerilor. Nu m-am mirat că nu fusese nici un Charlie Everson printre ei.

– Nu era unul dintre oamenii noştri, îmi spuse Windy prin circuit. Nici n-am ştiut că v-aţi întors până nu m-aţi căutat.

– Am venit ieri.

– Slavă cerului că nu v-aţi urcat în naveta aia. Chiar crezi c-a încercat cineva să te omoare pe tine şi pe Alex?

– E a treia oară.

– Dumnezeule, ce se întâmplă?

– Alex crede că cineva vrea să ne scoată din peisaj ca să-şi atribuie descoperirea *Exploratorului.*

Windy se lumină la faţă.

– L-aţi găsit?

– Da.

– Povesteşte-mi. În ce stare e? Unde e? Aţi găsit Margolia?

Am făcut o pauză scurtă, pentru efect.

– Ne-am învârtit pe orbita ei.

Rămase cu respiraţia tăiată.

– Serios? Nu mă păcăleşti?

– Nu, Windy. Am fost acolo.

Bătu din palme, strigă „Ura!" şi sări de pe scaun cu atâta forţă, încât am crezut că se năpusteşte ea însăşi în biroul meu.

– Minunat!

– E o junglă acum. N-a mai rămas nimic din ea.

– Nu contează. Dar aţi găsit-o? Extraordinar! Eşti sigură? De unde

ştii că n-a mai rămas nimic din ea?

Mi-au trebuit câteva minute ca să-i explic. Apoi altele ca să discutăm efectul descoperirii asupra comunităţii arheologice. După ce

se opri la o mină radiantă, reveni la navetă.

– Cum arăta Charlie?

I l-am descris.

– Nu-mi pare cunoscut, spuse, şi scutură din cap.

– Presupun că e la fel de sigur să spui că nu ştii nimic nici despre un locator, nu?

– Nu. Ce locator?

– Cineva a vrut să ne jucăm de-a maşinuţele la Luna Parc.

– E-o nebunie.

– Exact. Credem c-a trecut pericolul acum, după ce-am depus o plângere.

– Fiţi precauţi, oricum. Când aţi depus-o?

– În dimineaţa asta, la prima oră.

– Ne-aţi inclus şi pe noi?

– Nici nu s-ar fi putut altfel.

– Mulţumesc!

– N-ai pentru ce. Ne trebuie două lucruri.

– Te-ascult.

– Vrem să se facă imediat un anunţ. Cu mare tămbălău, să ne asigurăm că nebunii ştiu că am ieşit în public. În cazul în care nu urmăresc ce face Biroul de Înregistrări. Vrem să afle că s-au lins pe bot de Margolia.

– Bine, aranjez unul pentru mâine dimineaţă. Ce altceva mai pot face pentru voi?

– Mă aştept ca Survey să trimită o misiune.

– Normal.

– În ordine. Trebuie să vă grăbiţi. Indivizii ăştia, cine-or fi, sunt cu un pas în faţă. Ar putea prăda locul înaintea oricui altcuiva.

Imediat ce-am terminat de vorbit cu Windy, am sunat-o pe Shara.

– Am auzit ce s-a întâmplat. Bine că aţi ratat zborul.

– Nu e doar atât, Shara. Cineva a încercat să ne elimine în timpul misiunii.

I-am povestit despre locator.

– Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cine ştia unde mergeţi?

Am ezitat.

– Nimeni, în afară de tine.

Duse mâna la gură.

– Eu n-am spus nimănui.

– Asta am vrut să aflu. N-a venit nimeni să-ţi pună întrebări?

– Nu. Absolut nimeni.

– Are cineva acces la informaţiile pe care ni le-ai dat?

Inspiră adânc.

– Personalul.

– Care personal? Cine anume?

– Chase, oricine lucrează pentru Survey le-ar fi putut extrage.

– Shara...
– Am rulat programul din biroul meu. Aşa a devenit accesibil.
– Pentru toată lumea.
– Îmi pare rău, Chase. N-ai spus că trebuie să-l ţin secret.
– Mi s-a părut evident.
– N-a fost. Îmi pare rău.
– Bine. Măcar ştiu ce s-a întâmplat.
– Dacă mi-aş fi dat seama, i-aş fi ataşat un cod de securitate.
– Nu-i nici o problemă.
– N-am ştiut...

După-amiază ne-a căutat Fenn şi am fost interogaţi de alţi doi anchetatori. Am repetat cele spuse şi primei echipe, apoi iarăşi am povestit aceleaşi lucruri. Ne-au întrebat cine ar vrea să ne vadă morţi, şi s-au uitat strâmb când le-am spus că nu ştim.

– Nu e vorba că n-am avea duşmani, preciză Alex. În domeniul nostru, nu se poate altfel. Dar nu cunosc pe nimeni cu apucături de criminal.

– Şi credeţi că urmăreau să găsească *Margolia* asta?

– Da.

– Mi se pare cea mai gogonată pretenţie din toate timpurile.

Anchetatorii erau un bărbat şi o femeie, foarte sobri, vă mulţumim, doamnă, sunteţi sigură? Femeia era slabă şi îngrijită, bărbatul, scund şi îndesat. El era şeful.

Ne arătară imagini cu toţi tipii pe care-i chema Charlie Everson de pe planetă. Nici unul nu era individul în cauză. Ne-au vârât sub nas un album cu fotografiile tuturor răufăcătorilor. Nici vorbă de el.

– A fost o bombă? am întrebat.

– Da, spuse femeia, şi înclină din cap.

I-am simţit tensiunea din voce. Furie înăbuşită, mi-am zis.

– Greu de crezut că ar pune cineva o *bombă* într-un vehicul plin cu pasageri. Nu ştiu unde-o să ajungem.

– S-au implementat diverse măsuri de securitate, interveni bărbatul.

Alex întrebă dacă poliţia bănuia pe cineva.

Nu aveau voie să facă nici un comentariu.

Ne-au sfătuit să fim prudenţi şi să-i sunăm dacă observăm ceva periculos.

– Să nu vă credeţi în siguranţă, ne avertiză femeia, numai pentru că aţi făcut plângere. Cel mai bine ar fi să nu călătoriţi împreună. Cel puţin până găsim vinovatul.

Nimeni nu se mai interesă de descoperiri arheologice, când explozia navetei ajunse ştirea principală. Windy tot făcu o încercare. Aranjă o conferinţă de presă pentru ziua următoare, aşa cum îmi promisese, iar Alex făcu anunţul oficial în cadrul ei. Stătu în faţa unei mulţimi de cincisprezece scriitori şi jurnalişti, în mod normal, la un asemenea eveniment ar fi venit aproape o sută, şi le spuse că Margolia fusese descoperită.

Prima reacţie a fost un cor de râsete şi pufnituri. Ei, sigur că se exprimă la modul figurat.

– Nu. Există cu adevărat. Am fost acolo.
– Mai trăiesc? întrebă cineva, stârnind alte râsete.
– Nu. Au murit demult. Acum e doar junglă peste tot.

– Sunteţi sigur?
Râsetele începură să se calmeze.
– Vreau să spun, sigur aţi nimerit locul potrivit?
– Da. Nu încape nici un fel de îndoială.
Continuă cu descrierea celor văzute de noi şi ce am presupus că s-a întâmplat. Probabil o stea aflată în trecere.
Scriitorii îl asaltară mai mult de o oră. Cât rezistase colonia înainte de catastrofă? Ce a simţit când a pătruns în *Explorator?* Cum se scrie corect acest cuvânt? Ce populaţie avea Margolia la momentul dezastrului? Aveam de gând să ne întoarcem? De unde am ştiut unde să mergem?
Alex se pregătise pentru ultima întrebare:
– Trebuie să recunosc, nu Chase şi cu mine am făcut descoperirea. Adam şi Margaret Wescott au descoperit *Exploratorul*, cu aproape patruzeci de ani în urmă, în cadrul unei misiuni a organizaţiei Survey. Când s-au întors, au încercat să înţeleagă importanţa navei, dar au murit amândoi într-un cutremur.
Întrebările începură să curgă în cascadă, dar Alex le puse capăt:
– Din fericire, au adus cu ei o ceaşcă de pe *Explorator.* Pornind de la ea, am aflat restul.
Când le povesti ce-am găsit pe navă, în sală se făcu linişte.
Nu pomeni de cele trei containere cu artefacte nepreţuite, care supravieţuiseră în regiunea stelei Tinicum nouă mii de ani, numai ca să dispară brusc în explozie.

Nici n-am ieşit bine din clădire, când am auzit că profesorul Casmir Kolchevsky dăduse o declaraţie în care numea activitatea noastră „profanare". Era oripilat şi sugera că era momentul să se dea legi care să „oprească hoţii şi vandalii să trăiască prădând valorile trecutului".
În drum spre birou, ne-a contactat Jennifer Cabot, gazda emisiunii *Dimineaţa cu Jennifer.*
– Alex, am vrut să te avertizez că mâine va fi şi Casmir în direct. O să vorbească despre Margolia. M-am gândit c-ai vrea să-i dai o replică.
Casmir. Amicul ei, în caz că vă mă îndoiţi de partea cui era.
Tocmai scăpasem din traficul aglomerat şi ne îndreptam spre nou-construita zonă de case şi malluri, ridicată pe locul fostei păduri la vest de Andiquar. Alex scoase o strâmbătură, ca atunci când intră în casă diverse gângănii zburătoare.
– La ce oră vrei să fiu acolo? o întrebă pe Jennifer.
Întorşi la birou, m-am gândit că vrea să-l ajut să se pregătească pentru dezbaterea de a doua zi.
– E-n regulă. O să mă descurc. Ia-ţi liber restul zilei. Meriţi.
Mi s-a părut o idee bună, dar aveam prea multe de făcut. Eram personajele principale la ştirea zilei şi primeam telefoane de la clienţi din toată lumea. Fiecare credea că avem un munte de artefacte de vânzare. De fapt, noi aveam cinci: trei ceşti, o farfurie şi placa Abudai.

Pe lângă asta, Alex a mai fost solicitat să dea peste douăzeci de interviuri. O ocazie unică, de care voiam să profităm.

Seara mi-am făcut timp să stau de vorbă cu Harry, şi l-am pus la curent cu mersul lucrurilor. Aşa trebuie să procedezi cu avatarurile, ca să fie mai bine informate când stau de vorbă cu următoarea persoană care are nevoie de ele. Dar oamenii nu se deranjează atâta.

De obicei, nu m-aş fi deranjat nici eu. Însă de data asta nu se putea altfel.

I-am spus că se pregătea o nouă expediţie.

– Chase, fă-mi un serviciu, mă rugă.

– Cu plăcere.

– Dacă reuşeşte cineva să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu Samantha şi copiii mei, anunţă-mă.

– Sigur.

E-o prostie. Ştiam că n-avea cum să-şi amintească de ei, nu-i cunoscuse niciodată, nici măcar nu ştia cum arătaseră. De vină era numai programul lui.

Poate că şi eu. M-am hotărât să văd ce-ar fi de aflat.

L-am sunat pe Shepard Marquard din Barcross, de la catedra de antichităţi terestre.

– Vreau să vorbesc cu tine despre Harry Williams, Shep.

– Sigur. Felicitări! Am văzut conferinţa de presă. Sunteţi grozavi!

– Mulţumesc!

– Aş fi vrut să fi fost alături de voi. E o realizare nemaipomenită.

Îşi drese vocea.

– Informaţiile despre Williams sunt foarte puţine. Ce voiai să afli?

– Date despre familia lui. Ce se cunoaşte despre ea?

– Avea familie?

– Soţia şi doi copii. Amândoi băieţi.

– Să vedem.

Se uită în dreapta.

– Acum verific.

Se încruntă, scutură din cap de mai multe ori, citi concentrat, îşi duse arătătorul la buze şi, în cele din urmă, ridică privirea.

– Pe soţia lui o chema Samantha. Şi, da, aveau doi fii.

– Harry Jr. şi...

– Thomas. Thomas era cel mai mic. Avea aproape cinci ani când au plecat.

– Mai poţi să-mi spui ceva?

– Atât.

– Putem să ne vedem personal?

– Eşti liberă la cină? Mâine se întâmplă să fiu în oraş.

– Sigur, Shep. Mi-ar face plăcere.

– Te contactez eu.

2 3

„...Oferit în amintirea realizărilor memorabile în serviciul omenirii..."

din inscripţia de pe Premiul Omul Anului, oferit de Survey

Shep apăru la Rainbow ferchezuit, în ipostaza de omul serii. Aduse cu el un cip şi două cărţi

– Am informaţii despre Samantha, mă anunţă. Şi m-am gândit că te-ar interesa să vezi plecarea *Exploratorului.*

– Ai aşa ceva? am exclamat, încântată.

Îmi arătă cipul din palmă.

– O hologramă. Refăcută. Din 27 decembrie 2688.

Muream de nerăbdare s-o văd, dar el scutură din cap:

– Mai întâi cina.

– De ce nu putem să ne uităm puţin acum?

– Pentru că aşa va trebui să mă inviţi la tine.

– Shep, am protestat, aparatura de la birou e mai bună.

Zâmbi. Un zâmbet minunat, curat, simbolul onestităţii.

– Mă îndoiesc.

Am mâncat la Porch Light şi l-am condus în apartamentul meu.

Ne-am uitat la coloniştii care se deplasau prin sălile de aşteptare ale unei staţii spaţiale antice. *Exploratorul* era prea mare ca să tragă la docuri, aşa că pasagerii erau transportaţi la el cu naveta în grupuri de câte douăzeci. După spusele povestitorului, fusese nevoie de o săptămână întreagă să ridice nouă sute de oameni pe orbită şi să-i mute pe navă. Erau oameni de toate vârstele, nu doar tineri, cum mă aşteptasem, şi mulţi copii. Unii trăgeau după ei baloane şi se hârjoneau, alţii plângeau. Nu le venea să plece de acasă, probabil.

Un reporter lua interviuri. Toate erau traduse în limba standard. Se îndreptau spre noi frontiere, spuneau ei, unde aveau să ducă o viaţă mai bună. M-a surprins să-i aud spunând că doreau, într-un final, să se stabilească relaţii între colonie şi lumea lor natală.

– După ce punem treaba pe roate.

„Să punem treaba pe roate" părea să fie sloganul momentului.

Avusesem impresia că erau bogaţi. Că formau o clasă socială cu bani. Dar cei din hologramă arătau a fi oameni obişnuiţi.

N-am văzut pe nimeni care să-i conducă. Am dat vina pe costul drumului până la staţie, care trebuie să fi fost foarte ridicat pe vremea aceea. Oamenii şi-au luat rămas-bun la sol. Dar plecarea răspândea o atmosferă singuratică şi descurajantă.

Pe un scaun rămase o pancartă. Nu ştiam să citesc scrierea veche, dar a făcut-o translatorul în locul meu: *Margolia sau Suflet.*

N-am înţeles ce voia să spună nici în ziua de azi.

Ultimii colonişti se urcară pe o rampă îngustă şi intrară în navetă. Trapele se închiseră, naveta ţâşni, iar un corespondent rămase ca să vorbească despre noii pionieri.

Apoi ne-am pomenit într-o cameră cu şemineu, în care mai multe

persoane discutau despre „semnificaţia de ansamblu a evenimentului". Semnificaţia de ansamblu a evenimentului se dovedi sumbră şi deprimantă. Coloniştii erau nişte rebeli. Bunul lor simţ, la fel ca patriotismul, raţiunea şi chiar moravurile, era discutabil. Îi puneau în pericol pe cei dragi. Nu sprijineau un guvern căruia îi datorau cu toţii recunoştinţă şi loialitate.

– Mie de copii îmi pare rău.

După câteva minute am revenit pe staţie. Ne uitam la *Explorator* printr-un hublou mare cât un perete. Era legat cu parâme din faţă şi din spate de unităţile de alimentare. Fuseseră conectate cabluri de combustibil şi curent. Naveta ieşea din ecluză ca să se întoarcă.

Apăru din nou corespondentul:

– Aşadar, cel mai mare grup de colonişti care ne-a părăsit vreodată se află la bord, gata de plecare. Şi nu e decât o parte din primul val. *Bremerhaven* va pleca spre aceeaşi destinaţie, unde s-o fi aflând ea, la sfârşitul lunii viitoare.

Funiile şi cablurile erau retrase. Propulsoarele auxiliare se activară, iar nava uriaşă începu să se mişte.

– Peste patru zile, se auzi din nou vocea povestitorului, *Exploratorul* va pătrunde pe tărâmul misterios numit de noi hiperspaţiu. Iar după zece luni, cu voia lui Dumnezeu, vor ajunge la noua lor casă. Peste doi ani, *Exploratorul* e programat să se întoarcă şi să transporte un alt grup.

Corespondentul stătea în staţie. Era când trist, când dinamic, când pompos, când melodramatic. În spatele lui, sala de aşteptare se golise.

– Preşedintele Hoskin a făcut o declaraţie azi-dimineaţă, exprimându-şi speranţa că Dumnezeu îi va binecuvânta pe oamenii care pleacă astăzi în peregrinarea lor. S-a oferit să le trimită ajutor, dacă vor avea nevoie, deşi recunoaşte că distanţa va fi o problemă. Alte surse din cadrul administraţiei, care au refuzat să-şi decline identitatea, au declarat că Republicii îi va merge mai bine fără călători. Citez: „Aceştia sunt oamenii care nu ar fi fost mulţumiţi până nu şi-ar fi impus ideologia lor păgână asupra noastră."

Diseară la nouă, Howard Petrovna este invitat la *Lucia Brent Show*, să discute despre şansele coloniştilor de a se descurca singuri.

Am văzut *Exploratorul* prin hublou. Se învârtea. Se depărta în noapte.

– Ai legătura, Sabrina, spuse corespondentul. Sunt Ernst Meindorf şi am transmis de la lansarea *Exploratorului.*

Una dintre cărţi era o biografie ostilă a unei cântăreţe, Amelia, celebră la vremea plecării navei. Şi-a împărtăşit soarta cu margolienii şi a plecat cu primul val. Fusese printre cei pe care i-am văzut îmbarcându-se. A renunţat la o carieră de succes, devenind o legendă din acest motiv. Dar mulţi ani după aceea a fost văzută în diverse locuri de pe planetă, de parcă n-ar fi plecat niciodată.

Biograful ei nega acest lucru, desigur, şi o descria ca pe-o susţinătoare a celor ce considerau că societatea devenise una represivă. „Guvernul oferă tuturor un trai confortabil şi un venit decent, se zice că ar fi declarat cântăreaţa. În consecinţă, ne supunem

directivelor lui. Nu mai *trăim,* doar existăm. Ne distrăm, ne prefacem fericiţi şi ne mulţumim cu pietatea şi superioritatea noastră faţă de ceilalţi." Dar, susţine biograful, în loc să lupte pentru cauza cea

dreaptă, cântăreaţa a renunţat şi a zburat în bezna cosmosului „cu Harry Williams şi cei de teapa lui". Un act de laşitate, pretinde el, dar care poate fi înţeles. Mă întreb cât de nerăbdător ar fi fost *el* să se opună preşedintelui Hoskin.

– N-ar fi fost aşa, mă lămuri Shep. Oamenii dispăreau destul de des. Dacă se întorceau, erau schimbaţi. Uneori nu se mai întorceau. Dacă provocai scandal, îţi asumai şi riscurile de rigoare.

Cântăreaţa fusese arestată de mai multe ori, de obicei sub acuzaţia că „incită la nemulţumire". Biograful ei, născut la o sută de ani de la evenimente, în vremuri mai bune, consideră că personalitatea ei ar fi fost supusă reorganizării „pentru a o face mai fericită", numai că era prea cunoscută şi ar fi apărut probleme politice.

Povestea cântăreţei se încheie la plecarea ei cu *Exploratorul.*

Cealaltă carte, *Marea emigrare*, era scrisă la începutul Mileniului al Patrulea şi trata strămutarea, vreme de trei secole, a grupurilor de nemulţumiţi în locuri departe de planetă. Autorul explica motivul fiecărui grup în parte, îi descria pe lideri şi povestea despre coloniile născute în urma migrării, dintre care nu a supravieţuit nici una.

Câteva dintre aceste grupuri migratoare depăşeau efortul margolienilor, deşi se întindeau pe perioade de timp mai lungi. Caracterul unic al margolienilor era secretul lor, hotărârea lor fermă de a nu se lăsa conduşi, nici influenţaţi, de forţele politice terestre.

Am văzut în carte o poză cu Samantha şi Harry, ea călare, el, cu hăţurile în mână şi uitându-se la ea. Explicaţia spunea: „Liderul cultului, Harry Williams, şi prietena lui, Samantha Alvarez, la ferma părinţilor ei de lângă Wilmington, Delaware, iunie 2679." Cu nouă ani înainte de plecarea primului val. Samantha avea atunci în jur de douăzeci de ani. Râdea şi se ridica pe scara de la şa. Era mult mai scundă decât Harry, cu păr castaniu lung până pe spate. Era o frumuseţe. Ar fi putut alege orice bărbat.

Nu mai scria nimic altceva despre ea, nici despre margolieni. Cartea susţinea eforturile guvernului de a-i îmblânzi pe cei pe care autorul îi numea, sistematic, nervoşi. Nivelurile guvernamentale superioare îşi manifestau îngrijorarea că margolienii vor fi „departe de casă", „hotărâţi să acţioneze strict după voinţa lor", „în mâinile unor lideri bine intenţionaţi, dar iresponsabili".

Guvernul a încercat să-i domolească pe margolieni, continua autorul, deşi eforturile constau mai degrabă în promisiuni că nu vor fi acuzaţi. Infracţiunea de care erau învinuiţi Williams şi asociaţii lui era „tulburarea bunăstării generale". Williams fusese închis de două ori.

– N-am găsit nimic despre fiii lui, îmi spuse Shep.

– Nu-i nimic. Măcar avem o fotografie a Samanthei.

– Era foarte frumoasă.

– Da.

– Ca tine, Chase.

Una dintre problemele cu care se confruntă bărbaţii într-un

apartament străin e că nu ştiu de unde se stinge lumina.
I-am arătat.

În seara următoare, Alex şi cu mine ne-am întâlnit cu Windy, la invitaţia ei şi pe cheltuiala firmei Survey, la Parkwood's, într-un club cu pretenţii, pe malul râului. Eu nu m-am simţit niciodată în largul meu în asemenea locuri. Sunt prea convenţionale şi rigide. Îţi dau senzaţia că oamenii sunt prea preocupaţi să se lase impresionaţi (şi să impresioneze la rândul lor), ca să se simtă bine.

După cum cerea eticheta, Windy ajunse prima.

– Mă bucur că vă văd, ne întâmpină. Trebuie să-ţi spun, Alex, că la Survey suntem uluiţi de realizarea ta.

– Mulţumesc!

– Am o veste pentru tine, continuă Windy.

Alex se aplecă în faţă.

– Firma o să te numească Omul Anului. La ceremonia noastră anuală.

– Mulţumesc că m-ai anunţat, răspunse radios.

– O să aibă loc o gală în data de unsprezece. Poţi să vii?

– Bineînţeles. N-aş lipsi pentru nimic în lume.

– Excelent. Nu trebuie să-ţi mai spun că e o chestiune strict profesională. O să lansăm anunţul pentru public la sfârşitul săptămânii.

– Normal.

Când au venit băuturile, am ciocnit pentru Omul Anului. Eram destul de liniştiţi, dacă te gândeşti la câte se petrecuseră. Vestea că din Margolia nu rămăsese decât o junglă tăiase din entuziasmul lui Windy. Sau intenţiona să se folosească de întâlnire ca să negocieze partea firmei din descoperire. Aşteptam să ne sosească mâncarea, când şeful operaţiunilor de la Survey îşi făcu apariţia şi se prefăcu surprins la vederea noastră acolo.

– Sunteţi grozavi! ne lăudă. Excelentă treabă, Alex! Era mic de statură şi dădea întruna din mâini. Când vă întoarceţi, aş vrea foarte mult să merg şi eu.

M-am uitat la Alex. Spusese cuiva că se întoarce la *Explorator?* Mă înţelese şi-mi făcu semn că nu.

Apoi apăru Jean Webber, din consiliul director.

– O să-ţi ridice statuie în Rock Garden, spuse ea. După cum decurg lucrurile, o să fii şi tu de faţă.

Rock Garden era Gala Celebrităţilor de la Survey, unde se montau plăci şi portrete ale marilor exploratori printre copaci înfloriţi şi fântâni susurătoare. Dar onoarea fusese întotdeauna postumă.

Lui Alex îi plăcea să joace rolul bărbatului neimpresionat de onoruri. După spusele lui, nu conta decât să ştie că a realizat ceva meritoriu. Bineînţeles, nu era adevărat. Îi plăcea să fie elogiat, cum îi place oricui. Când a fost ridicat în slăvi pentru afacerea Christopher Sim, nu şi-a mai încăput în piele de bucurie. Dar la fel de tare s-a întristat când unii au susţinut că făcuse mai mult rău decât bine, şi că ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum erau.

Mi l-am şi imaginat umblând cu gulerul ridicat, ascunzându-şi identitatea, strecurându-se în peşteră să-şi admire statuia noaptea,

pentru ca în timpul zilei să pretindă că toate astea sunt nişte prostii.

Chelnerul ne aduse mâncarea. Peşte pentru Alex şi Windy, fructe pentru mine. Vinul începu să curgă în pahare. M-am întrebat dacă nu cumva Windy încerca să ne înmoaie rezistenţa. Seara promitea să fie plăcută.

Până când apăru Louis Ponzio, directorul de la Survey, un tip pe care Alex nu-l înghiţea. De obicei, şeful meu îşi masca bine reacţiile, fie ele favorabile, fie nefavorabile. Dar cu Ponzio avea probleme, pentru că era un individ plin de sine, piţigăiat şi aborda o veselie artificială. Genul de om care, elev fiind, era permanent terorizat de colegi. Ponzio însă nu dădea semne să-i observe aversiunea.

– Bravo, Alex! spuse, şi îl bătu cu palma pe umăr. De data asta chiar ai rupt gura târgului.

– Mulţumesc! Se pare că am avut noroc.

Ponzio se uită la mine, încercă să-şi aducă aminte cum mă cheamă, renunţă şi se întoarse spre Windy, care înţelese imediat:

– Doctor Ponzio, v-o amintiţi pe Chase Kolpath. Asociata lui Alex.

– Sigur că da. Cine ar putea uita o femeie atât de frumoasă?

Chiar, cine?

Nu se opri la masa noastră. Încă nu discutaserăm în detaliu transferul drepturilor asupra *Exploratorului* şi Margoliei. Era, cred, destul de deştept să-şi dea seama că Survey va obţine un transfer deschis dacă nu se bagă şi-o lasă pe Windy să poarte tratativele.

Avea dreptate. La masă, Windy a negociat dreptul de acces şi recuperare a navei şi a Margoliei. Alex îşi rezervă dreptul de a se duce acolo din nou ca să aducă mai multe artefacte, deşi acceptă şi câteva restricţii.

Windy luă notiţe, îşi bău vinul, şi dădu peştele la o parte în acelaşi timp. O făcu plină de încântare.

– Foarte bine, conchise. Încă un lucru: o să plecăm în expediţie imediat. Vrem să te alături celor care organizează misiunea şi să le dai tot ajutorul necesar.

– Da, cu mare plăcere, acceptă Alex.

– Şi, Alex...

– Da?

– Ştiu că lucrurile n-au ieşit exact cum ai vrut. Dar profitul va fi mult mai mare. E vorba de o descoperire epocală. Orice s-ar întâmpla de acum înainte, ţi-ai câştigat locul alături de Schliemann, Matsui şi McMillan.

24

„Ştiinţei i-a scăpat mereu esenţialul. Ea visează o lume ideală, plină de fluctuaţii cuantice, dimensiuni flexibile şi oameni care nu ştiu dacă sunt morţi sau vii. Singura realitate este percepţia."

Leona Brachtberg*, Cea din urmă femeie respectată,* 1400

Timp de două zile, Alex fu răsfăţatul Andiquarului. Apăru la *Dimineaţa cu Jennifer*, la *Showul zilei* şi la *Joe Leonard & Co.* Personalităţi academice îl complimentau şi explicau publicului semnificaţia descoperirii sale. Se confruntă cu Kolchevsky la *Jennifer*, apoi la *Raportul Dumas*, subliniind contribuţiile sale de-a lungul anilor. Kolchevsky îl făcu jefuitor de morminte.

În a doua seară, un bărbat de pe coasta de sud fu acuzat că şi-a omorât soţia şi i-a aruncat cadavrul de pe o barcă, iar povestea cu Margolia trecu pe locul doi.

Lui Alex îi plăcea rolul de erou cuceritor şi se arătă înclinat spre toleranţă şi în privinţa lui Kolchevsky.

– Îşi apără convingerile, îmi spuse. E greu să te lupţi cu asta.

Îi trimise chiar un mesaj, felicitându-l pentru prestaţie. Insistă, fără să se strâmbe, că nu turna gaz pe foc.

N-am avut parte decât de un singur moment neplăcut, atunci când Ollie Bolton ne luă apărarea.

În direct la *Sfredelul ştirilor*, Bolton se declară mândru să fie coleg de breaslă cu Alex Benedict.

– Alex şi cu mine suntem prieteni apropiaţi. Îl cunosc bine şi a făcut întotdeauna cinste comunităţii noastre. Dacă a săvârşit o nelegiuire, atunci la fel am făcut şi eu. Dacă el a depăşit limitele impuse de lege, arătând însă decenţă faţă de părerile altora, atunci eu le-am încălcat cu grosolănie.

– Târâtură ipocrită, îl categorisi Alex.

– Alex Benedict are dreptate, continuă Ollie. Dacă n-ar exista oameni ca el, cele mai multe dintre rămăşiţele trecutului nostru s-ar pierde în negura timpului. Sau n-ar mai fi găsite niciodată.

În ziua când în mass-media nu se vorbi decât despre Crima de pe Coasta de Sud, cum era deja cunoscută, vremea îşi reveni, în sfârşit, dând semne de primăvară. Ciripeau păsărele, înfrunzea natura şi un vânticel parfumat dansa printre perdele.

Windy îl sună pe Alex, completând şirul interminabil al elogiilor:

– Aproape m-ai convins că nu sunt destui dealeri de antichităţi, recunoscu. Deci poţi s-o iei ca pe-o laudă sinceră, puţin şovăitoare.

– Mersi.

– Am vrut să-ţi mai zic ceva. Se zvoneşte prin firmă că ţi se va propune un post de consultant. Te-ar interesa?

Alex se gândi puţin, apoi răspunse:

– Nu, îmi pare rău. Dar îţi mulţumesc.

– M-am gândit eu că aşa vei răspunde. Dar ascultă-mă până la capăt. O să vă luăm pe amândoi. Remuneraţia va fi constantă, n-o să vă ocupăm tot timpul şi vei avea satisfacţia unei contribuţii majore. Şi o să-ţi aprobăm vânzările. Aşa vei avea acoperire pentru ele.

– Iar Survey o să le controleze.

– Alex, ar fi în avantajul tuturor.

– Mulţumesc pentru ofertă.

Bolton sună şi el.

– Am tot vrut să dau de tine, începu el. Ce lovitură! Margolia! Nu te poate depăşi nimeni.

Era sincer încântat, fără nici o urmă de invidie.

– Mersi, Ollie, rosti Alex pe un ton neutru.

– Aş vrea să fi fost şi eu cu tine.

Nu reuşi să-şi mascheze dispreţul complet:

– Sau chiar cu un pas înaintea noastră.

– A, da. De ce să nu recunosc? Ţi-am trimis o ladă cu cel mai bun vin Kornot. Te rog s-o primeşti împreună cu felicitările mele.

– Ştii, mi se adresă Alex după ce se încheie convorbirea, de câte ori îl ascult, mi se pare că Windy are dreptate. Poate că *suntem* toţi nişte hoţi.

– Păi, de *el* putem fi siguri.

– Da...

Bătu darabana pe braţul scaunului.

– Ştii, cred că e timpul ca Bolton să plătească pentru Gideon V.

Peste trei zile, eram în biroul lui Windy cu un teanc de documente.

– Ai auzit de Medalioanele Blackmoor?

– Normal, răspunse ea, şi inspiră adânc. Doar nu vrei să zici că le-a găsit şi pe *ele?*

– Nu. Dar vrem ca Ollie Bolton să aibă impresia asta.

Am aşezat hârtiile pe biroul ei.

În cea de deasupra se preciza că, după părerea lui Alex, medalioanele se aflau pe *Baluster*, un vas de război imperial vechi de trei sute de ani.

Windy se uită la mine chiorâş, apoi zâmbi.

– Şi unde se află vasul ăsta?

– Pe orbita stelei gigantice Palea Bengatta. A fost avariat într-o luptă şi abandonat acolo. Am vrea ca informaţia să ajungă în biroul directorului. Femeia pe care o suspectai mai lucrează acolo, da?

– Da. Încă nu i-am spus nimic.

– Foarte bine. Nici să nu-i spuneţi. Cel puţin o vreme.

Se uită la raport.

– Palea Bengatta? Unde-i asta?

– În capătul celălalt al Confederaţiei. În direcţia Braţului Perseus.

– În regulă.

– E doar o epavă. Mai sunt câteva pe-acolo, rămase în urma războaielor civile de pe Morinda.

– Şi care-i ideea?

– *Baluster* a fost un *crucişător de linie*. Îţi trebuie luni de zile, dacă nu cumva ani, ca să-l cercetezi.

– Aţi explicat cum au ajuns acolo medalioanele?

– Scrie în notele de subsol. O nebunie sclipitoare pentru intelectuali.

– Şi crezi că Bolton o să muşte?

– O va considera o pradă irezistibilă.

Alex inclusese în documente informaţii adevărate (când le găsise)

şi inventate: natura avariei, copii după rapoartele flotei, corespondenţă personală.

– De fapt, a existat o poveste despre un membru al administraţiei, care ar fi fugit cu medalioanele pe un vas de război, când a început să se înrăutăţească situaţia. Cine ştie care-i adevărul?

– Voi doi sunteţi nişte mari figuri, ştiai asta?

I-am dat lui Windy şi un raport despre planurile firmei Rainbow de a zbura spre *Baluster. Plecăm în cinci săptămâni. Imediat ce punem totul la punct.* Dezvăluiam şi sursele, astfel ca raportul să sune cât mai oficial.

– O să mă ocup de el.

– Mulţumesc!

– N-ai pentru ce. E bine să se facă dreptate şi într-un stil mai poetic. Sper să meargă. Apropo, misiunea noastră spre Margolia pleacă într-o săptămână. Am vrea ca tu şi Alex să veniţi la ceremonia de plecare.

– În nici un caz n-o să lipsim.

– Poate că Alex o să spună câteva vorbe.

Evenimentul avu loc la Sala Pierson, recent construită în complexul Survey. Era şi Ponzo de faţă, bineînţeles, şi un grup de politicieni. Şi echipa de exploratori, doisprezece la număr. Urmau să plece cu două nave, *Exeter* şi *Gonzalez.* Reprezentările virtuale ale navelor pluteau de o parte şi de alta a sălii. Pe prima am pilotat cândva, dar între timp a fost dotată special cu senzori de ultimă generaţie. *Gonzalez* era înzestrată cu echipament de excavare.

Alex îşi pusese cele mai bune haine pentru ocazie: sacou albastru, guler alb, butoni argintii. Windy ne prezentă.

– Nici nu vă daţi seama ce nebunie a fost pe capul nostru, ni se plânse. Un adevărat circ.

Gazdele ofereau gustări şi băutură. Imediat ce sosiră toate personalităţile ştiinţifice, ne-am mutat în sala de conferinţe. Un bărbat care părea să fie responsabil cu organizarea se urcă pe podium. Când se făcu linişte în sală, îl prezentă pe Alex, „omul care a făcut descoperirea".

Alex fu întâmpinat cu aplauze entuziaste. Arătă spre mine, cea fără de care n-ar fi ajuns nicăieri etc. etc. Publicul se răsuci în scaune. M-am ridicat şi am fost aplaudată puternic. Alex descrise desfăşurarea misiunii, sublinie aspectele care atrăgeau atenţia în mod special (de exemplu, staţia de pe Margolia, foarte posibil localizată la ecuator), arătă fotografii şi aşteptă să i se pună întrebări. Prima se referea la o chestiune de navigaţie, aşa că am răspuns eu.

La sfârşit, le-a urat succes celor două nave şi se aşeză. Bărbatul care se ocupa de organizare reveni la pupitru. Făcu câteva observaţii scurte, le mulţumi tuturor pentru prezenţă şi se alătură mulţimii. Mai târziu am aflat că era Emil Brankov, savant de rang superior şi şeful echipei de exploratori

În timp ce ne îndreptam spre sala principală, Alex îmi spuse că voia să afle când explodase *Exploratorul.*

– Vreau să ştiu dacă s-a întâmplat în 2745.

– Când orbitele s-au apropiat cel mai mult una de alta.

– Exact. Crezi că-i greu de stabilit când au explodat motoarele?

– Dacă au pe cineva care ştie cum se construiau navele în vremea aceea, n-ar trebui să fie prea greu. Pe nave sunt tot felul de ceasuri şi cronometre. Probabil că erau şi pe atunci. Nu trebuie decât să afle când s-au oprit motoarele.

Am observat că unul dintre membrii mai tineri ai echipei se uita la mine cu interes.

– Dar de ce ne-ar preocupa? l-am întrebat.

– Nu ştiu. Probabil că încă mă aflu la pescuit de informaţii.

Avea o privire stranie.

– Nu ştiu despre ce e vorba, dar ceva nu e în regulă. Cred că le datorăm măcar atât. Să aflăm adevărul.

– Alex, au trecut de atunci mii de ani.

Am aflat că în misiune pleca şi un expert în tehnologia superluminică. Îl chema Spike Numitsu. Un tip mai bătrân, cărunt, cu nas lung şi ochi albaştri ca marea, sclipitori. Alex îl trase într-un colţ şi-l întrebă dacă putea determina data dezastrului.

– Ar fi posibil. O să vă ţin la curent.

– Nu văd la ce ne-ar folosi, am comentat mai târziu.

– Te înţeleg, mă asigură Alex. Se uita în gol.

– Dar vreau să ştiu de ce a fost eliberată parâma navei *Bremerhaven*. Şi ce nu e în ordine cu orbita ei.

25

„Aşa-zisul asasin s-a dovedit deosebit de parşiv, pentru că şi-a plănuit crima înainte ca victima să termine de mâncat cina. "

Etica lui Barrington, ediţia a III-a, 1411

Misiunea Survey se lansă la timp, iar peste câteva zile sosiră rapoarte de la ambele nave. Spike şi echipa lui nu păreau atât de şocaţi ca noi doi. Vorbeau despre prezenţa unor resturi mumificate de parcă nu făceau decât să înregistreze rezultate şi să le ordoneze.

Între timp, *Gonzalez* se deplasă pe orbita planetei acoperite de junglă, făcu un studiu complet şi anunţă că scannerele localizaseră nişte ruine. Erau acolo, chiar dacă zăceau îngropate de junglă. Ni se confirma faptul că descoperiserăm Margolia. În seara aceea, am invitat câţiva prieteni şi am chefuit până la ziuă.

Windy ne anunţă că Raportul Medalioanelor, cum îl numea, fusese înmânat directorului. (Era şi el la curent cu situaţia, fireşte.) Angajata suspectă i-l dăduse personal, deci nu ne rămânea decât să aşteptăm ca Ollie Bolton să-şi facă bagajele şi s-o şteargă în celălalt capăt al Confederaţiei.

Între timp, n-a mai încercat nimeni să ne omoare.

Alex susţinu că e extenuat, îşi luă concediu şi plecă pe Insulele Guajalla.

– Păzeşte casa, mă rugă. Şi nu mă căuta.

Aşa se întâmplă că eram singură în clădire când sună Bolton. Mi-am ascuns cu greu dezamăgirea că era încă în oraş.

– Trebuie să vorbesc cu Alex.

Era întotdeauna înconjurat de o aură mixtă de sinceritate şi vulnerabilitate. Am făcut un efort să-mi displacă.

– Nu este aici, domnule Bolton.

Stătea în spatele unui birou, obosit, cu nasturele de la gât deschis. Se arătă dezamăgit.

– Chase, renunţă la tonul ăsta formal cu mine. Unde e?

– În concediu.

– Unde?

– Mi-a lăsat instrucţiuni să nu spun.

– Poţi să-l contactezi?

– Nu.

M-a lăsat să înţeleg că ştia că-l mint.

– Când se întoarce? Crezi că poţi să-mi spui măcar atât?

– Peste o săptămână.

– Chase...

– Doriţi să-i lăsaţi un mesaj, domnule?

– Cred că voi doi mi-aţi lăsat mie unul.

Luă o bucată de hârtie, o studie, apoi o puse înapoi pe birou.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu la ce vă referiţi.

– Palea Bengatta.

– Aha.

– Cred că nu mai e un secret.

– Despre ce secret vorbiţi?

– N-am de gând să-mi cer scuze.

– Nici nu mă aşteptam.

– Suntem rivali. Jucăm cinstit.

– Sigur că da. Dumneavoastră aţi distrus naveta?

Se uită la mine sincer şocat.

– Voi trebuia să muriţi?

Făcu ochi mari. Am avut impresia că nu poate respira.

– Chase, chiar mă crezi capabil de un asemenea act?

Ca să fiu sinceră, nu-l credeam.

– Aţi fi în stare să-l comiteţi?

– Nu! N-am făcut rău nimănui, niciodată. Nici n-aş face.

– Mai doriţi ceva, domnule?

– Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama. S-a întâmplat exact în ziua când v-aţi întors. Şi acum, asta. Eşti singură? mă întrebă după o scurtă ezitare.

– Da. De ce vă interesează?

Am văzut cum i se înăspresc trăsăturile feţei. Poate din cauza luminii. Sau poate că-i era frică.

– Fii cu grijă, mă sfătui.

Nu sunase ca o ameninţare.

Am căutat-o pe Windy.

– Ai vreo veste de la Bolton?
– Nu. De ce?
– Tocmai am vorbit cu el. N-a muşcat momeala.

– M-am gândit eu că-l subestimaţi.
– Da... Aşa mi se pare.
– Acum îmi dai voie să scap de turnătoare? Directorului nu-i place să umble ca pe ouă.
– Sigur că da. Fă ce trebuie să faci. Te simţi bine? am întrebat-o, căci mi se părea iritată.
– Da. Dar îmi pare rău că a scăpat ticălosul.
– Ştiu. Şi mie.
Am vrut să-i spun lui Alex despre Bolton, dar am renunţat. O să-i spun când vine acasă. N-am vrut să-i aduc aminte de problemă câtă vreme era în concediu.

Peste două zile, Windy mă anunţă că Brankov coborâse pe Margolia şi începuse excavaţiile.
– Sunt la unul dintre situri. La o adâncime de treizeci-patruzeci de metri sub nivelul junglei.
– Cum e vremea?
– Umedă şi fierbinte.
– Nu prea sunt condiţii favorabile.
Orice ar fi lăsat în urmă coloniştii, era deja terci.
Peste o oră făcu primul anunţ public. Incluse şi o fotografie cu Brankov ţinând în mână o piatră destul de netedă pe o parte. Făcuse parte dintr-un zid, explica el.
În seara aceea, directorul de la Survey, luând cuvântul la o întrunire simandicoasă, îşi descrise reacţia la ştirea descoperirii şi preciză cât era de mulţumit de contribuţia lui Alex, care „depusese eforturi exemplare" pentru a proteja siturile.
Atât îi trebui lui Kolchevsky, care erupse din nou ca un vulcan. Dar lumea se obişnuise deja cu el şi nu-i mai acorda atenţie. Îşi făcuse rost de câţiva aliaţi şi existau dovezi că insista să se pedepsească extragerea artefactelor fără autorizaţie de la o sursă competentă. Alex spusese întotdeauna că nu se putea vota o asemenea lege, că nu aveai cum s-o impui. I-am vorbit despre asta şi lui Windy, care mă surprinse:
– Până la urmă tot o să afli, aşa că mai bine îţi spun eu. Sunt unul dintre susţinătorii ei. Cred că avem şanse s-o impunem.
Nu înţeleg de ce m-a luat pe nepregătite. Mi-a reamintit că cei de la Survey susţinuseră întotdeauna firma Rainbow, dar *voi sunteţi un sac fără fund*. Se temperă. Scutură din cap. Zâmbi. *Îmi pare râu.*
A doua zi, îmi transmise o legătură temporară cu Spike Numitsu, care vorbea de la un centru de operaţiuni:
– Alex, explozia de pe Explorator a avut loc în 2742. La începutul anului. Mâine mergem în sala motoarelor. O să-ţi spun şi ţie ce-am găsit acolo.
I-am transmis legătura lui Alex, care se relaxa în costum de baie, cu un pahar de vin în mână. Stătea pe o verandă. În fundal se vedea

oceanul.

– Ce zici de asta? mă întrebă, evident mulţumit. Chase, ce părere ai?

– În legătură cu ce?

– 2742.

– Nu înţeleg.

– Mai ţii minte când s-a întâmplat?

Se referea la apropierea orbitelor docului, lunii şi Margoliei. Data dezastrului.

– Da. În 2745.

– La trei ani după distrugerea Exploratorului.

– Şi ce-i cu asta?

– Chase, fuseseră avertizaţi cu cel puţin trei ani înainte. Gândeşte-te. Trei ani ca să se salveze.

– Au încercat. Au reconstruit *Exploratorul.* N-a mers.

– Crezi c-au renunţat aşa uşor?

– Au renunţat? Fii serios, Alex. Se aflau într-o situaţie imposibilă. Odată Exploratorul distrus, nu mai aveau capacitate interstelară. Nu exista comunicare superluminică. Ce crezi c-au făcut?

– Dar aveau printre ei câteva minţi geniale. Tehnicieni, fizicieni, ingineri. Ştiau cum funcţionează tehnologia superlumincă.

– Nu le-a folosit la nimic, dacă n-aveau cum s-o construiască.

– Dar au avut trei ani la dispoziţie.

– De ce-mi tot repeţi asta? Nu văd ce importanţă are. Îţi trebuie o bază industrială foarte avansată ca să produci energia necesară. Nu poţi s-o faci în pădure, oricât de inteligent ai fi.

Vorbisem destul cu Harry Williams şi toată povestea asta mă complexa. Dacă erau atât de deştepţi, de ce n-au verificat zona înainte de a se instala? Şi au mai luat şi copiii cu ei.

– Nu, spuse Alex, scuturând din cap.

Îi atrase ceva atenţia.

– Trebuie să plec. Dar să ştii că ne scapă ceva.

Am uitat să-i spun de convorbirea cu Bolton.

Nu trecu nici o oră şi, când mă pregăteam să închei treburile zilnice, Bolton mă contactă din nou pe circuit.

– Nu s-a întors. Încă două sau trei zile.

– E foarte urgent.

– Ce s-a întâmplat, Ollie?

Arăta atât de tulburat, că am lăsat la o parte orice resentiment.

– Nu pot să vorbesc pe un circuit deschis. Nu vrei să ne întâlnim undeva?

– Hai, Olllie, sunt ocupată.

– Te rog! E important!

I-am dat de înţeles că nu-mi convenea deloc.

– Când şi unde?

– La Brockbee e bine? Ora opt?

– Şapte.

Aveam un rând de haine curate în casa de la ţară, aşa că n-a trebuit să trec pe-acasă. Am făcut un duş, m-am schimbat şi, deşi nu-l

consideram pe Ollie un pericol fizic, am vârât un scrambler în jachetă. Am luat glisorul firmei şi, când soarele se lăsa la orizont, am plecat în oraş.

Brockbee e un club privat. Se află în spatele unui zid înalt şi, pentru că e locul preferat de persoane cu greutate şi celebrităţi de tot felul, e foarte bine păzit. M-au luat la întrebări de cum m-am apropiat. Le-am spus cine sunt şi că trebuia să mă întâlnesc cu doctor Bolton.

– Un moment, vă rog. M-am învârtit uşor în cerc deasupra platformei de aterizare de pe acoperiş.

– În regulă, doamnă Kolpath. Bine aţi venit la Brockbee. O să preluăm noi controlul glisorului. Vă vom conduce înăuntru.

Peste câteva minute intram în sala de mese. Gazda mă informă că doctor Bolton nu sosise încă, dar mă conduse la o masă. Era şapte fix.

Peste douăzeci de minute, tot acolo eram. Un avatar veni să mă întrebe dacă nu voiam să beau ceva cât aşteptam. Sau poate doream un aperitiv.

– Avem nişte gustări excelente în această seară.

Am refuzat.

După jumătate de oră mă gândeam dacă să-l sun sau nu. În drum spre ieşire, am rugat gazda să-i transmită domnului Bolton salutările mele, dacă mai venea.

Carmen mă trezi dintr-un somn foarte adânc.

– Eşti căutată, Chase. Cred că e important.

Primul meu gând a fost Bolton.

– Inspectorul Redfield.

Afară era întuneric încă. Ce naiba voia şi *ăsta?* Dacă s-a întâmplat ceva cu Alex? Mi-am luat repede halatul şi m-am dus în camera de zi.

– Fă-mi legătura, Carmen.

Fenn coborî de pe bancheta din faţă a unui vehicul de poliţie. Era cam surmenat.

– Chase, îmi pare rău că te deranjez la ora asta criminală.

– Nu-i nimic, Fenn. Ce s-a întâmplat?

Se strâmbă. Avea veşti proaste.

– Ollie Bolton e mort. Cineva i-a tăiat cablul de combustibil din glisor.

Mi-a trebuit ceva timp să procesez informaţia. Bolton mort? Imposibil.

– Când? am întrebat.

– Acum strângem date. Dar se pare că s-a întâmplat în urmă cu câteva ore. S-a ridicat, a plutit puţin şi gata, s-a oprit glisorul. S-a prăbuşit pe proprietatea lui. Un vecin care venea acasă la miezul nopţii a văzut epava.

– Înţeleg. Sigur e vorba de crimă?

– Fără îndoială.

– Şi de ce m-ai sunat pe mine?

– Computerul lui zice că trebuia să ia cina cu tine aseară.

26

„În zorii omenirii, când pământul era mai aproape de Paradis decât acum. "

Robert Browning, *Trece Pippa*, 1841 C.E.

Presa îi luă interviu lui Kolchevsky a doua zi dimineaţa. N-am să pretind că i-am fost prieten. Nici că lumea nu e mai bună fără el. Dar aş fi preferat să recunoască singur că greşea. Sunt convins că poliţia n-o să precupeţească nici un efort pentru a-l aduce în faţa justiţiei pe autorul acestei fapte abominabile.

L-am anunţat pe Alex, care-şi încheie mai repede cu o zi concediul şi porni imediat spre casă.

– Până când aflăm cine e vinovatul, e posibil să ne fi luat cineva în vizor pe noi doi. Ai grijă.

Fenn mă chemă la birou. Victima plecase de acasă la o întâlnire cu mine când s-a prăbuşit.

– Să-nţeleg că nu ştii ce anume voia să-ţi spună?

– Da. Habar n-am.

Iniţial am bănuit că voia să mă convingă să-l las pe Alex şi să lucrez pentru el. Dar mi-am zis că-şi face de cap egoul meu îngâmfat. Chiar dac-ar fi fost adevărat, n-ar fi ajutat cu nimic ancheta.

Fenn mă întrebă cum erau relaţiile dintre Ollie şi Alex. Fusese o animozitate făţişă?

– Nu. Doar nu crezi că Alex are vreo legătură cu crima?

Scutură din cap şi-mi spuse:

– Nu. Îl cunosc prea bine ca să-l socotesc în stare de o asemenea faptă. Dar, dacă te gândeşti la motive, Alex le avea. Unde e acum?

Mi-a spus că vrea să stea de vorbă cu el imediat ce se întoarce.

Criminalul n-a fost descoperit nici la venirea verii. Am devenit mai precauţi ca niciodată. Nimeni nu se apropia de glisorul firmei sau de vehiculele noastre personale fără să pornească alarma. Nu ne despărţeam de arme şi am învăţat să fiu oriunde cu ochii-n patru. Nu aşa voiam să trăiesc. Dar au trecut multe săptămâni şi nu s-a întâmplat nici un incident.

Continuau să sosească rapoarte de la exploratorii plecaţi în misiune. *Exeter* făcuse o descoperire: un glob transparent pe orbita solară, cu diametrul de patruzeci şi opt de metri. Înăuntrul lui era un strat gros de pământ îngheţat, iar sub el, sisteme de irigare şi de încălzire.

Erau şi o ecluză, nişte cabluri şi linii de curent.

Spike era uluit. Plutea de cine ştie când prin pustiul cosmic.

– E o seră, spuse Alex.

Am fost nevoită să recunosc că eram de aceeaşi părere. Dar de ce? La ce folosea globul?

Alex îi trimise lui Spike o întrebare: Naveta de pe *Bremerhaven* mai era pe navă?

– Ce importanţă are naveta? l-am întrebat.

– Răbdare, îmi ceru el. Avem o seră. Acum totul depinde de navetă.

Fenn ne anunţă că pistele pe care le urmărea se răciseră. Alex se

interesă dacă exista vreun suspect.

– Nici unul. Bolton avea mulţi prieteni şi admiratori. Greu de găsit cineva care să-l vrea mort. În afară de fosta lui nevastă. Şi câţiva concurenţi de afaceri, adăugă, aruncându-i o privire plină de subînţeles.

După un timp, am simţit nevoia unui concediu şi mi-am luat liber un weekend pe care l-am petrecut cu actualul meu iubit. Cu amândoi, de fapt, dar asta e altă poveste. Am oprit toate aparatele, aşa că nu aveam nici o legătură cu biroul. Am recunoscut deja că nu sunt atât de dedicată sorţii margolienilor ca Alex. Orice am fi aflat despre ei, erau morţi de multă vreme şi nu mă mai entuziasmam. Dar am petrecut nepermis de mult timp îngrijorându-mă din pricina şefului meu, care făcuse o fixaţie.

Nu m-am mirat când, ajungând acasă, am găsit o căruţă de mesaje de la el.

– Chase, sună-mă când ajungi.

– Chase, sună-mă când poţi.

– Chase, am avut dreptate.

– Au găsit primele rămăşiţe umane.

– Se pare că erau cu miile la polul sud. Oameni care au supravieţuit catastrofei.

Spike raportă că pe *Bremerhaven* nu era nici o navetă.

– Excelent, se bucură Alex.

– Din câte se pare, au încercat să migreze, ne spuse Windy într-o dimineaţă de vară târzie. Se deplasau la poli vara şi înapoi la ecuator iarna. Iernile erau mai lungi, verile mai scurte. Dar Emil crede că au reuşit să supravieţuiască un timp.

– Cât timp? se interesă Alex.

– Momentan se lucrează la corelarea probelor. Câteva generaţii. Trase aer adânc în piept. Nici nu vă daţi seama ce curajoşi au fost oamenii ăştia. Mă întreb ce anume i-a ajutat să reziste.

Poate speranţa că vor primi ajutor. Că-i va găsi cineva.

– Au construit un aparat de zbor. Emil zice că a găsit urme ale unor fabrici originale de alimente.

Îşi creau condiţii de trai. Refugiul polar se transforma într-o bază întinsă, vastă, în mare parte sub pământ, pentru înlesnirea ventilaţiei pe timp de vară. Spaţiile de locuit erau spartane, dar funcţionale. Orice nu stătea în soare în sezonul fierbinte se păstra foarte bine.

Am încercat să-mi imaginez cum era când planeta se apropia de soare. Cât de mare era astrul pe cerul după-amiezii? Oare puteai scoate capul pe uşă din cauza arşiţei?

Răspunsul, conform estimărilor primite, ne luă prin surprindere. Specialiştii spuneau că da. Temperaturile din regiunile polare în perioadele cele mai calde ale verii erau la fel cu temperaturile de la ecuatorul de pe Rimway. Foarte ridicate, da. Dar clar mai mici decât

pe restul planetei.

Pe la sfârşitul anului, misiunea descoperi ruinele unei biblioteci. Câteva mii de volume. „Din nefericire, în stare irecuperabilă", spuse Brankov. Luasem prânzul cu Windy şi revenisem în biroul ei, ca să vedem ce veşti ne aşteptau.

„În stare irecuperabilă."

Brankov ne arătă biblioteca. O sală interioară fără ferestre, rafturi aliniate la perete, pline de mucegai.

– Cărţile nu rezistă mult nici în cele mai bune condiţii. Aici sunt cele mai proaste condiţii.

Păstram amintirea vie a junglei şi a umezelii din aer.

În cele din urmă, am primit şi estimarea aşteptată:

– Credem că au supravieţuit aproape şase sute de ani.

Brankov arăta ca un soldat. Pe la cincizeci de ani, păr blond, tuns scurt, salopetă impecabilă, dicţie perfectă.

– N-au reuşit să-şi conserve tehnologia la nesfârşit în aceste condiţii. Până la urmă s-a uzat, pur şi simplu.

Îşi întoarse privirea şi scutură din cap.

– Ar trebui să fiţi de faţă să vă daţi seama cu ce s-au luptat.

Era într-o cabină modulară, de tipul adăposturilor pentru călătorit. Am văzut printr-un geam o furtună de zăpadă foarte puternică.

– Şase sute de ani, spuse Alex. Înapoi, înainte, de la ecuator la pol, de la pol la ecuator, la fiecare douăzeci şi una de luni, în timp ce luna când fierbea, când îngheţa.

M-am uitat la vremea liniştitoare care trecea drept vară în Andiquar.

– Oare i-a căutat vreodată cineva? se întrebă Windy.

Mi-am adus aminte că doriseră să fie lăsaţi în pace.

Veneau mereu veşti, pe măsură ce se apropia toamna. S-au descoperit oraşele construite de primii margolieni. Aş fi vrut să ştiu dacă rezistase măcar o parte din casa văzută în holograme. Şi ce s-a întâmplat cu fetiţa plină de veselie, căreia cineva îi făcea fotografii cu mama ei.

Alex se lăsă absorbit de cercetarea margolienilor. Se ducea la bibliotecile de pe continent şi de pe insule. Aducea acasă extrase despre mişcarea margoliană, pe care le citea cu religiozitate. Cele mai multe proveneau din cărţi publicate pentru prima oară în secolul al douăzeci şi optulea. O parte fuseseră scoase la tipografii private, erau poveşti de familie, jurnale bisericeşti sau personale. Spunea că au supravieţuit pentru că de obicei erau aruncate în lăzi sau în poduri, iar peste câteva secole, când sunt descoperite, prezintă interes istoric.

– Aşa cel puţin oamenii le păstrează cu grijă. Le multiplică. Dacă trec de primii două sute de ani, scapă cu viaţă.

Când l-am întrebat ce anume căuta, râse şi dădu la o parte un teanc de hârtii.

– Nava *Bremerhaven.* Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Becul de avertizare al lui Jacob începu să pâlpâie. O transmisie pentru Alex.

– E doctor Yashevik, domnule. Vrea să vă vorbească, dacă aveţi o clipă liberă.

Îi spuse lui Jacob să-i facă legătura, şi Windy îşi făcu apariţia imediat.

– M-am gândit c-ai vrea s-o vezi şi tu. Au găsit-o la douăzeci de grade latitudine sudică.

Lumina se stinse. Ne-am trezit într-o groapă, pe viscol, uitându-ne la ce-a mai rămas dintr-o clădire. De fapt, la o piatră de temelie. În afară de număr, n-am înţeles ce scria pe ea.

– Scrie *Şcoala Paul DeRenne. 55.* Nu ştim cine e Paul DeRenne.

– La ce se referă numărul? întrebă Alex. E anul construirii?

– Aşa bănuiesc ei.

– Adică la cincizeci şi cinci de ani de la înfiinţarea coloniei.

– Probabil.

– S-a gândit cineva să socotească durata unui an pe Margolia înainte de catastrofă?

– Cu zece la sută mai scurt decât un an standard.

– Deci şcoala a fost construită cam la patruzeci şi nouă de ani după aterizare, în timp terestru.

– Cam aşa.

– Presupunând că anul înfiinţării este 2690, înseamnă că e vorba de 2739 după calendarul terestru.

– Da.

– Catastrofa s-a petrecut în 2745.

– Da. Când au ridicat şcoala, nici nu le trecea prin minte că se apropie.

Alex se frecă pe frunte.

– Probabil că nu. Ar fi rezistat clădirea ulterior? După catastrofă?

– Nu ştiu. Nu mi s-a spus, recunoscu Windy oftând. Şi dac-ar fi rezistat, tot n-ai fi vrut să fii acolo, nici vara, nici iarna.

– Nu, nu cred.

– Ar fi însemnat să te tot muţi, am intervenit eu.

– Poate că nu aveau de ales. Nu puteau sta câteva luni la pol şi restul anului la ecuator. Aveau nevoie de baze intermediare. Un loc unde să locuiască. Şcoala o fi fost unul. Oraşul Primăvară. N-aveau cum să stea prea mult într-un loc.

– Mă mir că n-au renunţat, rosti Windy.

O întristase vestea. Toţi am fi vrut ca sfârşitul margolienilor să fi fost unul rapid. Alex zâmbi.

– Şase sute de ani.

Îl rugă pe Jacob să mărească imaginea pietrei.

– Incredibil.

Afară începea să se întunece. Afară *la noi.* Se adunau nori de ploaie.

– Mai e şi altceva?

– Au găsit un monument. Probabil locul în care au pus coloniştii prima oară piciorul. Greu de spus cu exactitate. Totul e distrus.

– Cum arată?

Luminile pâlpâiră încă o dată. Ne-am trezit în faţa unor bucăţi de piatră reararijate cu dificultate, să alcătuiască un zid. Fragmentele de inscripţie, traduse, spuneau „În acest loc... în numele... şi picior." Şi un

zero. În faţa lui mai fusese o cifră, un nouă sau un opt. După el, C.E.

– Era comună, ne explică Windy.

– Are legătură cu Pământul, spuse Alex, lămurindu-mă şi pe mine.

– După părerea noastră, coloniştii au ajuns în jurul lui ianuarie 2690. Emil zice că inscripţiile nu conţin date terestre decât în cazul evenimentelor legate de Pământ. Şi nu le vine în minte decât unul singur.

Windy reveni pe circuit înainte de a se termina ziua de lucru.

– Mai am ceva pentru voi. Emil crede că au găsit terminalul terestru pentru zborurile de pe orbită. E în zona temperată sudică.

– Jacob, arată-ne harta, ceru Alex.

Nu ştiam că aveam o hartă. Apăru globul margolian, cu continente-insule, râuri şi lanţuri muntoase deja familiare. Erau marcate baza polară sudică şi siturile descoperite în timpul misiunii.

Windy ne indică unde era terminalul, iar Jacob îl marcă silitor.

– Se afla chiar la marginea unui oraş mare.

Până aici, nimic neobişnuit.

– Se vede vreo navetă?

– Nu. Am scanat zona în detaliu. Emil zice că a acoperit-o jungla. Aţi văzut vreo navetă pe *Explorator?*

– Da. Era la locul ei.

Alex închise circuitul şi se uită la mine, aşteptând să spun ceva. Ce voia?

– De ce zâmbeşti aşa? l-am întrebat. Care-i treaba cu naveta?

– Unde e?

– S-a dizolvat. A mâncat-o jungla.

– Şi cum au coborât de pe orbită?

– Cum a coborât *cine* de pe orbită?

– Cei care au desfăcut funiile lui *Bremerhaven.*

– Nu ştiu. Poate nici *nu* au mai venit. Poate au...

– Exact. Poate că s-au îmbarcat pe navă.

– Imposibil. Nu era operaţională.

– Atunci unde-i naveta?

– Undeva la sol. O s-o găsească. Îngropată adânc.

– Mai există o posibilitate, insistă Alex.

– Care?

– Chase, vreau să-mi faci un serviciu.

Am oftat. Cât am putut de tare.

– Bine.

– Am stat de vorbă cu toţi istoricii, bibliotecarii şi arhivarii în viaţă.

– Despre ce?

– Despre orice ne-ar putea ajuta. Vreau să verifici ceva.

– Bine.

– Ai fost pe Pământ, nu? Nu? O planetă istorică. E cazul s-o vizitezi.

27

„Lumea de acasă ne ademeneşte cu cântecul sirenei. Oricât de departe ne ducem sau oricât de mult lipsim. Ne aşteaptă răbdătoare.

Iar când ne întoarcem, aşa cum se cuvine, cântă în cinstea noastră. Ne-am născut în pădurile ei, am ieşit din apele ei. E în sângele nostru, la bine şi la rău."

Ali Barana*, Coteşte la stânga la Arcturus,* 1411

Pământul.

Un sentiment straniu să-l simţi pe Sol atât de aproape. Planeta plutea în gol, cu luna plină de cicatrice şi cu continentele oarecum familiare. Parcă aş mai fi fost acolo. Parcă mă întorceam acasă.

Harmony, gigantica staţie orbitală, sclipea în noapte. Era cea mai recentă dintr-o serie lungă de staţii. Iniţial a fost un simplu terminal, apoi staţie de întreţinere cu câteva secole în urmă, dar s-a tot extins, s-au construit hoteluri şi zone de relaxare, plus un institut de cercetare. Nu se mai distingea structura originală, ascunsă cum era de şirul de capsule, cupole şi sfere. S-a discutat multă vreme dacă să se modernizeze locul sau să fie reconstruit din temelii.

O cursă regulată decola chiar la sosirea mea. Trecu pe lângă mine în drum spre univers, cu lumina radiind pe punte şi prin rândurile de hublouri. O navă mare, nu cât *Exploratorul* şi nici atât de romantică. Îşi ambală motoarele şi acceleră, depărtându-se, până când n-am mai văzut decât un punct luminos.

Am predat controlul lui *Belle-Marie* operatorilor, care mă aşezară în zona de andocare, aglomerată cu nave de dimensiuni mici. Majoritatea vehicule de firme. Am coborât pe tubul de îmbarcare conectat la trapă.

Peste trei ore eram la sol, pe *terra firma*, dormind în compartimentul unui tren glisor, în drum spre continentul nord-american. Dimineaţa am privit pentru prima oară Pacificul şi am luat o cursă de navetişti spre Insulele Destiny, foste Regina Charlotte, la optzeci de kilometri nord de-a lungul coastei. Vedeam traficul de la sol, oamenii şi plaja. Oceanul era împânzit de bărci cu pânze.

Destiny era un grup de peste o sută cincizeci de insule, într-o zonă de conservare naturală, cu copaci înalţi, dimineţi ceţoase şi vulturi. Nu mai văzusem un vultur niciodată, dar am înţeles imediat de ce era simbolul potrivit pentru o navă interstelară. Dedesubt am zărit munţi cu vârfuri înzăpezite, lacuri albastre şi râuri unduitoare. După două zile, când aveam să mă întorc, văzusem deja vreo zece balene cenuşii înotând în apele liniştite.

Îmi rezervasem o cameră la Hotelul Porumbiţa Albă, la Rennell Sound, cu vedere spre ocean. Mi-au dat o încăpere frumoasă, cu ferestre largi şi perdele unduioase. Pacificul, cel puţin la respectiva latitudine, era mai calm decât Marea Estică de acasă. Spre vest nu vedeai altceva decât apă.

Când m-am pus în mişcare, dimineaţa era pe sfârşite. Am căutat numele primit de la Alex, Jules Lochlear, şi am rugat computerul să-mi

facă legătura cu Universitatea Americilor. Lochlear, am fost informată, era bucuros să mă primească în acea după-amiază. „Fix la ora unu."

L-am găsit la nivelurile superioare ale bibliotecii campusului, o clădire în stil vechi, proiectată de un arhitect puternic înclinat spre modele geometrice excentrice. Acoperişuri multiple, uşi în locuri nepotrivite. Colţurile diferitelor încăperi nu erau paralele, iar culoarele spre etajele de sus se ridicau şi coborau la întâmplare, în unghiuri care sugerau că numai un atlet putea circula pe ele în siguranţă. Un stil cândva prezentat ca exploziv mai degrabă decât un proiect de arhitectură clasic.

M-am cam învârtit până am găsit biroul lui Lochlear, dar cred că aşa era modelul locului. Era singur şi lucra la o masă încărcată de cărţi şi notesuri. Pe pereţii încăperii vaste atârnau diplome şi premii academice. O uşă glisantă mare dădea spre o verandă, de unde se vedea campusul. Când am intrat, n-a ridicat ochii spre mine, ci a continuat să scrie cu o mână într-un dosar verde, cu cealaltă făcându-mi semn să mă aşez pe o canapea.

Trecuse bine de prima tinereţe. De fapt, era chiar bătrân. Slab, adus de spate. Câteva şuviţe cărunte completau sprâncenele stufoase deasupra ochilor umezi. Mi se părea atât de pipernicit, că nu se putea ţine pe picioare.

– Trebuie să fiţi doamna Kolpath, rosti cu glas surprinzător de puternic, fără să-şi ia ochii de la hârtiile pe care scria.

– Da, domnule profesor.

– Foarte bine, domniţă. Imediat stăm de vorbă.

N-a fost chiar imediat, dar într-un sfârşit îşi exprimă mulţumirea că-şi încheiase sarcina, puse tocul jos şi catadicsi să mă privească.

– Te rog să mă ierţi. Dacă mă întrerup în mijlocul scrisului, îmi trebuie o oră să mă reintroduc în atmosferă.

– Nu face nimic. Mă bucur că vă cunosc.

Alex mi-l descrise drept istoric şi arhivar.

– La ce lucraţi, domnule profesor? am întrebat, ca să încep discuţia.

– A, la nimic important.

Se dădu în spate de la masă.

– Făceam nişte speculaţii.

Încercă să-mi distragă atenţia cu un zâmbet, dar nu-i merse.

– Despre ce? am insistat.

– Investigatorii.

– Investigatorii?

– O piesă. Sper să se joace la Teatrul Mării în sezonul următor.

– N-am ştiu că sunteţi şi dramaturg.

– Păi, nu sunt. Nu tocmai. Am scris câteva piese. Dar n-am trecut de nivelul local. Ştii cum e.

Habar n-aveam, dar i-am spus că ştiu.

– Scriu romane poliţiste comice, continuă. Aş vrea ca măcar unul să ajungă la Brentham.

M-am prefăcut că înţeleg despre ce vorbeşte.

– Ar fi minunat. Vă doresc mult succes, domnule profesor.

– Mulţumesc, dar nu sunt prea optimist.

– Ce predaţi?

– Nimic. Am predat istoria o vreme, dar foarte demult. M-am

săturat să-i conving pe studenţii fără tragere de inimă, aşa că am renunţat.

– Şi acum...

– Ocup catedra Capani. Adică uneori coordonez candidaţi la doctorat. Dumnezeu să-i ajute!

Se ridică, se clătină puţin, dar îşi reveni şi începu iar să râdă.

– Podeaua asta nu mai e la fel de solidă cum a fost odată. Acuma, cred că ai venit la mine să...

Se întrerupse şi începu să scotocească printr-un teanc de hârtii. Renunţă şi deschise un dulap. Cotrobăi prin el, apoi se lumină la faţă.

– Da, am găsit. Doamnă Kolpath, de ce nu veniţi cu mine?

Se îndreptă spre verandă. Uşa culisă. L-am urmat.

– Ai grijă, mă atenţionă.

Prinse imediat puteri. Nu mai părea sfrijit şi se mişca de colo-colo cu uşurinţa unui tinerel. Când am păşit în spatele lui şi nu mi-am mai simţit greutatea, mi-am dat seama de ce.

– Unităţi antigravitaţionale, am observat.

– Sigur. Acum ai cam treizeci la sută din greutatea normală, Chase. Pot să-ţi spun Chase? Bine. Fii atentă pe unde calci. Câteodată efectul e că te simţi prea bine. Unii au căzut.

Ne aflam pe una dintre rampele pe care le-am văzut de pe sol. Balustradele erau de metal gravat şi se înclina brusc spre un acoperiş. Lochlear începu să urce cu mişcări exersate.

Am ajuns în vârf şi ne-am plimbat pe acoperiş. Se deplasa cu o neatenţie care, combinată cu slăbiciunea şi greutatea redusă, m-a îngrijorat. Vântul bătea fără întrerupere dinspre ocean şi putea să-l doboare oricând. Îmi văzu îngrijorarea şi râse.

– Nu te teme. Merg toată ziua pe aici.

M-am uitat spre mare peste parapetul acoperişului.

– E splendid.

– Aici te simţi din nou tânăr. Câteva minute.

Am făcut slalom printre mese şi scaune şi am intrat din nou în clădire printr-o uşă dublă. N-am înţeles de ce ne grăbeam până când nu mi-am dat seama că Lochlear făcea totul în mare viteză.

Am trecut de nişte draperii şi am intrat într-o sală lungă şi îngustă, plină de rafturi, dosare, cipuri, cărţi şi vitrine. Vitrinele adăposteau volume individuale.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Am crezut că le-am pus la o parte după ce-am primit mesajul de la domnul Benedict al tău.

Cărţile expuse erau vechi, cu coperte decolorate şi uzate sau, în unele cazuri, fără coperte. Deschise uşa unui dulap, se uită înăuntru şi se lumină la faţă.

– Iată-le! Scoase o cutie, o puse pe masă şi începu să scotocească prin ea. Da, bine.

Luă câteva recipiente etichetate, le şterse de praf, le sortă, puse două înapoi şi le înşiră pe restul în faţa mea. Erau patru, fiecare cu câte opt discuri. Pe etichete scria REŢEAUA COLLIER, NECOLAŢIONATE, şi erau marcate cu numere de catalog.

– Tarim? strigă.

Îi răspunse vocea delicată a unui computer:

– Bună ziua, doctor Lochlear.

Profesorul se întoarse spre mine.

– Chase, Tarim te va ajuta cu plăcere.

– Vă mulţumesc!

– Mai e ceva: sunt foarte valoroase. Te rog să fii foarte atentă. Scannerul e aici lângă perete, dacă vrei să faci copii. Bineînţeles, n-o să poţi scoate originalele din cameră. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, spune-i lui Tarim, iar el o să-ţi facă legătura. Când ai terminat, lasă totul pe masă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Chase.

Plecă. Uşa se închise în urma lui cu un declic.

Când a devenit operaţional, Telescopul Collier a fost cel mai mare din toate timpurile. Se afla lângă Lumea lui Castleman, care l-a întreţinut aproape şapte sute de ani. Unităţile lui fiind răspândite în tot sistemul planetar, avea un diametru de patru sute de milioane de kilometri. Un produs al Mileniului al Cincilea, a funcţionat până când a ajuns victima unuia dintre războaiele interminabile ale perioadei respective. Distrugerea lui a fost un act de maliţiozitate deliberată. Dar şi pe atunci era deja depăşit.

Reţeaua de telescoape îi trezise brusc interesul lui Alex, pentru că Lumea lui Castleman era la patru mii de ani-lumină de Tinicum 2116. Patru mii de ani pentru ca lumina să ajungă la lentilele multiple ale sistemului. Îşi dădu seama că, dacă telescopul înregistrase cumva steaua, atunci o făcuse înainte de catastrofa care i-a ucis pe margolieni.

Majoritatea datelor adunate de Collier s-au pierdut în colapsul general de pe Lumea lui Castleman, la sfârşitul Mileniului al Cincilea. Dar în primele decenii ale secolului trecut, investigaţiile au scos la iveală întâmplător date stocate pe listări făcute de telescop. Nu s-a ocupat nimeni de ele, pentru că erau deja disponibile pe alte căi.

Discurile erau marcate cu datele pe care se bănuia că le acopereau, dar nici de ele nu puteai fi sigur. Nu avea importanţă.

M-am aşezat în faţa cititorului, am luat înregistrarea zborului nostru la Tinicum făcută de Belle şi am introdus-o în el. Apoi am scos discul marcat cu numărul 1 şi l-am inserat şi pe el.

– Tarim, activează, te rog.

Becurile de control se aprinseră.

– Tarim, încerc să găsesc Tinicum 2116 prin datele neprelucrate ale telescopului. Ţi-am furnizat analiza spectrografică şi imagini ale tiparelor stelare înconjurătoare. Începe căutarea.

– Lucrez, mă anunţă computerul.

Am deschis un roman şi am început să aştept.

Uneori ai noroc. Tinicum 2116 fusese cercetată cu telescopul. Datele le-am găsit pe discul al doilea.

Tarim afişă imaginea stelei aşa cum se vedea prin telescop. În spate apărură rezultatele analizei: cantitatea de hidrogen, heliu, fier, litiu etc., un adevărat pomelnic. Pe ultimul rând scria:

„Număr de planete: 4."

Patru.

Noi ştiam numai de trei.

A patra era o planetă terestră.

De-asta nu se potriveau orbitele.

Doi giganţi gazoşi. Şi *două* planete terestre.

Bingo.

Lochlear mă contactă să mă întrebe dacă nu vreau să iau cina cu el. Membrii facultăţii se întâlneau aproape în fiecare seară. Stătusem suficient printre arhive, studiind celelalte discuri ca să mai aflu date despre Tinicum. N-am mai găsit nimic. Dar eram plictisită şi înţepenită când sosi invitaţia, aşa că de-abia aşteptam să fac altceva.

Profesorul veni să mă ia şi mă conduse la cantina facultăţii, într-o clădire vecină. Gând am intrat, sosiseră deja cinci sau şase persoane. Lochlear făcu prezentările. Am constatat cu uimire că auziseră de mine. Kolpath? Ridicări de sprâncene stufoase peste tot. Tu ai fost cu Benedict când a descoperit Margolia, nu-i aşa?

Am recunoscut că eu eram aceea.

Au vrut să-mi strângă mâna. Toţi.

– O realizare extraordinară, Chase, mă lăudă un tânăr energic, care arăta de parcă ridica haltere când nu preda studenţilor.

M-au rugat să-i transmit felicitări lui Alex şi să-i spun că îi erau cu toţii îndatoraţi. A fost un moment plăcut. Câţiva m-au întrebat, naivi, dacă Rainbow nu făcea angajări. Şi s-au întrebat ce căutam la universitate.

Când le-am spus că nu făceam decât muncă de cercetare, au râs. O femeie între două vârste, cu părul de culoarea mierii, îmi spuse că nici ea n-ar spune nimănui ce face, dacă ar cerceta genul de lucruri pe care le vânez eu. Alte râsete. Mă simţeam regina balului.

Tipul musculos mă întrebă dacă eram convinşi de descoperirea făcută. Sigur era Margolia?

– Da, i-am răspuns. Nu încape nici o îndoială.

Ridicară ceştile de cafea în cinstea firmei Rainbow.

– Universitatea Americilor te apreciază foarte mult, Chase, mi se adresă un bărbat bine clădit, în pulover roşu.

Galan şi-nu-mai-ştiu-cum. Specialitatea lui era teatrul modern. M-am întrebat ce părere avea despre piesele lui Lochlear.

Nu păreau deloc cuprinşi de dezamăgirea pe care o trăiserăm eu şi Alex. Frenezia era cuvântul de ordine. Femeia între două vârste se scuză şi ieşi. Reveni peste câteva minute cu un exemplar din cartea lui Christopher Sim, *Om şi Zeu.*

– Aş dori să-mi daţi un autograf, mă rugă.

Afacerea Sim fusese cu multă vreme în urmă, aşa că ezitam. Era o ediţie legată în piele, cu margini aurite şi panglici negre. Nu era genul de carte pe care s-o semnezi.

– Te rog! insistă ea.

Am semnat, simţindu-mă destul de prost.

– Ce urmează? mă întrebă Lochlear.

– Drumul spre casă, i-am răspuns.

– Nu, care-i următorul vostru proiect? McCarthy?

Arheologul Golis McCarthy revenise de pe o planetă marginală în secolul trecut, pretinzând că adusese cu el artefacte extraterestre. Nu de-ale muţilor. De pe altă lume. N-a vrut să dea amănunte, dar artefactele au dispărut în următoarele trei luni. Lumea a bănuit că le-a aruncat el însuşi în ocean. McCarthy şi echipa lui, şapte oameni în total, au refuzat să facă orice comentariu. În şapte luni, erau toţi morţi, victimele unor accidente de diverse tipuri. Visul unui teoretician al conspiraţiei.

– Nu, cred că o vom lăsa mai moale o vreme.

Lochlear se aplecă spre mine.

– Ai găsit ce căutai?

– A, da.

Chipul îi străluci de încântare.

– Mă bucur că te-am putut ajuta.

Musculosul, care se numea Albert, îmi spuse că, dacă mai aveam în mânecă un as ca Margolia, ar vrea să-l invităm alături de noi. I-am promis că data viitoare o să-l caut.

La sfârşit, în drum spre bibliotecă, Lochlear mărturisi că înregistrasem un adevărat succes. Mi-a părut rău că Alex nu era cu mine.

N-am rezistat şi am petrecut vreo două zile vizitând obiective turistice. M-am plimbat cu pluta, am vâslit în canoe, am făcut turul insulelor cu barca şi am acceptat să iau masa cu Albert. Apusul soarelui la sfârşit de vară a fost un spectacol impresionant. M-am hotărât ca, dacă vreodată aveam de gând să mă mut, Insulele Destiny să fie printre primele pe lista de opţiuni.

28

„Sofocle, Dostoievski, al Imra, Bertolt - cu toţii sunt angajaţi, înainte de toate, în crearea miturilor. Ei descriu tot ce e mai bun, sau mai rău, în noi. Ei ne arată cum am vrea să gândim despre noi, cum am vrea să fim, dacă am avea curajul."

Muriel Jean Capaliana, Introducere la *Un tratat complet*, 2216 C.E.

Încetul cu încetul, deveneam şi eu renumită. La scurtă vreme după ce am ajuns în sistemul solar de acasă, cei de la operaţiuni mi-au spus că a apărut o nouă simulare care mă interesa. Despre Margolia. (Două sau trei acum se produceau. Toată lumea se grăbea să profite de descoperire.) Nu voiam să mi-o transmită? Se numea *Adio, Margolia.*

Am pretins că mă gândesc. Ca să fiu sinceră, din spusele lor am dedus că era vorba de o dramatizare a zborului făcut de mine şi Alex. Aşa că am adoptat o atitudine degajată şi le-am spus că da, dacă aveau timp, să mi-o trimită.

Spre dezamăgirea mea, am văzut o poveste istorică despre ultimele zile ale coloniei. O planetă rătăcită a fost cauza dezastrului.

Un savant singuratic soseşte în capitală şi vrea să intre în audienţă la Harry Williams. Apropierea noii lumi descoperite va avea, pretindea

el, efecte catastrofice. Vor fi cutremure, valuri uriaşe, erupţii vulcanice.

– O să modifice orbita, mai adăugă.

– Vom supravieţui?

Savantul e înalt, sobru, pătimaş. Un reprezentant al Distribuţiei Centrale a Actorilor.

– Domnule director, nu există nici un motiv să ne facem speranţe.

– Cât mai avem?

– Paisprezece luni.

(Scriitorul fie nu a ştiut, fie a ignorat faptul că margolienii fuseseră avertizaţi cu cel puţin trei ani înainte.)

Colegii lui reacţionează violent, insistând că nu se poate întâmpla aşa ceva. Lumea în care trăiesc are şase miliarde de ani. Care sunt şansele unei catastrofe la numai câteva decenii de la sosirea lor?

Când se încheie perioada de negare a viitorului dezastru, se fac eforturi pentru a stabili a cui e vina. Williams vorbeşte pe calea undelor, anunţă rezultatele şi îşi asumă responsabilitatea. „Încercăm să găsim o soluţie, le spune el ascultătorilor."

Nu e timp să ceară ajutor, aşa că se hotărăsc să îmbarce cât de mulţi oameni pe ambele nave şi să-i trimită înapoi pe Pământ. Sloganul este *Salvaţi copiii!* Apoi urmează vestea groaznică adusă de ingineri: nici *Exploratorul*, nici *Bremerhaven* nu pot zbura singure acasă.

Astfel se ajunge la a doua tură de incriminări. Harry ia vina asupra sa încă o dată. *A fost responsabilitatea mea*, spune el Consiliului. *Are mare dreptate*, mi-am zis.

A, da. Nobilul Harry. Jucat de un actor specializat în asemenea roluri.

Când se răspândeşte vestea, mulţimi furioase înconjoară clădirile guvernamentale. Williams e dat jos de la putere.

După o serie de lungi dezbateri, se ia decizia ca părţile componente de pe *Bremerhaven* să le înlocuiască pe cele din Explorator, care e mai rezistent. „Dumnezeu să ne ajute, spune un tehnician, dar tot nu sunt sigur că vom ajunge acasă." Pământul a devenit din nou *Acasă.*

În clipa asta am oprit simularea. Nu-mi plac simulările pesimiste şi ştiam cum se va sfârşi aceasta.

Alex mă aştepta la terminalul din afara Andiquarului, când ateriză naveta.

– Bine că te-ai întors. S-a adunat un munte de treburi.

Râse, ca şi cum tocmai făcuse cel mai caraghios comentariu de pe lume.

– Înţeleg că avem dreptate.

Frumos din partea lui să folosească pluralul, când eu nici n-am fost implicată.

– Da, i-am spus, a *existat* într-adevăr o altă planetă terestră.

– Minunat! I-ai văzut orbita?

– Nu. Nu se dădeau amănunte.

– Nici unul?
– Nici.
Am luat liftul spre acoperiş. Era un spaţiu liniştit, aproape pustiu.
– Încă o planetă terestră. Înseamnă că se afla în biozonă.
– Nu e sigur. Nu s-au folosit categoriile standard. Dar au prezentat compoziţia atmosferei. Azotul şi oxigenul formează combinaţia standard pentru o planetă de clasa K. Aşa că da, s-a aflat în biozonă. Aşa trebuie să fi fost.
– Bine.
– Tot nu înţeleg ce importanţă are. Ştiu ce gândeşti, dar e imposibil să fi fost atât de proşti, încât să se retragă pe o planetă care urma să fie scoasă de pe orbită. Sigur ştiau ce se va întâmpla.
Când am ajuns sus, s-au deschis uşile şi am ieşit într-o după-amiază ploioasă. M-am îndreptat către o zonă de transport, am făcut cu mâna unui taxi şi am pornit spre vest.
– Cu toate acestea, Chase, să ştii că exact asta au făcut.
– Dar a fost sinucidere curată.
– Aşa s-ar părea.
În timp ce ne ridicam deasupra oraşului, Alex privea la furtuna de afară.

Peste douăzeci de minute, intram în conacul lui. Jacob ne aştepta cu cafea şi gogoşi cu jeleu.
– Deci, ce urmează? am început, după ce m-am aşezat şi m-am servit.
– Trebuie să găsim planeta pierdută.
– Glumeşti, i-am replicat, deşi ştiam că asta va zice.
– Din perspectiva afacerilor, va fi o mină de aur. Atmosfera probabil a îngheţat când s-a depărtat de soare. Deci suprafaţa s-a golit, iar artefactele s-au conservat. O adevărată comoară. Iar povestea ultimului grup de colonişti, dacă vom stabili că au existat într-adevăr, o să ia proporţii mitice.
– Şi cum propui să procedăm ca să găsim planeta? Eu nu cred că e posibil.
– Tocmai asta-i specialitatea ta. Să găseşti o soluţie.

Cum cauţi un corp ceresc negru pierdut printre stele?
Am trecut în revistă tot ce ştiam despre tehnologia de detecţie. Nu prea multe, am aflat. Aşa că am dat nişte telefoane şi, în cele din urmă, am primit numele lui Avol DesPlaine. Mi s-a spus că e cel mai bun în domeniu.
L-am rugat pe Jacob să-l găsească. I-am lăsat un mesaj. Ne-a căutat în dimineaţa următoare să mă informeze că putea să-mi acorde un minut.
Avea pielea cea mai neagră din lume. Dacă n-ai trăit pe Pământ, culoarea pielii nu mai e o trăsătură distinctivă de mii de ani. S-au încheiat prea multe căsătorii între cei plecaţi de pe planeta natală. În consecinţă, aproape toată lumea are piele măslinie. Unii mai deschisă, alţii mai închisă. Dar nu cu mult.
DesPlaine era excepţia de la regulă. M-am întrebat dacă nu era cumva produsul unor gene rătăcite sau dacă s-a întors nu demult de

pe Pământ. Nu mi-am dat seama dacă era scund sau stătea în cel mai mare fotoliu de pe planetă.

– Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Kolpath?

I-am explicat ce doream să aflu. Acum nouă mii de ani, o planetă a fost expulzată din sistemul ei solar la trecerea prea apropiată a unui corp străin. Nu ştim în ce direcţie a luat-o.

– Există tehnologie care să ne ajute să aflăm?

– Bineînţeles, spuse, animat de subiect. Normal. Dar vorbiţi despre o zonă foarte întinsă. Îmi puteţi da şi alte amănunte? Orice?

Avea un craniu mare, câteva şuviţe de păr alb şi ochi adânci, care nu mă slăbeau.

– Nu. Ştim din ce sistem a fost expulzată. Cam atât.

– Înţeleg.

Mâzgăli ceva pe o hârtie. Nu scoase nici un zâmbet, deşi am simţit c-ar fi vrut.

– Cât de mare va fi flota?

– Poftim?

– Câte nave vor fi implicate în operaţiunea de căutare?

– Una singură. Nu e vorba de o flotă.

– Una.

Alt zâmbet înăbuşit. Alte mâzgălituri.

– Foarte bine.

– Presupun că e o problemă.

Îşi drese vocea.

– Are un nume planeta asta alungată?

Mi-am stors mintea să-i găsesc unul. Am avut cândva o pisică botezată după un personaj dintr-un roman vechi.

– Da. Balfour.

– Balfour.

Îl analiză, îl rosti cu propriile buze.

– Dacă i s-a dat un nume, sigur ştie cineva unde s-a dus. În caz contrar, dacă porniţi într-o căutare oarbă înseamnă că vreţi să găsiţi acul în carul cu fân. Pe întuneric.

– Chiar şi cu cea mai nouă tehnologie?

Râse, dar mi s-a părut că aud un soi de grohăit. Dacă ar fi fost o conexiune numai audio, mi l-aş fi închipuit mult mai mare.

– Consideraţi că echipamentul senzorial e o lanternă. De rază foarte îngustă.

– E chiar atât de grav?

– Eu întotdeauna încerc să fiu optimist.

29

„Sunt oameni cu care viaţa noastră se intersectează doar trecător. Dar după plecarea lor nu mai suntem aceiaşi."

Chile Yarimoto, *Călătorii*, 1421

Alex nu crede că există imposibilul. Dacă se poate călători mai rapid decât lumina, îi plăcea lui să spună, atunci orice se poate face. În consecinţă, n-are rost să mergi la el şi să-i spui că sarcina pe care ţi-a dat-o nu se poate duce la capăt.

Aveam nevoie de ajutor, aşa că m-am dus din nou la Shara. Purta o conversaţie cu computerul ei, cred, când am intrat pe uşă. Îmi făcu semn că termină imediat, puse două întrebări despre populaţiile stelare dintr-o regiune de care eu n-am auzit, obţinu răspunsul, luă notiţe şi se întoarse spre mine cu un zâmbet larg.

– Chase, cum e să fii o celebritate?

– Nu ştiu cum să fac să ies din situaţia asta.

– Am înţeles că vor să te ia cei de la Survey.

– Aşa se zvoneşte.

– Să nu te duci la ei. Plătesc prost şi nu ştiu pe nimeni de acolo care să ajungă faimos.

Abordă o mină serioasă.

– Cu ce te pot ajuta?

– Shara, a mai existat o planetă în sistemul Tinicum. De clasa K. Bănuim că a fost expulzată când s-a deformat orbita Margoliei.

– Şi vrei să ştii dacă există o cale de a fi găsită?

– Da.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te interesează? Crezi că a fost o bază pe ea?

– Cam aşa ceva.

– Bine.

– Deci crezi că e posibil să fie găsită?

– Asta s-a întâmplat... Când, acum nouă mii de ani?

– Exact.

– În regulă. E relativ recent. Dar nu cunoşti natura intrusului? A catastrofei care a distrus sistemul?

– Nu. Bănuim că a fost o gaură neagră.

– De ce ?

– Pentru că nu există stele în imediata vecinătate care s-o fi provocat.

Shara mă privi cu scepticism.

– Practic, cauzele sunt nenumărate.

– Nu contează. Nu ne interesează ce era obiectul. Vrem doar să găsim planeta care lipseşte.

– Ar fi posibil. Mai povesteşte-mi despre sistem.

– Bine. În prezent, în el sunt doi giganţi gazoşi cu orbite normale, Margolia, cu o orbită de formă eliptică exagerată, şi o lună strămutată.

– Are un nume planeta asta rătăcită din clasa K?

– Balfour. Începea să-mi placă numele ăsta.

– Şi sunt două nave străvechi acolo, da?

– Da. Şi un doc care a luat-o razna când s-a produs dezastrul. Se pare că *Exploratorul* a încercat să facă un salt în hiperspaţiu când a explodat.

– Aşa. Din câte înţeleg, *Exploratorul* a plecat cu copii la bord cu trei

ani înainte de catastrofă.

– Exact. Nu ne ajută prea mult. Dar cealaltă navă? Cum îi zice?

– *Bremerhaven.* Orbita ei n-o plasează lângă Margolia la momentul apariţiei intrusului.

– Interesant.

– Poate că era pe orbita planetei Balfour.

– Ai vreun motiv special să crezi asta? Sau doar presupui?

– Presupun.

– Dar docul?

– A fost pe Margolia când a lovit intrusul.

– Şi acum sunt ambele pe orbita solară?

– Da.

– Dă-mi toate detaliile. Tot ce ai. În primul rând trebuie să stabilim ce s-a întâmplat.

– Ştim deja.

– Bine. În regulă. Atunci poate avem şanse. Trimite-mi datele. O să le studiez şi te caut după aceea.

– Mulţumesc, Shara!

– N-ai pentru ce. Te ajut cu plăcere. Mai scap de rutină. Este vreun termen limită?

– Nu. Dacă a aşteptat atâta, mai poate aştepta puţin.

– Dacă-mi trimiţi datele diseară, o să văd ce pot face până mâine, îmi spuse râzând.

– Ai avut dreptate despre data evenimentului, îmi povesti în seara următoare, când stăteam la Longtree şi beam un cocteil. 1 martie 2745, după calendarul terestru.

– Cu doar două zile înainte faţă de data stabilită de noi.

– Ne luăm după calendare, în loc să ne gândim la timp. E greu să lucrezi cu astfel de situaţii, din pricina bizareriilor suferite de timp când obiectele sunt la depărtare de sute de ani-lumină.

– Bine, acum ştim *când* s-a întâmplat. Unde ne duce asta?

Un cântăreţ interpreta *Foc şi gheaţă*. Afară era rece şi umed. Dar la Longtree era plin. Într-o aripă era o nuntă, iar un grup mai mare sărbătorea nu ştiu ce. Din când în când, sala răsuna de râsete. Câteva perechi dansau în mijloc.

– Chase, ştim unde se aflau giganţii gazoşi la momentul catastrofei.

– Da.

– Nu i-a afectat trecerea intrusului. Asta scoate din cauză teoria ta cu gaura neagră. Dacă intrusul ar fi fost un corp masiv, uriaş, ar fi fost şi ei afectaţi. Dar orbitele lor n-au suferit nici o modificare.

– Şi asta ce ne spune?

– Ca intrusul avea o masă mai mică decât a zecea parte din masa soarelui.

– Bine.

N-am înţeles la ce ne folosea informaţia, dar ea părea că ştie unde vrea să ajungă. Îşi termină cocteilul şi mai comandă un rând.

– Mai merge unul, câtă vreme Alex face pe generosul?

Bineînţeles, Rainbow achita nota de plată.

– Foarte bine. Nu te sfii, comandă.

– Aşa. Deci orbita Margoliei se întinde, iar luna o ia spre sud. Cealaltă planetă terestră, Balfour, zboară din sistem. Asta indică o masă străină cel puţin de o sută de ori mai mare decât Margolia.

– Da.

– După mine, o masă situată undeva între cea a lui Jupiter şi a unei stele pitice de clasă M.

– Shara, ştiu că pe tine te interesează lucrurile astea din punct de vedere profesional. Dar cum ne ajută ele să găsim planeta Balfour?

– Ah, Chase, nu mai eşti la fel de răbdătoare ca altădată. Dacă împărţim diferenţa dintre corpurile dinainte, ajungem pe teritoriul piticei maro.

– Pitica maro.

– Da. E o stea care nu a părăsit niciodată zona, având o masă prea mică. Aşa că nu s-a aprins.

– Deci e un obiect întunecos.

– Nu. Nu neapărat. Are destulă energie ca să sclipească. Îşi păstrează căldura o perioadă lungă.

– Ce anume generează energia?

– O are de la formare. Steaua asta nu arată, de fapt, ca o stea. Nu e o lumină puternică pe cer. Dar, dacă te apropii suficient de ea, o poţi vedea.

– Cum arată?

Shara se gândi puţin înainte de a-mi răspunde.

– Poate că seamănă cu un gigant gazos luminat din interior. Înnorat. Probabil de culoarea noroiului.

– Mi se pare o culoare ciudată.

Shara are uneori tendinţa de a ţine conferinţe, aşa cum i se întâmpla acum.

– Piticele mai tinere sunt de obicei de un roşu aprins. Radiază căldura generată de formarea lor. Pe măsură ce îmbătrânesc, se răcesc. În atmosfera lor se adună tot mai multe molecule şi se formează nori.

– Ce fel de nori?

– Compuşi de fier şi silicon, de cele mai multe ori. Cu tipare climatice ciudate. În cele din urmă, se fac roşii. În timp, devin roşii spre maroniu, apoi maro.

– Am înţeles. Dacă o asemenea stea trece printr-un sistem planetar, îl dă peste cap?

– Normal. Chase, e masivă. Probabil unu la sută din masa solară. Pare puţin, dar e un pacheţel dinamic. Dacă se apropie de tine, fereşte-te.

– Poţi să-i determini traiectoria prin sistem?

– Nu prea. Mai degrabă nu.

– Explică-mi.

– Am încercat nenumărate combinaţii de înclinaţie, distanţă la periastru, masă şi viteză.

– Stai puţin. Vorbeşte pe limba mea. Ce înseamnă distanţă la periastru?

– Când e cel mai aproape de soare.

– Am înţeles.

– Deci am încercat aceste combinaţii ca s-o detectez. Să aflu ceva ce produce rezultatele pe care le vedem. După mine, a intrat şi a ieşit din sistem pe o traiectorie uşor înclinată spre planul planetelor, cu

periastrul între orbita Margoliei şi a lui Balfour. Apropo, Margolia era cea mai interioară dintre planetele de clasa K.

– Mie asta nu-mi sună ca o simplă presupunere.

– Nici nu este. Orbita Margoliei nu se putea modifica în afara unor limite. Dacă Balfour se afla şi ea în biozonă, cum zici tu, ar fi fost mai îndepărtată. Oricum, luând şi Balfour în calcul, e posibil să potriveşti orbita docului, a lunii şi a Margoliei.

– De-asta nu am reuşit să intersectăm orbitele, am spus eu.

– Corect. Aveaţi nevoie de a patra planetă.

Ochii Sharei sclipeau. Îi plăcea la nebunie să vorbească despre astrofizică.

– Trebuie să fi fost un obiect masiv, continuă. Dacă s-ar fi apropiat foarte mult de steaua centrală, ar fi distrus-o. Cum s-a întâmplat pe Delta Karpis secolul trecut.

– Înţeleg.

Ni se aduseră băuturile. O gustă pe a ei fără să comenteze.

– Aşadar, reluă, ştim că giganţii gazoşi se aflau de cealaltă parte a sistemului când pitica s-a intersectat cu orbita lor. Până aici, toate bune. Dar cele două planete terestre n-au fost aşa norocoase. A trecut aproape de ele.

– Shara, am întrerupt-o eu, de ce ne interesează atât de mult steaua asta pitică?

Arătă spre paharul meu. Bea. Am priceput.

– Pentru că ea ne poate spune unde e Balfour.

– Excelent.

– Nu te grăbi. Acum vine şi vestea proastă. Nu am cum să determin unde e Balfour dacă nu găsesc pitica maro.

– De ce?

– Când găsim pitica maro, îi determinăm masa, poziţia actuală şi viteza. Cu datele astea, îi calculăm traiectoria prin sistemul Tinicum. Numai *după* aceea putem obţine o estimare rezonabilă a poziţiei planetei rătăcite.

– Shara, nu cumva ne învârtim în jurul cozii? Cum găsim pitica maro?

Se uită peste umărul meu.

– Nu te întoarce, îmi spuse.

Am aşteptat câteva secunde şi am văzut un chelner conducând un bărbat înalt, cu sacou negru, la o masă din colţ. Arăta foarte bine. O zări pe Shara şi o fixă. Avu loc un schimb de mesaje nonverbale, apoi trecu mai departe. După ce dispăru din raza ei vizuală, Shara îmi zâmbi.

– O ţintă de ocazie.

Poate că nu se schimbase atât de mult cât crezusem.

– Pitica maro, am revenit eu la discuţie.

– Da.

Era tot cu gândul în altă parte.

– Păi, un lucru bun e că n-avea cum să ajungă prea departe în nouă mii de ani. Sigur e la mai puţin de un an-lumină. Străluceşte în infraroşu, să zicem, cu o magnitudine de zece sau, în cel mai rău caz, de cincisprezece.

O femeie tânără trecu pe lângă noi şi se îndreptă spre bărbatul înalt. Shara clătină din cap.

– Păcat.

– Deci putem s-o găsim?

– O să vă coste.

– Ce trebuie să facem?

– Să mergeţi s-o vânaţi. Dar mai întâi să convingeţi firma Survey să vă dea o navă.

– De ce? O avem pe *Belle-Marie.*

– Nu face faţă. Va trebui să trimiteţi două telescoape cu câmp larg în zona de căutare. O navă personală nu-i capabilă de aşa ceva. Oricum, Survey are nave gata echipate pentru asemenea acţiuni.

– O caut pe Windy.

– O să vă bage pe gât pe cineva de la firmă. Aşa e regula.

– Practic, ce trebuie să facem? Cum funcţionează telescoapele cu câmp larg?

– În cuplu. Le plasăm la distanţă unul de altul şi le punem să cerceteze cerul simultan. Pitica maro va ieşi în evidenţă.

– Eşti sigură?

– Ai încredere în mine.

– În ordine. Dar computerul navei o să fie în stare să se ocupe de toate fără să mă implic şi eu?

– Nu. E nevoie de programe suplimentare. Nava o să fie dotată cu echipamentul necesar, dar e vorba de operaţiuni mai complicate decât cele pe care le poate face un computer obişnuit.

Îmi explică procedurile. Chelnerul ne aduse mâncarea. Legume cu salată şi felii de pui. Ne era foame amândurora. Ea se puse pe înfulecat, dar eu încercam să notez ce-am auzit.

– N-o să mă descurc niciodată, m-am plâns.

– Ba sigur c-o să te descurci. Ştii ce, înainte să pleci, îşi ţin eu un curs rapid.

– Bine.

– O să te descurci, Chase.

– Dintre persoanele plecate în misiunea Survey, e cineva la care să apelez dacă avem probleme? Care ştie cum funcţionează telescoapele?

– Una sau două persoane, cred. Nu sunt sigură. Dar nu-ţi face griji. Persoana pe care o trimite Windy ştie să lucreze cu echipamentul.

Nu prea îmi convenea aranjamentul. Mă simţeam de parcă am ajuns în pustiu şi habar n-am ce-i de făcut. Iar tipul trimis de firmă se uită nedumerit în jur şi-mi spune că a trecut vreme serioasă de când a făcut aşa ceva. Aşadar a urmat o încercare din partea mea:

– Ai zis că firma o să-şi trimită un reprezentant cu noi.

– Sunt ocupată, Chase.

– Ţi-aş fi recunoscătoare. Aş considera-o favoare personală.

Shara ridică o felie de roşie cu furculiţa şi aruncă o privire furişă spre masa din colţ. Bărbatul o sorbea pe femeie din ochi.

– N-o să te mai rog altceva niciodată.
– Sunt convinsă.
Bătea cu unghiile pe paharul de vin în timp ce se gândea.

– Nu-i chiar atât de greu, Chase.
– E vorba de o descoperire istorică. N-ai vrea să fii de faţă?
– Cred că istoria s-a scris deja, campioano. Ar fi trebuit să fi mers prima oară.
– Shara, Alex are instincte foarte bune. S-ar putea să mai găsim ceva. Ceva măreţ.
Aproape că-şi terminase mâncarea şi în curând se va uita pe meniul cu deserturi. Făcea parte din categoria de fiinţe enervante care mănâncă ce vor şi nu plătesc nici un fel de preţ.
– E vorba de foarte mult timp, Chase. Cum rămâne cu viaţa mea socială?
– Chefuim pe drum.

A fost foarte complicat să facem rost de navă.
Shara a avut dreptate când mi-a spus că politica firmei era să trimită pe cineva la bord cu noi. Numai că respectivul trebuia să fie pilot.
– Nu avem piloţi disponibili, îmi spuse Windy. O să verific dacă nu se oferă vreun voluntar. Dar ar face muncă suplimentară. Şi nu prea cred să găsesc pe cineva acum.
Îmi enumeră piloţii liberi pe moment şi de ce n-ar veni la serviciu din concediu.
– Dar eu? Am licenţă.
– Pentru clasa Arcturus?
Pilotam nave particulare şi comerciale.
– Nu chiar. Dar cât poate fi de greu?
– Astea sunt regulile, Chase. N-am de ales.
Windy dădu câteva telefoane şi, aşa cum prevăzuse, ambii piloţi refuzară. Piloţii de la Survey sunt foarte bine plătiţi şi nu prea ajung să stea pe-acasă. Dacă am fi fost pe o staţie sau un avanpost, n-ar fi fost nici o problemă. Dar pe Andiquar, nici o şansă.
Aşa că Alex m-a înscris la un curs intensiv. Prin urmare m-am calificat ca pilot de nave superluminice de nivel superior. Acum aveam licenţă *Longstar*, un nivel superior faţă de *Arcturus*. Nici pe ea n-am ţinut s-o am, dar asta e altă poveste.
La trei săptămâni de la discuţia mea cu Windy, m-am dus la ea cu licenţa în mână. M-a preluat temporar, să mă poată considera angajată.
Între timp, Shara se întreba de ce făceam atâta tămbălău.
– N-am să pricep niciodată de ce aruncă unii banii cu grămada pe antichităţi. Înţeleg că au valoare arheologică. Dar cazul ăsta al vostru e problematic sub toate aspectele. N-ai la ce să speri decât să afli cum şi-au petrecut ultimele zile nişte fiinţe care au rezistat foarte mult în faţa morţii. Ca să fiu sinceră, cred că le-aţi respecta mai mult dacă le-aţi lăsa în pace.
Fusesem autorizată să ofer o treime din viitoarele profituri, dacă

făceam descoperirea, după ce Survey îşi lua partea. Aşa am reuşit să-i atrag atenţia.

– Despre ce sumă vorbim?

I-am făcut o estimare modestă, pe baza celor câteva trofee aduse de pe *Explorator*. Se arătă de-a dreptul impresionată.

– Afacerea merită.

– Cred că da. Bine, Chase, n-am cum să te refuz. Dar tot nu înţeleg de ce ar fi încercat margolienii să ajungă pe o lume pe cale să se congeleze. Cred că perseverăm în greşeală. Dar, în fine, n-avem nimic de pierdut.

Windy îşi făcu apariţia în câteva minute. Shara o anunţă că vine cu noi. Windy se schimbă la faţă.

– Altă părere aveam despre tine, îi spuse.

Aşadar, într-o zi rece, cu vânt, de la sfârşitul verii, în anul 1430 de la înfiinţarea Statelor Asociate de pe Rimway, Alex, Shara şi cu mine am luat naveta spre Skydeck şi ne-am îmbarcat pe VHY-111. *Spiritul.* Într-o oră eram din nou pe drum spre Margolia.

30

„Agaţă-ţi căruţa de o stea."

Ralph Waldo Emerson, *Societate şi singurătate,* 1870 C.E.

Spiritul era de două ori mai mare decât *Belle-Marie* şi avea locuri amenajate pentru unsprezece pasageri. Sistemul de menţinere a condiţiilor de viaţă era alcătuit din puntea de comandă, douăsprezece compartimente (unul pentru pilot), două băi, o magazie, un centru de operaţiuni, o sală de fitness cât o magazie mai mare şi o sală principală. Cea din urmă era mult mai întinsă decât ne obişnuisem Alex şi cu mine. Cu alte cuvinte, *Belle-Marie* era mult mai confortabilă. *Spirit* era strict un vehicul de transport dintr-un loc într-altul, fără posibilităţi de relaxare.

Restul navei, platforma de lansare, magazia principală şi sala motoarelor, toate aflate dedesubt, erau menţinute în vid, pentru conservarea resurselor. Mai exista şi o zonă de acces la sistem, imediat sub punte.

– Acolo sunt unităţile de comandă, i-am explicat Sharei, în caz că e nevoie de reglaje suplimentare. Tot acolo sunt şi cutiile negre ale computerului.

Am făcut verificările dinainte de lansare şi am programat saltul la nouă ore de la plecare. Apoi m-am dus înapoi la centrul de operaţiuni, unde am găsit-o pe Shara în faţa unui ecran.

– Bine că ai venit, îmi spuse ea. Mă pregăteam să vin după tine.

– Vrei să vorbim despre ţinta noastră?

– Da. Îmi arătă o stea şi o lumină mai mică. Tinicum 2116, îmi explică. Şi Margolia.

– OK.

– Hai să dăm Tinicum înapoi cu nouă mii de ani.

Coordonatele pulsară în colţul din dreapta, jos, tot mai încet, până se opriră. Steaua se deplasă până în mijlocul camerei.

– În perioada care a trecut de la catastrofă, a călătorit puţin peste un an-lumină. Atunci a avut loc impactul. Efectele lui ne-au arătat că intrusul a coborât la un unghi apropiat de sistemul planetar. De asemenea, mai ştim că, până acum, va fi străbătut aceeaşi distanţă ca Tinicum, adică aproximativ jumătate de an-lumină.

– Bine.

– Nu uita că e vorba de estimări. Dar ar trebui să fie destul de precise. Nu ştim în ce direcţie s-a deplasat.

– Deci putem trasa un cerc în jurul punctului de impact, cu o rază de jumătate de an-lumină...

– ...intrusul aflându-se în circumferinţă. Da.

Trasă cercul.

– Asta e zona noastră de cercetare. Ţinta poate fi spre marginea ei sau spre interior, probabil puţin mai sus sau mai jos faţă de plan. Dar e acolo.

– E cam întinsă zona asta, spuse Alex pe care nu-l văzusem apropiindu-se.

– Da, recunoscu Shara. Dar e destul de mică s-o poţi cerceta.

– Cu ce viteză se mişcă pitica?

– Cu viteza lui Tinicum, aş zice. Douăzeci de kilometri pe secundă.

– Deci e posibil să fie aproape de sistem. Să călătorească împreună cu el?

– *Aproape* e un termen relativ. A *trecut prin* sistem, deci ştim că a deviat.

– În regulă. Când începem?

– Pornim spre punctul de impact. Odată ajunşi, dispunem telescoapele de o parte şi de alta a lui. La o distanţă de - o scurtă ezitare, un moment de gândire - hai să zicem cinci unităţi astronomice. Vrem ca între ele să fie zece unităţi astronomice.

În următoarele ore m-am pus la curent cu piticele maro. Shara avea dreptate când spunea că există o grămadă. Conform datelor de la Survey, în imediata vecinătate a soarelui lui Rimway existau câteva sute. Asta nu mă bucura. Dar e o vecinătate cu mult spaţiu gol. Tehnologia modernă face călătoria instantanee, aşa că uiţi cât de mari sunt distanţele. Cred că v-am mai spus asta.

Piticele mari nu sunt destul de masive ca să ardă hidrogen, deci nu se aprind ca orice stea matură. Dar emană o cantitate substanţială de căldură, mai mult sau mai puţin din cauza efectelor de maree. Se pot observa cu telescoape cu infraroşii, prin care apar asemenea unor pâlpâiri slabe.

Dacă te apropii suficient de o pitică maro medie, ţi se va părea o stea de luminozitate slabă. Strălucirea ei e de numai 0,00004 ori din a soarelui nostru sau a Pământului. La suprafaţă, temperatura atinge 3.200 de grade Celsius. La nivelul ăsta, substanţele ca fierul şi rocile sunt deja gaze.

În procesul de răcire, pitica maro produce metan. Gazele se

condensează şi formează nori calzi. Dar răcirea continuă produce furtuni, care alungă norii. Atunci scapă radiaţia infraroşie din atmosferă şi face ca pitica să strălucească.

Shara nu glumise când îmi pomenise de tipare climatice. Unele pitice, acelea mai fierbinţi, au ploi feruginoase. Altele, suficient de reci, au ploi cu apă obişnuită.

Piticele maro se clasifică în multe feluri, pe baza proprietăţilor spectrale.

– Dar prin telescoapele noastre sunt vizibile oricare dintre ele?

Shara răspunse cu o înclinare a capului.

– De fapt, exerciţiul nostru ar trebui să fie destul de uşor. Cel puţin aşa sper.

– De ce? am întrebat-o. Ai vreun rendes-vous?

– Chase, oi fi eu astrofizician, dar nu înseamnă că vreau să-mi petrec weekendurile pe-aici.

Am făcut saltul după program, dar am nimerit la câteva zile distanţă de zona ţintă. Shara nu se arătă prea mulţumită.

– Se pare că trebuie să ne îmbunătăţim tehnologia.

Am contactat nava comandant a misiunii, *Gonzalez*, să anunţ că eram în zonă. Alex profită de conexiune ca să vorbească cu Emil Brankov despre ultimele descoperiri făcute la siturile de excavare. Erau, după spusele acestuia, multe artefacte. Şi rămăşiţe umane. Nu prea multe, dar sunt câteva.

În timp ce ne aliniam pe poziţie, am stat de vorbă, ne-am uitat la simulări, am făcut exerciţii de gimnastică. Sharei îi plăceau jocurile de roluri în care explodau diverse lucruri. Nu ştiam dacă încerca să-mi transmită un mesaj sau avea un spirit combativ din naştere. Mi-am dat seama că se schimbase mult de când fusesem împreună la colegiu. Când i-am spus că uneori aveam impresia că de-abia am cunoscut-o, m-a întrebat dacă ştiam cât de mult *mă schimbasem* eu.

– În ce fel?

– Erai timidă. Nesigură pe tine. Şi, din câte îmi amintesc, te impresionau figurile autoritare.

– Timidă sunt şi acum.

– Ha, ha, ha! Nici nu mă îndoiesc.

Ne-a plăcut şi *Conversaţii cu Cezar*. Dacă nu le-aţi încercat, să ştiţi că vă oferă ocazia să staţi de vorbă cu avataruri ale personajelor istorice. Sharei îi plăceau personajele antice, aşa că am petrecut două zile discutând despre religie cu Cleopatra, despre drepturile femeilor cu Toma d'Aquino şi despre relaţii publice cu Henric al VIII-lea. Marinda Harbach ne-a explicat de ce avem o istorie atât de sângeroasă:

– Animalele de pradă periculoase nu se ucid reciproc. Niciodată nu s-a întâmplat. Un tigru înţelege, de exemplu, că e periculos să atace alt tigru. Nu e sigur care dintre ei va sfârşi mort.

Dar oamenii nu sunt animale de pradă adevărate. Dimpotrivă, au fost nevătămătoare, mâncând ce găseau la îndemână. Nu şi-au dezvoltat instinctul de a evita certurile.

– La urma urmei, când se bat două maimuţe, una se alege cu câteva cucuie, dar atât. De fapt, le place. Se vede clar la tomograf.

Când maimuţele au descoperit armele avansate, era deja prea târziu.

Am vorbit despre război şi pace cu Winston Churchill şi despre universuri care se ciocnesc cu Taio Myshko. Kalu, computerul, imita vocea fiecărui personaj. Bineînţeles că nimeni nu ştia ce voce avusese Churchill, dar pe Myshko cred că l-a nimerit foarte bine.

Ne imita şi pe noi. Îi plăcea să comenteze în stilul premeditat şi studiat al lui Alex despre avantajul antichităţilor ca investiţie. O imită şi pe Shara perorând despre stele care se ciocnesc în noapte. Şi tot timpul comanda gustări cu vocea mea.

– Eu nu mănânc atâta, m-am plâns lui Alex, dar el nu făcu decât să râdă.

Când ne-am apropiat de punctul de impact, Shara a hotărât că venise momentul să verificăm pachetele cu telescoape. În loc să presurizăm încărcătura, am preferat să ne luăm costumele.

Încărcătura era împărţită în trei sectoare, cel din mijloc fiind şi cel mai mare. Era zona noastră de lansare şi conţinea pachetele. Naveta, galbenă ca fierea şi cu textul DEPARTAMENTUL DE STUDIU PLANETAR ŞI CERCETARE ASTRONOMICĂ inscripţionat pe fuzelaj, stătea în siguranţă în compartimentul ei.

Cele două telescoape aveau forma unor cuburi cu colţurile rotunjite, puţin mai înalte ca mine, protejate cu folii de plasten. Fiind la gravitaţie zero, le-am mutat pe pista de lansare.

Am rupt folia de pe unul dintre pachete ca să ne uităm mai bine la el. Era un vas de metal negru, care-mi venea până la umăr, cu câteva minipropulsoare ataşate.

– E un telescop de doi metri, preciză Shara. Echipat cu o reţea sensibilă la infraroşu, de treizeci şi două de mii pe treizeci şi două de mii de elemente. Analizează pătrate cu latura de trei grade. Ocoli pachetul şi acţionă o telecomandă, începură să pâlpâie becurile. Le compară cu o listă de control.

– E-n regulă? am întrebat.

– Da.

Ne-am dus la pachetul următor, am rupt ambalajul şi am repetat procedura. La sfârşit, am inspectat naveta de lansare.

– Cred că suntem pregătiţi, spuse Shara în cele din urmă.

Ne-am întors printr-un tub de urcare, am trecut prin ecluză şi am ajuns pe puntea de comandă. Ne-am scos costumele. Shara spuse că e bine să revii la gravitaţie. Kalu ne anunţă că mai avem o oră până la punctul de impact.

Ne-am aşezat şi, fără un motiv anume, am început să depănăm amintiri. Am descoperit că la un moment dat am ieşit amândouă cu acelaşi tip şi am avut aceeaşi reacţie. Am vorbit despre instructori la care nu m-am mai gândit de cincisprezece ani. De visuri ambiţioase împlinite sau abandonate.

– Tu te-ai făcut pilot. Când ne-am cunoscut, când erai încă un copil, mi-ai spus că asta vrei să faci.

Era adevărat. Odată am vrut să devin sculptor, dar nu m-a ţinut prea mult.

– Da... Întotdeauna mi-a plăcut să zbor. Mi se părea romantic.
– Şi nu era?
– Te plictiseşti la un moment dat, i-am spus, făcând-o să râdă.
– Mi-aduc aminte când Jerry Cum-îl-chema avea să fie tatăl copiilor tăi.
– A fost tare demult.
– Ce s-a întâmplat cu el?
– A devenit bancher. Sau consultant financiar. Aşa ceva.
– L-ai mai văzut?
– Nu, de vreo zece ani. Am auzit că e însurat şi are doi copii.
– Nu mi te pot închipui măritată cu un bancher.
– Nici eu.

Dar mă gândeam la el câteodată. Nu m-ar fi deranjat să ne întâlnim într-o seară. Întâmplător, bineînţeles.

Când Kalu ne anunţă că mai aveam cinci minute până la destinaţie, ne-am dus la centrul de operaţiuni, unde ne aştepta Alex. Shara se aşeză pe scaunul operatorului.
– Kalu?
– Da, Shara. Sunt aici.
– Pregăteşte lansarea pachetului Alpha.
– La comanda ta.

Erau mai multe monitoare. Pe unul am văzut cum se deschid uşile pentru lansare.
– Cine naiba e Kalu?
– Computerul.
– Ştiu asta? Dar cine a fost?
– Acum două secole, când cei de la guvernare au vrut să oprească explorarea interstelară, explică Shara, Kalu a fost cel care i-a împiedicat. Politic, a avut de suferit, pentru că oamenii nu mai voiau să plătească pentru explorări. Un adversar l-a întrebat când se vor încheia.
– Şi el ce i-a răspuns?
– „Dacă te opreşti, mori." A fost primul secretar al Departamentului de Studiu Planetar şi Cercetare Astronomică.
– *Primul* secretar?
– Aşa era la început. Nu aveam directori.
– Am priceput, spuse Alex.

Un nor stelar se forma pe monitor.
– Uitaţi-vă acolo sus, ne atenţionă Shara. E Virginium. O grămadă de stele tinere şi fierbinţi. Dacă veniţi peste câteva miliarde de ani, veţi găsi o pepinieră pentru o nouă civilizaţie.

Se uită la Alex şi zâmbi. Am avut impresia că şeful meu îi cădea în mreje.
– E momentul lansării. Vrei să faci tu onorurile?
– Nu, dă-i tu drumul.

Generozitatea lui m-a convins. Lui Alex îi plăceau teatralitatea şi ceremonia.
– Kalu, lansează Alpha.

Pachetul ieşi prin trapă, propulsoarele sclipiră o dată, de două ori.
– Alpha lansat.

Telescopul dispăru treptat în întuneric.
Acum venea rândul meu.
– Puneţi-vă centura. Kalu, pregăteşte-te de plecare.

Computerul se confirmă. Shara îi comunică telescopului instrucţiunile finale.
Peste câteva minute, imaginea lui Brankov clipi în centrul de operaţiuni. Arăta extenuat.
– Am găsit nişte inscripţii pe piatră, ne anunţă.
Ne arătă una dintre ele, un bloc mare de marmură cu litere englezeşti. Nu ştiam să le citim, dar ne ajută translatorul: Laboratoarele de Sănătate McCorby. Dedesubt, o dată. Numele lunii era martie. Ziua paisprezece, anul 11.
– Primăria e mai jos, pe aceeaşi stradă. Iar dispăruta Grădină Botanică Chalkoski e la o jumătate de kilometru.
Am observat cum îi luceau ochii lui Brankov. Era misiunea vieţii lui.
Peste câteva ore, am făcut un salt la un miliard şi jumătate de kilometri, la capătul opus al punctului de impact şi am lansat telescopul Beta.
Shara ne puse la curent cu pasul următor:
– Acum o să executăm o scanare completă a cerului, trei sute şaizeci de grade în latitudine, douăzeci de grade deasupra şi dedesubtul planului orbital.
Am vrut s-o întreb la care plan orbital se referă, pentru că eram într-o pustietate. Dar sigur că lucram cu planul sistemului planetar de acum nouă mii de ani.
– Unităţile vor lucra în paralel, continuă. Trebuie să privim paisprezece mii patru sute de grade pătrate. Adică avem nevoie de o mie şase sute de imagini. Pentru fiecare sunt necesare cinci minute de expunere, plus timpul de corecţie.
Alex adoptă iar expresia de nelămurit, receptată de Shara
– Adică o să încheiem cercetarea în şase zile, îl lămuri.
– Excelent, spuse el. Şi la un moment dat o să depistăm pitica maro.
– Da, aşa ar trebui. Vom suprapune imaginile primite de la telescoape pe ecran.
Bătu cu degetul în monitorul central.
– Totul e în funcţie de stele. Ele nu se vor mişca prea mult de la o imagine la alta pentru că sunt prea departe. Dar orice e aproape se va mişca în salturi. Şi aceea trebuie să fie pitica noastră, domnule Benedict.
– Cât durează un salt? am întrebat.
– Între treizeci şi şaizeci de arcsecunde.
Alex zâmbi. Asta cât înseamnă?
– Nu contează, căutăm o diferenţă. Când apare, o să măsurăm viteza radială. Aşa o să deducem unde s-a aflat la momentul impactului.
– Dar ştim deja.
– Date de confirmare. Cu cât sunt mai exacte, cu atât va fi mai uşor să localizăm planeta Balfour.

– Bine, am înţeles.

– Din păcate, nu ştim ce temperatură are pitica, aşa că o să lucrăm cu lungimi de undă între doi şi zece microni. Aşa o să găsim pitice foarte fierbinţi sau foarte reci, dar şi altele, la temperaturi intermediare.

Ridică telecomanda.

– Putem începe?

– Cum să nu! exclamă Alex.

Se priviră cu subînţeles.

– Mulţumesc, înţeleg că e rândul meu.

Luă telecomanda şi apăsă pe buton fără să mai spună altceva.

31

„Există lumi destule pentru toţi. Mergeţi şi veţi vedea canioane care vă vor ameţi, plaje solitare, inele de lumină şi râuri de fier. Dar nu uitaţi să vă luaţi pardesiul pe voi."

Tavron Hamm, *Până acolo şi înapoi,* mileniul al şaselea

Odată analiza începută, am renunţat la *Conversaţiile cu Cezar*. Alex nu părăsea centrul de operaţiuni decât pentru necesităţi fiziologice. Se uita neîntrerupt la imaginile care se schimbau tot la câteva minute, indicând un alt sector de cer. Dacă un punct luminos părea puţin în ceaţă, se apleca spre ecran plin de speranţă, aşteptând reacţia Sharei sau confirmarea lui Kalu.

Uneori, stătea de vorbă cu Brankov, care se declară fascinat de eforturile noastre.

– Vă doresc tuturor mult succes. Să sperăm c-o veţi găsi. Şi că speculaţiile tale sunt corecte.

Shara îl toleră pe Alex numai prima zi, până când nu mai rezistă. Era pur şi simplu prea pătimaş. A doua zi dimineaţă, îl rugă s-o anunţe dacă descoperea ceva şi se retrase în sala principală. Eu băgam din când în când capul pe uşă să văd ce face, dar am rămas cu Alex în majoritatea timpului. Probabil, dintr-un devotament exagerat.

– De ce se agită atâta? mă întrebă Shara. A făcut deja descoperirea vieţii. Ce dacă unii s-au retras în alt loc? N-am dreptate? Sau îmi scapă ceva?

– Nu, ai dreptate. Nu l-am mai văzut nici eu în asemenea stare. Cred că e din cauza *Exploratorului.* Era plin de copii. L-a zguduit din străfunduri. Nu e de acord că margolienii ştiau ce se va întâmpla cu o planetă, dar nu şi cu cealaltă. Sigur ştiau că, dintre cele două, Margolia era mai sigură. Vrea să afle de ce s-au aruncat în gura leului. Crede că le datorează măcar atât.

– Dacă într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile, preciză Shara. Eu nu sunt convinsă.

– Nici eu, dar în asemenea cazuri, instinctele lui sunt foarte bune.

– Chase, instinctele contează atunci când vine vorba de mâncare şi

sex. Nu prea au de-a face cu logica.

Scutură din cap.

– Dacă margolienii au ajuns pe Balfour înseamnă că au greşit la socoteală.

– Dar ar fi trebuit să-şi dea seama, nu?

– Normal. Dar nu e decizia mea, încheie ea cu un oftat.

Trebuia să schimbăm subiectul.

– Shara, am rămas uimită când am aflat ce multe sunt piticele maro. Există o hartă cu cele locale?

– Sper că glumeşti.

Îmi oferi iar micul ei zâmbet răutăcios, de genul hai să nu fim naivi.

– N-ai cum să-ţi clădeşti o reputaţie căutând pitice maro, aşa că nu umblă nimeni după ele.

– Poate că ar trebui să ia măsuri Consiliul.

– Da, ce să zic, sigur e primul lucru pe lista lui de priorităţi. I-am pomenit odată de pitice unui reprezentant, şi m-a întrebat cât timp am avea la dispoziţie dacă una ar da buzna în sistemul nostru.

– Cât timp am avea?

– Douăzeci, treizeci de ani.

– Şi ce-a zis?

– Că e mai mult decât suficient ca să ne ocupăm de ea.

– Vorbea serios? Ce-am face dacă s-ar întâmpla?

– Păi, n-ar fi prea multe *de făcut*. Exceptând evacuarea planetei.

– Evacuarea *planetei?* Dar nu avem echipamentul necesar, nu? Pentru o acţiune de o asemenea anvergură.

– Sunt miliarde de oameni. Mă îndoiesc, spuse Shara.

Stătea cu o carte în poală.

– Nu cred că matematica era punctul lui forte.

În a doua noapte, Alex mă trezi din somn cu o bătaie în uşă.

– Am descoperit-o!

Am trezit-o pe Shara. Veni în halat şi se aşeză în faţa ecranului. Două steluţe pâlpâiau slab, una lângă alta.

– Atâta tot? am întrebat.

– E o şansă destul de mare. Kalu, la ce distanţă sunt?

– O fracţiune de 0,64 dintr-un an-lumină.

– Viteză de recesie?

– Douăzeci şi doi de kilometri pe secundă.

Mâzgăli datele pe un notes.

– Şansele sunt destul de mari. Cred că am găsit-o.

– Crezi?

– N-am cum să fiu sigură încă. Am putea reconfigura telescoapele ca să mărim magnitudinea.

– De ce?

– Ca să aflăm viteza transversală, să obţinem o imagine 3-D şi să o identificăm precis.

– Asta cât durează?

– Aproximativ paisprezece ore.

– Perfect, aprobă Alex, frecându-şi mâinile. Pe urmă afli unde e

planeta, da?

– Dacă se confirmă locul.

– Foarte bine. Shara, eşti o comoară.

– Fac şi eu ce pot, spuse ea şi zâmbi cu modestie.

Eu stăteam pe lângă ei fără nici un rost.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, mulţumim. Mă ocup eu. Du-te înapoi în pat.

– Bine, mă duc. Ne vedem dimineaţă.

Am plecat spre uşă. Shara se întoarse deodată spre Alex şi spuse:

– În schimb, *tu* poţi să faci ceva pentru mine.

– Orice.

– N-am văzut niciodată o pitică neagră din apropiere. În loc să stăm aici, aşteptând să primim rezultatele, ce-ar fi să aruncăm o privire?

– În regulă.

Se prefăcea bine, căci n-avea nici un chef de excursii. Nu în momentul ăla. Dar se gândi că i-o datorează Sharei. Se uită la mine.

– Chase?

– Sunt gata imediat, şefu'.

– Dacă tot am ajuns atât de departe, măcar să vedem cum arată una.

Am rămas uimită.

– N-ai văzut niciodată o stea pitică?

– Ca să fiu sinceră, nu. N-am avut ocazia.

– Atunci hai să îndreptăm lucrurile.

O cuprinse încântarea. Parcă era un copil la petrecerea de ziua lui.

– Am luat de bun ce ştim despre ele. Că sunt multe şi nu fac nimic.

– Doar ţopăie primprejur.

– Da, doar atât.

Imediat ce am făcut saltul, am primit o transmisie de la Brankov. Găsiseră un muzeu în onoarea primilor colonişti. Nu prea mai aveai ce vedea. Exponatele, ca şi vitrinele care le adăposteau, erau distruse aproape complet.

– Putem citi câteva inscripţii. Cam atât. Date terestre. Nume necunoscute.

I-am comunicat şi noi că am găsit pitica maro.

– Mă bucur. Deci o să aflaţi unde e Balfour? Într-acolo mergeţi acum?

– Mai întâi aruncăm o privire la pitică. Avem la bord o doamnă foarte interesată de obiecte compacte.

– Minunat. Mult noroc! Ţine-mă la curent.

I-am trimis un mesaj lui Windy, s-o informăm şi pe ea de evoluţia situaţiei. Nu ni s-a părut strategic să-l ţinem deoparte pe responsabilul cu relaţii publice de la Survey.

Am făcut un salt reuşit şi am ajuns la o zi de drum de pitică. Steaua avea aspectul unui gigant gazos, doar că nu era nici un soare în jurul ei, aşa că radiaţia pe care o emitea nu era lumină reflectată. Aveam cam cinci la sută din masa solară, în spatele norilor care o înconjurau.

– E cam luminoasă, spuse Shara. Are nevoie de o masă solară de aproximativ *opt* la sută ca să se aprindă.

Ca să devină o stea în toată legea. Am văzut o colecţie de luni, unsprezece la număr, şi un inel dens, greu vizibil la prima privire.

Pitica, ciudat termen pentru un obiect uriaş, arăta ca o simplă sferă

de nori de culoarea noroiului, cu luminozitate stranie, brăzdată de fâşii şi pete roşcate. La suprafaţă, temperatura era de cinci sute de grade Celsius.

– Petele acelea sunt furtuni.

Radia de fericire. N-am mai văzut-o atât de bucuroasă. Se afla, cum zicea ea, faţă în faţă cu unul dintre obiectele în jurul cărora se învârtea viaţa ei.

Stătea lângă un hublou, scăldată de o lumină de toamnă.

– Nu-i aşa că-i extraordinar?

– Într-adevăr, am aprobat.

– E din clasa T. Mult metan. Şi apă.

– Apă?

– Da, răspunse şi înclină din cap.

M-am dus lângă ea şi m-am trezit în braţele ei.

– Chase, îmi retrag cuvintele. Îmi pare bine că am venit.

– Mă bucur.

Am rămas lângă hublou schimbând vorbe vesele până când vocea de bariton a lui Kalu ne atrase atenţia:

– Am obţinut viteza transversală.

Shara înclină din cap şi porni spre centrul de operaţiuni.

– Hai să vedem cum arată.

Kalu ne afişă o proiecţie tridimensională. Aici e pitica maro. Asta e traiectoria ei inversă, spre momentul impactului, acolo, spre grupul de monitoare, era Margolia şi soarele ei. Exact *la locul impactului.*

– Nu se intersectează, am observat. Ceva nu e bine.

– Kalu, fă o verificare, te rog.

Shara se uită la mine şi ridică din umeri. Se mai întâmplă.

– Imaginea este corectă, Shara.

– Nu se poate, am protestat.

– Într-adevăr, nu e lângă sistem.

Verifică distanţele.

– Nu pe ea o căutăm. Nu s-a apropiat la mai mult de o fracţiune dintr-un an-lumină. A douăzecea parte.

L-am simţit pe Alex, care stătea tăcut lângă trapă şi asculta.

– Înseamnă că am greşit? Că sunt *două* pitice maro în zonă?

– E posibil.

Shara se aşeză în faţa unei console. Imaginea tridimensională dispăru.

– De fapt, şaizeci la sută dintre piticele maro călătoresc în perechi.

– Serios?

– Da. Însoţitoarea se află, de obicei, la o zecime de an-lumină depărtare. Afişă pe monitor imaginile transmise de telescoape. Vederi din faţă, din spate şi laterale.

– E destul de improbabil ca pitica asta să fi ratat Margolia, aşa cum o alta, fără nici o legătură cu ea, să fi devastat sistemul. Deci...

Pe fundalul cosmic, în partea dreaptă, se ivi o stea roşie ca

sângele. De magnitudine unu.

– Asta e?

– Îţi spun mai târziu, rosti Shara.

Era la mai puţin de un an-lumină de noi, iar viteza ei transversală şi radială erau aproape identice cu ale piticei maro.

– E unul dintre obiectele tale de culoarea sângelui.

– Aşa se pare.

Shara tasta şi se uita cum rulează cifrele pe ecran. În cele din urmă, opri derularea. Aveam un set de coordonate. Deplasă pitica până o intersectă cu Tinicum. La punctul de impact.

– Iată intrusul vostru. El e, fără nici o îndoială.

– Excelent, interveni Alex şi se aşeză lângă ea. Acum putem afla ce s-a întâmplat cu Balfour.

– Mai dă-mi puţin timp.

I-am trimis un raport lui Windy, apoi m-am retras în cabină şi am încercat să citesc. Eram obosită, dar am stat întinsă, ascultând diversele sunete produse de navă. *Spirit* era mai zgomotos decât *Belle-Marie.* Cabinele erau mai înghesuite. Iar eu eram pasivă. N-ş putea explica de ce. Poate din cauza computerului. Kalu nu avea charismă.

În cele din urmă, m-am ridicat, am făcut un duş şi mi-am schimbat hainele. Când am ieşit, am găsit-o pe Shara în toiul unei explicaţii. Era sobră. Alex pălise. Ea făcu un semn cu mâna în direcţia mea.

– ...nu înseamnă neapărat că a fost înghiţită.

Alex inspiră adânc.

– Shara crede că s-a produs o coliziune.

– *Poate* s-a produs.

– O lovitură directă? Balfour? m-am interesat.

– Posibil.

Nimeni nu mai spuse nimic.

Shara îşi coborî vocea. Să ne păstrăm calmul.

– Trebuie să verificăm mai atent. Am nevoie de timp să pun cifrele cap la cap. Apoi ne putem face o idee despre ce s-a întâmplat în realitate.

Alex se uită la mine.

– Chase, informează-l pe Emil şi du-ne acolo.

– Unde?

– La intrus.

Ne-am răsucit spre tribord. Intrusul roşu strălucea discret în depărtare. Ne-am aliniat cu el, i-am precizat distanţa lui Kalu şi ne-am pus centurile.

– Nu sări prea aproape, îmi atrase atenţia Shara. Nu trebuie să ne apropiem foarte tare.

Eu întotdeauna pun siguranţa pe primul loc. Din cauza asta, dar şi a impreciziei saltului cuantic, am ajuns la o distanţă de trei zile. Suficient de aproape.

M-a şocat din nou asemănarea piticei cu un gigant gazos. Numai că pitica de acum era roşie, nu avea lună şi nici inel. La suprafaţa ei se războiau tornade şi cicloane.

– Sunt de fier, rosti Shara.
– Cine?
– Norii. Şi de silicaţi şi corindon.

Uneori, când norii se destrămau, se vedeau puncte fierbinţi şi mai strălucitoare. Shara manevra aparatura sub privirile nerăbdătoare ale lui Alex.
– Ce cauţi? o întrebă.
– O surpriză, poate. Veste bună: pitica n-a înghiţit planeta Balfour. Dar a *mâncat* ceva nu demult.
– Ce vrei să spui?
– Cred că luna lui Balfour. A trecut la câteva sute de mii de kilometri de planetă. Fac pariu c-a halit luna. Ştim dacă Balfour *avea* lună?
– Nu.
– Eu jur că avea.
– De unde ştii?
Ne arătă nişte linii de pe ecranul central.
– Atmosfera ei e saturată cu silicaţi.
– Şi asta ne spune că...
– A înghiţit o lună. În momentul intersectării.
Alex trase aer adânc în piept.
– Cum poţi fi sigură că n-a înghiţit planeta?
– N-a înghiţit o planetă.
Se răsuci spre el.
– Lunile terestre sunt formate din zgura de suprafaţă luată de pe lumile terestre la impacturi puternice. Gândiţi-vă la compoziţia lui Rimway. Miez de fier şi înveliş de silicaţi. Luna de acasă nu e decât un material sărac în fier.
Arătă spre ecran.
– Uită-te la linii. Nici urmă de fier.
Eu n-aveam de unde să ştiu lucrurile astea, şi nici Alex. Dar nu avea importanţă. Le ştia Shara şi nu mai conta altceva.
– Deci, unde-i Balfour?
Shara ne oferi un zâmbet larg.
– S-a apropiat suficient de mult ca să-şi piardă satelitul. Deci se târăşte în spatele piticei.
– Putem obţine imagini?
– Am tot încercat. Încă n-am reuşit.
– Nu-i nimic. E devreme.
– Exact. Şi mai există o posibilitate.
– Care?

În câteva minute, a doua posibilitate se materializă sub forma unei stele albastre în spatele piticei.
– Chase, Alex, bucuraţi-vă. Daca nu cumva fac o greşeală enormă, aveţi în faţa ochilor planeta Balfour.

32

„Folosiţi-vă ochii în locul minţii şi veţi sfârşi prin a plânge de fiecare dată. "

Delis Tolbert, *Aventurile lui Omar Paisleyy* 1417

– Nu cred că e cazul să ne îndoim. Asta-i planeta care lipsea.

O zăream destul de clar prin telescop. Am văzut imediat că avea oceane! Şi era *verde.*

Alex era copleşit.

– E o lume vie, constată.

– Aşa se pare, îl aprobă Shara, cu o înclinare a capului. Cât de aproape e de pitică? mă întrebă apoi pe mine.

I-am transmis întrebarea lui Kalu.

– La aproximativ un milion de kilometri. Poate puţin mai mult.

Shara bătu din palme.

– Foarte aproape. Cine s-ar fi gândit?

Era un moment glorios. Am ţopăit, am chicotit şi ne-am îmbrăţişat. Alex mă strânse tare în braţe.

– E într-o ecluză de maree, ne anunţă Kalu. Perioada orbitală e de aproximativ 2,6 zile.

Ne-au trebuit câteva minute să revenim cu picioarele pe pământ. Am deschis dulapul de provizii şi ne-am turnat de băut. Am ciocnit pentru Balfour.

– Genial, spuse Alex.

– Despre ce vorbeşti? l-am întrebat. Cine e genial?

– Margolienii. Acum ştim de ce s-au mutat pe Balfour.

– Crezi că ştiau dinainte ce se va întâmpla?

– Da, încuviinţă Shara, puţin nedumerită. Şi-au dat seama. Poate că n-au fost siguri. Nu ştiu ce echipament aveau cu ei. Dar au înţeles că Balfour va scăpa neatinsă.

– Atunci de ce te încrunţi? se interesă Alex.

– Păi, condiţiile de trai de la suprafaţă ar fi fost destul de precare în momentul catastrofei şi chiar după ea.

– Cum adică?

– În primele decenii de la capturarea de către pitică, energia de rotaţie ar fi trebuit să se disipeze. Scrise câteva ecuaţii pe un notes. Ar fi avut loc nenumărate cutremure, valuri de maree, taifunuri, erupţii vulcanice. Primul secol s-ar fi caracterizat prin încălzire globală. Evaporare substanţială. Junglă peste tot.

– Alta? am întrebat.

– Da. Cataclismele calde, umede favorizează jungla.

Scutură din cap.

– Margolienii trebuiau să fi căzut pradă disperării ca să meargă pe Balfour şi nu văd cum ar fi supravieţuit.

Eu aş fi preferat să dispar odată cu planeta originară, decât să mă târască după ea o pitică rătăcitoare.

O parte a planetei Balfour era, bineînţeles, în beznă permanentă. Am îndreptat oricum telescoapele spre ea şi ne-am ţinut respiraţia. Nu ştiu la ce ne aşteptam sau la ce spera Alex. Dar nimeni nu scoase un cuvânt. Şi, aşa cum era normal, nu am zărit nici măcar o pâlpâire.

– Dacă ar exista supravieţuitori, spuse Shara, dacă ar fi reuşit să construiască o bază şi s-o menţină, n-ar fi ridicat-o pe partea întunecoasă. E prea frig acolo.

Se uită la datele transmise de senzorii care încă analizau pitica maro, notându-i masa, gravitaţia, perioada de rotaţie şi distribuţia elementelor în nori. Temperatura de suprafaţă era de peste o mie două sute de grade Celsius.

– E tânără, spuse Shara. Mult mai tânără decât cealaltă. Se răcesc pe măsură ce îmbătrânesc.

– Câţi ani are? am întrebat.

– Cam o sută de milioane.

– Asta înseamnă tânără?

– Relativ. Sigur.

Îmi place la nebunie cum vorbesc savanţii.

Alex se uita la imaginile planetei Balfour, fără să fie atent la conversaţie.

– O să mergem la suprafaţa ei, să vedem ce găsim. Ce condiţii crezi că sunt la sol?

Shara începu să-i răspundă ceva despre alegerea unui loc destul de confortabil, când am primit un semnal luminos. Se opri brusc. M-am răsucit spre ecranul auxiliar.

– Ce s-a întâmplat? vru să ştie Alex.

– Am primit un S.O.S. Rulez o confirmare, pentru siguranţă.

– De *acolo?* întrebă Shara. Cine să fie în pericol *acolo?*

– Kalu, avem imagini?

– Negativ, Chase. Încerc localizarea.

– Avem şi semnal sonor?

– Nu, i-am răspuns Sharei. Numai bipul.

– E ridicol, rosti Alex. Imposibil să mai fie cineva în zona *asta.*

– Şi totuşi e *cineva*, am insistat.

– Chase, am coordonatele.

Ne-am uitat unii la alţii, cuprinşi de presentimente.

– Kalu, am întrebat, nu avem încă imagini?

– Pe ecran.

Era o capsulă de salvare. O unitate de urgenţă, în care să rezişti până sosesc ajutoare. Dar trapa era deschisă.

Am mărit imaginea.

– E cineva pe scaunul pilotului, spuse Shara.

În costum presurizat. Am deschis un canal.

– Salut. În ce stare eşti?

Am comutat şi am ascultat o undă purtătoare.

Alex se apropie de microfon.

– Hei.

Vocea lui suna ameninţător.

– Ne poţi răspunde?

– Kalu, unde e?
– Relevment 034-27. Distanţă 425 kilometri.
– E şi o navă?
– Da. Acum culeg datele.
– Detalii, te rog.
– Pare o navă particulară. Identificator KY pe fuzelaj. Restul e invizibil. Pluteşte. Are un semnal specific, dar slab.
– OK, am spus. Du-ne la capsulă pe ruta cea mai rapidă. Toată lumea să-şi pună centura.
– Stai puţin, mă opri Alex. E o înscenare. Trebuie să fie.
– Cred că ai dreptate. E prea mare coincidenţa. Dar nu contează. Nu putem risca să-l abandonăm. Trebuie să ne mişcăm repede. Nu ştim de când stă acolo.
Alex mişcă aprobator din cap.
– Mai întâi trebuie să ne luăm măsuri de precauţie.
– Kalu, în cât timp putem ajunge?
– Cât combustibil vreţi să utilizaţi?
– Oricât e nevoie. Cel mai scurt timp.
– Foarte bine, Chase. Am calculat treisprezece minute.
– Ce fel de măsuri de precauţie? întrebă Shara.

Omul din scaunul pilotului nu se mişca. Înăuntru era întuneric, deci nu se vedea nimic.
– Mai bine să ne grăbim, am spus şi am pornit.
M-am ridicat de pe scaun, dar Alex mă întrebă pe un ton aspru unde aveam de gând să merg.
– Să-l iau de-acolo.
– Nu. Hai să procedăm cum am hotărât.
– N-am ştiut că vrei să mergi *tu.*
– Îmi pare rău dacă nu m-am exprimat clar. Dar nu-i o treabă de femeie.
Of, Doamne, iar o luăm de la început.
– Alex, am mai multă experienţă în gravitaţie zero.
– Cât de greu poate fi să merg zece metri, să-l trag afară şi să-l aduc aici?
De fapt, Alex nici nu trebuia să iasă. Bineînţeles, aş fi putut insista. Dar n-aş fi obţinut nimic. Ştiam din experienţă că, dacă testosteronul din el o lua razna, mai bine îl las să facă aşa cum vrea.
– Să mergem, atunci!
Îi aruncă o privire Sharei.

După câteva minute, în costum presurizat, alerga spre ecluza care, dacă vă amintiţi, era conservată în vid. I-am aprins lumina şi am deschis uşile încărcăturii când ajunse în dreptul lor.
Kalu orientă propulsoarele şi ne înclină spre capsulă până când pătrunse prin uşile încărcăturii. Apoi l-am ridicat uşor pe *Spirit*, iar vehiculul se fixă pe un suport.
– Foarte bine! l-am auzit pe Alex. Am reuşit!
Am activat închiderile magnetice de siguranţă şi gravitaţia. Alex merse cu grijă spre trapa deschisă, se uită înăuntru şi se pomeni cu o armă în faţă. Am văzut-o în aceeaşi clipă cu el.

– Înapoi! se auzi o voce cunoscută în difuzoare. Nu face mişcări bruşte!

Alex îngheţă.

– Kolpath, bănuiesc că mă auzi. Dacă încerci ceva, orice în afară de ordinele mele, îl omor. Ai înţeles?

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc cine era. Charlie Everson. Tânărul care ne făcuse rezervare pe naveta care explodase.

– Bine. Să nu-i faci rău. N-o să-ţi fac necazuri.

– Foarte bine. Gândeşti inteligent.

Alex prinse glas:

– Ce-i asta? Ce vrei, Everson?

Charlie ieşi din capsulă.

– Sunt convins că ştii ce vreau, domnule Benedict.

Vorbea pe un ton dispreţuitor.

– Acum întoarce-te, mergi drept înainte şi nu întinde mâinile după nimic.

Alex începu să meargă. Charlie îi ţinea arma în spate.

– Despre ce-i vorba, totuşi? insistă Alex.

– Taci şi mergi.

Alex vru să se întoarcă. Charlie ţinti platforma. Alex îngheţă. Charlie aşteptă câteva secunde şi dezactivă raza.

– Mă sperii repede. Nu face nimic până nu-ţi spun eu.

– Chase, mă anunţă Kalu, platforma inferioară e perforată.

– Nu-i mare lucru, continuă Charlie. Dacă faceţi ce vă spun, nimeni n-o să păţească nimic.

Purta un costum presurizat galben-aprins, fără însemne. Alex avea unul verde standard, de la Survey. Ajunseră în tubul fără gravitaţie, urcară amândoi şi apărură pe platforma principală. I-am auzit intrând în ecluză şi închizând trapa. Începu ciclul de compresie.

Trapa interioară se deschidea direct pe puntea de comandă. M-am întors cu faţa spre ea.

– Pentru cine lucrezi? întrebă Alex.

– Nu te interesează.

– Tu ai pus bomba, nu-i aşa? Tu i-ai ucis pe cei douăzeci şi trei de pasageri.

– Da. Cred că i-am ucis. Nu mai ştiu câţi erau.

Vorbea pe un ton extraordinar de calm. Şi de ameninţător.

– Kolpath.

– Ce vrei, Charlie?

– Îţi repet. Fără şmecherii când se deschide uşa. Tu şi cealaltă femeie să staţi exact în faţa ecluzei. Cu mâinile sus. Dacă nu sunteţi acolo, îl omor. Ai înţeles?

– Care cealaltă femeie?

– Nu te juca. Ştii despre cine vorbesc. Michaels.

– Nu e la bord. Nu suntem decât Alex şi cu mine.

– Minţi.

– Crezi ce vrei.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Becul de pe trapă era galben. Ciclul de compresie nu se încheiase.

– A...

– S-a mutat pe Gonzalez când ne-am oprit pe Margolia, răspunse repede Alex.

– De ce?

Nu voia să muşte.

– Prietenul ei e la bord, continuă Alex. Proasta dracului! Numai de-asta a venit cu noi.

Era mai credibil decât aş fi fost eu, care voiam s-o dau bolnavă în ultima clipă.

– Minţi, spuse Charlie.

– N-aş face asta. Nu când mă ameninţi cu o armă laser.

Charlie ezită, neştiind ce să facă mai departe.

– Dacă se întâmplă ceva, orice, o să moară cineva. Ai înţeles, Benedict?

– Am înţeles.

– Şi tu de-acolo, Kolpath?

– Nimeni n-o să-ţi facă probleme, Charlie.

– Dacă văd pe cineva, oriunde, îl omor.

– Termină! îl opri Alex. O sperii!

– Asta-i bine, Benedict. Teama te face să te porţi cum trebuie în clipele astea.

– Fă ce spune, Chase! E ţicnit!

– Ai grijă cum vorbeşti.

– De ce? Ce-ai de gând să-mi faci? Să mă omori?

– Pot, dacă vrei.

– Te rog, lasă-l în pace. O să-ţi dăm tot ce vrei.

Becul de stare se făcu verde. M-am deplasat în faţa ecluzei şi am ridicat mâinile.

– Kalu, deschide trapa.

Trapa se deschise larg. Charlie îl împinse pe Alex în faţă şi scoase capul, să se uite în jur. Când nu văzu pe nimeni, arătă spre un perete.

– Treceţi amândoi acolo. Cu mâinile deasupra capului.

Am făcut ce ne-a spus în timp ce-şi scotea casca. Respiră adânc.

– Al dracului de aer împuţit.

Nu ştiu dacă se referea la aerul din costum sau de pe puntea de comandă.

Alex îşi scoase şi el casca.

– De unde-ai ştiut? De unde-ai ştiut că suntem aici?

Charlie scutură din umeri.

– Ştiu absolut tot ce faceţi.

– Nebunule, am spus, despre ce naiba e vorba?

Nu-l prea afecta critica. Răsuci arma în direcţia mea. M-am aruncat pe-o parte. Trase scurt în direcţia mea. Numai o secundă. Îmi arse piciorul imediat sub genunchi. Am ţipat şi am încercat să mă rostogolesc din calea razei. Alex făcu o mişcare în faţă, dar Charlie îndreptă din nou arma spre el.

– Nu te mişca!

Alex înţepeni.

– Nu vreau să mai aud o vorbă de la nici unul. Se uită la mine, jignit. Încă o dată şi-ţi închid gura pe veci.

Alex se aplecă să mă ajute, în timp ce Charlie inspecta puntea de

comandă. Văzu câteva rezervoare de aer.

– Sper să nu vă supăraţi dacă le împrumut când plec.

– Când pleci? l-am întrebat.

Nu sângeram, dar durerea din picior era insuportabilă. Alex vru să ia unguentul din trusa de prim-ajutor, dar Charlie nu-i dădu voie.

– Nu te apropii de nimic fără să-ţi spun eu.

Trapa ecluzei rămase deschisă.

– Kalu, închide trapa, am cerut.

Computerul se conformă.

– Nu era nevoie, Chase. Îmi pronunţă numele ca şi cum ar fi înjurat. N-aveam de gând să stau mult.

L-am privit în ochi.

– Puterea obişnuinţei.

Se uită prin uşă pe coridor.

– Hai să ne asigurăm că suntem singuri într-adevăr. Se dădu înapoi, dar păstrând, atât cât se putea, distanţa faţă de noi. Tu primul, Benedict. Dacă-mi faci necazuri, o-mpuşc pe *ea.*

– Fii atent cu chestia aia! se răsti Alex la el.

– Fă ce-ţi zic şi taci!

M-am ridicat în picioare. Nu mă durea cum m-ar fi durut în condiţii de gravitaţie maximă, dar am încercat să nu mă las cu toată greutatea pe piciorul rănit.

Şchiopătam în spatele lui Alex pe coridor. Charlie făcea pe ariergarda. Toate uşile erau închise.

– O să le deschidem pe rând, hotărî. Chase, tu stai aici, lângă mine.

Mă apucă de umăr.

– Dacă văd pe cineva, îl împuşc. Nu stau de vorbă.

– Nu-i nimeni aici, Charlie, îi spuse Alex.

Cabina lui era imediat lângă puntea de comandă. Prima încăpere.

– Kalu, deschide camera unu, am comandat.

Uşa se ridică deasupra capului.

– Intră, îi ordonă Charlie lui Alex.

Am urmat eu. El rămase în prag, să nu scape din ochi coridorul. În cabină nu era decât un dulap.

– Deschide-l!

Alex apăsă clanţa şi uşa culisă în perete: pe umeraşe atârnau câteva cămăşi, o pereche de pantaloni, o jachetă. Atât.

Am străbătut holul.

– Asta-i cabina ta? mă întrebă Charlie.

Erau haine peste tot.

– Da.

– Foarte dezordonată.

Am deschis dulapul.

– Întotdeauna cari cu tine atâtea haine? mă întrebă rânjind.

– Îmi place să fiu pregătită pentru orice situaţie, i-am răspuns.

Din cauza durerii tot mai mari, m-am proptit de perete, încercând să rămân în picioare.

Cabina următoare era a Sharei. Alex deschise uşa şi-i arătă o încăpere nelocuită. Nimic în dulap. Nimic în dulăpioare. Charlie îi

văzuse deja toate lucrurile în camera mea. Când se declară satisfăcut, am închis uşa şi am plecat mai departe.

Am vizitat pe rând toate compartimentele, în acelaşi stil. Am inspectat centrul de operaţiuni, sala principală, toaletele şi magazia de la capătul coridorului.

Charlie era nedumerit. Fusese convins c-o va găsi pe Shara Michaels.

– Cum aţi reuşit să ajungeţi aici fără un tehnician la bord, care ştie ce trebuie făcut?

– Ştiu eu ce trebuie făcut, am spus, prefăcându-mă jignită.

– Sunt convins.

Se folosi de armă ca să ne îndemne s-o pornim înapoi spre puntea de comandă. Avea o privire rece, aspră. De gheaţă. Se tot uita în jur. Ajunşi pe punte, observă trapa din platformă, cea care ducea la comanda sistemului.

– Ce-i aia?

– O trapă.

Îmi trase o palmă care mă trimise în genunchi. Alex se uită la mine lung. Nu-l mai provoca.

– Ce-i acolo jos? întrebă Charlie. Şi nu mai face pe deşteapta.

– Provizii. Echipament.

– Deschide-o.

I-am transmis ordinul lui Kalu. Uşa intră în platformă. Charlie ne făcu semn să ne mişcăm mai încolo, se uită înăuntru şi mormăi ceva.

– În regulă. Poţi s-o închizi.

Deschise una dintre cele patru conexiuni de comunicare şi îşi puse o pereche de căşti.

– E totul în ordine, spuse el cuiva de la capătul celălalt al circuitului.

N-am auzit răspunsul. Charlie înclină din cap.

– Totul e sub control.

Alt răspuns de pe nava particulară.

– Bine.

Nu ne scăpa din ochi.

– Vom schimba cursul într-un minut, îi comunică tovarăşului său. Odată ce ne-am apropiat, aduci nava bord la bord. Spune-i ce să facă şi-o să ştie ea. Mă întorc în câteva minute.

Ascultă şi dădu din cap.

– Te anunţ eu când e gata.

M-am întrebat în ce direcţie schimbăm cursul, dar am tăcut. Alex îmi surprinse privirea. I-am înţeles mesajul imediat. Nu ne aşteptau lucruri bune.

Charlie încă asculta.

– Bine, spuse el, într-un sfârşit.

Tot timpul dădea din cap. Activă difuzorul şi-i făcu semn lui Alex.

– Şefa vrea să vorbească cu tine.

Alex înclină şi el din cap, apoi rosti:

– Bună, Windy.

– Oo! exclamă ea.

Era vocea ei, şoptită, tristă şi plină de regret. Dacă aş fi stat pe scaun, aş fi căzut.

– Deci ştiai.
– Bineînţeles. Cine mai ştia că suntem aici?
– Bravo.

Făcu o pauză.

– Am vrut să ştii cât de rău îmi pare de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

– A fost mâna ta tot timpul.

– Am încercat să fac apel la raţiunea ta, Chase. Dar n-ai vrut să mă asculţi. Nici tu, nici partenerul tău cel ipocrit n-aţi vrut să renunţaţi. Aveaţi de gând să profanaţi în continuare siturile, să furaţi artefacte şi să le vindeţi numai pentru profitul vostru. Îmi pare rău de tine.

Îi tremură vocea.

– Ai un potenţial extraordinar. Şi m-ai obligat să fac lucruri pe care o să le regret întotdeauna. Dar trebuia să vă oprească cineva.

– De ce l-ai omorât pe Ollie? o întrebă Alex.

– A devastat situl de pe Gideon V. A meritat. Am presupus că aţi fi de acord. A cumpărat pe unul dintre oamenii directorului. Ţi-am spus adevărul. Nu te-aş minţi.

– Nu cu fraze din astea lungi, am intervenit.

– Nu-i cinstit ce spui. Nici nu mai ştiu de câte ori te-am avertizat că nu e bine ce faceţi tu şi partenerul tău.

– Aşa că ai aranjat să explodeze o navetă.

– Nu. Nu asta am intenţionat.

– A fost ideea mea, interveni Charlie.

Trăiam clipe suprarealiste. În picioare, Charlie rânjea, mândru de el.

– Mi-am zis că-i o chestie sigură. Cei mai mulţi oameni nu-şi vâră nasul în toate oalele, cum faceţi voi.

– Trebuia neapărat să vă opresc pe tine şi pe Chase. I-am spus să se ocupe de voi, dar să facă în aşa fel încât să pară un accident. Nu mi-am imaginat...

– E prea târziu să-ţi mai faci griji, o întrerupse Charlie. N-ai cum să învii morţii.

Alex încercă să-şi coboare mâinile, dar Charlie îi făcu semn să le ţină deasupra capului.

– Nu l-ai omorât pe Ollie din cauza lui Gideon V, aşa-i? L-ai omorât pentru că începuse să te suspecteze.

– L-am omorât din cauza lui Gideon V. Dar e-adevărat că începuse să pună lucrurile cap la cap. A fost, de fapt, destul de prost ca să mă întrebe, ca tine, mai înainte, dacă eu am pus bomba în navetă. M-am simţit jignită.

– Sunt convins.

– Vorbesc serios. N-am vrut să moară oamenii ăia. Dacă aş fi ştiut...

– Cum ţi-ai dat seama? l-am întrebat pe Alex.

– Ce altceva ar fi vrut Ollie să-ţi spună? Atenţie la Windy!

– Nu mi-a fost deloc milă de el. E vorba de un tip care jefuia morminte. Care a mituit o angajată de-a noastră ca să aibă acces la informaţii. Asta m-a oripilat. Oamenii ca el sunt complet lipsiţi de moralitate. Îmi pare rău că vă spun lucrurile astea, dar sunt adevărate. Şi

tu, Chase. Ai corupt-o pe Shara. Apropo, nu i-am auzit vocea. Bună, Shara! Îmi pare rău că eşti şi tu implicată în povestea asta.

– Nu-i aici, o informă Charlie. Nu-s decât ăştia doi.

– Bineînţeles că-i acolo, Blink. Uită-te bine! Şi fii atent! Se ascunde pe undeva. Caută-mă când ţi-ai terminat treaba.

Întrerupse legătura. Am intrerupt-o şi eu la capătul nostru. Nu voiam să riscăm să audă ce spuneam în următoarele câteva minute.

– *Blink?* întrebă Alex. Tu eşti *ăla?*

– Da... Se uită agitat în jur, să fie sigur că nu vine nimeni din spate. Ia ziceţi, unde e?

– Windy se înşală, îi spuse Alex. Shara e pe *Gonzalez.*

Am făcut câţiva paşi la dreapta, să mă depărtez de Alex. Aşteptă puţin, apoi se apropie de mine. Charlie se mută şi el mai spre dreapta. Voia să ne ţină la distanţă unul de altul. Dar noi voiam să-l mişcăm, ca să stea cu spatele la ecluza încărcăturii.

– Care-i numele tău întreg, Blink? îl întrebă Alex.

– Ce-ţi pasă? Unde-i ticăloasa aia?

– Nu-i aici.

Ridică arma şi ochi un punct între ochii lui Alex. Clipi, dar nu se dădu înapoi.

– Îţi mai spun o dată. Nu e aici. Ştii că nu-i aici.

– Bine. Nu contează. Îndreptă arma spre scaunul pilotului. Stai jos, Chase. Şi tu Benedict.

Ne-am supus.

– Chase, îndreaptă nava pe o rută de coliziune. Mişcă din cap spre pitica maro.

Am început să mă răsucesc, dar el ţinea arma în aşa fel încât să-i văd capătul de lanternă - mare, negru şi mortal.

– Kalu. Schimbăm cursul în direcţia piticei maro.

– Pe orbită?

– Nu.

Am ezitat. Charlie mă împunse cu arma în ceafă. Am simţit metalul rece.

– Spune-i, îmi ordonă.

– Coliziune.

– Eşti sigură, căpitane?

– Da.

– Foarte bine. Va fi nevoie să modific puţin cursul actual.

– Fă-o.

– Şi vom accelera câteva secunde.

Alex se uita la mine.

– Ştii, Charlie, Blink sau cum te-o fi chemând, o să fii prins.

– Posibil. Dar mă îndoiesc.

– Două minute până la manevră, anunţă Kalu.

– Foarte bine, spuse Charlie. Puneţi-vă centurile.

Se propti de un perete.

– Sper că nici unul dintre voi nu se gândeşte să facă pe deşteptul.

Spirit porni pe direcţie şi începu să accelereze. Se auzi un bufnet în ecluză.

– Ce-a fost asta? întrebă Charlie.

– Proviziile, explică Alex. Probabil că am zgândărit ceva când ai

întors tu locul ăsta cu fundul în sus.

Charlie aruncă o privire scurtă pe coridor. Era gol. Se agăţă de un monitor când forţa gravitaţională ne împinse în scaune, pentru că am accelerat şi ne-am răsucit spre babord în acelaşi timp. Pe urmă a mers totul de la sine.

– Manevră completă. Suntem pe traiectoria de coliziune cu pitica. Impact în patru ore, unsprezece minute.

– Mulţumesc, Kalu.

Am vrut să-mi scot centura, dar Charlie îmi spuse să stau pe loc. Veni în spatele meu. Când am zărit arma cu colţul ochiului, am crezut că vrea să tragă în mine. Dar trase în comenzi. Nu ochi, trase la întâmplare şi plimbă raza laser de-a lungul panoului. Tăie modulele şi monitoarele. Cablurile săreau şi se ardeau. Am spus ceva urât şi mi-am scos centura, dar Charlie îmi făcu semn din cap să stau în loc şi plimbă arma în direcţia mea, trăgând. Ochi undeva jos. Mi-am tras picioarele. Raza tăie baza scaunului şi-l smulse din montură. Căzu şi mă trânti pe punte.

– Nu te ridica, îmi ordonă. Stai acolo unde eşti.

În aer se simţea mirosul înţepător de cabluri arse. Îmi rânji.

– Crede-mă, îmi pare rău, dar nu am de ales, iubire.

Mi se opri inima în loc. Îşi plimbă arătătorul pe maxilar.

– Lumea e rea.

Stătea, în sfârşit, cu spatele la ecluză.

– Ştii, interveni Alex, e trist să se întâmple aşa ceva când suntem atât de aproape.

– Da...

– Vreau să spun că e momentul potrivit. Să te afli aici, sus, într-o misiune ca asta.

Era un semnal pentru Shara. Lui Charlie, cu atenţia distrasă, îi scăpă mesajul. *E momentul potrivit...* Acum sau niciodată.

În spatele lui, trapa ecluzei se deschidea.

– Aş fi vrut să vă las în viaţă în ultimele ore. Dar nu pot. Îmi pare rău, dar nu cred că aş avea vreo şansă să scap cu voi doi liberi pe-aici. De exemplu, sunt convins că mă puteţi închide în ecluză, nu-i aşa?

– N-avem cum, i-am spus. E imposibil.

– Foarte bine. Dar tot nu pot fi sigur. Uneori pur şi simplu n-ai nici o clipă de linişte, ştii?

Mă luptam să nu mă uit spre ecluză.

– Mai întâi doamnele, cred că aşa merge. Nu ştiu exact ce spune protocolul în situaţii de-astea.

Ridică arma spre mine.

– Adio, Chase. O să fie...

Shara ţâşni din ecluză cu o cheie în mână.

Charlie o auzi şi vru să se întoarcă. Eu am apucat arma. Shara încercă să-l pocnească în cap. El ridică un braţ şi cheia îl nimeri în umăr. Destul de tare. Ţipă şi căzu. Alex trecu şi el la atac. Ne-am năpustit toţi să luăm arma.

Charlie mă împinse la o parte şi o rostogoli pe Shara cu o lovitură în falcă. Şi el, şi Alex trăgeau de arma care se descărcă din nou.

Metalul crăpă şi scoase fum. Charlie ţipă şi încercă să-l doboare pe Alex. Arma sări în aer şi ajunse sub scaunul auxiliar. Cei doi bărbaţi se împinseră cu braţele, încercând amândoi să ajungă la ea. Dar Shara fu mai rapidă, puse mâna pe ea şi trase. Fulgerul îl lovi pe Charlie în cap. Mormăi, făcu câţiva paşi clătinaţi în spate şi se prăbuşi lent, cum fac oamenii în spaţii cu gravitaţie redusă.

Shara, care nu-i obişnuită să piardă timpul, îl fixă cu raza până îl văzu la pământ.

– Ajunge, îi spuse Alex, şi-i luă arma.

Charlie zăcea lat la podea, fără chip, cu un fuior de fum ridicându-se din craniu.

Panourile de comandă erau distruse, arse şi sparte.

Shara se uită la Alex, se asigură că n-a păţit nimic, apoi veni la mine. Mă durea piciorul şi nici ceafa nu se lăsa mai prejos.

– M-am temut c-aţi uitat de mine, mi se adresă.

– Aş fi vrut să te scot de-acolo mai repede. Speram să-i vii de hac atunci când a urcat pe punte.

Se uită la Alex.

– Distanţa dintre voi nu era niciodată suficientă. Te ochea întruna la ceafă.

– Nu-i nimic. Acum l-am scos din funcţie. Altceva nu mai contează.

Eu eram de altă părere.

– Kalu, raport de stare, te rog.

– Bună, Chase. Nu mai am control asupra traiectoriei de zbor. Sistemele de control ale motoarelor principale şi ale propulsoarelor de orientare sunt ambele nefuncţionale. Motoarele cuantice sunt avariate. Nu am date despre ele în acest moment. Sistemul de menţinere a condiţiilor de viaţă e funcţional.

Începu să ne recite un pomelnic de probleme, dar l-am întrerupt.

– Lasă detaliile pe mai târziu. Pierdem aer?

– Fuzelajul e intact, cu excepţia găurilor din puntea inferioară.

– Putem face vreo manevră?

– Ne putem roti în jurul axei centrale. Atât.

– Nu putem folosi naveta ca să scăpăm? întrebă Shara.

– Nu are suficientă propulsie. Ne-am duce în jos, după *Spirit.*

– Treci pe comandă manuală, sugeră Alex.

– Nu computerul e problema, i-am spus eu, ci comenzile. Nu mai există. Kalu, trimite un S.O.S. către *Gonzalez*. Spune-le că au patru ore la dispoziţie să ajungă la noi.

– Nu! strigă Alex. Aşteaptă!

– Ce s-a întâmplat?

– E închis canalul de comunicare?

– L-am închis acum câteva minute.

– Deci Windy nu ştie ce s-a petrecut aici?

– Nu.

– Dacă trimiţi un S.O.S., o să afle imediat.

– Nu mai contează, Chase. Sistemul de transmisie pe distanţe lungi e nefuncţional. Nu mai avem comunicare radio.

– O să ajungă la noi în şase luni, spuse Shara.

Alex deschise trapa din platformă.

– Va trebui să facem reparaţii. Avem piese de schimb.

M-am uitat lung la puntea de comandă.
– Sper că sunt foarte multe

33

„Viitorul e la fel de sigur ca prezentul."
Walt Whitman, *Cântecul bardei*, 1856 C.E.

– Poţi să faci reparaţiile? mă întrebă Alex.
M-am uitat la dezastru.
– Nu sunt prea optimistă, am recunoscut.
Am văzut prin hublou nori mari şi roşii, care ascundeau jumătate de cer.
– Nu-ţi spun să fii optimistă. Încearcă nişte soluţii temporare.
Se uitau la mine plini de speranţă, în timp ce eu făceam o estimare rapidă a dezastrului.
– Pot să pun sistemul la punct dacă am toate piesele şi dacă am destul timp: Kalu mă poate ajuta. Dar s-au dus releele, cablurile scot fum, unele piese s-au topit. Într-o săptămână, aş putea să-l repar.
– E grav deci, concluzionă Alex.
– Cam aşa. Deci răspunsul la întrebarea ta iniţială e *nu.*
– Mai sunt trei ore, cincizeci şi şapte de minute până la punctul în care nu vom mai putea schimba cursul, anunţă Kalu.
Cred că voia să ne ajute.
M-am uitat la Shara.
– De ce nu-i ziceţi pitică *roşie?*
– Întotdeauna li s-a spus acestor obiecte pitice maro.
– Nava celorlalţi e singura noastră scăpare, spuse Alex.
– Nu cred că Windy vrea să ne invite.
– Îmi place la nebunie călătoria cu voi, mărturisi Shara. Aşa păţiţi tot timpul?
În ciuda bravadei, era înfricoşată.
– Are cineva vreo idee?
Luase unguentul pentru arsuri şi mă freca pe picior. Eu stăteam jos, cu capul pe spate şi cu ochii închişi.
– Windy ştie că nu mai avem propulsie?
– N-are cum să nu ştie. Acum îl aşteaptă pe Charlie să-i spună că nu mai avem nici posibilitate de comunicare, deci nu mai putem contacta pe nimeni. Îi rămâne doar să-şi recupereze gorila şi s-o şteargă.
Alex se uită la cadavru.
– Dacă realizează că Charlie a dat colţul, pur şi simplu o să pornească motoarele şi-o să dispară.
– Priveşte!
Am arătat spre hublouri. Nava lui Windy se apropie de noi pe la

tribord. Se pregătea să-l ia pe Charlie. Am scanat rapid vehiculul.

– E un *Lotus*, am spus, cu capacitate de *trei* persoane. Pilotul şi doi pasageri.

– Dumnezeule, se îngrozi Shara, ne-ar trebui ceva mai mare.

– Numai dacă te îngrijorează soarta lui Windy, preciză Alex, urmărind cu privirea nava. Eu am trecut demult de faza asta.

– Păi, există întotdeauna o marjă de siguranţă, am adăugat. Mai poţi să iei două-trei persoane la bord. Judecând după dimensiunile buburuzei ăleia, nu mai mult de una. Dar, dacă reuşim să punem mâna pe ea, l-am putea alerta pe Brankov. Şi-atunci ar trebui să rezistăm numai până ajunge el aici.

– Crezi că mai e cineva pe navă cu ea? întrebă Shara.

– Nu-i genul de zbor în care inviţi prieteni cu tine, răspunse Alex.

Shara se proptea cu spatele de perete.

– Bine, atunci cum procedăm? Sigur n-o să ne deschidă uşa.

– Ba s-ar putea. La urma urmei, îl aşteaptă pe Charlie.

– Deci i-l dăm pe Charlie? am vrut eu să ştiu.

– Exact. Kalu, poţi să imiţi vocea lui Charlie?

– Cred că da.

Am tresărit. Am avut impresia că Charlie era din nou pe picioare.

– Îţi repet. Fără şmecherii când se deschide uşa. Tu şi cealaltă femeie să staţi exact în faţa ecluzei. Cu mâinile sus. Dacă nu sunteţi acolo, îl omor. Ai înţeles?

Ton şi inflexiuni copiate la perfecţie.

– Minunat, se bucură Alex. Acum hai s-o sunăm pe Windy. Kalu o să-i spună că suntem morţi cu toţii şi vine acasă. Să deschidă ecluza. Dacă-mi pun costumul lui, ar trebui să traversez până la ea şi să intru fără să-şi dea seama.

– Tu?

– Dar cine?

Ştia ce urmează şi mă avertiză din priviri.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, Chase.

Verifică să vadă dacă şi-a luat arma.

– Ar trebui să merg eu, i-am spus.

– De ce?

– Ştii doar. Am mai multă experienţă în vid. Şi de data asta sunt în joc vieţile noastre.

– Chase, e prea periculos.

– Dar să stai aici şi să urmăreşti ce se întâmplă nu-i?

Trase aer adânc în piept şi-l expiră încet.

– Uite, nu cred că nu te-ai descurca. Dar ai dreptate: sunt în joc vieţile noastre. Trebuie să ne folosim şansa la maximum. Poate că va trebui s-o omorâm pe Windy. Eşti pregătită?

– Dacă sunt obligată, da.

Shara ne urmărise discuţia în contradictoriu.

– Să ştiţi că nu vreau să vă fac probleme, dar fătuca asta e dusă. S-ar putea să creadă c-a dat norocul peste ea să scape de singura persoană care ştie că-i vârâtă până-n gât în povestea asta.

– Aşa crezi? am întrebat.

– De ce nu? Dac-aş fi în locul ei şi-ar fi să acţionez ca ea, i-aş lua piuitul lui Charlie în secunda în care ar pune piciorul pe navă şi mi-ar

zice că s-au aranjat toate aici. *Hasta la vista*, Charlie! Pe urmă mi-aş vedea de drum.

Alex şi cu mine am avut un schimb de priviri neliniştite.

– Are dreptate, recunoscu.

– Şi ce facem?

– Ne gândim mai bine înainte s-o contactăm şi să-i spunem *ceva.*

– Trebuie să găsim o soluţie mai bună, spuse Shara. Şi dacă tot îmi risc viaţa, vreau să facă saltul pe *Lotus* persoana cea mai experimentată.

Arătă spre mine.

– Bine, acceptă şeful meu. Chase, ai câştigat.

– OK.

Alex stătea după hublou, încercând să se uite la cealaltă navă fără să fie văzut.

– Zici că *Lotus* e mică. Dar ecluze interioare?

– Nu. Numai carlinga, trei cabine înghesuite şi o zonă de întreţinere.

– Adică odată intraţi, gata, am scăpat. Nu mai sunt alte piedici?

– Nici una.

– Bine. Atunci am o idee.

– Care?

– Avem un mic avantaj.

– Să-l auzim.

– Ecluza noastră principală e la babord.

– Nu văd avantajul.

– *Lotus* e tot la tribord. Windy n-are cum s-o vadă.

Alex îşi luă costumul presurizat al lui Charlie. Shara şi cu mine aveam costume de pe *Spirit.*

– Gata? ne întrebă Alex.

– Cred că da, i-am răspuns.

– O întrebare. Windy aude ce vorbeşti tu cu Kalu?

– Nu. Fuzelajul ar trebui să fie un scut solid.

– Să nu uiţi că vor fi deschise uşile de lansare, îmi aminti Shara.

– Exact. Uitasem.

– Atunci o să ne *audă.*

– E mai sigur să presupunem că aude.

– Bine, spuse Alex. Să nu uite nimeni. Suntem gata?

Am înclinat toţi din cap.

– Să-i dăm drumul.

Shara şi Alex coborâră prin ecluza încărcăturii pe platforma inferioară. Am aşteptat cinci minute, pe care le-am petrecut uitându-mă cum se apropie de noi pitica. Era furtună în partea superioară a atmosferei ei, un rotund murdar, mai întunecat decât norii roşii din jur.

Aveam laserul lui Charlie. I-am verificat nivelul şi mi l-am legat la centură. Apoi mi-am fixat rezervorul de aer şi propulsoarele.

Când s-au scurs cinci minute, i-am spus lui Kalu să se pregătească şi să deschidă un canal de comunicare cu Lotus.

– Windy, spuse Kalu, cu vocea lui Charlie, avem o problemă.

– Ce se întâmplă, Blink? De ce durează atât?

I-am spus computerului ce să-i răspundă:

– Am scos din funcţie panourile de comandă principale. Dar mai au o punte de rezervă. În ecluza de lansare. Pentru urgenţe.

– Distruge-o şi pe aia.

– La asta lucrez acum.

– Cum adică, lucrezi la ea, Blink? Pur şi simplu sparge-o. Unde-i Benedict?

– E liber. A scăpat.

– Mai zi o dată.

– A scăpat. Windy. A cedat arma, de-asta avem probleme.

– Dracu să te ia, Blink! Ţi-am spus să verifici totul.

– Era încărcată. Dar mi-a explodat în mână.

– Unde eşti?

– Pe puntea auxiliară.

– Bine, fă ce trebuie făcut. Distruge-o naibii de tot. Care-i situaţia cu comunicarea?

– Au capacitate de comunicare pe distanţe lungi.

– Nu-i lăsa să profite. Omoară-i!

– Femeile sunt deja moarte.

– Măcar atât ai făcut bine.

– Benedict a şters-o prin ecluză când s-a defectat laserul.

– Nu-l poţi găsi?

– E pe jos, pe undeva.

– Lasă-l naibii. Distruge panourile de comandă şi vezi să nu poată comunica. Anunţă-mă când ai terminat.

Am deschis un circuit cu Alex. Din cauză că era posibil să ne audă Windy, n-am vorbit unul cu celălalt. L-am lăsat deschis şase secunde, apoi l-am închis. Alex auzi unda purtătoare, iar cele şase secunde îi confirmară că faza întâi decursese conform planului. Faza doi, în cinci minute.

L-am deconectat pe Kalu şi am pus în buzunar cipurile cu memoria şi programele lui.

Apoi mi-am pus casca şi m-am dus în ecluza principală. Peste două minute eram afară, într-o baie de lumină de un roşu-închis.

Dacă Windy nu se uita la *Spirit*, nu aveam nici o problemă. Dar ştiam că se va uita. Probabil că-şi va îndrepta atenţia spre trapa calei, pe unde intrase Charlie. Era încă deschisă.

Exact la cinci minute după ce i-am trimis lui Alex unda purtătoare, am trimis şi un mesaj preînregistrat cu vocea lui Kalu. „Windy, l-am prins pe ticălos!" Peste câteva momente, dacă ne sincronizam, două siluete în costume spaţiale, unul galben, de pe *Lotus*, celălalt verde, de la Survey, vor ieşi prin uşile deschise. Se vor bate în linişte, căci radioul lui Charlie era distrus, cică. (N-aveam cum să coordonăm realist sunetele luptei cu ce vedea Windy.) Dar a mers.

– Blink! strigă. Ucide-l! Nu-l lăsa să se apropie de puntea cealaltă.

M-am urcat pe *Spirit* şi m-am lansat spre *Lotus.*

– Blink! Răspunde! L-ai prins? Lichidează-l!

Ecluza încărcăturii intră în raza vizuală când am sărit de pe *Spirit* spre nava lui Windy. Am sesizat mişcare, dar n-am văzut ce se

întâmpla.

În minutul care mi-a trebuit ca să fac saltul am fost foarte expusă. Windy nu trebuia decât să întoarcă privirea de la scena cu Alex.

Ecluza *Lotusului* era închisă. Am aterizat lângă ea cât de încet am putut şi am atins comanda manuală. Încuietoarea cedă. M-am strecurat înăuntru.

Trapa exterioară se închise şi începu să crească presiunea. Dacă Windy ar fi fost cât de cât atentă, şi-ar fi dat seama c-a intrat cineva în ecluză. Şi ar fi ghicit imediat ce se întâmpla.

I-am auzit vocea:

– Cine-i acolo?

Ce tâmpită.

– Ştiu că eşti acolo, Alex. Nu te-ajută la nimic.

O auzeam cum se luptă cu trapa. Probabil că voia s-o blocheze, să n-o pot deschide. Dar ecluzele nu sunt proiectate aşa. Au o caracteristică de siguranţă. Trapa interioară se deschide întotdeauna când presiunea aerului din interior corespunde celei de afară.

– Du-te înapoi de unde ai venit, Alex. Dacă intri pe uşa asta, eşti mort.

Striga.

Presiunea ajunse la nivelul normal. Am oprit-o. M-am gândit la ce mă aştepta când deschideam uşa. O ţicnită cu un laser. Sau un scrambler.

Puteam trage amândouă, dar miza era prea mare ca să risc. Mi-am amintit de întrebarea lui Alex. Eram capabilă s-o omor pe Windy, dacă se ajungea până acolo? Mi-am dat seama că era singura cale de a salva situaţia.

Am inversat comenzile trapei, iniţiind ciclul de decompresie. Îmi ghici intenţia imediat.

– Inteligentă mişcare, Alex. Ieşi de-acolo cât mai poţi.

Cunoşteam structura navei. În spatele peretelui din dreapta mea era o cabină. În stânga, o magazie.

– Presupun că l-ai omorât pe Blink. Şi că ai dat un spectacol bine regizat. Dar nu contează. Oricum nu era prea eficient, nu? Cum ai reuşit?

Presiunea ajunse la zero. Am deschis trapa exterioară şi m-am uitat la Spirit. Shara şi Alex stăteau şi priveau de lângă uşa calei. Înţelegerea era să nu ia nici o măsură până nu rezolv eu situaţia. Oricum n-aveau ce face.

– Nu vrei să vorbeşti cu mine? Nu-i nimic. N-are importanţă. Nu mă simt jignită. Înţeleg că eşti supărat. Îmi pare rău că a ieşit aşa. N-am nimic personal cu tine. Dar nu te mai pot lăsa să devastezi situri. Eşti prea bun.

– Bună, Windy! Ce mai faci?

– Chase!

Era îngrozită.

– Te-a trimis pe tine? Laşul ăla te-a trimis pe tine?

– A fost ideea mea.

– Nu mi-am imaginat că poate fi un dobitoc aşa de mare.

Oare o auzea Alex?

– Măcar el n-a omorât pe nimeni.

– Ştii că-mi placi, Chase? Tu îmi ţii mie lecţii de morală. Ce glumă bună!

– Îmi pare rău că ţi-ai făcut impresia asta.

Am ales partea dreaptă, unde se afla cabina. Mi-am scos arma de la curea, am ochit peretele şi am tras.

– Nu te apropia, Chase! Du-te înapoi de unde ai venit!

Raza roşie ţâşni şi atinse metalul la înălţimea capului meu. Metalul începu să se topească încet. Picăturile negre se umflau şi alunecau pe perete. Le priveam cu satisfacţie. Mi-am închipuit-o pe Windy de partea cealaltă a trapei. Prietena mea de o viaţă. Ferească-mă Dumnezeu de prieteni...

– Hai, ieşi din ecluză. Plec. Dacă mai eşti acolo, o să simţi nişte zguduituri cam prea puternice.

Nu pot spune că mi-era milă de ea.

– Du-te, Chase! Cară-te!

Am prelungit tăietura, trăgând o linie de jumătate de metru.

– Ai plecat? Ultima şansă.

Am făcut o tăietură paralelă cu prima, la jumătate de metru de ea. Mai multe bule. Mai mult aer.

– Chase?

– Sunt tot aici.

Presiunea din navă era treizeci şi două de livre pe inci pătrat. Aerul începea să iasă din ecluză.

Începu să pâlpâie un bec alb. Semnala o manevră. Pericol. Puneţi-vă centura.

– Ce faci? ţipă ea. Chase, opreşte-te!

Era deja în faţă, probabil aşezându-se pe scaun şi privind la becurile care se albeau. Puntea se zgudui. Porneau motoarele.

Am tras o linie verticală la capătul uneia dintre paralele, unindu-le.

– Opreşte-te, Chase, orice-ai face! Te rog! Îţi deschid!

La revedere, Windy. Am tras a patra linie, să închei dreptunghiul.

Peretele explodă când am început să accelerăm. Am fost aruncată în spate. O avalanşă de haine, plastic şi prosoape năvăli în ecluză şi ţâşni prin trapa deschisă.

34

„Puteţi beneficia de minuni cu energie cuantică, puteţi ţâşni spre bolta necuprinsă a cerului. Puteţi sări de la o galaxie la alta, lăsând în urmă dâre de lumină. În ce mă priveşte, nu vreau decât să mă uit pe fereastră. Daţi-mi un vânt prielnic şi o goeletă cu toate pânzele sus."

Kasha Thilby, *Semne de viaţă*, 1428

Din cauza acceleraţiei, m-am lovit de un perete. A trebuit să aştept să-mi revin. În câteva minute, ecluza se închise. Am reuşit să ies şi să urc în carlingă. Windy era moartă, încâlcită în centură, ţeapănă, asfixiată, umflată. Nu mai semăna cu ea.

I-am scos centura şi am tras-o pe punte. Computerul nu accepta instrucţiuni de la străini, aşa că l-am deconectat şi am început să răsucesc nava, ca să mă întorc la *Spirit.* Apoi am deschis sistemul de

comunicaţii şi i-am contactat pe cei de pe *Gonzalez.* Le-am spus că avem nevoie de ajutor. Nu era urgent, pentru că lucrurile erau deja sub control. Au confirmat, spunând că vor ajunge la noi într-o oră.

Am pus-o pe Windy într-un compartiment şi-am închis uşa.

Nu mai trebuie să vă spun cât de uşuraţi s-au simţit Shara şi Alex când am oprit lângă *Spirit* şi i-am luat pe nava lui Windy.

Am închis trapa exterioară şi am represurizat ecluza. Le-am povestit ce se întâmplase. Alex se arătă foarte îngrijorat din cauza mea. Eram teafără? Ai făcut ce trebuie. N-ai avut de ales.

Am discutat dacă să ne întoarcem pe *Spirit*, să recuperăm cadavrul lui Charlie, dar era prea riscant. Prea ne apropiam de zona de gravitaţie a piticei. Aşa că am renunţat şi am plecat, în vreme ce *Spirit* plonja spre norii fierbinţi şi roşii.

Alex îl prinse pe Brankov pe circuit şi-i garantă că n-o să-i pară rău de zbor. Refuză să-i dea detalii, dar Brankov ghici imediat că găsiserăm planeta Balfour.

Am reparat secţiunea pe care-o tăiasem cu laserul, pentru ca ecluza să fie din nou operaţională.

– Cred c-a venit timpul să ne uităm la Balfour, spuse Alex.

Echipamentul optic de pe *Lotus* era minimal. Un singur telescop, numai de navigaţie, care nu bătea pe distanţe lungi şi nu era destul de precis. N-am reuşit să vedem detaliile planetei până nu ne-am ridicat deasupra ei. Atmosfera, un strat subţire de nori, semăna cu cea terestră. Treptat, am zărit două continente-insulă şi un ocean imens, care înconjura globul. Câteva furtuni. Calotele polare. Lanţuri de munţi şi râuri.

– Cred că margolienii au ştiut ce fac, remarcă Alex.

Shara părea gânditoare.

– Nu văd cu ce i-ar fi ajutat. N-ar fi supravieţuit fazei de tranziţie. Dar ar fi meritat încercarea.

Alex se interesă din nou de condiţiile de la sol când planeta fusese scoasă de pe orbită.

– Animalele mai mari nu e posibil să fi supravieţuit. Şocul iniţial ar fi afectat rotaţia planetei când a intrat în rotaţia sincronă. De aici porneşte totul. Oceane furioase, uragane dezlănţuite, erupţii vulcanice, tot ce vrei.

– Şi ar fi durat...

– Patruzeci de ani. Poate cincizeci. Poate mai mult. Nu e domeniul meu, dar cred că dezastrul ar fi anulat orice posibilitate de supravieţuire a coloniei.

– Acum pare calmă, am spus.

Ape albastre, nori, văi străbătute de râuri. Până şi jungla te ispitea s-o vizitezi.

– E exact la distanţa potrivită de pitică, observă Shara.

– Din punct de vedere al temperaturii la sol?

– Da. Pe partea aflată spre ea. Cealaltă trebuie să fie foarte rece.
– Ar îngheţa apa?
– Nu ştiu.
Norii erau, în cea mai mare parte, cumulus alb, coloraţi stacojiu de strălucirea pseudosoarelui. Furtunile vizibile prin telescop se întindeau pe întreg oceanul. Vârfurile mai înalte erau acoperite de zăpadă.
– Ai avut dreptate în legătură cu jungla, recunoscu Alex în faţa Sharei.
Acoperea ambele întinderi de pământ.
Lotus consuma o cantitate enormă de combustibil. Alex murea de nerăbdare să ajungă la Balfour, aşa că am ajuns la ea foarte repede.
– O să folosesc planeta ca să încetinim, le-am spus. O să parcurgem cam trei sferturi de orbită. Mai ales partea rece. Îmi pare rău, dar nu prea am ce face.
– Nu-i nimic, spuse Alex. Şi pe urmă?
– O să coborâm într-un unghi care ne va permite să ajungem pe orbita piticei. Când am redus suficient viteza, ne întoarcem aici. Mai puţin stres pentru toată lumea şi mai puţină risipă de combustibil.
Alex se uită cu tristeţe la arcul planetar.
– Aş fi vrut să avem o navetă.
– O să fie una pe *Gonzalez.*
Shara râse
– Sunt sigură că Emil o să fie încântat să te însoţească.

Eram pe orbita piticei când ne contactă *Gonzalez* şi ne anunţă că ajunsese în apropierea noastră.
– Ce-i aia? întrebă Brankov, referindu-se la pitică. Asta-i surpriza promisă?
– Da, asta e. Adică o parte din ea.
– Care-i restul?
– Nu ştiu care-i poziţia ta exactă acum, Emil, dar vezi planeta albastră de pe orbita ei?
– Nu.
Îi trebui un minut să răspundă. Înseamnă că Gonzalez era la o distanţă considerabilă. Brankov purta o jachetă Beron, un model cu multe buzunare.
– E vreo planetă albastră pe undeva?
Nu mi-am dat seama dacă ne-a întrebat pe noi sau pe pilotul lui.
– Pe orbita piticei. O lume vie.
– Vorbeşti serios?
– Foarte serios.
– Interesant. Ce legătură are cu noi?
– A fost cândva în sistemul Tinicum.
Brankov zâmbi. Un zâmbet larg, prin care ne întreba când începem să chefuim.

Peste câteva ore am alunecat pe orbita ecuatorială a lui Balfour. La început, de partea întunecată, aşa că n-am văzut decât pământ şi apă.
Ne-am uitat cum răsare soarele şi am trecut de linia care separa partea întunecată de cea luminoasă. Alex era lipit de hublou, Shara nu

se dezlipea de monitor. Reacţionară în acelaşi timp. El trase un pumn în aer, ea îmi spuse cu glas emoţionat să mă uit pe monitor.

Am văzut interiorul unuia dintre continentele insulare. Dar

altceva...

Shara încercă să mărească imaginea. Alex îmi făcu semn. Se vede mai bine de aici. Uită-te jos, acolo.

Junglă dispăruse. În locul ei, un fascicul de linii drepte. Lângă un lac.

– Un oraş? am întrebat.

– Uită-te şi acolo. Mai multe linii, spre nord. În jurul unui râu.

Nu ştiam ce să citesc în privirea lui. De obicei, când găsim un sit nou, ia înfăţişare de geniu modest. Uneori, dacă a fost o căutare lungă, nici atât nu face, ci pur şi simplu triumfă. De data asta, nu ştiu ce simţea. Încântare. Tristeţe. Melancolie. Veselie. Toate la un loc.

– Sunt şi mai multe, ne anunţă Shara. Pe coasta de sud, dar tot la linia de demarcaţie a părţii luminoase de cele întunecate.

Am numărat cinci fascicule.

– Nimic pe cealaltă insulă mare, remarcă Alex.

– Pentru că se află direct în lumina soarelui. E prea cald. Ce am văzut noi e în zona amurgului. Acolo e clima cea mai prielnică.

Am trecut mai departe şi am pierdut liniile din vedere. *Lotusul* nu avea un telescop care să privească înapoi. Alex îi zâmbi Sharei cu gura până la urechi.

– Ce mai valuri de maree şi tornade...

Ea se încruntă.

– Mie mi se pare imposibil ce vedem aici.

– Ba e foarte posibil. Au plecat pe orbită. Cu *Bremerhaven.* Şi au rămas acolo până s-a calmat situaţia.

– Patruzeci *de ani?*

Nici eu, nici Shara nu-l credeam. Nu l-ar fi crezut nimeni.

– Da. De aceea aveau nevoie de sere. Ascultaţi-mă. Trebuiau să repare *Exploratorul* cât de repede posibil ca să-l trimită pe Pământ şi, sperau ei, să îi salveze. Se aşteptau să mai existe supravieţuitori pe Margolia. Dar probabil că nu aveau încredere în *Explorator.* Era singura lor variantă, nici ea sigură. Ştiau că pe planeta Balfour aveau să fie cândva condiţii de viaţă, iar cele de pe Margolia vor trece la limita extremă. Deci, înainte s-o ciopârţească pe *Bremerhaven*, au transportat oameni cu ea aici. Numai *după* aceea au scos părţi din ea şi au trimis *Exploratorul.* Oamenii de pe Balfour au rămas la bord. Pe orbită. Patruzeci, cincizeci de ani. Cât a fost nevoie. Când s-au mai îmbunătăţit condiţiile la sol, au coborât şi s-au stabilit aici.

– De-asta n-am găsit nici o navetă, am spus.

– Exact. E undeva sub noi.

– Câţi crezi c-au fost?

– Nu ştiu. Nu prea mulţi. Cât de puţini posibil. Câteva sute, probabil. Poate nici atât. Cu cât mai puţini, cu atât aveau ceilalţi şanse mai mari. Care e cifra minimă pentru siguranţa reproducerii?

Nu ştia nimeni. Shara se uita la planeta albastră.

– Păcat...

– De ce? La ce te referi? am întrebat-o.
– Cavaleria vine cam târziu.

Dintr-odată, aveam din nou oceanul în faţă. În spate, soarele piticei cobora spre marginea planetei. Apa era albastră, lucioasă şi calmă. Am ţâşnit prin întuneric.
– Regiunea aceea, vorbi Shara, e probabil singura porţiune de pe planetă cu temperaturi rezonabile. Staţi să vă spun ce cred...
Nu ne mai spuse niciodată, pentru că se întrerupse, *ţipă* şi arătă spre ecran.
Văzuse ceva în ocean.
– Poţi să măreşti imaginea?
– Seamănă cu...
Cu o navă.
Nu era decât o dâră. Obiectul care o lăsa era prea mic să-l vedem clar.
– Poate că-i un peşte uriaş, sugeră Alex.
Am încercat să fac imaginea mai clară, dar am pierdut-o în ceaţă.
– La naiba! se înfurie Alex.
Confirmarea a venit de la Gonzalez, care, pe măsură ce se apropia, putea folosi telescoapele. N-am să uit niciodată primele cuvinte rostite de Brankov:
– Dumnezeule, Alex, să ştii că *trăiesc* oameni acolo.

35

„Viaţa omului e înconjurată de mister: experienţa noastră îngustă e o mică insulă în mijlocul unei mări nemărginite. Pentru a spori misterul, domeniul existenţei noastre terestre nu e o insulă aflată numai într-un spaţiu infinit, dar şi într-un timp nelimitat. Trecutul şi viitorul sunt la fel de izolate de noi: nu cunoaştem nici originea lucrurilor, nici destinaţia lor finală."
John Stuart Mill, *Trei eseuri despre religie*, 1874 C.E.

Cine ar fi crezut?
Fixaţi pe suprafaţa planetei, senzorii şi telescoapele lui Gonzalez preluau imagini şi le trimiteau pe Lotus. Oraşe. Poduri şi autostrăzi. Porturi şi parcuri. Un obiect asemănător cu un tren se arcuia peste un canion. Şi am surprins, scurt de tot, un aparat de zbor.
Brankov exclamă din nou:
– E şi un nor electronic. Comunică între ei!
Noi, în fundal, am scos strigăte de bucurie.
Nu vă pot descrie încântarea din clipele respective. Aproape că am uitat păţaniile prin care trecusem cu câteva ore înainte. A fost un moment sublim. Mi-am făcut timp să-l felicit pe Alex, să-l sărut şi să mă lipesc de el, aşa cum vrei să te lipeşti de cineva într-un moment unic, pe care l-ai vrea nesfârşit.
Am fost copleşiţi de un val de veşti. *Gonzalez* capta semnale video, muzică, voci. Am încercat să preiau şi eu o parte, utilizând

echipamentul navei lui Windy. Traficul de pe cer devenise foarte aglomerat.

Alex era în extaz. Shara se declară uluită.

– Sunt izolaţi acolo de o perioadă cât jumătate din istoria scrisă. Nu înţeleg cum au supravieţuit.

Dar să ştiţi că şi ea *radia* de încântare.

Peste câteva ore sosi şi *Gonzalez* lângă noi. Ne-am dus să ne strângem mâna şi să ne batem pe spate. Bea ceva. Cum de v-aţi gândit? Au sateliţi! Uită-te aici! Un joc cu mingea. Cu trei echipe pe teren. De când zici că sunt acolo?

Imaginile preluate apăreau pe mai multe monitoare. O parte se transmiteau la Survey.

Alex arăta mai fericit decât l-am văzut eu vreodată. Accepta felicitările tuturor. Pe Shara şi pe mine ne pupau toţi bărbaţii de pe navă. Dar ce naiba, de câte ori de întâmplă aşa ceva?

Ochii Sharei străluceau de emoţie. Când se mai linişti atmosfera, veni lângă mine.

– Ai făcut treabă bună, Chase.

– Alex, nu eu. Dacă era după mine, aş fi abandonat de mult.

– Da. Dar şi ţie trebuie să ţi se recunoască meritele, insistă cu un zâmbet. Prietena mea.

Eram copleşiţi de numărul imaginilor: un turn care probabil făcea parte dintr-o reţea de transmisie radio, o plajă plină de oameni, un parc cu fântâni şi pajişti întinse şi copii.

– Din povestea asta am învăţat ceva, spuse unul dintre cercetători. Suntem nişte maimuţe mici şi rezistente. Nu cedăm uşor.

Brankov stătea cu spatele drept şi radia ca un erou cuceritor.

– Cea mai mare descoperire din istoria omenirii.

Ridicară paharele în cinstea lui Alex, a margolienilor, a Sharei şi, la sfârşit, şi în cinstea mea. În timp ce vă povestesc, mă uit la fotografia de pe peretele din dreapta mea, care imortalizează momentul de glorie.

Am descoperit mai multe oraşe, localizate de-a lungul liniei ce separa partea întunecată de cea luminoasă, unde clima era cea mai favorabilă. Unele aveau turnuri subţiri şi înalte, ca Oraşul de pe Crag, altele parcuri nemărginite, două pur şi simplu se extinseseră la întâmplare. Altul semăna cu o roată uriaşă. În fiecare, oamenii înfrânseseră jungla, o făcuseră să dispară în adevăratul sens al cuvântului.

Am văzut mai multe avioane. Şi am ascultat transmisii radio.

– Nu înţeleg nimic, se plânse Brankov, frustrat. Mă întreb dacă ştiu că suntem aici.

Computerul primi însărcinarea să se ocupe de traducerea mesajelor.

Brankov suferise o transformare. Renunţase la convenţionalism şi rezervă, se dezvăluia precum un album de sentimente entuziaste. Îşi iubea munca. Îi plăcea să meargă pe teren. Să fie de faţă când se întâmpla ceva. Se dădea în vânt după mâncare. Nu cred c-am mai

cunoscut o persoană care să rămână în extaz o perioadă atât de lungă. În prima seara vru s-o convingă pe Shara să se culce cu el. Ea se eschivă, aşa că îşi încercă norocul cu mine.

– Ar fi un mod de a sărbători evenimentul, îmi explică. L-am face de neuitat. În aceste clipe, orice este posibil.

A fost, în general, un moment extraordinar.

A început apoi o dezbatere dacă ar fi înţelept să le facem o vizită verişorilor noştri de la sol.

– Sunt o cultură *străină*, susţinu un specialist de-al lui Brankov. Nu contează că sunt oameni. Ar trebui să-i lăsăm în pace, să progreseze cum vor. N-ar trebui să-i deranjăm.

Am făcut şi eu câteva comentarii, deşi nu mi-a cerut nimeni părerea. Le-am subliniat că nu ştiu dacă le-am împiedica sau nu evoluţia, dar ar fi periculos să vizităm nişte oameni care habar n-aveau cine suntem şi ce vrem.

– Poate ne trezim cu un proiectil în spate, am spus. Sunt singuri de atâta vreme. Străinii picaţi din cer i-ar putea enerva.

Alex fu cel care făcu observaţia hotărâtoare:

– N-ar trebui să fie acolo. Dacă-i lăsăm în pace, o să rămână izolaţi. Nu au cum să vadă alte lumi. Probabil că nici nu ştiu de unde se trag, cred că s-au născut pe Balfour. Dacă-i lăsăm într-ale lor, acolo vor rămâne.

Printre noi se afla o femeie înaltă şi ciolănoasă, care arăta de parcă mergea des la sala de întreţinere. Era arheolog, i-am uitat numele, şi insista să coborâm. Ar fi venit şi ea. De ce ne temeam aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie decât să vă uitaţi la imagini. Copii la joacă în parc, oameni mergând pe stradă. În mod clar nu erau barbari.

Am vrut să-i spun că de-a lungul istoriei, guvernele însetate de sânge n-au interzis lumii să meargă în parc sau să circule pe stradă, dar am renunţat.

Îi făcu pe toţi bărbaţii să se simtă laşi, aşa că se hotărâră că da, sigur, era de datoria lor să ne facă prezenţa cunoscută. O să ne asumăm orice risc, ce naiba!

Căzu de acord până şi Alex, care e de obicei mai perspicace.

Aşa că am organizat o misiune. Brankov mai că saliva la ideea că va coborî pe o pajişte, va ieşi din navetă şi-i va saluta pe locuitori. Femeia arheolog vorbea de parcă ne-ar fi întâmpinat cu ovaţii şi fanfară.

În navetă încăpeau şapte, plus pilotul. Alex îşi avea automat locul reţinut. Voiam să vin şi eu?

Am preferat să aud ce vorbesc din navă decât să risc. Nu-mi ieşea din minte imaginea sălbaticilor urmărindu-l pe căpitanul Cook.

– Nu, mulţumesc. O să vă aştept aici. Să-mi povestiţi şi mie cum a fost.

Shara spuse că acceptă cu bucurie să-mi ia locul.

Brankov şi alţi patru arheologi, inclusiv femeia, vor completa locurile rămase. De-abia aşteptau să plece. Unii nici nu voiau să mai aştepte programul de traducere. Dar Alex rămase, ferm pe poziţie. În loc să acţionăm în pripă, mai bine auzim întâi ce au de spus, insistă el.

Am estimat o populaţie de aproximativ douăzeci de milioane.

Bineînţeles, locuitorii nu aveau la dispoziţie suprafeţe de teren extinse. Partea întunecată a planetei era prea rece, cea orientată spre pitică prea caldă. Asta nu însemna că nu erau locuibile. Dar era nevoie

de nişte pionieri.

Am încărcat naveta cu provizii şi am aşteptat translatorul.

Ştiu că mă contrazic, dar mă deranja că nu mă luau şi pe mine. M-am aşteptat din partea lui Alex să insiste atunci când am dat înapoi. Dacă ar fi procedat aşa, tot nu m-aş fi lăsat convinsă. Dar mi-ar fi plăcut măcar să încerce.

În timp ce lumea aştepta finalizarea programului de traducere - *nu am software de traduceri*, ne-a explicat computerul, *aşa că trebuie să improvizez* - m-am dus înapoi pe *Lotus*, l-am reconectat pe Kalu la sistemul de bază al navei şi l-am salutat. Mi-a mulţumit că l-am salvat şi, la cererea mea, mi-l aduse pe Harry.

Williams purta o jachetă pentru toate anotimpurile şi părea resemnat.

– Am veşti bune, l-am anunţat.

Îmi aruncă o privirea suspicioasă.

– Ce veşti?

– Sunt aici. Coloniştii au supravieţuit. Imaginile transmise de telescoapele navei *Gonzalez* licăreau pe monitor. Copii. Bărci. Ferme. Avioane. Oraşe. Autostrăzi.

– M-am rugat, dar n-am îndrăznit să sper. M-am întrebat dacă rugăciunile unui avatar aveau vreun efect.

– N-aş fi crezut că e posibil.

I-am povestit cum se descurcaseră. Înclina mereu din cap, de parcă ar fi ştiut toată vremea că vor supravieţui.

– Ştiu cine sunt? De unde au venit?

– Încă nu am aflat. Să nu le cerem prea mult.

– Aşa este. Nimic despre Samantha şi băieţi, nu?

– Nu. Harry, a trecut prea mult tinip.

– Fireşte.

– Poate că s-au păstrat arhive.

Alex mă contactă de pe Gonzalez:

– Avem translatorul. Coborâm.

– Ai grijă de tine. Şi salută-i din partea mea.

M-am dus înapoi pe *Gonzalez* pentru că nu voiam să fiu singură cât timp se desfăşura misiunea. Am ajuns cu câteva minute înainte de lansare, la timp să aud computerul că întrerupe orice acţiune.

– Primim un mesaj de la sol. Se îndreaptă spre noi şi se adresează „vehiculului neidentificat".

– De la cine e? întrebă Alex, care-şi trăgea cu greu costumul presurizat.

– Vrei să întreb?

Brankov şi Alex avură un schimb de priviri şi zâmbiră simultan.

– Fă-ne legătura, spuse Brankov.

Era o femeie. Căruntă, cu trăsături severe şi ochi verzi intenşi.

Stătea lângă un dulap cu uşi de sticlă, plin cu farfurii şi pahare cu picior. Străbătu cu privirea distanţa scurtă până la Brankov, apoi la încă două-trei persoane. În cele din urmă se opri asupra celui dintâi. Îi puse o întrebare într-o limbă necunoscută. Computerul traduse cu voce de femeie:

– Cine eşti?

Brankov îi făcu semn lui Alex să răspundă. El trase aer adânc în piept, apoi rosti:

– Mă numesc Alex Benedict.

– Nu. Întreb cine *eşti* tu?

– Îmi pare rău, spuse computerul. Cred că nu am tradus corect.

Alex râse. Nu era nici o problemă. N-o scăpă din ochi pe femeie.

– Am venit să vă căutăm. E o poveste lungă.

EPILOG

Coloniştii lui Harry nu aveau idee cine erau. Planetei pe care trăiau îi spuneau, simplu, *Lumea.* Nu exista alta. Nu mai ştiau nimic despre marea migraţie printre stele, dar îşi aminteau foarte vag episodul cu pitica maro şi descinderea lor pe Balfour, ca parte dintr-un text sacru. În scrierile lor străvechi se spunea că fuseseră aduşi pe lume de un grup de fiinţe divine, care i-au trecut peste un pod luminos. Că fiinţele divine încercaseră să-i treacă şi pe alţii peste pod, dar aceştia se dovediseră nerecunoscători şi mândri. Şi că divinităţile vor reveni într-o zi, să-i ia pe cei aleşi şi să-i ducă în paradis.

Foarte puţini colonişti mai credeau în scrieri. Cu mii de ani în urmă, ştiinţa margoliană a descoperit că în lume existau două biosisteme care se excludeau reciproc: unul al oamenilor, cu o varietate largă de fructe şi legume comestibile şi anumite animale şi peşti, şi altul, complet diferit, care îngloba restul. Hrana unui sistem nu era bună pentru creaturile celuilalt, şi nici bolile unuia nu îl afectau. Biologii au ajuns la concluzia că viaţa a început de două ori. Dar credincioşii adevăraţi susţineau că fluxul dual al vieţii, aşa cum era cunoscut, sprijinea povestea celei de-a doua creaţii.

Alex îi spuse femeii de la celălalt capăt al canalului de comunicare întreaga lor poveste. Ea îl ascultă, când palidă la faţă, când sceptică. Aduse pe cineva lângă ea, un bărbat înalt, cu căutătura ursuză, care se purta de parcă voiam să-i vindem o casă, şi Alex trebui să ia încă o dată povestea de la început.

Şi încă o dată, în prezenţa unui bărbat şi mai înalt, într-o robă albastră.

Emil, am început să ne tutuim, preluă el discuţia şi vorbi cu un altul, scund, îndesat, roşcat, în haine albe. Birourile erau tot mai mari, deci ştiam că aveam de-a face cu persoane de rang tot mai înalt.

Între individul roşcat şi cine avea să urmeze după el, am interceptat o transmisiune video: era Alex, care-i povestea femeii că locuitorii de pe planeta ei se trăgeau din locul numit Pământ, că lipseau de sute de generaţii şi că vizitatorii erau încântaţi că-şi găsiseră fraţii şi surorile demult pierdute.

Zâmbeşte, Alex. Eşti la TV Universal.

Deşi unii s-au temut că strămoşii margolienilor vor ieşi pe stradă şi se vor răzvrăti, ei au acceptat afirmaţiile noastre cu stăpânire de sine.

După o oră, am receptat dezbateri televizate şi comentarii pe marginea poveştii vizitatorilor, considerată de unii credibilă, de alţii absurdă. Peste treizeci de ore, am primit o invitaţie din partea liderilor comunităţii.

La aterizare, reprezentaţii noştri au fost primiţi ca prieteni. Margolienii s-au amuzat copios când ne-au auzit vorbind şi când ne-au văzut hainele. Mâncarea lor era necomestibilă. La întâlnire au fost invitaţi bărbaţi şi femei de vază. Aveau pregătite întrebări care să ducă la descoperirea adevărului. Au prelevat de la noi şi mostre de ţesut. În aceeaşi zi, ne-au anunţat că suntem, într-adevăr, înrudiţi.

În preajma liniei care separa partea întunecoasă de cea luminoasă a planetei, soarele rămânea permanent puţin deasupra orizontul. Parcă era tot timpul seară.

Margolienii trimiseseră nave în apele îngheţate ale părţii întunecoase. Îşi stabiliseră acolo baze, uneori din motive militare, dar de obicei în scopuri ştiinţifice, în diverse puncte. Vorbeau mai multe limbi, aveau religii şi sisteme politice diferite. Din această cauză, în primii ani, s-a ajuns la războaie. Dar conflictele armate fuseseră demult interzise. Pe lume erau prea puţine locuri unde se putea trăi. Bunul-simţ a impus societăţi paşnice. De la primele fabrici construite trecuse atâta timp, că nici nu se mai ştia de ele.

Întrucât nu existau anotimpuri, nici ciclul zi-noapte, aveau nişte idei foarte ciudate despre timp. Exista numai ca măsurătoare a duratei dintre două evenimente. Nu era decât o născocire a omului. N-a existat niciodată al doilea Einstein.

În general, s-au descurcat foarte bine. (Nici unul nu recunoştea denumirea de *margolian*.) Au prosperat, în ciuda resurselor naturale limitate. Au format guverne democratice de-a lungul acelei zone fericite, în care soarele nu bate niciodată direct şi e mereu seară, pe care o numeau *Bakara.*

Astăzi, desigur, întâlneşti copiile statuilor margoliene şi alte forme de artă, chiar şi câteva originale, la muzeele mari din Confederaţie. Unele dintre proiectele lor arhitectonice au fost preluate în locuri îndepărtate, ca Toxicon şi Spinners. Bestsellerul de anul trecut e scris de un locuitor din Bakara. Ar trebui să adaug că durate medie de viaţă este cu doisprezece ani mai lungă decât a noastră.

Nu plecau niciodată de pe planetă. Nu aveau lună şi nici obiective de explorat. Cunoştinţele despre universul din afara lumii lor s-au pierdut foarte demult, iar mulţi dintre ei sunt şi acum ferm convinşi că nu mai există altă lume în afara lor. Şi în ziua de azi, unii margolieni insistă că Vizita, cum spun când vorbesc despre sosirea noastră, nu a avut loc niciodată. Că a fost un fel de conspiraţie la mijloc.

În ciuda faptului că sunt avansaţi în multe domenii, astronomia a rămas într-o epocă întunecată. Natura luminilor de pe cerul nopţii (vizibile numai de către cei care se aventurau pe partea întunecată)

era un mister veşnic, pe care nu l-a înţeles nici o generaţie de savanţi.

Primele traduceri ale istoriei margoliene au început să apară la câteva luni după ce n-am întors noi acasă. Au documente bine puse la punct despre evenimente datate cu cinci mii de ani în urmă. Pentru perioadele de dinainte nu se cunosc decât foarte puţine date, care se pierd, treptat, într-o mare învolburată de mituri. Cel mai vechi oraş al lor, Argol, a fost distrus într-un război şi a devenit subiectul unor căutări arheologice susţinute.

În ansamblu, istoria lor nu se deosebeşte foarte mult de a noastră. Au avut loc invazii şi masacre, au existat dictatori, epoci întunecate şi revoluţii. Din când în când, câte-o perioadă de renaştere. S-au întemeiat şi filozofii, unele raţionale, altele distructive. Religia se pare că a existat dintotdeauna, sub forme tolerante la începuturi, dar opresive şi exclusiviste cu trecerea timpului, pe măsură ce s-au stins amintirile despre Pământ.

Astăzi se discută susţinut dacă vom putea învăţa foarte multe despre natura umană comparând experienţa de pe Balfour cu cea a societăţii în general.

Alex a stat alături de mine cât am scris aceste rânduri. L-au interesat unele mituri referitoare la un oraş pierdut, Sakata, despre care se spune că a fost o civilizaţie avansată construită, nu se ştie din ce motive, pe partea întunecată a planetei. Crede că e vorba de baza originală, ridicată înaintea catastrofei. Zice că ştie unde să caute.

Nu i-am spus nimic despre Harry, să nu mă acuze de sentimentalism. Dar sper că va reuşi să găsească dovezi că Samantha, Harry Jr. şi Tommy au reuşit să zboare pe Balfour. Ştiu că Harry nu s-ar fi dus. Nu şi dacă e omul care pretinde a fi.

Vă spun cu mare bucurie că soţii Wescott şi-au câştigat reputaţia bine meritată. Contribuţia lor la descoperirea *Exploratorului* a pus capăt oricăror speculaţii conform cărora ar fi făcut-o numai pentru ei.

Blink avusese mai multe nume. A reieşit că a fost pilot renegat şi condamnat anterior ca asasin plătit. Deşi trecut prin procesul de reconstruire a personalităţii, e clar că vechile lui înclinaţii au ieşit iar la suprafaţă, aşa că a intrat în serviciul lui Windy. Este cel mai cunoscut caz de recidivă după spălarea creierului din timpurile moderne.

Amy Kolmer a primit o căruţă de bani pe ceaşcă, dar am înţeles că tot falită e.

Hap Plotzky a mai fost condamnat de două ori pentru agresiune fizică după peripeţia mea cu el. Când ne-am întors de pe Margolia, m-a rugat să vin la procesul lui ca martor al apărării, una dintre cele mai mari obrăznicii pe care le-am auzit în viaţa mea. Acum îngrijeşte garduri vii şi face pe grădinarul în Kappamong, în Munţii Kawalla. Nu mai ştie nimic din anii săi de tâlhării şi crede că-l cheamă Jasperson. Anul trecut, a fost ales printre cei o sută de cetăţeni model ai oraşului.

Data viitoare când mergeţi pe planeta muţilor, vizitaţi Muzeul Formelor de Viaţă Străine din Provno. Au o aripă întreagă dedicată Margoliei. Şi avatarul meu şi al lui Alex. Dacă-l socoteşti şi pe tipul cu barbă şi lance, avatarul lui Homo Neanderthal, suntem trei oameni cu totul.